

ELLEN G. WHITE

MATERIALELE 1888

**Scrisori, Manuscrise, Articole și Predici
legate de Sesiunea de la Minneapolis
a Conferinței Generale din 1888**

VOLUMUL 2

EXCELENȚA LUI HRISTOS

Sunt foarte surprinsă că sunt așa de bine cum sunt. Mi-a fost foarte teamă că munca din vară mă va slăbi pentru iarnă, dar spre lauda lui Dumnezeu voi spune că în mila Lui, m-a ridicat deasupra slăbiciunilor mele. Sunt mult mai bine decât înainte cu câteva luni, mai bine decât anul trecut.

Avem adunările cele mai excelente. Spiritul care a fost prezent la Minneapolis, nu este aici. Totul se desfășoară în armonie. Sunt de față mulți delegați. Adunarea de la cinci dimineața este bine frecventată și întâlnirile sunt bune. Toate mărturisirile pe care le-am ascultat au avut un caracter înălțător. Ei spun că anul trecut a fost cel mai bun din viața lor; lumina care strălucește din cuvântul lui Dumnezeu a fost clară și distinctă – îndreptățirea prin credință, Hristos neprihănirea noastră. Experiențele au fost foarte interesante.

Am asistat la toate adunările de dimineața, mai puțin la două. La ora opt fratele Jones vorbește despre subiectul îndreptățirii prin credință, și se dă pe față un mare interes. Are loc o creștere în credință și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Sunt puțini la număr cei care nu au avut ocazia să audă despre acest subiect înainte, dar acum îl primesc și sunt hrăniți cu fărâme mari de la masa lui Dumnezeu. Mărturisirea generală a tuturor celor ce au vorbit, a fost că acest mesaj de lumină și adevăr care a venit la poporul nostru este tocmai adevărul pentru acest timp și că, oriunde va ajunge în bisericile lor, lumina, orizontul și binecuvântarea lui Dumnezeu se vor vedea cu siguranță. Noi avem un ospăț de bucate grase și atunci când vedem sufletele înțelegând lumina, ne bucurăm, privind la Isus care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos este marele model. Caracterul Său trebuie să fie caracterul nostru. Toată excelența este în El. Întorcându-ne de la om și de la orice alt model, cu fața descoperită Îl privim pe Isus în toată slava Sa. Mințile sunt umplute cu ideile grandioase și copleșitoare ale excelenței Sale; orice alt subiect devine neimportant, și orice parte a disciplinei morale care nu promovează asemănarea cu chipul Lui, este pierdere. Eu văd înălțimi și adâncimi pe care le putem atinge, dacă acceptăm fiecare rază de lumină și înaintăm spre o lumină și mai mare. Sfârșitul este aproape și, să ne ferească Domnul să dormim în acest timp.

Sunt atât de mulțumitoare să văd la frații noștri lucrători dispoziția de a cerceta Scripturile pentru ei înșiși. Era foarte mare lipsă de cercetare profundă a Scripturilor, pentru a aduna în minte pietrele prețioase ale adevărului. Cât de mult pierdem cu toții pentru că nu ne punem mințile la lucru ca să căutăm să înțelegem cuvântul Său cel sfânt, cu multă rugăciune pentru iluminare divină.

Cred că va avea loc o înaintare hotărâtă în mijlocul poporului nostru, o străduință mai serioasă de a păstra pacea cu solia îngerului al treilea. Ne putem aștepta oricând la noi și cutremurătoare pretenții ale lui Satana prin agenții săi, și atunci să nu se trezească poporul lui Dumnezeu pe deplin, să nu fie ei tari în tăria Celui puternic? Înțelepți în înțelepciunea lui Dumnezeu? S-a produs o criză în guvernarea lui Dumnezeu, în care trebuie să fie făcut ceva mare și decisiv. Întârzierea nu se va prelungi mult. Mânia lui Dumnezeu nu va fi mult reținută, 448 trebuie ca justiția doar să rostească un cuvânt și, ce confuzie va fi atunci. Voci și tunete, fulgere și cutremure, o pustiire universală. Acum este timpul nostru să fim buni și să facem bine, în timp ce cu simțurile foarte treze, cu pricepere, să privim fiecare mișcare din guvernarea lui Dumnezeu. Dacă viața și caracterul nostru vor fi după modelul divin, vom fi ascunși cu Hristos în Dumnezeu.

Lumea e plină de dovezile iubirii lui Dumnezeu pentru omul căzut. Cât de mult ne-a iubit, nu vom putea măsura cu mințile noastre finite, nu avem unitate de măsură, nu avem standard cu care să comparăm, dar împreună cu Ioan putem spune, „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu” ca prin Hristos să ne dea viața veșnică. Acest subiect îmi umple mintea, și este așa de măreț, atât de înălțător încât sunt fascinat gândindu-mă la el.

Aceasta este o conferință la care se va înainta, dar vai, e nevoie de lucrători. Mă doare inima când mă gândesc la aceasta. Strigăte de ajutor vin din fiecare departament. Se aude strigătul macedonean 'vino și ne ajută'. Trebuie să înălțăm cele mai serioase rugăciuni pentru ca Domnul să trimită lucrători în via Sa. El, în înțelepciunea Sa divină, poate face o selecție care va pune înțelepciunea noastră în umbră, dar orice face Dumnezeu, noi trebuie să acceptăm cu bunăvoință. Este un timp solemn. Noi încercăm cum putem mai bine să impresionăm poporul cu toată greutatea responsabilității lui. Oh, dacă botezul Spiritului Sfânt ar veni asupra

lucrătorilor ca ei să-L poată reprezenta pe Hristos în toate lucrările lor. Oh, de ce există așa de mare slăbiciune acum, când este nevoie de tărie și putere pentru a salva sufletele care pier în jurul nostru. Este o întreagă lume la care trebuie să se ajungă, care trebuie pusă la probă, și cine va fi capabil să stea în picioare?

Am avut o vreme foarte plăcută în timpul întâlnirii. A fost foarte blândă astăzi. Nu puteam să avem un timp mai favorabil pentru această conferință.

Doctrinile populare ale acestui veac nu pot reprezenta corect pe Isus. Mântuitorul nostru L-a reprezentat pe Tatăl. El a înlăturat întunericul dens din fața tronului lui Dumnezeu, umbra întunecată pe care Satana a aruncat-o ca să ascundă pe Dumnezeu din vedere și din cunoștință. Hristos descoperă tronul lui Dumnezeu și descoperă lumii pe Tatăl ca lumină și dragoste. Îmbrăcarea divinității Sale cu umanitatea aduce iubirea aceasta în dovada clară a luminii, pentru ca lumea să o poate înțelege; aceasta va naște în inimă dorința de a se ruga ca Moise, „te rog arată-mi slava Ta”. Amintiți-vă că urechea lui Dumnezeu este deschisă pentru rugăciunile noastre. „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi.” „Dacă voi răi fiind, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru crește va da Spiritul Sfânt celor care îl cer.” Atunci de ce să nu credem pe Dumnezeu pe cuvânt? De ce să nu credem cu toată inima, cu toată mintea și cu tot sufletul? De ce să nu ne prindem prin credință de natura divină? Este privilegiul nostru. Toate lucrurile sunt cu puțință celui ce crede. Sunt atât de recunoscătoare în dimineața aceasta că am un Mântuitor viu.

Lăudați pe Domnul, de la El curg toate binecuvântările! Cum am putea să dezonorăm mai mult pe Dumnezeu decât prin faptul că nu ne încredem în El? Noi nu trebuie să ne descurajăm niciodată. Noi trebuie să avem răbdare, bunătate, trebuie să primim prin credință provizia abundentă pe care Dumnezeu este dispus să ne-o asigure, și să așteptăm prin credință pe Domnul, crezând că El va face ceea ce cerem. Această așteptare a lui Dumnezeu prin credință, are nevoie să fie cultivată pentru că ea duce la un mare har spiritual și înnoiește puterea ca a vulturului. El îi va da aripi, și aceasta, prin credință. Domnul să ne ajute, este rugăciunea mea. Noi trebuie să ne ridicăm mai sus și mai aproape de cer în aspirațiile noastre. Căutați lucrurile de sus. Noi trebuie să ne ridicăm din părțile de jos ale pământului către o putere mai mare, spre o lumină mai plăcută. Noi trebuie să avem o iubire mai înaltă, o viață mai înaltă. Nici un creștin care se împovărază cu îngrijorare față de lume sau poartă cu el păcate îndrăgite, nu va atinge punctul cel mai înalt la care trebuie să ajungă. Noi putem și trebuie să respirăm o atmosferă mai pură și să gustăm mai mult din bucuriile cerești. Avem nevoie de Hristos în fiecare zi și, cu puterea Lui să strângem putere, să creștem în har pentru conflicte mai grele și să obținem vederi inspirate asupra lucrurilor cerești. Mâna străpunsă a Maestrului divin face semn ca să urcăm mai sus. „Fac un singur lucru, uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” Oh, dacă ne-am scula și am lumina pentru că lumina noastră vine și slava lui Dumnezeu răsare peste noi. Cu cât copiem mai mult Modelul cu atât mai multă înțelepciune și înțelegere vom avea despre frumusețea Lui minunată.

Tocmai m-am întors de la adunarea de la cinci dimineața. Spiritul rugăciunii ne-a fost împărtășit pentru o binecuvântare mai amplă și pentru ca bărbații cu poziții de răspundere să poată avea prezența și puterea lui Dumnezeu. Mulți sunt bolnavi, înconjurați de slăbiciuni, și Dumnezeu îi va ridica așa cum m-a ridicat și pe mine. El mi-a dat sănătate, putere și har, și El le va da la fel tuturor lucrătorilor Săi. Oh, dacă fiecare bărbat cu responsabilitate aflat în poziție de încredere din instituțiile noastre, ar ști că Isus este un ajutor prezent în orice timp de nevoie! Ei au nevoie să fie atrași dinspre ei înșiși mai aproape de Dumnezeu, ca să mângâie pe alții cu mângâierea cu care ei înșiși sunt mângâiați.

Avem nevoie să obținem vederi așa de minunate despre iubirea lui Dumnezeu care a trimis pe Fiul Său în lume să moară pentru păcătoși, încât inima să fie zdrobită văzând slava crucii înălțate a lui Isus. Inimile se topesc! Binecuvântează suflete pe Domnul, și tot ce este în mine să laude numele Lui cel sfânt. Sora mea, rugăciunea mea este ca Domnul să te binecuvânteze din belșug prin harul Său.

CĂTRE MARY WHITE

Iubita mea fiică, Mary:

Ți-am trimis ceva stofă, gândind că ar fi bună și tare pentru șorțuri. Îți trimit aceste lucruri de lână deasă ca să le folosești cum crezi mai bine. Am împletit de asemenea o pereche de manșete pentru Ella. Vreau să împletesc o pereche pentru Mabel dacă pot și le voi trimite curând. Eu cred că vei avea nevoie de o saltea cu învelitoare de bumbac pe care vreau să ți-o trimit prin fratele Gates. I-am spus lui Reba să se asigure și să-mi scrie de ce aveți lipsă, de cuverturi, lenjerie de pat sau saltele. Nu am primit niciun rând de la ea. Probabil a uitat, dar lasă-mă să știu aceasta cât de curând posibil.

Noi avem o întâlnire bună. Aici pare a nu fi nicio disensiune. Mărturiile rostite de lucrători au spus că ei au apreciat mult lumina care a ajuns la ei la Minneapolis și de-a lungul anului trecut, și că ei vor să umble în lumină. Ei au văzut din frumusețea adevărului și din dragostea lui Isus mai mult decât înainte în viața lor; acest succes a însoțit eforturile lor de-a lungul anului trecut ca niciodată mai înainte și ei s-au bucurat de prezența și dragostea lui Dumnezeu într-o mare măsură. Aceasta este mărturia dată și adunarea este excelentă. În același timp sunt unii care aparent stau unde au stat la Minneapolis. Oh, dacă Domnul ar lucra cu putere pentru poporul Său și ar împrăștia norii de întuneric, lăsând razele de soare să pătrundă!

Sunt foarte mulțumită de întâlnire. Atâta timp, nicio voce de opoziție nu a fost auzită. Pare a predomina unitatea. Am avut ocazii prețioase de rugăciune pentru voi și cred că Dumnezeu lucrează pentru voi, iar satana va fi dezamăgit.

Willie era foarte obosit când a ajuns aici. Minte lui nu mai voia să gândească, dar am vorbit cu el destul de limpede și cu oarecare autoritate. Dragă Mary, Isus este ajutorul tău. Să nu te îndoiești de aceasta pentru nicio clipă. Numai privește în sus și crede, încrede-te în Dumnezeu, Dumnezeul cel viu. Nu văd niciun motiv pentru care Dumnezeu să nu asculte rugăciunile noastre. Cred cu toată inima și mintea că El face aceasta. Numai încrede-te pe deplin și nu te descuraja. Speră în Dumnezeu. Laudă numele Lui cel sfânt. El vă iubește și are o grijă părintească pentru voi. Oh, Dumnezeu să fie ajutorul vostru în fiecare zi. Mă gândesc mult ca orice pot face pentru voi, să fac.

Mama

451

Ms-22-1889

Jurnal - octombrie 1889

Battle Creek, Michigan, 16 oct.,1889

FILE DIN JURNAL

Am plecat din Oakland (joi), octombrie 10. Am avut o trăsură numai pentru noi, și erau treizeci și doi de toate în compania noastră. Am ajuns fără vreun accident sau vreo vătămare. Am fost binecuvântați de Domnul cu vreme bună și o companie plăcută. W. C. White și cei doi copii ai lui, Ella May White și Mabel White, bunica lor – sora Kelsey – și verișoara lor Reba Kelsey, s-au despărțit de noi duminică la ora cinci a.m. ca să plece spre Colorado. Noi am ajuns la Battle Creek marți, octombrie 15, 1889. Am răcit și nu prea am odihni din cauza unui dinte bolnav.

Battle Creek, Mich., octombrie 17, 1889

W. C. White a sosit din Colorado. Sora MacCumber și sora McDearman au venit cu el. Ne-am bucurat să-l întâlnim din nou pe aceștia, dar ne-a părut rău că Mary nu a putut fi cu ei.

Battle Creek, octombrie 18, 1889

Au venit mulți la conferință. Întâlnirile au început bine și sperăm și ne rugăm ca iubitul Mântuitor să fie oaspetele nostru. Da, Învățătorul adunărilor, Sfătuitorul nostru, păzitorul nostru din față și din spate. Tânjim să vedem mișcările profunde ale Spiritului lui Dumnezeu în mijlocul nostru.

Battle Creek, Mich., Sabat, oct. 19, 1889

Este Sabatul sfânt, și dorim mult să fie o zi foarte prețioasă pentru sufletele noastre. Știm că Domnul este îndurător și milostiv față de slăbiciunile noastre. Dacă nu ar fi așa, ar trebui să disperăm, dar noi avem motive de recunoștință continuă, de încurajare și speranță, pentru că Isus Și-a dat viața prețioasă pentru noi, ca să putem avea harul Său, puterea Sa și tărie divină. Nu este plăcerea Sa ca noi să mergem mai departe în slăbiciune și ineficiență, când cerul este plin de binecuvântări pentru noi. Acest gând ar trebui să trezească în noi recunoștință și mulțumire pentru că Hristos este centrul în cer, Mielul din mijlocul scaunului de domnie. 453

Dacă Îl au pe Hristos în vedere, pot creștinii să se îndoiască? Hristos este centrul bisericii de pe pământ, văzut și recunoscut prin credință. Să nutrim noi îndoiala? Să dezonorăm prin necredință pe Dumnezeu care a făcut totul pentru noi? Să ne ferească Domnul. Isus este foarte prețios pentru sufletul meu. „Vă îndemn”, spune Pavel, „să umblați vrednici de chemarea pe care ați primit-o”, „căutați să păstrați unirea duhului în legătura păcii” (Efes. 4.1,3). Suntem în mijlocul pericolelor zilelor din urmă, și în această vreme rea fiecare este socotit responsabil de către Duhul Sfânt pentru poziția sa personală înaintea bisericii și înaintea lumii. Fiecărui i se cere o lucrare personală, de a se încredința pe el însuși Domnului. Numele lui Isus este plin de putere. El este acceptat de Tatăl întotdeauna. El nu va onora niciun alt nume. Prin credință în Numele Lui suntem noi salvați. Noi suntem desăvârșiți în El. Isus nu va aproba sectarismul sau religia legalistă, care este atât de răspândită chiar în mijlocul celor care pretind a crede adevărul prezent. Isus și neprihănirea Sa este singura noastră speranță. Isus este singura noastră speranță, și El este totul pentru noi. Eu-l trebuie să moară. Isus trebuie să fie pentru noi totul în toate. Lăsați ca eu-l să fie scos în afara vederii. Lăsați ca Isus să rămână în inimile voastre prin credință, iar noi vom fi tari în puterea Lui.

A fost o întâlnire a lucrătorilor în dimineața aceasta. Eu nu am fost prezentă, dar rapoartele spun că a fost o întâlnire excelentă. Prezbiterul Farnsworth a vorbit înainte de masă cu multă libertate.

Domnul mi-a dat putere și libertate să vorbesc către o mare adunare, după amiază, din Ioan 14:15, „Dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.” Versetul 21: „Cel ce are poruncile Mele, și le păzește, acela Mă iubește: iar cel ce Mă iubește va fi iubit de Tatăl meu, și Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.” Vers. 23, 24. 454

Am avut un sentiment foarte solemn când am privit peste marea mulțime și când am luat textul în considerare. Câți dau dovadă cu adevărat de dragoste față de Isus, păzind poruncile Lui? Cine vrea într-adevăr să lupte cu succes împotriva domniilor, a puterilor, a duhurilor răutății care sunt în locurile cerești? Cine va fi printre cei favorizați? „Pe cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul lui Dumnezeu, și nu va mai ieși afară din el.” (Apoc.3,12). Oh, fie ca Spiritul lui Dumnezeu să împartă drept Cuvântul lui Dumnezeu fiecărui ascultător! Oh, dacă fiecare suflet s-ar întreba, cât de mult din serviciul meu este în mod real rezultatul unei strânse legături cu Dumnezeu și al comuniunii cu El în locurile cerești? Este mărturia și învățătura mea asemenea celei a lui Ioan cel iubit, revărsarea unei inimi adânc impresionate de ceea ce am auzit și am văzut cu ochii, de ceea ce am privit și am pipăit din Cuvântul vieții?

Battle Creek, octombrie 20, 1889

Am asistat la întâlnirea lucrătorilor. Dumnezeu a fost în mijlocul nostru. Mulți au dat mărturie despre binecuvântările primite de ei anul trecut, despre binecuvântata lumină pe care au primit-o și au prețuit-o, care a fost îndreptățirea prin credință. Ei au fost eliberați din robie și și-au dat seama de binecuvântările bogate ale lui Dumnezeu în lucrarea lor. Au avut înțelegeri mai clare și mai distincte despre iubirea lui Isus, și inimile lor s-au bucurat în Dumnezeu.

Oh, cât de prețioase sunt aceste mărturii! A fost o sărbătoare pentru mine să aud pe frații mei povestind îndurările lui Dumnezeu, și progresele pe care le-au făcut în anul care a trecut. Aceasta trebuie să fie o mare încurajare pentru toți care iubesc pe Dumnezeu și păzesc poruncile Lui. Eu am avut de prezentat celor adunați

acolo o mărturie de mulțumire către Dumnezeu pentru grija Lui minunată, pentru ocrotirea Lui plină de grijă în toate călătoriile mele, și pentru nespusa Lui iubire pe care am simțit-o în inima mea.

Am asistat la întâlnirea de la ora opt, în care s-a discutat să se organizeze un institut misionar, cu durată de șase luni. A vorbit fratele Olsen. Profesorul Prescott a vorbit la subiect, trasând problema în linii clare. E. J. Waggoner a vorbit cu claritate. W. C. White a vorbit despre nevoia de a trimite lucrători în toate ținuturile, și a ilustrat pe hartă lucrarea făcută în California, teritoriile care trebuie lucrate și progresul făcut anul trecut față de anul precedent. Fratele Loughborough a vorbit despre acest punct. Eu am mărturisit despre nevoia de instituții speciale de educare a lucrătorilor ca ei să poată să lucreze inteligent și cu curaj în serviciul lui Dumnezeu. Fratele Kilgore a citit o comunicare lungă cu privire la cei de culoare din sud și cum să fie condusă lucrarea acolo.

Battle Creek, octombrie 21, 1889

Am participat dis de dimineață la întâlnirea lucrătorilor, în Tabernacol. Au fost spuse câteva lucruri importante. Eu am avut de mărturisit cu privire la nevoia unei legături vii cu Dumnezeu. În scopul de a avea o lucrare cu efect, trebuie să învățăm zilnic în școala lui Hristos lecțiile blândității și umilinței inimii, și cu cât ne apropiem de Dumnezeu, cuvântul Său se împlinește – El Se va apropia de noi. El ne va binecuvânta, ne va împărtăși harul și puterea Sa ca să lucreze împreună cu eforturile noastre. Simțim că întâlnirile de dimineață sunt prețioase și nimeni n-ar trebui să-și permită să lipsească de la ele.

Am avut pe 21 octombrie o întrevedere cu fratele Goodrich. Am discutat despre anumite lucruri care s-au petrecut la conferința generală de la Minneapolis. Eu am relatat câteva lucruri care au avut loc atunci și care au condus pe unii să închidă ușa în fața luminii, lumină prețioasă, iar de atunci ei nu au mai umblat în lumină. Cred că conversația noastră a fost folositoare. M-a vizitat comitetul de numiri, ca să ceară îndrumare și sfat cu privire la oameni care să fie numiți ca membri de comitet la conferința de anul viitor. Am avut o discuție folositoare. Fratele Olsen și W. C. White au venit înăuntru și am avut o întrevedere folositoare.

Battle Creek, octombrie 22, 1889

Am participat la adunarea de dimineață. Au fost mărturisiri excelente. Toți cei care au vorbit au făcut referință în special la anul trecut – cum că au simțit mult mai mult prezența Domnului în acest an decât oricând înainte. Am participat la adunarea lucrătorilor. Am avut de spus câteva lucruri despre mărturisire. Promisiunea este „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele, și să ne curețe de orice fărădelege.” (1 Ioan 1:9). Este de făcut o lucrare individuală, nu numai să ne mărturisim păcatele, dar să le și dăm la o parte. Pot ei face aceasta în puterea lor? Nu, ci această lucrare de crucificare a eu-lui poate fi făcută numai prin Isus Hristos, jertfa noastră pentru păcat. Noi trebuie să venim la Isus în credință și să ne sprijinim pe meritele sângelui lui Hristos. Am încercat să prezint minților celor adunați, necesitatea mărturisirii, a pocăinței și credinței că Domnul iartă păcatele noastre mărturisite, de dragul lui Hristos.

Battle Creek, octombrie 23, 1888

Vremea rămâne bună.

M-am trezit la trei și jumătate și am consacrat un timp ca să caut pe Domnul. Aș dori ca toți să înțelegem experiența unei reale căutări a lui Dumnezeu. Isaia ne spune că dacă Îl căutăm, ne va răspunde, „Iată-Mă”. (Isaia 58:9). E nevoie să intrăm într-o relație personală cu Ajutorul nostru cel puternic, pentru că El a spus „să se prindă de puterea Mea, ca să facă pace cu Mine; și va face pace cu Mine.” (Isaia 27:5). Atunci, de ce să nu vii, de ce să nu bei din izvorul de apă vie? De ce să nu te înprospătezi, împărtășindu-te din binecuvântatele ape cerești?

Găsim mai multă încurajare în ultima binecuvântare pe care o primim, decât în citirea lucrărilor biografice despre credința și experiența oamenilor remarcabili ai lui Dumnezeu. Ceea ce noi înșine am experimentat din binecuvântările lui Dumnezeu prin făgăduințele harului Său, să fie atârinate în sălile memoriei și, fie că suntem bogați sau săraci, învățați sau nu, le putem privi și ne putem gândi la aceste dovezi ale iubirii lui Dumnezeu. Fiecare însemn al purtării de grijă a lui Dumnezeu, al bunătății și îndurării Sale, ar trebui să fie atârinate ca amintiri nepieritoare în cămarile aducerilor aminte. Dumnezeu dorește ca iubirea Sa, promisiunile Sale să fie

scrise pe tablele minții. Păziți prețioasele descoperiri ale lui Dumnezeu, ca nici o literă să nu fie alterată sau întunecată. Când Israel a obținut victorii deosebite după ieșirea din Egipt, s-au păstrat aduceri aminte ale acestor victorii. Lui Moise și lui Iosua le-a fost poruncit de Dumnezeu să facă așa, să zidească memoriale. Când Israeliții au câștigat o biruință deosebită asupra Filistenilor, Samuel a ridicat o piatră comemorativă și a numit-o Ebenezer, zicând, „până aici Dumnezeu ne-a ajutat” (1Samuel 7:12).

Oh, unde avem noi, ca popor, pietrele noastre de aducere aminte? Unde sunt stâlpii de aducere aminte gravați cu litere, care să exprime prețioasa descriere a ceea ce a făcut Dumnezeu în experiența noastră? Nu putem noi, având în vedere trecutul, să privim la noi încercări și nedumeriri tot mai mari – chiar nenorociri, privațiuni și pierderi – și să nu fim mândriți, ci doar să privim la trecut și să spunem, „Până aici Dumnezeu ne-a ajutat”. Vreau să încredințez Lui susținerea sufletului meu ca unui creator credincios. El va păzi ceea ce i-am încredințat până în ziua aceea. 'Puterea ta va fi pe măsura zilelor tale.'”?

Omul pofticios va deveni mai pofticios cu cât se apropie de moarte. Omul care de-a lungul întregii vieți acumulează bogății lumești, nu se poate retrage dintr-odată de pe calea sa obișnuită. Atunci, omul care caută 458 comoara cerească să nu devină mai serios, mai zelos și tot mai profund interesat în căutarea comorii care este sus? Să nu dorească el substanța cea mai bună și cea mai durabilă? Să nu caute coroana nepieritoare de glorie, comorile pe care moliile și rugina nu le mănâncă, și nici nu le sparg și nu le fură hoții? Cu cât speranțele îi sunt mai arzătoare, cu atât mai perseverente îi sunt eforturile, cu atât e mai hotărât să nu rateze comoara nemuritoare, substanța eternă. Sufletul lui tânjește după bogăția cerească, are o intensă dorință care nu îl va lăsa să fie inactiv. Ocupația lui pe pământ este de a-și asigura bogățiile eterne. După ce a gustat din darurile cerești ale lui Dumnezeu, el nu poate, nu consimte, să fie un cerșetor, destituit pentru eternitate. Pasiunea sufletului cere mai mult, mai mult. Aceasta este nevoia reală a sufletului. Avem nevoie de mai mult din harul divin, mai multă lumină, mai multă credință, mai mult din darurile cerești. Sufletul care tânjește spune: trebuie să am mai mult din darurile cerești.

Oh, dacă toate energiile rău direcționate ar fi devotate singurului mare subiect – bogatele provizii ale harului lui Dumnezeu în această viață – ce fel de mărturie am putea atârna în sala memoriei, care să povestească despre harul și favoarea lui Dumnezeu, despre însușirea promisiunilor Lui înregistrate în cuvântul Său, pentru a avea mai mult din harul transformator al lui Hristos, făcându-ne în stare să ne fixăm afecțiunile noastre în lucrurile de sus, nu în cele pământești. Atunci, ca un principiu statornic, ne va însoți obiceiul de a acumula comori spirituale tot așa de serios și de perseverent, cum lucrează aspiranții pământești pentru lucrurile pământești și trecătoare.

Puteți foarte bine să nu fiți satisfăcuți cu resursele prezente, căci Domnul are un cer de binecuvântări și un tezaur de lucruri bune și pline de har care să alimenteze nevoile sufletului. Astăzi, avem nevoie de mai mult har, astăzi avem nevoie de o reînnoire a dragostei lui Dumnezeu și de semne ale bunătății Lui, și El nu va opri acest 459 bine și comorile cerești, căutătorului adevărat.

Înclinarea minții fiecăruia se va da pe față. Dacă se simte bogat, că s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic, este falimentar din punct de vedere spiritual. Cei ce-și simt nevoia spirituală, vor da pe față râvna sufletului, dorințele arzătoare, care se întind în sus și înainte deasupra oricărei ademeniri pământești și vremelnice, spre cele veșnice. Nu vă lăsați prinși de grijă pentru viitor. Noi astăzi suntem în nevoie. „Câtă vreme se zice „astăzi”, dacă auziți glasul Lui nu vă împietriți inimile.” (Evr. 3:13,15). Domnul este ajutorul nostru, Dumnezeul nostru, și puterea noastră în orice timp de nevoie.

Battle Creek, Mich., octombrie 24, 1889

Am participat la întâlnirea de dimineață. Inima mea a fost atrasă în rugăciune către Dumnezeu pentru puterea harului Său și iertarea greșelilor noastre. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asigurarea harului Său, care este dată pentru poporul Său, astăzi.

Noi trebuie să ne ținem strâns de sursa puterii noastre zi de zi, și când vrăjmașul va veni ca un potop, Spiritul Domnului va înălța un stindard pentru noi împotriva dușmanului. Promisiunea lui Dumnezeu este sigură, că puterea este proporționată pe măsură cu ziua noastră. Noi putem fi încrezători pentru viitor, numai pe baza puterii care ne este dată pentru nevoile noastre prezente. Experiența cu Dumnezeu devine zilnic tot mai prețioasă.

Am vorbit fraților și surorilor, căutând să-L prezint pe Isus, așa încât să poată să-L privească și să trăiască. Promisiunea lui Dumnezeu se împlinește dacă ne educăm gândurile și inima ca zi de zi să se sprijine cu totul numai pe Isus Hristos. Promisiunea nu este că ni se va da putere astăzi pentru vreo urgență în viitor, că pentru vreun necaz pe care îl anticipăm în viitor vom fi întăriți dinainte, înainte ca acesta să vină asupra noastră. Dacă umblăm prin credință, putem să așteptăm putere și resurse îndată ce o cer circumstanțele. Noi trăim prin credință și nu prin vedere. Aranjamentul lui Dumnezeu pentru noi este să cerem de la El exact lucrurile de care avem nevoie. Harul pentru mâine nu ne va fi dat astăzi. Nevoia oamenilor este ocazia lui Dumnezeu. „Puterea ta va fi pe măsura zilelor tale”. Harul lui Dumnezeu nu este dat niciodată ca să fie irosit, folosit rău sau pervertit, sau să fie lăsat să zacă în ne folosire.

Creștinismul din timpul prezent să nu fie mai puțin rezistent în fața poftelor și mai slab în putere decât cel din veacurile trecute. Noi nu trebuie să fim lipsiți de credință acum. Există responsabilități teribile pe care slujitorii lui Dumnezeu trebuie să le poarte, dacă sunt conștienți de lucrarea rânduită lor – de a veghea asupra sufletelor, căci pentru aceasta vor trebui să dea socoteală. Hrăniți turma lui Dumnezeu și, în timp ce vă purtați responsabilitățile zilnice în dragostea și frica lui Dumnezeu, umblând în toată umilința minții ca niște copii ascultători, vă va fi dată putere și cunoștință de la Dumnezeu pentru a face față în orice circumstanță de încercare.

Noi nu vom fi capabili să facem față încercărilor din acest timp, fără Dumnezeu. Noi nu vom avea curajul și forța morală a martirilor din vechime, până când nu vom fi puși în situația în care au fost ei. Domnul își proporționează harul în așa fel încât să facă față oricărei situații de urgență. Noi trebuie să primim zilnic resurse de har, pentru fiecare urgență zilnică. Astfel, noi creștem în harul și în cunoștința Domnului nostru Isus Hristos, și dacă vor veni persecuții asupra noastră, dacă trebuie să fim închiși între zidurile închisorii pentru credința lui Isus și ținerea Legii sfinte a lui Dumnezeu, „Puterea ta va fi pe măsura zilelor tale”. Dacă se va reîntoarce persecuția, va fi dat har pentru a trezi fiecare energie a sufletului, pentru a arăta un adevărat eroism. Dar există o mare mulțime de creștini cu numele care nu-și au originea în Dumnezeu, Sursa a toată puterea și tăria. Dumnezeu nu ne dă putere ca să ne facă independenți și mulțumiți de sine. Noi trebuie să fim totdeauna dependenți numai de Dumnezeu.

Am avut o adunare excelentă. Prezența Domnului a fost cu noi. El a suflat Spiritul Sfânt peste mine și mi-a dat spiritul rugăciunii serioase față de Dumnezeu ca să fiu umplută cu Spiritul Sfânt în toate eforturile mele, și ca frații mei lucrători să poată fi înzestrați cu putere de sus ca să ducă mesajul solemn în toate părțile pământului. Eu am dat o mărturie hotărâtă poporului adunat, apoi au urmat mărturisiri prețioase. Toți au relatat în experiențele lor că anul trecut a fost de un caracter mult mai spiritual decât au avut de când au îmbrățișat adevărul. Lumina îndreptățirii prin credință, și a faptului că neprihănirea lui Hristos trebuie să devină neprihănirea noastră, altfel nu este posibil să păzim Legea lui Dumnezeu, aceasta este mărturia tuturor celor care vorbesc, și roadele sunt pacea, curajul, bucuria și armonia. Există pericolul de a face chiar și din aceste subiecte o teorie, și a nu practica adevărul care este exprimat. Aceia care poartă acest mesaj trebuie să poarte în ei caracterul curat al lui Isus Hristos.

Battle Creek, octombrie 25, 1889

M-am trezit la trei și jumătate și am avut un timp prețios de comuniune cu Dumnezeu. M-am prins de promisiunile bogate ale lui Dumnezeu, date în Cuvântul Său. Credința se prinde de făgăduințe. Credința nu este sentiment. Credința este substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor nevăzute. Noi umblăm prin credință și nu prin vedere.

Am participat la întâlnirea de dimineața devreme. Cu toate că a plouat dimineață, au participat mulți. Din nou am simțit povara rugăciunii și evidența faptului că dacă Îl chemăm pe Domnul prin credință, poate fi verificată promisiunea: Dacă veți căuta pe Domnul cu toată inima, va fi găsit de voi. Întreaga ființă trebuie pusă de partea Domnului, sub controlul Său. Nu trebuie să existe nicio rezervă a minții, a gândului, sau afecțiunilor. Isus cere tot ce este al nostru – sufletul, trupul, mintea și puterea. Domnul m-a binecuvântat și am simțit că vreau să laud pe Domnul. Am spus câteva cuvinte referitor la exprimarea recunoștinței noastre față de Domnul, și multe mărturii prețioase au fost rostite, exprimând mulțumițiile lor pentru marea milă și dragoste a lui Dumnezeu.

În această zi, un împreună lucrător a fost adus în sicriu din Ohio, ca să fie înmormântat la Battle Creek. Fratele Swift a murit în Ohio în octombrie, 23. Delegații, o sută treizeci și doi la număr, au mers în procesiune la cimitirul Oak Hill, în timp ce cincisprezece trăsuri înaintau încet pe drum, ca să așeze trupul în cavou. A fost o privesc solemnă să vezi acest mare număr cu însemne funerare, urmând pe fratele, de acum tăcut în moarte, în sicriul său. Oh, este trist că unul dintre cei mai serioși și credincioși lucrători nu va mai fi prezent la Conferința noastră Generală, pentru a-și da mărturia.

Dar noi suntem încredințați, „Scrie, binecuvântați sunt morții care mor în Domnul”. Pentru că ei vor ieși să se unească cu toți sfinții atunci când Hristos va chema pe cei morți din mormintele lor. Oh, aș vrea să fiu convertită zilnic, ca să fiu pe pământ o mărturie vie a harului salvator al lui Hristos! Fie ca Domnul să ne binecuvinteze și să ne întărească să facem voia Sa, ca să trăim credincioși pentru Hristos, pentru a onora numele Său, și a fi o binecuvântare pentru alții cât timp trăim.

Battle Creek, octombrie 26, 1889

Este Sabat și nu mi se cere să vorbesc astăzi. Fratele Smith va vorbi înainte de masă iar după masă fratele Farnsworth va ține discursul funerar pentru fratele Swift. Diseară, administrație. Am plăcerea de a avea o zi de odihnă. 463

Am avut o conversație cu fratele Olsen cu privire la cele mai bune planuri pentru administrarea intereselor religioase ale întâlnirii. Am discutat cu nevasta lui E. J. Waggoner despre administrarea crăciunului, despre ce poate fi mai bine pentru tineri. Am discutat cu fratele Starr despre același subiect.

Battle Creek, Mich., duminică, octombrie 27, 1889

Nu am participat la întâlnirea de dimineață. Am auzit că au avut o adunare bună. Mi-am petrecut timpul scriind.

Am participat la întâlnirea de la ora opt. Fratele Jones a prezentat dovada Bibliei cu privire la îndreptățirea prin credință. Un număr mare a participat la studiul biblic. Am avut câteva cuvinte de spus poporului înainte ca adunarea să se încheie, despre venirea la lumină și umblarea în lumină ca să nu vină întunericul peste ei.

Unii care clevesc despre subiectul biblic al îndreptării prin credință, care sâcâie, inventează întrebări și aruncă obiecții, nu știu ce vorbesc. Ei nu știu că se fac singuri trupuri ale întunericului care interceptează razele strălucitoare de lumină despre care Dumnezeu a hotărât să vină asupra poporului Său. Și ele vor veni; solia îngerului al treilea este gata să pornească cu mare putere și să umple pământul cu slava lui. Și ce este omul ca să poată lucra împotriva lui Dumnezeu? El poate alege întunericul, poate iubi întunericul și poate fi lăsat să fie înfășurat de întuneric; dar mesajul este gata să pornească înainte cu putere, chiar dacă unii refuză să înainteze împreună cu el. Dumnezeu mi-a arătat că lumina care luminează peste poporul nostru nu este lumină nouă, ci lumină veche prețioasă ce a fost pierdută din vedere datorită lucrării lui satana de a o îndepărta de poporul lui Dumnezeu. Dar razele ei strălucesc. Fie ca toți să înțelegem marea binecuvântare pe care Domnul o are de împărtășit fiecărui suflet ce vrea Să-i servească cu toată inima.

Eu am sarcina de a ține constant mințile îndreptate spre obținerea unei educații mai înalte. Sunt impresionată să fac poporul să înțeleagă că Hristos Și-a dat viața prețioasă pentru salvarea lumii, dacă vor să fie salvați prin copierea exemplului lui Isus. Hristos a venit în lumea noastră să ne dea modelul vieții Sale, ca să nu facem nicio greșală. 464

Am avut o discuție lungă cu fratele Henry despre lucrarea de la Sanatoriu. Schimbări decisive trebuie făcute, în practicarea virtuților lui Hristos.

Nimeni să nu greșască cu privire la caracterul pe care în mod hotărât trebuie să-l formeze în viața aceasta. Dacă ei trăiesc drept, vor avea zi după zi dovada că Îl au pe Hristos în ei. Ei sunt proprietatea lui Dumnezeu.

Battle Creek, Mich., octombrie 28, 1889

Am participat la întâlnirea de dimineață și m-am angajat împreună cu frații noștri în rugăciune serioasă către Dumnezeu, pentru binecuvântarea Sa deosebită pe care avem privilegiul să o dobândim zilnic. Apoi am vorbit cu claritate despre unii care participă la adunări, dar nu dau nicio dovadă că ar fi părtași Spiritului și puterii lui Dumnezeu manifestate acolo. Ei nu par a vedea unde lucrează Spiritul lui Dumnezeu. Ei par să se miște ca și

cum ar fi legați la ochi. Ei aud mărturisirile pe care le dă Dumnezeu poporului Său, dar se vede că sunt dezinteresați și insensibili, ca păcătoșii nepăsători care nu se pocăiesc atunci când adevărul le este pus în față. Am apelat către unii care timp de un an au lucrat contrar lui Dumnezeu într-o manieră remarcabilă, pentru că le-a fost dată o lumină remarcabilă, specială și, a întoarce spatele luminii prețioase pe care a dat-o Dumnezeu, înseamnă să aibă o încăpățănare și o îndărătnicie ieșită din comun. Întunecimea fiecăruia va fi proporțională cu necredința lui, cu rezistența și disprețul față de lumina pe care a trimis-o Dumnezeu în harul Său.

Am scris surorilor M. K. White și McCullough. Fratele Matteson pleacă astăzi spre Colorado. Aici ne ducem fiecare în diferite localități, și totuși Domnul este accesibil fiecărui suflet, iar noi avem nevoie să apreciem marea posibilitate de a obține cea mai înaltă educație. Răspundem noi individual luminii care ne-a fost dată? 465

Am participat la întâlnirea de la ora opt condusă de fratele Jones, în camera alăturată a tabernacolului. Au fost prezenți în mare număr și el a prezentat subiectul îndreptățirii prin credință într-o manieră clară și distinctă, cu o simplitate atât de marcantă încât niciunul nu ar trebui să rămână în întuneric, decât dacă are o inimă necredincioasă, hotărâtă să reziste lucrării Spiritului lui Dumnezeu. Mulți au fost hrăniți, iar alții par a fi uimiți, ca și cum nu ar fi știut ce înseamnă în realitate îndreptățirea prin credință. Cu siguranță liniile adevărului au fost trasate într-o manieră distinctă. Mi-a făcut plăcere să aud această mărturie.

Am mărturisit că ceea ce am auzit este adevărul, și cei ce vor să umble în această lumină dată, vor fi de partea Domnului.

Battle Creek, Mich., octombrie 29, 1889

Am participat la întâlnirea de dimineața devreme și inima mi s-a topit în fața Spiritului lui Dumnezeu. Am fost îndemnată să mă rog foarte serios pentru președintele nostru, fratele Olsen, și pentru fratele Dan Jones, ajutorul lui, ca Domnul să-i ajute să-și învingă infirmitățile trupesti, să le dea putere fizică, claritate mentală și putere spirituală. Cred că Domnul are binecuvântări bogate pentru acești bărbați care au fost puși în poziții de răspundere, numai dacă vor veni în canalul de lumină clară, și cred că El va lucra cu putere de partea lor, dacă vor să umble inteligent și umili înaintea Lui. Dar se face o lucrare pe care niciunul dintre ei nu o pricepe pe deplin. Mulțumesc Domnului că avem un balsam în Galaad și un Medic care poate vindeca bolile noastre. Noi suntem prea înclinați să fim influențați de cuvintele oamenilor, și să nu depindem cu totul de Dumnezeu și să 466

avem credință în Dumnezeu. Dacă acești bărbați nu vor umbla cu Dumnezeu ca Enoh, vor cădea.

Mi-am rostit mărturia în adunare în timp ce inima îmi era copleșită privind la marea bunătate a lui Dumnezeu față de mine. El m-a binecuvântat într-un fel minunat. Eu slăvesc numele Său cel sfânt, cu inima, sufletul și vocea. Am prezentat în fața tuturor celor de față ocaziile prețioase pe care le avem acum de a ne confirma experiența noastră creștină, prin cercetarea profundă și serioasă a inimii, prin mărturisirea păcatelor noastre, părăsirea lor, și deschiderea ușii inimii în fața lui Isus Hristos pentru ca harul Său și dragostea Sa să rămână în inimă prin credință vie și, confirmând toate puterile noastre în serviciului Său, să slăvim pe Dumnezeu, vestind laudele Celui care ne-a scos din întuneric la lumina Sa minunată. Spusele prețioase ale lui Hristos nu sunt nici pe jumătate apreciate. E nevoie ca Spiritul Sfânt să ne impresioneze mințile cu însemnătatea pe care Domnul nostru a atașat-o Scripturilor Vechiului Testament. Interpretările pe care le-a dat El Cuvântului erau atât de distincte, atât de simple și spirituale, încât inima ardea în flăcări pe măsură ce cuvintele erau înțelese.

Battle Creek, Mich., octombrie 30, 1889

Miercuri dimineața. Am participat la întâlnirea de dimineața devreme. Încăperea a fost plină. Mi-a făcut plăcere să văd atât de mare interes manifestat. Am vorbit despre nevoia ca lucrătorii noștri să fie întăriți zi de zi cu botezul Duhului Sfânt, înainte să plece la lucrul lor. Hristos a promis aceasta, de ce să nu îl aibă? Să se prindă prin credință.

Multe mărturisiri prețioase au fost făcute, dar totuși încă nu este acea plinătate a credinței care tinde spre plinătatea binecuvântărilor lui Dumnezeu, pe care este privilegiul și datoria noastră să le avem. Mă tem că mulți vor pleca de la această întâlnire având mare nevoie tocmai de binecuvântările pe care au privilegiul de a le primi chiar acum, și fără să țină seama de cea mai prețioasă lumină dată în ce privește importanța sfințirii profunde 467

prin adevăr; mă tem că nu vor umbla în lumină ci vor fi rătăcitori în întuneric, pentru că nu sunt împlinitori ai Cuvântului. Adevărul trebuie trăit, dacă sporim în cunoștință. Atunci, dacă vor veni ispite tari, nu vom fi biruiți de dușman.

Cu toții putem câștiga aici o experiență adâncă și bogată, dacă o vom căuta cu toată inima, umilindu-ne sub mâna tare a lui Dumnezeu, și lăsându-L pe Dumnezeu – nu noi înșine – să ne ridice. Hristos în inimă este lovitură de moarte dată iubirii de sine. Egoismul și lăcomia – care este idolatrie – conduc omul să dorească să fie propriul său mântuitor și să se încreadă cu mândrie în capacitatea lui omenească, mărginită și în propriile merite pentru salvare. Acestea îl vor face să dea greș în fiecare zi dacă face așa, și vor fi pierdere veșnică după aceea. Va fi ca un orb ce conduce alt orb; vor cădea amândoi în groapă.

Lucrarea Duhului Sfânt în inimă este de a sfărâma și alunga iubirea de sine, orgolioasa aprobare a eu-lui, și spiritul de acuzare. Templul sufletului trebuie golit și curățit de întinarea lui morală, ca Isus să poată avea loc să rămână în suflet ca un Oaspete onorat, ca El, Martorul cel curat și adevărat, să poată fi puterea exercitată într-o viața sfântă. Atunci Hristos este descoperit în inimă prin credință și sunt câștigate victorii prețioase.

Battle Creek, Mich., octombrie 31, 1889

Joi dimineața. Am participat la întâlnirea de dimineața devreme și am rostit o mărturie directă. Am invitat pe frații Nicola(?) și Morrison să mă vadă. Am avut o discuție lungă cu fratele Strong, al cărui fiu a murit la Review office într-un mod șocant, fiind strivit de lift. Capul lui a fost zdrobit în bucăți. Tatăl lui simte foarte puternic această lovitură. E nevoie să-l încurajăm toți cei care putem. Oh, fie ca Domnul să binecuvânteze aceasta spre binele său și să nu lase ca această ocazie să fie folosită spre a-i face rău. Discuția cu frații Nicola și Morrison nu a fost plăcută. Eu văd că ei sunt într-o stare de orbire a minții, mulțumiți de sine. Ei trebuie încă să fie convertiți, să învețe de la Hristos în școala Sa. Ei nu și-au deschis ferestrele sufletului către ceruri, și nu au închis ferestrele sufletului spre pământ. Oh, sunt convinsă că acești oameni au băut mult din apele întunecate din vale și nu doresc apele curate, de sus, ale Libanului. Când vor vedea și când vor fi instruiți?

Ei nu văd că spiritul pe care l-au avut la Minneapolis nu a fost spiritul lui Isus Hristos. Ei își justifică tot timpul umblarea. Îmi pare rău să spun că ei nu sunt într-o stare în care să poată primi lumina și să se vadă pe ei înșiși. Ei sunt încă în întuneric. Doar credința în Hristos este singura care poate distruge egoismul și idolatria eu-lui în sufletul uman. Cât de mult va suferi Dumnezeu perversitatea omului? Cât de mult va mai fi El insultat prin mulțumirea de sine și prin respingerea invitației de a răspunde chemării Sale la ospățul evangheliei?

Nu am avut niciun fel de satisfacție în această discuție. Dacă turma lui Dumnezeu este încredințată unor oameni ca aceștia, Domnul să aibă milă de săracii Săi, de bietul popor, oile pășunii Lui, să-i lumineze și să-i salveze ca să nu fie modelați de spiritul și influența acestor oameni de o necredință întunecată.

După ce au plecat, am simțit în casă o atmosferă de înmormântare. Inima îmi era grea ca plumbul. Oh, ce lucrare a morții poate exercita un individ asupra sufletelor ce flămânzesc după lumina vieții și nu știu de unde să obțină cunoștința, pe care ar trebui să o aibă. Mesele încărcate cu mâncare sunt întinse înaintea lor, dar ei nu vor să mănânce din ea.

CĂTRE MARY WHITE

Dragă Mary,

Întâlnirile noastre sunt pline de post și învățătură. În întâlnirile de la cinci și opt se văd multe semne de bine. Mărturiile au cu totul alt caracter față de ce a fost la oricare altă conferință. Și așa este de un timp încoace. Tânjesc ca lucrarea să meargă mai profund, și cred că așa va fi.

Leroy Nicola a început să se înmoaie și sper că va cădea pe stâncă și va fi zdrobit. Știu că Domnul lucrează pentru poporul Său și știu că avem nevoie de o credință mai mare, apoi va veni și puterea mai mare.

Am participat la întâlnirea de la ora cinci și jumătate. A fost o întâlnire bună. A existat Spiritul de cerere serioasă către Dumnezeu pentru a primi prezența și puterea Sa. Domnul a insuflat rugăciunea. Multe mărturii bune au fost rostite.

Surorile noastre din Washington au rostit mărturii hotărâte. Mulți sunt hrăniți cu mana cerească. Puterea înălțătoare trebuie să vină de sus – curentul de influență spirituală care curge din inima lui Isus Hristos.

Mulțumesc Domnului pentru binecuvântările Sale asupra mea din dimineața aceasta. Fii plină de curaj, dragul meu copil, așteaptă pe Domnul pentru că El este Ajutorul și sprijinul tău, Avangarda și Ariergarda ta.

Mă bucur că putem să avem încredere în Dumnezeu și că putem să-L așteptăm cu răbdare. Mă bucur că putem ști că ne iartă păcatele, pentru că făgăduința Lui este sigură, și a crede că suntem iertați este privilegiul și datoria noastră. Aceasta Îl onorează pe Dumnezeu. Sper că vom avea mai multă credință și mai puțin din eu. 470

Ne-am despărțit de sora McOmber în dimineața aceasta la ora cinci. Ea s-a bucurat mult de adunare. Știu că îi simți lipsa. Sora Ings este la casa de sănătate și spune că toate lucrurile sunt în armonie acolo. Dr. Burke cu mâinile sale se ocupă din plin de două instituții. Sper să aibă succes această ultimă mișcare făcută.

Eu sunt mult mai bine cu sănătatea față de anii trecuți. După ce am ajuns acasă am fost foarte obosită; dar am fost ridicată deasupra slăbiciunilor mele și sunt bine realmente. Lăudat fie numele Domnului. Eu privesc la Domnul și mă încred în El. El a făcut toate lucrurile bune.

Îi salut cu dragoste pe copii, pe mama Kelsey și pe Reba.

Mama

PROBLEME DISCUTATE LA CONFERINȚA GENERALĂ DIN 1889

În conferința noastră au apărut probleme care cer multă atenție, și anume dacă păzitorii Sabatului din Statele din sud, unde sunt expuși să simtă puterea opresivă a legilor statului dacă lucrează duminică, dacă să se odihnească duminica pentru a evita persecuțiile care urmează în cazul că lucrează duminica. Unii din frații noștri se agită pentru ca Conferința Generală să adopte o rezoluție ca frații păzitori ai Sabatului expuși închisorii și amenzilor, să fie sfătuiți să se abțină de la lucru în acea zi. Asemenea propuneri nu ar trebui să fie puse înaintea acestei Conferințe, cerând acțiunea ei.

Există chestiuni cărora este mult mai bine să li se facă cât mai puțină publicitate, de orice fel – pentru sau împotriva. Frații noștri ar trebui să fie înțelepți și să nu aducă în față chestiuni de un asemenea caracter, pentru a obține deciziile Conferinței în dreptul lor. Acestea pot fi înțelese și rezolvate într-un fel mai privat. Există multe lucruri care ar trebui să fie administrate în liniște pe o cale neobservată, și ar avea o influență cu mult mai bună asupra tuturor minților.

Unele minți sunt astfel constituite încât nu pot trata în mod înțelept aceste chestiuni. Când chestiunea duminicii va fi dezbătută pentru a deveni lege, atunci nu va fi un așa mare pericol de a face pași care să nu poată primi aprobarea Cerului, deși pot obține aprobarea Conferinței Generale – din motivul că Domnul dă lumină și cunoștință tocmai când este cea mai mare nevoie.

Mi-e teamă de aceste multe rezoluții. Acum un an s-au făcut în Conferința Generală propuneri care, dacă ar fi fost acceptate, ar fi încătușat lucrarea lui Dumnezeu. Unele rezoluții au fost solicitate de tineri fără experiență, și niciodată nu ar trebui să primească aprobarea Conferinței. Tradițiile omenești și permisiunile sau nepermisiunile erau de un așa caracter încât i-ar fi legat cu restricții care erau complet necesare, în afara ordinii lui Dumnezeu, și ar fi creat o asemenea stare de lucruri care ar fi fost în detrimentul progresului lucrării. Dacă unele dintre rezoluțiile care au fost acceptate nu ar fi fost propuse, ar fi fost mai bine, pentru că cei ce le-au propus erau în întuneric și nu în lumină. Dacă le-ar fi lăsat pe masă, ar fi fost mult mai în acord cu voia lui Dumnezeu pentru că toate aceste multe rezoluții, votând ce trebuie să fie, și ce să nu fie, nu sunt după ordinea lui Dumnezeu. Ce să facă omul și ce să nu facă, făcerea de legi pe care Dumnezeu nu le-a făcut, au creat principii care nu ar trebui să pătrundă printre noi. Ca reformatori, dacă am avea vorbărie mai puțină și mai mult din Hristos, ar exista mult mai multă modestie și umilință și am face mult mai mult bine.

Sunt multe lucruri care cer cel mai înțelept și mai atent sfat, și trebuie rezolvate fără a se face zgomot despre ele, dar este lipsă de înțelepciune ca să arunci orice acțiune în mod deschis înaintea tuturor. Multe lucruri care ar trebui tratate cu credincioșie de către Conferințele locale sunt ținute în rezervă de-a lungul anului pentru ca Conferința Generală să hotărască în dreptul lor, o grămadă de probleme care nu au nevoie să fie aduse înaintea Conferinței deloc.

Multe lucruri ar fi fost mai bine dacă nu ar fi văzut lumina zilei. La originea lor sunt minți care nu sunt în lumina Soarelui neprihănirii. Ele îngreunează lucrarea Conferinței și ar fi putut foarte bine să se acționeze în dreptul lor în bisericile locale și în comitete, ușurând Conferința de o mare încărcătură de probleme confuze cu care nu ar trebui să fie împovărată. Toți aceștia să fie servi credincioși, să se roage mai mult, să lucreze cu grijă, și să acționeze discret. 473

În Conferința Generală, multe lucruri sunt aprobate în grabă fără a fi suficient studiate. Nu toți au ocazia să se gândească și să se roage în dreptul lor, iar cei ce au oportunitatea, nu se implică și nu își folosesc puterea creierului. Ei plănuiesc și execută fără sfatul lui Dumnezeu. Există comitete care ar putea fi ținute, cu mai puțină importanță, cu mai puțină cheltuială și mai puțină greutate pentru bărbații noștri conducători, cu răspundere. Toate lucrurile minore să fie puse înaintea Conferințelor Statelor și, rezolvându-se astfel multe chestiuni, aceasta va salva timp, va evita griji și poveri care apasă greu Conferința Generală.

Problema mării nevoi a sufletului merită mult mai multă atenție în adunările Conferinței, iar multe probleme care sunt aruncate înaintea Conferinței nu ar trebui să apară niciodată; ele ar trebui prelucrate în conferințele locale. A devenit un obicei să se adopte legi care nu poartă întotdeauna semnătura cerului. Problemele celor de culoare nu ar fi trebuit să fie puse în sarcina Conferinței pentru a fi rezolvate. Aceasta este o problemă care implică principii ce au nevoie de multă grijă, și de gândire cu multă rugăciune.

Problema care a fost pusă înaintea Conferinței, dacă frații unde există legi opresive să fie sfătuiți să nu lucreze duminica, nu este o problemă care să fie pusă înaintea unei Conferințe deschise. Nu poate fi votată fără o înțelegere greșită și mișcări greșite cu rezultate rele.

Sunt nevoită să întreb cu durere sufletească, ce urmăresc frații noștri prezentând probleme de acest fel într-o conferință deschisă. Dacă ucenicii lui Isus au trebuit să se adune împreună într-un loc după înălțarea Lui și să se roage pentru coborârea Duhului Sfânt, este mult mai mare nevoie de a se face astfel acum, când sunt implicate principii solemne și cu bătaie lungă. Zece zile au fost devotate căutării serioase a lui Dumnezeu, și cele zece zile ar trebui extinse la douăzeci înainte ca oamenii să se aventureze să-și pună pana la lucru pentru a scrie o decizie pentru popor, în acest punct. Mai multă rugăciune serioasă și nimic mai puțin decât coborârea Duhului Sfânt nu va hotărî în astfel de chestiuni. A arunca acest fel de chestiuni în Conferință fără a se gândi la subiect cu rugăciune, este cea mai mare nebulă. 474

Aceasta este solia îngerului al treilea pentru lumea noastră și oamenii ar face mai bine să-și ia mâna de pe chivot. S-a descoperit dispoziția de a crea dispute în dreptul unor lucruri care sunt clar descoperite în cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca nimeni să nu acționeze în orbire, ca să ia decizii cu privire la astfel de subiecte importante. Primim noi Biblia ca pe un oracol al lui Dumnezeu? În fiecare Stat ar trebui să fie date instrucțiuni înțelepte cu privire la acest punct, și ar fi bine ca în aceste State să se lucreze în mai multă liniște, făcându-se cât mai puțină publicitate acestor lucruri, dar recomandând, sfătuind cu frică de Dumnezeu, după ce s-a căutat cu post și rugăciune sfat de la Sfătuitorul care nu poate să greșească. Nicio recomandare hazardată să nu iasă de pe 475

buzele vreunui ambasador al lui Hristos. El să se teamă de Domnul și să aibă cuvintele în acord cu voința și căile lui Dumnezeu. Acesta este un timp pentru mai multă rugăciune și mai puțină vorbă. Acest subiect nu este o problemă la care să-ți dai acordul sau dezacordul, prin ridicare de mână. Noi stăm pe un teren sacru, minunat și solemn, și nu putem să acționăm cu nesăbuiță fără să dezonorăm pe Dumnezeu și să ruinăm suflete. Tot universul ceresc este activ, privind la noi să vadă ce curs vom lua în această problemă. În timp ce păzitorii Sabatului sunt neliniștiți și tulburați, căutând să pătrundă tainele viitorului și să învețe tot ce pot despre poziția corectă pe care să o ia, aveți grijă ca ei să fie sfătuiți corect cu privire la păzirea duminicii. Nu se poate acționa aici în dreptul acestei probleme, iar poporul nostru cu diferite clase de gândire și diferite temperamente ar trebui să o trateze cu înțelepciune. Întotdeauna va exista pericolul de a cădea în extreme. Hristos spune, „Voi sunteți prietenii Mei dacă faceți ce vă spun Eu” (Ioan 15: 14). Atunci, pe genunchi, în rugăciune, să aveți mult mai puțin eu și să depindeți cu totul de sfatul lui Dumnezeu. Atunci, dacă toți vor fi sub controlul Duhului Sfânt nu va fi nimic de temut, căci toți vor împodobi învățătura lui Hristos Mântuitorul nostru.

Cel ce are pe Hristos în inimă, își va ordona astfel viața încât să nu aducă dezonoare sau ocară asupra adevărului sacru al lui Dumnezeu. El nu va da ocazie vrăjmașilor Săi să hulească, nu va plin de încredere de sine, ci încrederea sa va fi în Dumnezeu. El nu va da pe față inconsecvențe care nu sunt în armonie cu adevărul prețios ce are origine sacră. El nu va fi găsit în extreme, oferind subiecte de scandal care să circule aproape și departe în forma cea mai exagerată. El trebuie să fie un om care ține legătura cu Dumnezeu; un om care se roagă, și nu se roagă în zadar: „Ține-mi pașii pe cărările Tale, ca picioarele să nu-mi alunece.” (Ps. 17:5).

Dacă se ia decizia ca poporul nostru să nu lucreze duminică și frații din statele sudice să pară în armonie cu legea duminicală, din cauza opresiunii, cât va dura până când, peste tot în lume (poporul nostru) va fi în aceleași circumstanțe în care sunt cei din sud? Decizia trebuie să fie una universală. Dacă decizia vine la lumina zilei așa cum se vrea, treptat, și se vor face concesii în închinare servilă față de un dumnezeu idol de către cei ce pretind a fi păzitori ai Sabatului, atunci se va renunța la principii până când totul va fi pierdut.

Dacă îi sfătuim să nu respecte sabatul idolatru înălțat ca să ia locul Sabatului Domnului, Dumnezeului nostru, atunci instruiți-i în această problemă pe o cale liniștită, fără să încurajați sfidarea puterilor legiuitoare prin cuvinte și acțiuni, afară de faptul că sunt chemați să facă aceasta pentru onoarea lui Dumnezeu, pentru apărarea Legii Lui călcate în picioare. Să nu facă nimic neneccesar, care ar putea stârni spiritul combativ sau pasiunile oponentilor. Există un entuziasm autoînșelător în aceasta, care va duce la înălțarea duminicii așa încât va fi dificil de mânuit acest lucru întrucât „noi nu avem de luptat împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în tineretului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”

Sfatul care mi-a fost dat este „În sfârșit fraților, fiți tari în Domnul, și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați toată armătura lui Dumnezeu ca să puteți sta” – într-o aparență exterioară de a fi în armonie cu ei? Nu, ci „împotriva șiretlicurilor diavolului.”

Vor fi rostite cu bărbăție mărturii cercetătoare de către păzitorii Sabatului și în final vor fi suferite unele persecuții, întrucât Hristos spune, „voi sunteți martorii Mei.” Da, martori pentru Dumnezeu, care stau în apărarea Legii Sale sfinte. Noi suntem o lumină ce descoperă întunecimea morală, și răsplata va fi dată biruitorului.

Fie ca aici să nu se adopte nicio rezoluție care să încurajeze o slujire cu jumătate de inimă sau o ascundere cu lașitate a luminii noastre sub obroc sau sub pat, căci vom fi cu siguranță încercați și testați. Eroii credinței din Biblie sunt exemple pentru noi, iar cititorii Bibliei și lucrătorii biblici, dacă sunt într-adevăr de partea Domnului, vor fi serioși, cu întreg sufletul, umili, blânzi, smeriți cu inima, și Domnul îi va învăța. Nu este nevoie să facem nicio regulă specială pentru cei ce nu sunt creștini dispeptici; pe de altă parte dacă s-ar adopta hotărâri ca, din cauza încercărilor și inconvenientelor ce apar datorită credinței noastre, cei afectați să înceteze lucrul în ziua duminicii, închinându-se unui sabbat idolatru, va da unora ca aceștia vigoare, vigoare spirituală și forță, sau vor crește în lașitate și vor fi măturați de înșelăciunile acestor zile de pe urmă? Lăsați aceste suflete prețioase în seama conducerii lui Dumnezeu. Fiți siguri că Sabbatul e o chestiune de test, și după cum tratați această chestiune, vă alăturați fie de partea lui Dumnezeu, fie de partea diavolului. Semnul fiarei va fi prezentat într-o oarecare formă fiecărei instituții și fiecărui individ.

Poziția luată de unii spune că acest decret civil nu are legătură în prezent cu păzirea Sabatului. Se vede că aceștia sunt în mare orbire. În aceasta ei nu sunt corecți, căci fiecare mișcare începând cu prima făcută de satana, face parte din lucrarea lui ce continuă până la sfârșit, de a înălța falsul, ca să ia locul Sabatului original al lui Iehova. El are acum exact această intenție, și acum este mai hotărât ca oricând să o facă. El s-a coborât cu putere mare să înșele pe locuitorii pământului cu iluziile lui satanice. Lucrarea lui se referă direct la Sabatul poruncii a patra, iar dacă vor fi adoptate hotărâri ca datorită inconvenientelor și pierderii proprietății, a închisorii și amenzilor, întrucât legile statului obligă la păzirea duminicii, toți să se supună acestor legi, Dumnezeu va fi dezonorat în mod sigur; iar lecția dată celor ce au nevoie de un sfat mai bun va fi de așa natură încât să deschidă drumul și să facă să fie ușor ca sufletele să fie târate de curentul tare și rapid al răului. Din cauza batjocurii universale pe care o vor vedea aruncată asupra Legii lui Dumnezeu, ei vor fi ispitiți puternic să o desconsidere și să așeze legile oamenilor la egalitate cu legile lui Dumnezeu, acordând tot mai puțină reverență legilor lui Iehova. Să lucreze oare conducătorii turmei lui Dumnezeu împreună cu marele amăgitor, pentru a face apostazia de la Dumnezeu mai ușoară?

Noi am știut tot timpul că această luptă trebuie să se producă, și cele două mari puteri, prințul întunericului și prințul luminii vor fi în luptă strânsă, așa că niciunul dintre cei din poporul lui Dumnezeu care înțelege adevărul, dacă este în lumina în care Dumnezeu vrea ca ei să stea, nu va învăța prin cuvânt și exemplu vreun suflet să se eschiveze acum. Dați-le hrană biblică întăritoare și prezentați-le datoria biblică, ca să le fie întărit și consolidat sufletul pentru conflictul ce urmează. Dar în acest timp, va fi nevoie de oameni care au fost conducători în lucrarea de a ține pasul cu călăuzirea lui Isus. Dar dacă ei nu umblă în lumină după cum Isus arată drumul, și dacă nu avansează odată cu lumina crescândă a soliei îngerului al treilea, cu siguranță vor deveni conducători orbi ai celor orbi. (Ex. 31:12-17)

Acum este un timp în care Dumnezeu cheamă oameni viteji care au îmbrăcat toată armătura lui Dumnezeu, ca să prezinte un front unit înaintea dușmanului. Cu cât crește urgența, Legea lui Dumnezeu va deveni tot mai prețioasă, tot mai sacră și, cu cât este făcută mai fără valoare și dată la o parte, în aceiași măsură respectul și reverența noastră față de această Lege vor crește. David spune: „Ei strică Legea Ta; de aceea eu iubesc poruncile Tale ca aurul; da, mai mult decât aurul curat.” (Ps. 119: 126-127).

Domnul va conduce și va călăuzi încontinuu poporul Său pentru a întâmpina această urgență, dacă ei cer ajutorul lui Dumnezeu. Este un punct înalt de înaintare spirituală acela ca dragostea de poruncile lui Dumnezeu să crească odată cu disprețul arătat față de această Lege de către cei din jur. În reformațiune sunt mari principii care nu trebuie să fie ocolite sau ignorate. Dumnezeu să ferească să nu ne facem singuri invalizi în această mare criză. Pavel s-a rugat să-i fie luat țepușul, dar Dumnezeu nu a găsit că acesta este cel mai bun lucru și i-a trimis prețioasa făgăduință, „Harul Meu îți este de ajuns.” (2 Cor.: 12:9). Domnul nu înlătură încercarea, dar dă tot ce este nevoie ca să i se poată rezista.

În exercitarea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, El dă națiunilor o anumită perioadă de probă, dar există un punct peste care dacă ei trec, Dumnezeu îi va cerceta în indignarea Sa; El va pedepsi. Lumea a înaintat de la un nivel la altul de dispreț față de Legea lui Dumnezeu, și rugăciunea potrivită pentru acest timp este, „Doamne este timpul să lucrezi căci ei strică Legea Ta.” (Ps. 119:126). Ca răspuns la această rugăciune, mânia unui Dumnezeu ofensat va fi vărsată fără milă, de aceea, cu cât ne apropiem de acest timp, aveți grijă ce avertizare și sfat dați poporului ce are nevoie să fie întărit în experiența creștină, ca nu cumva să vă dovediți asemenea lui Aaron ce s-a învoit să facă vițelul de aur.

A fost ceva teribil ca el să facă acest lucru, pentru că tot Israelul privea la el ca la conducătorul lor, un om bun. Dacă el și-ar fi ridicat ferm și hotărât vocea împotriva, această închinare față de un idol nu ar fi pus în dizgrație poporul lui Dumnezeu. Noi nu vrem să repetăm lașitatea lui Aron sau păcatul lui Israel. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze pentru poporul Său, și fiți cu grijă ca trâmbița să dea un sunet clar. Noi trebuie să fim înțelepți ca șerpii și blânzi ca porumbeii.

Fie ca toți să aibă grijă ce vorbesc și ce fac; aveți grijă să umblați în planul lui Dumnezeu. Țineți pasul cu Căpetenia oștirii Domnului. Nimeni să nu se laude cu mândrie, prin învățătură sau exemplu, ca să arate că sfidează legile țării. Nu emiteți voi hotărâri despre ce pot să facă persoanele în diferite state, sau ce să nu facă. Nimic să nu fie făcut din ceea ce să diminueze responsabilitatea individuală. Pentru Domnul lor ei trebuie să stea sau să cadă. Nimeni să nu se simtă dator să țină cuvântări în prezența poporului nostru, sau a vrăjmașilor,

care să le trezească combativitatea și să îi facă să ia cuvintele voastre și să construiască pe ele așa încât voi să fiți învinuiți ca rebeli față de guvern, pentru că aceasta vă va închide calea de acces față de oameni. Lăsați ca Hristos să Se vadă în tot ceea ce faceți. Lăsați ca toți să vadă că voi sunteți epistole vii ale lui Isus Hristos. Lăsați ca simțămintele plăcute să apară în viața de caracter. Fiți iubitori. Lăsați ca viața voastră să câștige inimile tuturor celor ce vin în contact cu voi. În prezent, se face prea puțin pentru a prezenta adevărul în mod atractiv celor din jur. Sunt unii în a căror vorbire către popor s-a simțit ca și cum ar face un raid prin biserici. Ei cresc mințile cu obiceiul lor de a critica sever. E nevoie ca inimile noastre să fie înmuiate prin dragostea lui Hristos. Aceasta este după planul lui Dumnezeu. Dacă adevărul nu este prezentat în forma cea mai acceptabilă, cea mai plăcută, pentru mulți el nu va avea niciun gust. Pentru că trebuie să prezentăm adevărul în contrast cu eroarea, să fie prezentat într-un mod care să creeze prejudecăți cât mai mici posibile. În timp ce noi nu ne putem închina unei puteri arbitrare ca să înălțăm duminica, închinându-ne înaintea ei, în timp ce nu putem viola Sabatul, ceea ce o putere despotică încearcă să ne constrângă să facem, noi vom fi înțelepți în Hristos – în înțelepciunea lui Hristos, nu în a noastră. Un creștin iubitor, consecvent, substanțial, este un argument puternic în favoarea adevărului. Noi nu trebuie să spunem cuvinte care ne vor răni, căci aceasta va fi rău destul, dar, când roștiți cuvinte și faceți din încumetare lucruri care pun în pericol cauza lui Dumnezeu, voi faceți o lucrare crudă pentru că oferiți avantaj diavolului. Noi nu trebuie să fim nechibzuiți și impunători, ci tot timpul să învățăm de la Domnul Isus cum să lucrăm în Spiritul Său, prezentând adevărul așa cum este în Isus.

În acest timp critic, nu trasați căi pentru poporul lui Dumnezeu, căci de unde știți voi ce plănuiește Dumnezeu cu și pentru poporul Său? El menționează că va face demonstrații ale puterii Sale înaintea vrăjmașului. Salvarea celor neprihăniți este a Domnului, înțelepciunea și puterea Lui este ajutorul lor prezent și suficient în orice timp de nevoie. Noi putem lucra pentru ei tot ce pare a fi bun înaintea Lui, și nimic nu poate fi făcut pentru sau împotriva lor, în afară de ceea ce va permite providența Sa să fie făcut. Copiii luminii sunt înțelepți și puternici, în măsura în care se sprijină pe Domnul, iar înțelepciunea și ajutorul oamenilor poate înfrânge scopul lui Dumnezeu.

Lumea este împotriva ucenicilor lui Hristos, dar ei vor obține ajutor de la Dumnezeu și pe urmă, când Dumnezeu va lucra pentru ei, ei vor lumina și vor binecuvânta pe aceia care nu sunt în adevăr. În toate veacurile, neprihăniții au primit ajutor de la Dumnezeu, iar dușmanii poporului Său nu pot pune jos niciodată pe aceia pe care Domnul vrea să-i ridice. Cât de des a căutat satana să distrugă pe aceia pe care Dumnezeu îi conduce și îi călăuzește. Ucenicii credincioși ai lui Isus nu trebuie să fie speriați de conducătorii întunericului acestei lumi, pentru că puterea vrăjmașului este limitată, și dincolo de aceste limite el nu poate trece. 482

Marile și prețioasele promisiuni trebuie să fie păstrate înaintea poporului lui Dumnezeu, pentru ca ei să aibă toată încrederea în Dumnezeu. De aceea nu lăsați ca vreo decizie luată la această Conferință să fie pusă în calea lucrării Domnului, dând agenților lui Satana ocazia de a fi provocați și de a prezenta pe cei impulsivi ca fiind reprezentanții poporului nostru. Ei vor avea putere să prezinte aceste probleme într-o lumină exagerată, așa încât în loc ca aceste persoane să înlăturate prejudecata și să lumineze mințile, prejudecata va fi întărită și adâncită, iar situația poporului lui Dumnezeu va fi făcută și mai rea, și posibilitățile noastre de a duce adevărul înaintea poporului aflat în întuneric, vor fi tăiate.

Un om nesocotit, impulsiv și încăpățânat, va face mult rău în marea problemă ce stă înaintea noastră. Da, el va lăsa o astfel de impresie încât toată forța adventiștilor de ziua a șaptea nu va putea contrabalansa actele lui de încumetare deoarece Satana, arhiamăgitorul, marele rebel, înșeală mințile în ce privește adevărata cauză a marii probleme și implicațiile ei veșnice. El este acuzatorul fraților. De aceea, fiecare să aibă grijă și să nu pășească de pe terenul lui Dumnezeu, pe terenul lui Satana.

Mulți au făcut aceasta în rândurile reformatorilor din secolele trecute. Luther a avut mari necazuri din cauza acestor elemente. Persoane nesăbuite și-au ieșit din atribuții și s-au repezit, fără să se gândească, să facă o lucrare impulsivă și de obiectat, pe care Domnul nu i-a trimis să o facă. Ei aleargă înaintea lui Hristos și provoacă mânia diavolului. În zelul lor ne la timp și greșit condus, ei închid ușa lucrării folositoare multor suflete care ar fi putut face mult bine pentru Maestru.

Noi avem de-a face cu tot felul de materiale. Sunt unii care prin mișcări necugetate, repezite, trădează cauza lui Dumnezeu puterii dușmanului. Vor exista oameni care vor căuta să se răzbune, care vor apostazia și vor trăda pe Hristos în persoana sfinților Săi. Toți au nevoie să învețe precauția; apoi, pe de altă parte este pericolul 483

de a deveni conservatori, cedând vrăjmaşului prin concesii. Fraţii noştri să fie foarte precauţi în această problemă, pentru onoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu să fie teama şi groaza lor. Dacă la această conferinţă se fac şi se adoptă rezoluţii, cum că este drept şi potrivit pentru adventiştii de ziua a şaptea să se odihnească în prima zi a săptămânii în scopul de a evita arestarea şi ceea ce probabil va mai apare dacă ei nu ascultă de lege, va arăta aceasta oare că suntem într-o relaţie dreaptă cu Legea sfântă a lui Dumnezeu? (Ex. 31:12-17).

Mi-a fost arătat că de la începutul rebeliunii, Satana a lucrat către această țință, de a-și înălța puterea în contradicție cu Legea și puterea lui Dumnezeu. El face aceasta prin înălțarea păzirii duminicii, și orice ar porni de la acest popor ca voce a lor, pentru a respecta un sabat idolatru, nu va dezonora oare pe Dumnezeu, nu va produce confuzie în minte și nu îi va plasa unde vor fi înșelați de planurile lui Satana? Tot ceea ce facem, înălțând sabbatul fals ca să ia locul Sabatului adevărat și original, este lipsă de loialitate față de Dumnezeu, și noi trebuie să acționăm cu grijă ca să nu înălțăm deciziile omului păcatului. Noi nu trebuie să fim găsiți într-o poziție neutră în această problemă cu consecințe așa de mari. Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus trebuie scrise din convingerea datoriei pe steagurile noastre.

Dacă am face așa cum o cer unii frați de-ai noștri din simpatie față de frații din sud, atunci unde stă poporul lui Dumnezeu? Unde va fi distincția față de păzitorii duminicii? Cum vom fi recunoscuți ca popor păzitor al Sabatului lui Dumnezeu? Cum vom arăta că Sabbatul este un semn? 484

Cele două armate vor sta distincte și separate, și distincția va fi atât de marcantă încât mulți care se vor convinge de adevăr, vor trece de partea poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Când această mare lucrare se va schimba în bătălie, înainte de ultimul conflict final, mulți vor fi închiși, mulți vor fugi din orașe și sate ca să își scape viața, și mulți vor fi martiri pentru Hristos, stând în apărarea adevărului. Ei vor fi duși înaintea regilor și conducătorilor, și înaintea conciliilor pentru a da față cu acuzațiile false, absurde și mincinoase aduse împotriva lor; dar ei trebuie să stea fermi ca o stâncă lângă principii, iar promisiunea este, „puterea ta va fi după cum sunt zilele tale”. (Deut. 33:25). Nu vei fi ispitit mai mult decât poți să suporti. Isus a suportat toate acestea și încă mult mai mult. Porunca expresă a lui Dumnezeu trebuie ascultată, pentru că Domnul lucrează. (Luca 21:8-19).

O cunoaștere inteligentă a Cuvântului Său a fost dată pentru a pregăti bărbații și femeile să lupte cu gelozie pentru Legea lui Iehova; pentru a restabili Legea sfântă; pentru a drege spărtura ce a fost făcută în Legea lui Dumnezeu și a restaura tablele de piatră la poziția veche, înălțată și onorabilă. Iar servii credincioși când sunt aduși la strâmtoare, să nu se sfătuiască cu carnea și cu sângele.

Vor exista, chiar printre noi, păstori plătiți și lupi îmbrăcați în piei de oaie care vor convinge turma lui Dumnezeu să jertfească altor dumnezei, înaintea Domnului. Avem motive să știm cum ar lucra Pavel într-o asemenea urgență. „Iubirea lui Hristos ne constrânge”. (2 Cor. 5:13). Tinerii care nu sunt fixați, înrădăcinați, și întemeiați în adevăr, vor fi corupți și trași după orbii conducători de orbi; cei neevlavioși, disprețuitorii care se miră și pier, cei ce disprețuiesc suveranitatea celui Îmbătrânit de zile și pun pe tron un dumnezeu fals, o ființă după propria lor definiție, o ființă în totul ca ei înșiși – aceștia vor fi agenți în mâinile lui Satana pentru a corupe credința celor șovăielnici. 485

Aceia care sunt îngăduitori de sine și gata să se supună mândriei, modei și afișării, vor râde cu dispreț de poporul temător de Dumnezeu, de cei serioși și iubitori de adevăr și, prin aceasta își vor bate joc de Însuși Dumnezeul cerului. Biblia este neglijată, înțelepciunea oamenilor este înălțată, iar înțelepciunea acestui veac se închină Satanei și omului păcatului, în timp ce îngerul zboară prin mijlocul cerului strigând „vai, vai, vai, de locuitorii pământului.” (Apoc. 8.13.)

Mi s-a arătat că mâna lui Dumnezeu este întinsă deja să pedepsească pe aceia care vor deveni monumente ale neplăcerii divine și ale răzbunării sfinte, pentru că a sosit ziua răsplătirii când cei care au înălțat pe omul păcatului în locul lui Iehova prin închinarea unui sabat idolatru în locul Sabatului Domnului Iehova, vor găsi că e un lucru înfricoșător să cazi în mâna Dumnezeului cel viu, căci Domnul este un foc mistuitor.

Noi spunem fraților noștri, pentru Hristos, nu vă puneți înaintea poporului în locul lui Dumnezeu. Destul cât s-a făcut aceasta. Lăsați ca Dumnezeu să lucreze cu mințile oamenilor. Nu împiedicați lucrările lui Dumnezeu pentru poporul Său în această importantă perioadă de timp, când interese îngrozitoare se hotărăsc în poporul lui Dumnezeu. Nu fixați, cu înțelepciunea voastră omenească, lucruri care să poarte imprimarea umană. Lăsați și lui Dumnezeu ceva de făcut. Lăsați ca mâna Domnului să se vadă în modelarea și croirea minților și a

caracterului oamenilor, și lăsați ca omul să umble blând și umil cu Dumnezeu. Nu luați poveri de pe poporul lui Dumnezeu pe care El vrea ca acesta să le poarte. Hristos a purtat crucea crudă de pe Calvar. Și nu puneți poveri asupra vreunei clase pe care El o vrea eliberată de acestea.

Lucrarea lui Satana este de a crea tot timpul nedumerire, de a amesteca lucrurile, de a produce confuzie, de a aduce lucrurile într-o încurcătură greu de descâlcit. Nu este de dorit să fii angajat în aceasta; să luați lucrarea din mâinile lui Dumnezeu în mâinile voastre mărginite. Este cel mai bine pentru toate părțile, să lase poporul lui Dumnezeu în mâinile lui Dumnezeu pentru ca El să impresioneze, să învețe și să ghideze conștiințele lor. Nu este siguranță pentru nimeni să încerce să fie conștiință pentru poporul lui Dumnezeu. Dacă slujitorii lui Dumnezeu îi vor instrui cu răbdare prin cuvânt și exemplu, ca să aibă răbdare, credință, și vor privi la Dumnezeu pentru ei înșiși, pentru a-și înțelege datoria după cum vrea Dumnezeu, atunci mulți, în împrejurări de încercare, vor obține o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Învățați oamenii să ceară înțelepciune de la Dumnezeu. Ar trebui date lecții prin cuvânt și exemplu, cum că Dumnezeu este singura noastră încredere și înțelepciune, și noi trebuie să ne rugăm Lui neîncetat pentru a obține lumină și cunoștință.

Multora le lipsește experiența religioasă care este esențială pentru ei, ca ei să poată sta fără pată înaintea tronului lui Dumnezeu. El permite să fie aprins focul cuptorului întristărilor asupra lor ca să ardă zgura, să rafineze, să purifice și să-i curețe de orice întinăciune a păcatului, a iubirii de sine, și să îi conducă să Îl cunoască pe Dumnezeu și să se obișnuiască cu Isus Hristos, umblând cu El cum făcea Enoh.

Rugăciunea, unită cu credința vie, lânțește acum printre noi. Ceea ce se cheamă rugăciunea de dimineață și de seară, după obicei, nu este tot timpul fierbinte, și cu efect. Ea conține multe repetiții de cuvinte somnoroase, monotone, care nu ating inima, și nu ajung la urechea lui Dumnezeu. Dumnezeu nu are nevoie de complimentele voastre ceremoniale și nu le cere de la voi, dar El va lua în considerare inima zdrobită, mărturisirea păcatului, pocăința sufletului. Strigătul celui umilit, inima zdrobită El nu le va disprețui.

Știi că foarte mult depinde de fiecare acțiune a noastră acum, și nimic din eu, dar totul din Hristos, ne va aduce la unitatea credinței. Noi trebuie să avem o asemenea iubire pentru Hristos încât să considerăm un privilegiu să suferim și chiar să murim de dragul Lui. Îi putem spune Domnului toate încercările noastre, Îi putem spune toate slăbiciunile, Îi putem spune toată dependența noastră de tăria și de puterea Lui. Aceasta este adevărata rugăciune. Dacă a existat vreun timp când să fie nevoie ca Spiritul harului și rugăciunii să fie revărsat peste noi, când Dumnezeu Însuși să ne indice rugăciunile, atunci acel timp este acum. Să fie pusă înaintea fiecărei biserici promisiunea, precum și simplitatea adevărului care este în ea. „Cereți și vi se va da.” (Ioan 16:24). Avem nevoie de credință, credință vie, care se înalță numaidecât în rugăciune.

Domnul Își va conduce poporul și-l va călăuzi. Porunca va ieși de la Dumnezeu ca în timpul lui Daniel, ca să ajute celor ce fac mijlociri serioase spre tronul harului Său în timpul lor de nevoie. Hristos spune, „Adevărat, adevărat, vă spun, cel ce crede în Mine, lucrările pe care le fac Eu le va face și el; și lucrări mai mari ca acestea va face; pentru că Eu mă duc la Tatăl Meu. Și tot ce veți cere în numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14:12-13).

În Numele Domnului, sfătuiesc pe poporul Său, să aibă încredere în Dumnezeu și să nu înceapă acum să caute să se asigure pentru vreo urgență în viitor, ci să lase pe Dumnezeu să-i pregătească pentru orice urgență. Noi avem mult prea puțină credință.

Dumnezeu a lucrat prin Ilie când a distrus pe profeții lui Baal, ceea ce a aprins în inima Izabelei, din focul iadului, dorința de a răzbuna sângele preoților lui Baal. Dumnezeul lui Israel a câștigat un asemenea triumf, încât a stârnit puterile întinericului, și ea a hotărât, chiar a jurat pe dumnezeii ei că Ilie va muri, însă nu a luat în considerare că există un Dumnezeu mai presus de ea, care va permite ca agenții lui Satana să lucreze doar spre propria ei ruină.

În pasiunea ei, a trimis vorbă lui Ilie „Să mă pedepsească zeii cu toată asprimea lor, dacă mâine, la ceasul acesta, nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia din ei” (1 Împărați 19:2). Ilie este trezit din ațipeala lui în mod grosolan, de către un sol. El aude mesajul terifiant; simțurile sale sunt confuze. Ce înseamnă aceasta? Este acesta sfârșitul tuturor poverilor sale, a zelului pe care l-a avut pentru Dumnezeu în efortul de a restaura închinarea față de Iehova; se vor sfârși acestea odată cu descurajarea și moartea sa? Este aceasta convertirea Israelului apostaziat? Niciodată nu ar fi putut fi cineva mai descurajat în așteptările sale. Reacția a apărut, dar of, cât de amară. Dumnezeu permite să se ridice obstacole, descurajări să urmeze după semnalul de

victorie, pentru ca înțelepciunea și puterea Sa să fie descoperite, și Numele Său să fie înălțat deasupra conducătorilor și regilor. „Când Ilie a văzut aceasta, a fugit să-și scape viața.”

Ce a văzut Ilie? A văzut prin credință făgăduințele lui Dumnezeu? Și-a readus în memorie credințioșii Lui în orice situație de urgență din trecut? Nu, umbra întunecată a lui Satana prin Izabela, agentul lui, stătea de-a curmezișul drumului său, amenințându-l cu o moarte crudă. El nu a străpuns umbra ca să privească spre cer. Teroarea umană l-a uimit și i-a paralizat mintea, și el a fost amăgit atât de teribil în privința lui Israel încât s-a ridicat și a fugit să-și scape viața, împleticindu-și pașii nesiguri în dezamăgire și necaz, fără să știe încotro.

Cu puțin timp înainte, în puterea lui Dumnezeu, el a fost plin de zel și de interes profund pentru Israelul apostaziat fugind înainte sau alături de carul lui Ahab. El a luptat pentru reabilitarea slavei lui Dumnezeu. A provocat Israelul apostaziat să servească pe deplin fie lui Dumnezeu fie lui Baal. Dar acum omul părea la fel de slab ca și ceilalți oameni. Nu a auzit niciun cuvânt anume din partea Domnului, care să-l îndrume să apuce pe calea pe care apucase, și pașii lui nu aveau un scop anume. Tulburat de îndoială și fără să știe unde se duce, mergea înainte doar ca să-și scape viața, dar Dumnezeu nu l-a uitat pe Ilie. El a lucrat pentru slujitorul Său. L-a întrebat, „Ce faci tu aici, Ilie?”

Această istorie studiată cu atenție și cu rugăciune va fi un ajutor pentru poporul lui Dumnezeu aflat în dificultăți. Fie ca omul să aibă grijă să nu-și asume responsabilități pe care Domnul nu i le cere, și să nu se interpună între El și cei ispitiți și încercați ai Domnului așa încât planurile lui Dumnezeu să nu fie realizate în experiența acestor persoane. Vor apărea greutăți înaintea poporului lui Dumnezeu, dar orice om trebuie să-și pună încrederea nu în înțelepciunea omului, ci în Dumnezeul lui Israel. El va fi apărarea lui. Numai lăsați ca fiecare persoană să țină calea datoriei și să nu lase ca frica să-l descurajeze. Punându-ne încrederea fără rezerve în Dumnezeu, vom vedea minunata desfășurare a puterii Sale, dacă-L așteptăm cu răbdare și rugăciune, și avem încredere în Dumnezeu.

Domnul lucrează într-un fel misterios, pentru a împlini minunile Lui. Dar prea adesea înțelepciunea omenească este pusă la treabă ca să facă ceva ei înșiși, lucru care nu dă ocazia lui Dumnezeu să lucreze pentru individ, pentru că alții iau poverile de pe umerii celor cărora Domnul li le-a dat să le poarte. Conflictele și încercările sunt mijloace rânduite sau îngăduite de Dumnezeu pentru a desăvârși caracterul creștinului pentru viața veșnică.

Învățați fiecare suflet să se sprijine din plin pe brațul puterii infinite. Există o individualitate ce trebuie să fie păstrată în orice agent uman în experiența creștină, iar responsabilitatea nu poate fi înlăturată de la niciun suflet. Fiecare în parte are de luptat propriile lupte, de obținut propria experiență, independent în anumite privințe de orice alt suflet; și Dumnezeu are lecții pe care fiecare trebuie să le învețe personal, pe care nimeni nu le poate învăța în locul lui.

În Ilie putem vedea elementele firești ale caracterului său descoperite în mijlocul vieții spirituale, amestecându-se într-o confuzie stranie; harul lui Dumnezeu și impulsurile și pasiunile omului firesc, fiecare luptând pentru supremație. Omenescul este încercat în cuptor și zgura este descoperită, impuritatea este scoasă la suprafață, dar încercarea lui Ilie este o scenă la care tot cerul a privit atunci cu adânc interes. Aurul curat a apărut în caracterul lui, zgura a fost îndepărtată și mistuită. Aceasta trebuie să fie experiența noastră individuală pe calea lui Dumnezeu.

Nu toți sunt încercați în același fel. Unii vor avea încercări mai severe decât alții dar, să ne prindem de Dumnezeu, aceasta este încurajarea pe care s-o adresăm fiecăruia și tuturor. Experiențele credincioșilor din zilele de demult, pe care le avem înregistrate, sunt încurajări pentru noi cei ce trăim în apropiere de încheierea timpului. Noi putem aduna toată moștenirea transmisă, de cunoștință și lumină și de purtare individuală a lui Dumnezeu cu poporul Său de-a lungul veacurilor. Noi avem beneficiul experienței lor spirituale care este de mare valoare pentru noi. Noi nu avem o cărare nouă și străină de străbătut, în care alții să nu fi avut o experiență similară.

Căile Domnului sunt neschimbătoare. El va face în zilele noastre așa cum a făcut și în zilele de odinioară. Atunci, ei au avut mai puțină lumină decât avem noi astăzi. Cu Scripturile în mână, văzând exemplul și binecuvântarea acelor care au fost ispitiți și încercați, noi suntem încurajați pentru victorie, așteptând același har de la același Dumnezeu, cum au avut cei din vechime. Când creștinul privește înainte spre datorii și încercările severe despre care anticipează că vor fi aduse asupra lui datorită mărturisirii sale de credință, ține de

489

490

491

natura umană să privească la consecințe și să dea înapoi în fața perspectivelor, iar aceasta va fi tot mai hotărât cu cât ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ. Noi putem găsi încurajare în adevărul Cuvântului lui Dumnezeu cum că Hristos niciodată nu a părăsit pe copii Săi și a fost Conducătorul lor sigur, în ceasul încercării lor; pentru că avem raportul sincer despre cei care s-au aflat sub puterile opresive a lui Satana, cărora harul le-a fost pe măsura zilele lor. Dumnezeu este plin de credincioșie și nu va îngădui să fim ispitiți mai mult de cât putem purta.

Tatăl nostru ceresc măsoară și cântărește fiecare încercare înainte să permită să vină asupra credinciosului. El ia în considerare circumstanțele și tăria aceluia care stă sub dovada și testul lui Dumnezeu, și nu permite niciodată ca ispita să fie mai mare decât capacitatea de a rezista. Dacă sufletul este depășit, și persoana este copleșită, nu poate fi învinovătit Dumnezeu că nu a dat putere prin har ci, cel ispitit nu a fost vigilent, nu a stăruit în rugăciune și nu și-a însușit prin credință proviziile pe care Dumnezeu le-a înmagazinat din abundență pentru el. Hristos nu a părăsit niciodată pe vreun credincios în ora luptei sale. Credinciosul trebuie să se prindă de făgăduință și să întâmpine dușmanul în numele Domnului, și atunci nu va cunoaște eșecul.

Pot părea munți imenși de dificultăți privitor la felul în care să împlinescă pretențiile lui Dumnezeu și totuși să nu sfideze legile țării. El nu trebuie să-și facă provizii ample pentru a se proteja de încercare, căci el este doar instrumentul lui Dumnezeu și el trebuie să meargă înainte având un singur scop, cu mintea și sufletul întărite zi de zi în hotărârea de a nu sacrifica vreun principiu al integrității sale; el nu se va mândri, nu va amenința, și nu va spune ce va face sau nu va face. Pentru că el nu știe ce va face până când nu este supus probei. El va merge pur și simplu înainte, cu un spirit smerit și cu ochii numai la slava lui Dumnezeu, depinzând de cuvântul lui Dumnezeu și de harul promis în Hristos, iar munții vor deveni mușuroaie de cârțiță.

Presupuse dificultăți, care de la distanță se vedeau atât de mari încât păreau de netrecut, s-au dovedit a fi cele mai mari binecuvântări. În timp de opresiune, lumina din cer a venit în raze clare și realitatea făgăduinței suficienței lui Hristos a fost putere și apărare continuă. Dumnezeu vrea ca poporul Său, dintre care mulți acum sunt gata să se refere la experiența altora, să poată vorbi despre experiența lor individuală. La fel ca samaritenii ce au primit cuvântul femeii care a mărturisit cuvintele lui Hristos, să poată spune: L-am auzit noi înșine, știm în adevăr că acesta este Hristosul, Mântuitorul lumii. Pentru fiecare suflet care întâmpină dificultățile în puterea lui Isus și nu este biruit, care dă față cu dușmani și cu împotrivitori și în puterea lui Hristos stă ferm, care preia îndatoriri și le împlinește cu blândețea înțelepciunii fără să calculeze urmările, știind că niciunul din aceste lucruri nu poate fi întâmpinat în puterea omenească, experiența sa devine o cunoaștere a faptului că Hristos este credincios în ceea ce promite. El este un ajutor atotsuficient. El va fi convins că în propria lui putere nu poate asculta de Legea lui Dumnezeu, dar el se ține de ceea ce este siguranța sa, Isus Hristos cel puternic, se odihnește în plinătatea și puterea lui Hristos, și cunoaște prin experiență că Hristos este neprihănirea lui, și că El este atins de simțământul slăbiciunilor lui. Deși poate fi închis între zidurile închisorii, el poate crede că e de dragul adevărului. Isus este alături de el. Noi nu trebuie să fim necugetați, îndrăzneți, încumetați, sfidători. Noi putem să ne încredem în Isus; dacă avem încredere în puterea Lui de a ne salva, putem să fim învingători.

Ar trebui să se umble încontinuu în toată umilința. Nu ar trebui să se dea nicio ocazie dușmanilor noștri, ca din cauza imprudenței noastre, să ne acuze că suntem fără lege și disprețuitori ai legilor. Noi nu trebuie să simțim plăcere în a irita pe vecinii noștri care idolatrizează duminica, făcând eforturi de a lucra înaintea lor în acea zi cu scopul de a ne expune independența. Surorile noastre nu au nevoie să aleagă duminica pentru a se expune cu spălarea hainelor. Nu trebuie să se facă demonstrații zgomotoase. Să ne gândim cât de îngrozitoare și de teribil de tristă este iluzia ce a luat lumea captivă și, prin orice mijloc ce stă în puterea noastră să căutăm să luminăm pe cei mai înverșunați dușmani ai noștri. Dacă se acceptă principiul lucrării interioare a Duhului Sfânt pe care creștinul trebuie să-l aibă pentru a-l pregăti pentru cer, noi nu vom face nimic necugetat sau încumetat, care să dea naștere la mânie sau blasfemie la adresa lui Dumnezeu. Procesul sfințirii înaintază constant în inimă, iar experiența lui va fi, „Hristos ... este făcut pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” El știe că Hristos, prin Spiritul Său, locuiește în inimă prin credință.

Oh, este o mare lucrare de făcut pentru poporul lui Dumnezeu, înainte să fie pregătiți pentru luarea la cer. Căldura cuptorului asupra unora trebuie să fie severă pentru a descoperi zgura. Eu-l trebuie să fie crucificat. Când fiecare credincios ascultă de Domnul după toată cunoștința pe care o are, și totuși caută să nu dea vreo

ocazie întemeiată semenilor săi pentru a-l persecuta, el nu trebuie să se teamă de urmări, chiar dacă acestea ar fi închisoare sau moarte.

După ce Hristos Se ridică de pe tronul mijlocirii, fiecare caz va fi decis, iar ca persecuția și moartea să mai vină asupra poporului lui Dumnezeu, nu va mai fi o mărturie în favoarea adevărului.

Toată atitudinea noastră trebuie să fie pentru salvarea sufletelor care ne înconjoară – suflete pentru care a murit Hristos. Marea majoritate nu au auzit că ziua a șaptea este adevăratul Sabat al lui Iehova. Ei sunt needucați în Scripturi, iar poziția și lucrarea adventiștilor de ziua șaptea de a se ține de credința lor, produce rezistență în cel mai înalt grad. Lumea creștină se închină în ignoranță unui idol. Fiecare suflet, predicatori și laici, să considere că lumea este câmpul lor misionar, și că trebuie educată în ce privește motivul credinței noastre, iar aceste motive să fie prezentate în demonstrația Spiritului și puterii lui Dumnezeu. Numai prin Dumnezeu pot ei atinge inimile oamenilor. 494

Noi nu trebuie să pierdem timpul, ci să căutăm să devenim foarte versați în Scripturi, pentru că noi nu trebuie să venim în fața oamenilor numai cu argumente fragile, și nici doar cu argumente care sună logic, pentru a-i convinge că ceea ce au învățat ei de la părinții lor ca adevăr și ceea ce li se predică de la amvoane, este fals, pentru că opoziția ce o creați prin acest fel de a lucra va fi ca și cum ați împrăștiat semințe ale întunericului. Veți fi numiți apostaziați, pentru că publicați ceea ce cauzează confuzie, dar dacă aveți atractivitatea lui Hristos, dacă sunteți echilibrați prin înțelepciunea lui Hristos în tot ceea ce faceți, având inima îmbibată cu Spiritul lui Hristos, atunci veți împlini o lucrare bună pentru Hristos.

Vă îndemnăm să luați în considerare acest pericol: cel mai mult trebuie să ne fie frică de creștinismul cu numele. Mulți dintre cei care mărturisesc adevărul vor fi biruiți pentru că nu sunt obișnuiți cu Domnul Isus Hristos. Ei nu pot deosebi vocea Lui de vocea unui străin.

Nu trebuie să ne fie teamă că cineva va fi doborât chiar și de cea mai răspândită apostazie, dacă are o experiență vie în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dacă Isus, nădejdea slavei, este format înăuntru, atât cel neînvățat cât și cel educat va putea purta mărturia credinței noastre, spunând „știu în cine m-am încrezut.” Unii nu vor putea, prin argumente, să arate unde greșește adversarul lor, întrucât nu au avut niciodată avantajele pe care le-au avut alții, totuși aceștia nu sunt biruiți de apostazie pentru că au în inima lor dovada că au adevărul, și cele mai subtile raționamente și asalturi ale lui Satana nu îi poate mișca de la cunoștința adevărului, și ei nu au niciun dubiu sau teamă că ar fi în eroare. 495

Fiecare suflet să ia în considerare responsabilitatea pe care o are, de a da socoteală lui Dumnezeu pentru influența pe care o exercită asupra sufletelor aflate în sfera lui de influență. Când iubirea nepieritoare de a salva suflete ia inima și mintea în stăpânire, atunci nu se face nicio mișcare nesocotită.

Credință, credință salvatoare, e ceea ce trebuie învățat. Definiția acestei credințe în Isus Hristos poate fi descrisă în câteva cuvinte: este actul sufletului prin care întregul om este predat pazei și stăpânirii lui Isus Hristos. El rămâne în Hristos și Hristos rămâne în suflet ca suprem, prin credință. Credinciosul își încredințează sufletul și trupul lui Dumnezeu, și cu siguranță poate spune: Hristos este capabil să păzească până în ziua aceea, ceea ce i-am încredințat. Toți cei care vor face aceasta vor fi salvați pentru viață veșnică. Aceștia vor avea asigurarea că sufletul le este spălat în sângele lui Hristos și îmbrăcat cu neprihănirea Sa și că este prețios în ochii lui Isus. Gândurile și speranțele noastre sunt legate de a doua venire a Domnului Isus Hristos. Acea este ziua când Judecătorul întregului pământ va răsplăti încrederea poporului Său.

Niciun suflet să nu se teamă de ceva surprinzător. Compasiunea gingașă a lui Dumnezeu este îndreptată spre poporul Lui. Credința, minunata credință – conduce poporul lui Dumnezeu pe cărări drepte. Fără această credință, cu siguranță vom înțelege greșit purtarea Lui cu noi, și nu ne vom încrede în iubirea și credincioșia Lui. Oricare ar fi încercările și suferințele produse de semenii noștri, avem nevoie de mai multă credință; să nu existe vreo slăbiciune a inimii, bombăneli arțăgoase, sau gânduri de nemulțumire față de providența lui Dumnezeu și de privațiunile pe care suntem chemați să le îndurăm. Lăsați credința să se prindă de cele nevăzute, și de dovezile pe care le avem despre iertarea lui Dumnezeu. 496

O singură rază din dovezile favorii nemeritate a lui Dumnezeu care strălucește în inima noastră, va contrabalansa orice încercare, de orice caracter, oricât de severă ar putea fi. Și cât de încrezător este sufletul! Nu mai are nicio dispoziție de a murmura. Inima în pocăință se odihnește în Dumnezeu. Siguranța carnală este zdrobită și avem pace prin Domnul nostru Isus Hristos.

În timp ce se fac eforturi pentru educarea tinerilor să ocupe poziții de încredere, dacă aceste persoane nu simt că mai presus de toate trebuie să învețe în școala lui Isus lecțiile pe care El trebuie să îi învețe, Dumnezeu nu îi poate folosi ca să declare cuvântul Său. Nu lăsați ca cei needucați să se descurajeze în vreun fel și să creadă că ei nu sunt de folos sau că nu este loc pentru ei. Aici, în lumea noastră, este de lucru din abundență, și dacă bărbați și femei se vor uni cu Hristos, sursa a toată înțelepciunea, și vor învăța de la El, vor deveni studenți în Biblie, investindu-și talanții în cel mai bun cont, învățând de la cel mai mare învățător pe care l-a cunoscut lumea vreodată. Ei pot mărturisi despre credință. Noi nu ne luăm după fabule iscusit meșteșugite. Hristos va face totul pentru cei ce Îl primesc în inimile lor.

Când destrăbălarea, erezia și infidelitatea vor umple țara, vor fi multe cămine umile de unde vor fi înălțate rugăciuni sincere, rugăciuni de pocăință, de către aceia care niciodată nu au auzit adevărul, și vor fi multe inimi care vor simți o povară apăsătoare pentru dezonoarea adusă lui Dumnezeu. Noi suntem prea înguști în ideile noastre, suntem judecători săraci, pentru că mulți dintre aceștia vor fi acceptați de Dumnezeu din cauză că au prețuit fiecare rază de lumină ce a strălucit asupra lor. Sunt mii care se roagă cum a făcut și Natanael, pentru lumina adevărului. Purtătorii de lumină ai lui Hristos nu trebuie să fie necredincioși. Este o lucrare de făcut pentru multe suflete în lumea noastră, și Dumnezeu ne cheamă să lucrăm pentru sufletele ce se află în întunericul erorii, dar care se roagă pentru lumină, pentru descoperirile Spiritului sfânt al lui Dumnezeu.

Nu lăsați ca problemele secundare să vă ocupe mintea și afecțiunile. E nevoie să facem cât mai mult din cât ne oferă ocaziile prezente. E nevoie să lucrăm cât mai este ziuă pentru că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra. Sunt mulți oameni de influență care trebuie să ajungă la cunoștința adevărului, și noi trebuie să fim siguri că nu blocăm drumul. Cunoștința de adevăr crește încontinuu. Nu este un adevăr nou cel care se deschide minții; nu este un principiu nou, ci o nouă descoperire sau o aplicație cu forță și o reînviore a ceea ce exista dinainte. Domnul este gata să prezinte lumina Sa minților noastre imediat ce vrem să o primim. Deschideți ușa și lăsați pe Isus să intre.

B-57-1889

Battle Creek, Michigan, 20 noiembrie, 1889

CĂTRE FRAȚI ȘI SURORI

Dragi frați și surori,

„Lumina este semănată pentru cei neprihăniți, și bucuria pentru cei drepti cu inima.” (Ps. 97:11). Anul 1889 este spre sfârșit. Lupte, înfrângeri și încercări marchează istoria experienței noastre, dar mai avem ceva pe lângă aceasta. Am avut pace, bucurie și victorii în mijlocul slăbiciunii. Am fost făcuți puternici. Având avantajul experiențelor din anul care aproape se încheie, nu suntem mai bine pregătiți să intrăm în noul an? Am trecut prin descurajări dar, nu am învățat să ne încredem mai bine în Dumnezeu în locurile grele?

Să ne gândim la oportunitățile și privilegiile anului care în curând va fi trecut, și să ne întrebăm, „Sunt eu mai calificat ca să știu cum să lucrez mai bine decât până acum, ca împreună lucrător cu Dumnezeu?”

Priviți peste experiența voastră din trecut și vedeți ce lucruri bune ați învățat din lecțiile lui Dumnezeu, prin experiența voastră. O lumină mai mare s-a arătat peste noi. Adevăruri vechi și prețioase ne-au fost prezentate în forme noi care, dacă le vom aprecia din plin, ne vor pregăti să intrăm cu piciorul drept în anul care se apropie, 1890. Multele descurajări și multele concluzii pripite nu vor fi evitate oare, dacă am învăța lecțiile zilnice din școala lui Hristos, pentru ca Dumnezeu să aibă conducerea evenimentelor în viața umană? Dacă nu-I vom sta în cale, va răspunde rugăciunilor noastre când va ști El că e nevoie și prin căi care ne vor surprinde, și Își va aduce scopul la îndeplinire după înțelepciunea Sa în căi și mijloace. Să nu fim oare plini de mulțumire pentru că Dumnezeu cunoaște fragilitatea noastră și pentru că noi o putem cunoaște mai bine, după cunoștința lui Dumnezeu? Lupta cu ispita și împotrivirea față de păcat nu este cunoscută și înțeleasă decât de către fiii și fiicele lui Dumnezeu, și aceștia nu vor cunoaște niciodată puterea păcatului până când încep să i se împotrivescă.

Este bine să cădem în mâinile viului Dumnezeu și nu în mâinile oamenilor. Ar trebui să-I fim recunoscători lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Cel atotînțelept și milostiv, este Cel care ține balanța de aur ce cântărește caracterul. Atâta timp cât Satana trăiește, nu va fi un triumf vizibil pentru creștini, ci un conflict continuu. Dar cu toate acestea noi nu trebuie să șovăim în slujirea lui Hristos. Fețele noastre sunt îndreptate spre dușman, luptând „nu împotriva cărnii și sângelui ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.” (Efes. 6:12) 499

Niciun om nu trebuie judecat în grabă, nici lucrarea sau scopurile lui. Este nevoie de inimi umile și de pocăința sufletului. Solia pe care o purtăm în acest timp este de sus. Influența ei asupra inimilor umane a tuturor celor ce au primit-o, este bună și roadele sunt bune, în timp ce unii critică și rostesc judecăți atât asupra soliei cât și asupra solilor trimiși de Dumnezeu. Cei ce judecă sunt mulțumiți de sine. Ei spun în inima lor, „fac așa cum îmi place și lucrez cum îmi place, după propria mea judecată. Voi face așa cum am mai făcut – voi vorbi despre adevărurile vechi, dar nu vreau să am nimic de-a face cu problema adusă acum în fața noastră – îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos. Eu vreau să fiu religios”, de fapt ei continuă să vâruiască mormântul fără să-l curețe. Din inimă ies gândurile rele, vorbirea de rău, gelozia, invidia, bănuielile rele. Templul sufletului are nevoie să fie curățit. Cei care nu vor să accepte solia pe care o trimite Domnul, în curând vor începe tirada împotriva ei. Ei au destule dovezi ca să le încline mintea în direcția cea bună, dar sunt prea mândri ca să se supună. Ei nu sunt dispuși să spună că ceea ce au decis că e rău, de fapt este drept, și atunci mintea începe să caute scuze, subterfugii ca să fugă de adevărata problemă. Ei sunt hotărâți să nu asculte de Dumnezeu care îi cheamă de urgență să își supună voința. Ei vor face un munte din chestiuni mărunte și vor căuta să stârnească controverse asupra unor puncte minore. Cu cât rămân mai mult în poziția în care sunt, cu atât vor fi mai încurcați și în mai mare confuzie. Vor fi prezentate îndoieli împotriva mărturiilor, întrucât Satana dorește să aducă pe acest teren pe orice îndoielnic și pe orice necredincios. Lucrarea ce le stă în față este să se dea pe ei înșiși lui Dumnezeu; voința lor să nu mai stea împotriva voinței lui Dumnezeu.

Există proteste împotriva guvernării bisericii, obiecții și probleme cu privire la multe lucruri. Satana seamănă sămânța îndoielii și a stărnirii de dispute, a murmurării și găsirii de greșeli. Ei aleg întunericul. Propria lor mână închide ușa cunoștinței. Ei refuză să se conformeze voinței lui Dumnezeu. Dacă resping procesul prin care Dumnezeu lucrează, nu vor vedea nicio lumină. Îndoielile și cărcotelile pun tot timpul sufletul lor în respingere încăpățânată. Dumnezeu spune, „Eu sunt lumina lumii: cel ce Mă urmează nu va umbla în întuneric.” (Ioan 8:12). Dar cei plini de sine spun, „nu voi face niciun pas până nu văd lucrurile clar.” În timp ce își închid înțelegerea ca să nu vadă, ei spun, „Explică.” Aceasta îi face să pună întrebări fără spiritul de a primi dacă li se răspunde satisfăcător, iar când văd că nu pot întoarce lucrurile cu o întrebare, pun alta, și alta, neadmițând ca razele luminoase să lumineze peste ei. Va învăța Dumnezeu pe unii ca aceștia? Nu. Ei au avut lumină destulă ca să facă primul pas și dacă ar fi dat la o parte mândria voinței, care îi face cruzi cu ei înșiși, făcând primul pas l-ar fi făcut și pe cel de-al doilea; dar când omul respinge lumina, Domnul nu va face o minune ca să-l facă pe acel om să creadă. Dacă el vrea să umble prin credință, are lumină destulă pentru a se mișca la îndemnul lui Dumnezeu, ca să vadă unde lucrează Dumnezeu și să lucreze cu El. 500

LIBERTATEA RELIGIOASĂ

(Prima pagină lipsește)

... gata să lupte pentru dreptul omului de a se închina după cum îi dictează conștiința. Mințile poporului lui Dumnezeu s-au zăpăcit, și ei nu au înțeles că Satana le-o ia înainte, exultând pentru că el poate angaja vocea și penița lor în probleme de importanță minoră, și astfel să-i împiedice de a avertiza oamenii despre pericolul în care se află. Sunt mulți cei care, dacă ar înțelege spiritul și rezultatul legislației religioase, nu ar face nimic din ce ar putea să dea vreun impuls cât de mic mișcării de impunere a duminicii.

Dar întrucât Satana a avut succes în planurile lui, poporul lui Dumnezeu a dat greș în postul său. Dumnezeu are o lucrare serioasă de făcut pentru ei, pentru că miza sunt onoarea legii Sale și libertatea religioasă a oamenilor. Totuși străjerii nu au reușit să discearnă amăgirile dușmanului ca să dea la timp un sunet clar din trâmbiță, pentru a avea o influență decisivă.

În vremea de necaz din biserica și colegiul din Battle Creek, în 1882, eu eram în Healdsburg, California, iar sufletul meu era în agonie în timp ce stăruiam în fața lui Dumnezeu ca să-și trezească poporul pentru ca ei să nu fie neștiutori în ce privește planurile lui Satana. Dumnezeu dorește ca noi să vedem și să înțelegem slăbiciunea și depravarea omenească, și să ne punem întreaga încredere în El. „Noi nu avem de luptat împotriva 502
cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești. De aceea luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți să vă împotriviți în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare după de veți fi biruit totul.” (Efes. 6:12-13).

Sunt unii care iau lucrurile ușor, care sunt adormiți. Ei spun, „Dacă profeția a vestit mai dinainte despre impunerea duminicii, legea va fi sigur adoptată” și, ajungând la această concluzie, ei stau jos într-o așteptare calmă a evenimentului, mângâindu-se cu gândul că Dumnezeu Își va proteja poporul în ziua necazului. Dar Domnul nu ne va salva dacă nu depunem niciun efort pentru a face lucrarea pe care ne-a încredințat-o. Noi trebuie să fim găsiți credincioși (făcându-ne datoria ca) soldați vigilenți, ca Satana să nu obțină vreun avantaj pe care este de datoria noastră să-l împiedicăm.

Ar trebui să studiem cu sârguință Cuvântul lui Dumnezeu, și să ne rugăm cu credință ca Dumnezeu să restrângă puterile întunericului, întrucât solia a ajuns la relativ puțini, iar lumea trebuie să fie luminată de slava Lui. Adevărul prezent – poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus – încă nu a sunat așa cum ar trebui să sune. Sunt mulți aproape la ușa noastră, pentru a căror salvare nu s-a făcut niciun efort personal.

Noi nu suntem pregătiți pentru timpul când lucrarea noastră trebuie să se încheie. Noi trebuie să luăm o poziție fermă ca să nu acordăm reverență primei zile a săptămânii ca și Sabat, pentru că nu este ziua pe care a sfințit-o și binecuvântat-o Iehova, iar prezentând reverență față de ziua duminicii ne așezăm de partea marelui amăgitor. Controversa legată de Sabat va deschide subiectul în fața oamenilor, și vor fi date ocazii de a prezenta cerințele adevăratului Sabat. Orbirea și disloialitatea față de Dumnezeu sunt atât de dominante încât Legea Sa 503
este făcută fără valoare, dar psalmistul spune în asemenea condiții, „Doamne este timpul să lucrezi; pentru că ei strică Legea Ta.”

Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să lucreze ca niciodată mai înainte, din cauza înmulțirii răutății. Poporul temător de Dumnezeu, păzitor al poruncilor, să fie sârguincios, nu numai în rugăciune, ci și în acțiune; aceasta va aduce adevărul în fața celor ce nu l-au auzit niciodată. Lumea este copleșită de falsitate și nelegiuire, iar cei pe care Dumnezeu i-a făcut depozitari ai Legii Sale și ai religiei curate a lui Isus, trebuie să se hotărască să lase lumina lor să lumineze. Dacă ei nu fac nimic ca să deschidă ochii oamenilor, și dacă din ignoranță în ce privește adevărul, legiuitorii se vor dezice de principiile protestantismului, dând înfățișare și sprijin ereziei romane, sabatul contrafăcut, Dumnezeu va socoti pe poporul Său care a avut mare lumină, responsabil pentru lipsa lor de sârguință și credincioșie. Dar dacă subiectul legislației religioase este prezentat oamenilor în mod judicios și inteligent, și aceștia văd că prin impunerea duminicii apostazia romană va fi reeditată în lumea creștină, și că tirania secolelor trecute va fi repetată, atunci orice se va întâmpla, noi ne-am făcut datoria.

Omul păcatului încearcă să schimbe vremea și legile. El se înalță mai presus de Dumnezeu, încercând să constrângă conștiința. Dar poporul lui Dumnezeu să lucreze cu energie perseverentă, ca să lase lumina lor să

lumineze peste oameni în ce privește Legea Sa, și astfel să se împotrivescă dușmanului lui Dumnezeu și al adevărului Său. Atunci când Legea lui Dumnezeu este zădărnicită, iar apostazia devine un păcat național, Dumnezeu va lucra în favoarea poporului Său. Nevoia lor extremă va fi ocazia lui Dumnezeu. El își va manifesta puterea în favoarea bisericii Sale.

Când eram în Healdsburg, Dumnezeu a lucrat asupra mea în mod minunat; nu puteam să mă odihnesc, și I-am cerut Domnului să-mi dea putere să-mi întâlnesc din nou frații în Conferința Generală, și eu voi prezenta clar aceste lucruri înaintea lor. Nu mă voi feri să vestesc înaintea lor întregul sfat al lui Dumnezeu. În timp ce ați permis minților voastre să fie abătute de la lucrarea pe care Dumnezeu v-a dat-o de făcut, și ați făcut ceea ce nu v-a chemat să faceți, Satana a exultat și și-a făcut lucrarea cu sânguință. Voi ați neglijat mărturiile pe care Dumnezeu în mila Sa le-a trimis pentru ca voi să vă înclinați picioarele pe cărarea cea dreaptă. Unii dintre voi au refuzat cu totul cuvintele de avertizare. Voi ați fost tari în ideile voastre, fixați pe căile voastre, și nu ați vrut să dați ascultare avertismentelor sau să primiți corecțiile. Puterile întunericului și-au întărit forțele. Satana i-a stârnit pe bărbați cu o putere de jos, ca să poată întrece tactic armatele lui Israel și să câștige câmpul. Noi am pierdut mult timp și multe ocazii prețioase, iar Satana a făcut cum a vrut.

Am promis Domnului că dacă îmi va da prezența Sa, voi participa la următoarea Conferință Generală și voi vorbi cuvintele pe care mi le va da. Am simțit că dacă mi s-ar permite să stau înaintea voastră din nou va trebui să am prezența Domnului la fel ca Moise când a condus pe copiii lui Israel prin pustie, ca cuvântul meu să aibă putere asupra voastră care ați fost parțial orbi față de importanța timpului și lucrării noastre. Am simțit că voi face orice efort ce îmi stă în putere pentru a îndemna cu insistență frații să caute pe Domnul cât mai poate fi găsit, să-L caute cât mai este aproape. Le voi arăta că fără să fie umpluți cu Spiritul lui Dumnezeu ei nu pot face niciun bine în lucrarea lor. Răceala lor, starea lor de căldicel, este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Ei trebuie să umbre în lumina lui Hristos, sau Satana le va pune vâlul său înaintea ochilor și ei vor numi lumina întuneric, iar întunericul lumină.

Vă spun că trebuie să aveți iluminare divină. Dacă nu o căutați, Satana își va fixa steagul infernal chiar în casele voastre, și veți fi atât de orbiți față de natura reală a înșelătoriilor lui încât îl veți venera ca pe steagul lui Hristos. Dacă îl căutați pe Domnul cu pocăință în suflet, îngerii Săi vor sta împrejurul vostru și vă vor sluji, ajutându-vă să discerneți între sacru și profan. Numai o credință cu numele, o religie cu numele, nu va găsi favoare înaintea lui Dumnezeu. 505

A fost clar prezentat înaintea mea că mulți dintre cei care predică acum adevărul, nu au fost convertiți niciodată. Ei au nevoie ca Hristos nădejdea slavei să ia chip în ei. Ei au nevoie de o religie pură, nepătată, și atunci nu vor slăvi omul sărac, supus greșelii, muritor, spre paguba și pierderea sufletului acestuia. Avem nevoie, oh, cât de mult avem nevoie de mișcarea profundă a Spiritului lui Dumnezeu în toate inimile noastre.

Frații mei, trebuie să-L avem pe Isus întronat înăuntru, iar eu-l trebuie să moară. Trebuie să fim botezați cu Spiritul Sfânt, iar atunci nu vom mai sta jos, spunând fără convingere, „Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla. Profetia trebuie să se îplinească.” Oh, treziți-vă, vă rog treziți-vă! Căci voi aveți cele mai sfinte responsabilități. Ca străjeri credincioși voi trebuie să vedeți sabia venind, și să dați avertizarea, ca bărbații și femeile să nu meargă din ignoranță pe o cale pe care ar evita-o dacă ar cunoaște adevărul. Domnul ne-a luminat cu privire la ce urmează să vină asupra pământului, pentru ca noi să luminăm pe alții, și nu vom fi socotiți fără vină dacă ne mulțumim să stăm pur și simplu, cu mâinile încrucișate, făcând sofistării asupra problemelor de mică importanță. Mințile multora au fost captivate de dispute, și au respins lumina dată prin Mărturii pentru că nu se potrivea cu propriile opinii. Dumnezeu nu va face o minune ca să-i convingă pe acești rebeli de adevărul Mărturiilor, și să-i constrângă să recunoască mesajul Său. El a dat dovezi suficiente pentru credința lor, și numai încăpățănarea minții firești îi împiedică să recunoască lumina. 506

Dumnezeu nu forțează pe nimeni să intre în slujirea Sa. Fiecare suflet trebuie să decidă pentru sine dacă vrea să cadă pe stâncă și să fie zdrobit. Cerul este surprins să vadă uscăciunea spirituală care predomină. Aveți nevoie ca individual să vă deschideți inimile mândre, Spiritului lui Dumnezeu. E nevoie ca abilitățile voastre intelectuale să fie sfințite în slujirea lui Dumnezeu. Puterea transformatoare a lui Dumnezeu trebuie să fie peste voi, pentru ca mințile să vă fie înnoite prin Spiritul Sfânt, ca să puteți să aveți gândul care era în Hristos.

Dacă străjerii dorm sub influența drogului lui Satana și nu recunosc vocea adevăratului Păstor, și nu rostesc avertizarea, vă spun în frică de Domnul că li se va cere sângele sufletelor. Străjerii trebuie să fie foarte treji,

oameni care nu ațipesc la postul datoriei lor nici ziua, nici noaptea. Ei trebuie să dea un sunet clar din trâmbiță, ca poporul să poată să se ferească de rău și să aleagă binele. Uscăciunea și indiferența nepăsătoare nu poate fi scuzată. De fiecare parte a noastră sunt recife și stânci ascunse care vor sfârâma barca noastră în bucăți și ne vor face epave neajutorate, dacă nu vom face din Dumnezeu ajutorul și refugiul nostru. Fiecare suflet trebuie să fie acum neîncrezător în sine. S-ar putea ca drumurile noastre, planurile și ideile noastre, să nu fie așa încât Dumnezeu să le poată aproba.

Noi trebuie să ținem calea Domnului pentru a face voia Lui, făcând din El Sfătuitorul nostru și apoi, prin credință, să lucrăm despărțiți de eu.

Lumina trebuie să ajungă la oameni prin agenții pe care îi alege Dumnezeu, care vor face să sune semnalul de avertizare, pentru ca nimeni să nu fie în necunoștință față de scopul lui Dumnezeu sau de planurile lui Satana. Satana va folosi până la extrem artele lui infernale, în marea inimă a lucrării. El va căuta pe orice cale posibilă să se pună între popor și Dumnezeu, și să înlăture lumina pe care Dumnezeu vrea ca copiii Săi să o aibă. Planul lui este să-i țină în ignoranță cu privire la ceea ce are să vină pe pământ.

Toți să fie pregătiți să audă glasul trâmbiței străjerului, și să fie gata să transmită cuvântul de-a lungul zidurilor Sionului, pentru ca poporul să se pregătească pentru conflict. Oamenii nu trebuie lăsați să se împiedice de-a lungul drumului în întuneric, fără să știe ce este înaintea lor și fără să fie pregătiți pentru marile probleme ce vin. Este o lucrare de făcut în acest timp pentru pregătirea unui popor care să reziste în ziua necazului, și toți trebuie să-și facă partea în această lucrare. Ei trebuie să fie îmbrăcați în neprihănirea lui Hristos, și să fie astfel fortificați prin adevăr încât iluziile lui Satan să nu fie acceptate de ei ca manifestații originale ale puterii lui Dumnezeu.

Fraților, au trecut ani de zile în care oricine a mărturisit că este urmaș al lui Hristos ar fi trebuit să fie angajat în cea mai serioasă lucrare de a face ca armatele puterilor întunericului să dea înapoi. Ani de zile au fost pierduți din cauza faptului că poporul lui Dumnezeu nu a fost strâns legat de sursa a toată puterea. De ani întregi fiecare soldat al lui Hristos ar fi trebuit să fie echipat pentru luptă, pregătit să întâmpine și să înlăture pericolul care amenință libertățile noastre. Cuvântul lui Dumnezeu este apărarea noastră. Noi trebuie să cercetăm Scripturile ca niciodată mai înainte. Noi trebuie să luptăm pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna, și să ne rupem de dependența față de om. Noi nu trebuie să idolatrizăm niciun om, să nu înălțăm niciun om, ci Dumnezeu să fie teama și frica noastră.

Vă chem pe voi, ca ambasadori ai lui Hristos, să vă luați picioarele de pe calea pe care se află acum, întrucât nu este calea datoriei și a siguranței. Pocăiți-vă înaintea lui Dumnezeu pentru că nu ați fost străjerii credincioși care stau uniți în lucrarea de salvare a sufletelor. Spuneți oamenilor cât este timpul din noapte. Spuneți celor credincioși și drepti că vine dimineața; spuneți celor indolenți și iubitori de ușor, și celor care lucrează de partea dușmanului, că vine noaptea. Ani întregi s-au pierdut, dar vreți să vă treziți oare acum? Vor să preia situația cei ce stau în poziții de răspundere, sau prin indiferență și inactivitate vor spune poporului, „Pace și siguranță”? Domnul să ajute fiecăruia să vină în ajutorul Domnului, acum.

Străjerii dorm, dar să dea Domnul ca ei să nu doarmă somnul morții. Fie ca toți cei ce stau pe zidurile Sionului să dea un sunet clar din trâmbiță. Este un timp solemn pentru poporul lui Dumnezeu, dar dacă ei stau ferm de partea însângărată a lui Isus, El va fi apărarea lor. El va deschide drumuri pentru ca solia de lumină să ajungă la oamenii mari, la autori și legiuitori. Ei vor avea ocazii pe care voi nici nu le visați, iar unii dintre ei vor apăra cu putere pretențiile Legii lui Dumnezeu călcate în picioare.

Cuvântul Domnului a ajuns la noi în cuvinte hotărâte. Vreți să auziți și să ascultați? Profetul Isaia zice, „Strigă în gura mare, nu cruța, ridică-ți glasul ca o trâmbiță, arată poporului Meu fărădelegile sale, și casei lui Iacob păcatele lor” (Isaia 58:1). Cine face aceasta în acest timp? Din cauza decăderilor poporului lui Dumnezeu, credința vie aproape s-a stins. Mișcările profunde ale Spiritului lui Dumnezeu nu se manifestă între noi așa cum ar dori Domnul să-și manifeste harul. Cât va mai continua această stare de lucruri?

În loc ca puterea să crească pe măsură ce intrăm în pericolele ultimelor zile, se văd slăbiciuni, disensiuni și luptă pentru supremație. Dar dacă am fi legați de Dumnezeul cerurilor, am fi tari în El și totuși am umbla în umilința minții, având eu-l ascuns în Isus. Dar acum, atât slăbiciunile spirituale și cele naturale, cât și moartea ne lipsesc de lucrători. Doar Dumnezeu, prin Spiritul Sfânt, ne poate trezi din ațipirea de moarte. Este nevoie acum de bărbați și femei lucrători serioși care caută salvarea sufletelor, întrucât Satana, ca un general puternic, a

ocupat câmpul de luptă și în puținul timp ce i-a mai rămas, lucrează prin orice metodă imaginabilă pentru a închide ușa în fața luminii pe care Dumnezeu vrea să o dea poporului Său. El trage întreaga lume în rândurile Sale, și doar cei puțini care sunt credincioși cerințelor lui Dumnezeu sunt singurii care i se pot împotrivi; ba chiar și pe aceștia încearcă să-i învingă. Mi-a fost arătat mai mult din aceste lucruri, dar nu vă pot prezenta decât câteva idei.

Mergeți la Dumnezeu personal; rugați-vă pentru iluminare divină ca să fiți siguri că cunoașteți adevărul, și atunci când puterea făcătoare de minuni a lui Satana va fi arătată, când dușmanul va veni ca un înger de lumină, să puteți face diferența între adevărata lucrare a lui Dumnezeu și lucrarea de imitație a puterilor întunericului.

Lucrătorii pot face o mare lucrare pentru Dumnezeu, dacă Isus trăiește în inima lor prin credință. „Fără Mine nu puteți face nimic”, spune Hristos. Aș fi vrut să am puterea să vă prezint responsabilitatea voastră solemnă și sacră. Dacă nu cădeți pe stâncă și nu sunteți zdrobiți, dacă Hristos nu își pune amprenta asupra voastră, aceste cuvinte nu le veți lua în seamă. Voi sunteți prea plini de sine, prea mulțumiți de sine ca să simțiți că aceste cuvinte ar fi necesare. Dar ele sunt adevăr. Nu v-a făcut Dumnezeu depozitarii soliei Sale? Nu mai are El adevăr încă de descoperit poporului Său, dacă ei vor să cerceteze cu grijă după el ca după comori ascunse? 510

Lucrătorii lui Dumnezeu ar trebui să fie capabili să scoată din tezaurul Cuvântului lucruri noi și lucruri vechi. „Educați, educați, educați,” spune îngerul. „Dați poporului adevărul. Înălțați pe Hristos înaintea lor. Călăuziți-i pe calea deschisă pentru răscumpărării Domnului ca să umble pe ea. Dați-le cuvânt peste cuvânt, învățătură peste învățătură, puțin aici, puțin acolo. Nu încetați niciodată să studiați personal Biblia, ca să puteți prezenta inteligent înțelegerii oamenilor ceea ce trebuie să aibă loc.”

Mi s-a spus, „Vorbește poporului cuvintele pe care ți le voi da. Trezește pe cei tari. Să se trezească bine, așa încât cu vocea și stiloul să pună în mișcare poporul căruia Dumnezeu i-a dat o mare lumină, pentru ca aceștia să lase lumina lor să strălucească în raze clare și limpezi către lume. O lume trebuie avertizată; iar când solia îngerului al treilea va înainta cu voce tare, mințile vor fi pe deplin pregătite să se decidă pentru sau împotriva adevărului.

Marele atac va fi lansat de Satana cu îngerii cei răi, uniți cu oamenii răi care își vor fixa destinul stricând Legea lui Dumnezeu, deși au în față dovada convingătoare a Cuvântului Său care arată că ea este neschimbătoare și veșnică. Timpul despre care a scris profetul va veni, și marea strigare a îngerului al treilea va fi auzită pe pământ, slava Sa va umple pământul, iar solia va triumfa; dar cei ce nu umblă în lumina ei nu vor triumfa împreună cu ea. 511

Este prea târziu din zi ca oamenii să-și placă și să se glorifice pe ei înșiși. Slujitori ai lui Dumnezeu, este prea târziu ca să vă luptați pentru supremație! A sosit timpul solemn în care slujitorii să plângă între tindă și altar, strigând, „Doamne îndură-te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta.” Este o zi în care, în loc să-și înalțe sufletul în mulțumire de sine, slujitorii și poporul să-și mărturisească păcatele față de Dumnezeu și unul față de altul. Legea lui Dumnezeu este făcută fără valoare și, chiar între cei ce apără pretențiile ei constrângătoare sunt unii care distrug pretențiile ei sacre.

Biblia va fi deschisă din casă în casă, iar bărbați și femei vor găsi intrare în aceste case, și minți vor fi deschise pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu; iar când criza va veni, mulți vor fi pregătiți să ia decizii drepte chiar în fața dificultăților formidabile ce vor fi aduse prin minunile înșelătoare ale lui Satana. Deși aceștia vor mărturisi adevărul și vor deveni lucrători cu Hristos în ceasul al unsprezecelea, vor primi aceiași plată cu cei care au lucrat întreaga zi.

Va fi o armată de credincioși statornici care vor rămâne fermi ca o stâncă, în ultima încercare. Dar, în acea armată, unde vor fi cei ce au fost purtătorii stindardului? Unde sunt aceia a căror voce s-a auzit vestind adevărul celor ce păcătuiesc? Unii dintre aceștia nu sunt aici. Ne uităm după ei; dar ei nu au fost capabili să stea în timpul zguduirii; și au trecut în rândurile dușmanului. Hristos spune celui ce își simte slăbiciunea, „Să se prindă de puterea Mea, ca să facă pace cu Mine, și vor face pace cu Mine.” 512

Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută cu credință serioasă. Domnul Isus a venit aproape de noi în această conferință. Eu mulțumesc Domnului pentru sfășierea de inimă pe care am văzut-o în orele de rugăciune ale lucrătorilor. Domnul a mișcat inima lor ca ei să se prindă de puterea Sa. Dar din anumite motive, tocmai cei care au cea mai mare nevoie de influența acestor întâlniri, nu au fost prezenți. Tocmai cei care au nevoie cel mai mult să bea din izvorul vieții, care ar trebui să stea în frunte în rândurile noastre, nu au primit puterea pe care

Domnul a fost doritor să le-o acorde. Viitorul ne va spune rezultatele greșelii de a nu fi profitat de aceste prețioase ore de rugăciune. A trecut zi după zi, și unii nu și-au smerit sufletele înaintea lui Dumnezeu. Oh, va trece Domnul pe lângă ei? Ei au cea mai mare nevoie de a auzi Cuvântul pe care îl are Domnul pentru ei.

Aceia care vor să ajute acum sufletele lipsite de cunoștință, sfințire, și neprihănire, trebuie să fie îmbrăcați ei înșiși cu toată armătura neprihănirii lui Hristos; noi nu putem conduce niciodată oamenii spre o experiență la care nu suntem părtași. Cei ce nu au gustat din bogatele binecuvântări ale lui Dumnezeu, nu vor prețui binecuvântările pe care alții le-au primit. Lumina pe care o dă Dumnezeu poporului Său poate să fie tratată ușor, refuzată, respinsă, dar este tratată astfel cu pericole mari pentru sufletele oamenilor. Fraților, Dumnezeu lucrează pentru noi, și eu sunt foarte interesată ca nicio rază de lumină trimisă din cer să nu fie privită cu indiferență. Comunicarea lui Dumnezeu către om trebuie apreciată și îndrăgită. Dacă nu apreciem lumina cerului, ea va fi condamnarea noastră; poziția noastră va fi similară cu cea a Iudeilor care au respins pe Domnul vieții și al slavei.

Eu sper ca cuvintele ce le-am spus să nu se scurgă din inima voastră așa cum se scurge apa dintr-un vas 513
spart. Eu nu v-am spus cuvintele mele. Am promis Domnului că dacă îmi va permite să vă întâlnesc din nou, nu voi opri adevărul, deși s-ar putea să nu placă tuturor. Eu știu că sunt unii care vor beneficia, iar în vremea răsplătirii, supraveghetorul credincios, păstorul credincios al turmei, va primi o coroană de slavă. Vă implor, de dragul lui Hristos, nu lăsați ca spiritul dușmanului să vă ia în stăpânire și lucrarea să se strice, drept consecință, în mâinile voastre.

Dorim să-i ajutăm fratelui Littlejohn. Dumnezeu nu l-a eliberat din lucrare. Dorim foarte mult ca fratele Smith să aibă puterea harului lui Hristos la fiecare pas, ca să aibă pe Hristos drept Sfătuitor al lui, întrucât Satana va căuta cu siguranță să lase asupra minții lui impresii care vor fi nu doar în detrimentul sufletului său, ci al întregii turme a lui Dumnezeu. El și-a avut partea în lucrare aproape de la început. Solia îngerului al treilea va triumfa. (Oh) dacă fratele Smith ar putea triumfa împreună cu ea, și ar putea avea deplina asigurare a aprobării lui Dumnezeu în toată lucrarea lui! El este în pericol să facă mișcări greșite și, datorită temperamentului său, îi va fi excesiv de greu să recunoască faptul că a greșit.

Lucrarea lui Dumnezeu este prețioasă în fiecare detaliu, și este gata să se întindă în biserici în toată plinătatea ei divină. Frații Smith și Littlejohn pot transmite motivele credinței noastre într-un mod clar și pe înțeles, așa încât se trezește interesul și minți sunt instruite și, dacă ar avea o legătură vie cu Isus, puterea ar însoți efortul lor. Dumnezeu a încredințat fratelui Smith comorile adevărului Său, dar el nu are cu ce se mândri pentru aceasta. El trebuie să umble umil cu Dumnezeu, iar Dumnezeu va lucra împreună cu el și pentru el. El are nevoie să bea din apele vii scoase din adâncime, nu ocazional ci continuu, ca să poată prezenta împlinirea 514
profeției cu putere și fervoare. Lumină crescândă va străluci peste toate marile adevăruri ale profeției, și ele se vor vedea în prospețime și strălucire, pentru că razele luminoase ale Soarelui Neprihănirii le va lumina în întregime.

Credem noi că ne îndreptăm spre criză, și că trăim în ultimele scene ale istoriei acestui pământ? Ne vom trezi și vom face lucrarea pe care o cere acest timp, sau vom aștepta până ce vor veni asupra noastră lucrurile pe care vi le-am prezentat? Dumnezeu va întări pe fratele Smith cu tăria Sa, dacă nu va umbla în sfatul oamenilor, ci în sfatul Sfântului lui Israel. Soțul meu, eu și fratele Smith am fost uniți în lucrare timp de mulți ani. Fratele Smith a fost angajat în lucrare din tinerețea lui, și aceasta a devenit o parte a ființei sale. El cunoaște munca noastră, și este familiarizat cu lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu să o fac și, ca Ioan, el poate vorbi despre ce a văzut, ce a auzit, și despre experiența pe care a avut-o în legătură cu lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o să o fac. Și această mărturie, Satana va lupta din răsuputeri să o aducă la tăcere, ca să aibă un acces mai ușor la minți prin faptul că va face fără efect mărturiile Spiritului lui Dumnezeu.

Fraților și surorilor, Domnul dorește să ne împărtășească o lumină mai mare. El dorește ca noi să avem descoperiri distincte ale slavei Sale, pentru ca lucrătorii și poporul să devină tari în puterea Lui. Când îngerul era pe cale să-i desfășoare lui Daniel profețiile deosebit de interesante, ca să fie înregistrate pentru noi cei care trebuie să mărturisim împlinirea lor, îngerul a spus, „Fii tare, da, fii tare”. Noi trebuie să primim aceeași slavă care i-a fost descoperită lui Daniel, pentru că ea este dată pentru poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, 515
pentru ca ei să poată da un sunet clar din trâmbiță.

Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ne ajute să lucrăm uniți și așa cum nu am lucrat niciodată până acum. Este nevoie de Calebi credincioși a căror voce să se audă în note clare și distincte, afirmând despre moștenirea veșnică, „să ne urcăm și să o luăm, pentru că se poate”. Avem nevoie acum de curajul servitorilor credincioși ai lui Dumnezeu din vechime. Nicio notă șovăielnică și incertă să nu iasă din trâmbița străjerilor. Ei trebuie să fie onești față de lucrarea sacră, solemnă încredințată lor, și să conducă turma lui Dumnezeu pe cărări drepte înainte și în sus, spre victorie.

Vezi R.H. Extra, dec. 24, 1889

E. G. White Estate Washington, D.C., mai, 1985. Manuscrisul întreg

Ms-13-1889

PĂZIREA PIETRELOR DE HOTAR

În timp ce Conferința se afla în sesiune la Minneapolis, soseau din B.C., din partea fratelui Butler mesaje hotărâte, destinate să conducă poporul la adoptarea unei decizii acolo, la acea întâlnire, în ce privește controversatul subiect al Legii în Galateni.

Această problemă a fost tratată ca și cum nu exista nimeni în adunare, prin care Dumnezeu ar fi putut lucra. Aceasta este o stare de lucruri produsă de agențiile omenești. Nu puteau cei din Battle Creek să aibă încredere că Domnul va lucra? Nu avea Domnul niciun om prin care să poată comunica?

Este bine să-i dăm Domnului ocazia să lucreze cu mințile omenești, ca nu cumva să avem impresia că o minte omenească trebuie să modeleze toate celelalte minți omenești.

La acea întrunire au fost de față multe caractere diferite și multe temperamente diferite. S-a dat pe față o luptă de cuvinte fără niciun rost, iar spiritul manifestat a fost lipsit de curtoazie, lipsit de politețe și necreștinesc. Știu că cei ale căror inimi erau pătate și mânjite de păcat, erau cei mai zeloși și mai vehemenți în spirit. Cum ar fi putut exista corectitudine în deciziile adoptate la o astfel de întrunire? Mi-a fost arătat că același spirit a fost dat pe față în condamnarea lui Hristos. Papistașii, când erau în dispută cu oameni care luau poziție de partea Bibliei pentru apărarea învățăturilor ei, considerau că o astfel de problemă numai moartea o putea rezolva. Am putut să văd un spirit similar nutrit în inimile fraților noștri, spirit pe care nu mi l-aș îngădui nici pentru o clipă. „Din preaplinul inimii vorbește gura.”

Știu că Satana a fost tot atât de ocupat cu unii dintre cei adunați acolo, cum a fost în zilele când Mântuitorul 517 era pe pământ, ca să le insuflă impresii false și să conducă poporul să ajungă la concluzii greșite, să îi facă să aplice greșit Scripturile și să le schimbe adevăratul înțeles. În ce stare se afla poporul, ca să poată decide acolo care este adevărul?

La întrunirea aceea, în camerele în care frații erau găzduiți și în cele în care se adunau, nu era prea multă rugăciune, decât cu puține excepții. Am fost dusă într-una dintre odăi și silită să aud conversația bărbaților care sunt priviți ca purtători de cuvânt ai lui Dumnezeu. Am auzit remarci ascuțite, sarcastice, în legătură cu solii și cu solia – cu învățătura care era altfel decât părerile lor despre adevăr. Mi s-a spus că în fiecare cameră era un martor, tot așa cum a fost de față un martor în palatul lui Belșatar, în timpul ospățului său amestecat cu laude aduse idolilor și vinului. De data aceea îngerul a scris caracterele pe zidul palatului, dar acum martorul a scris în cărțile din cer vorbele aspre ale celor care nu și-au dat seama de ce fel de spirit erau conduși.

Înainte minților a fost deschisă lumină prețioasă, care ar fi putut să fie o binecuvântare pentru ei, dar Dumnezeu nu a putut face lucrări mari în timpul Conferinței, din cauza necredinței lor. Cu ocazia acelei întruniri, ar fi trebuit să se studieze Scriptura cu răbdare, cu post și rugăciune serioasă înaintea lui Dumnezeu, ca să ne putem privi ochi în ochi. Aceasta este singura cale. Nu poate exista nicio siguranță în cercetarea punctelor adevărului, dacă spiritele sunt tulburate, pentru că cercetarea trebuie făcută în spiritul pe care îl avea Ioan când a zis: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez”. Mai mult Isus, mai puțin eu. Dacă cercetarea continuă în spiritul lui Hristos, în cele din urmă totul va fi Isus iar eu-l nu va mai fi.

Există o reținere a minții, o împotrivire a sufletului, când este pus în fața cercetării Scripturii. O astfel de 518 stare lasă sufletele în poziția în care Satana îi poate impresiona. La Minneapolis, Dumnezeu a dat poporului Său

pietre prețioase ale adevărului, puse în forme noi. Această lumină din cer a fost respinsă de către unii cu toată încăpățânarea pe care au manifestat-o Iudeii în respingerea lui Hristos. S-a vorbit prea mult despre rămânerea la vechile pietre de hotar, deși există dovezi că nici măcar nu știau care sunt vechile pietre de hotar. S-au prezentat dovezi și raționamente din Cuvântul lui Dumnezeu, care se recomandau singure conștiinței, însă mințile lor erau fixate, sigilate, ca nu cumva să pătrundă lumina, din cauză că ei hotărâseră că ar fi o greșală periculoasă să muți „vechile pietre de hotar”, deși ceea ce se prezenta nu le clintea deloc. Dar ei aveau idei greșite și nu știau care sunt vechile pietre de hotar.

Trecerea timpului stabilit la 1844 a fost o perioadă marcată de mari evenimente. Înaintea ochilor noștri uimiți s-a deschis viziunea asupra curățirii Sanctuarului din cer, care este în legătură decisivă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ. De asemenea prima, a doua și cea de-a treia solie îngerească și-au desfășurat steagul pe care este scris: „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Una dintre pietrele de hotar puse de către această solie, este Templul lui Dumnezeu, văzut în cer de către cei ce iubesc adevărul, și chivotul care conține Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului porunci a patra își trimite razele puternice pe cărarea călcătorilor Legii lui Dumnezeu. Faptul că cei răi nu sunt nemuritori, de asemenea este o veche piatră de hotar. Nimic altceva nu mai îmi vine în minte, ce ar putea fi numit piatră veche de hotar. Tot acest protest față de schimbarea vechilor pietre de hotar, este cu totul imaginar.

În timpul de față Dumnezeu dorește ca un impuls nou și proaspăt să fie dat lucrării Sale. Satana înțelege aceasta și este hotărât să-l împiedice. El știe că dacă poate să înșele poporul care pretinde a crede adevărul prezent, dacă îl poate face să creadă că lucrarea pe care Domnul intenționează să o facă pentru poporul Său este o mutare a vechilor pietre de hotar, ceva căruia trebuie să i se împotrivească cu cel mai mare zel, atunci se poate bucura că i-a reușit înșelăciunea. Lucrarea pentru timpul de față este o lucrare surprinzătoare, cu tot felul de piedici, având de întâmpinat prezentarea falsă a lucrurilor înaintea minții multora din poporul nostru. Ceea ce este hrană pentru biserici este socotit a fi ceva periculos, ce nu trebuie să le fie dat. Diferențelor mărunte de idei li se permite să zdruncine credința, să sfărâme unitatea, să semene discordia, și toate acestea pentru că ei nu știu pentru ce se luptă. Fraților, nu este mai bine să fim sensibili? Cerul privește la noi. Ce poate crede despre întâmplările recente? În această stare de lucruri, zidind baraje, nu numai că ne privăm pe noi înșine de mare lumină și de avantaje prețioase, dar tocmai acum, când avem atâta nevoie de ea, ne așezăm în poziția în care lumina pe care trebuie să o comunicăm altora nu ne poate fi comunicată din cer.

Bărbații aflați în poziții de răspundere L-au dezamăgit pe Isus. Ei au refuzat binecuvântări prețioase, au refuzat să fie canalele de lumină dorite de Dumnezeu. Cunoștința pe care ar fi trebuit să o primească de la Dumnezeu, ca să poată fi o lumină și o binecuvântare pentru alții, au refuzat să o primească și astfel au devenit canale ale întunericului. Duhul lui Dumnezeu este mâhnit. Întotdeauna când inima este tulburată de invidie, bănuieli rele, relatări rău intenționate, intelectul se dezechilibrează și nu poate hotărî în mod corect în niciun punct controversat. Atributele lui Satana care și-au găsit intrare în suflet, nu se pot armoniza cu adevărul.

S-23-1890

CĂTRE FRATELE STONE

Iubite frate Stone,

Am o solie de la Domnul pentru tine. Trebuia să-ți scriu în timpul întâlnirii de la Minneapolis, dar îndreptarea curentului în direcția îndoielii și necredinței în Mărturii a fost atât de puternică încât nu am avut libertatea să prezint altora sfatul lui Dumnezeu în cazul lor. Domnul mi-a poruncit să aștept, întrucât avertismentele și muștrările nu vor avea efect. Nu trebuia să vorbesc decât dacă El m-ar fi condus și m-ar fi impresionat. Frații noștri nu aveau o inimă care să primească ceva ce le-ar fi umilit mândria. Dacă ar fi fost prezentat, ei ar fi fost ofenșați sau s-ar fi poticnit în cuvânt, pentru că la întâlnire a dominat un astfel de spirit, încât sub influența lui, mulți ar fi acționat pripit.

Cazul tău mi-a fost prezentat din nou, mai recent. Mi s-a arătat că de un timp îndelungat gândurile și simțurile tale, spiritul și comportarea ta, nu au fost de un asemenea caracter încât să-ți dea soliditate morală, să

te facă un om cu influență sfântă. După moartea soției tale, slăbiciunea ta de caracter s-a manifestat în atenția ta față de fetele tinere. Familiaritatea ta a fost un prejudiciu pentru ele, lăsând în mintea lor impresii nefavorabile înaintării lor spirituale. Problema e în inima ta. Nu a fost curată. Tu nu ai avut pe Hristos trăind în tine prin credință. Tu nu ai păzit calea Domnului. Nu te-ai abținut de la această aparență rea. Drumurile tale proprii, simțurile tale proprii, poftele și pasiunile te-au făcut să te înclini până când ai ajuns să fi prins în cursă, și ești înclinat să-ți plăci ție însuși fără a ține seama de sfatul lui Dumnezeu.

Ms-25-1890

Battle Creek, Michigan, 7 ian., 1890

FILE DIN JURNAL

M-am trezit la ora trei și jumătate să-mi fac focul și să înalț cererile mele către Dumnezeu pentru a primi binecuvântarea Sa. Am liniște, pace și speranță prin Isus Hristos.

Ce luptă sunt nevoită să duc! Frații mei par să mă judece că iau poziții care nu sunt necesare. Ei nu văd că Dumnezeu în înțelepciunea Sa mi-a făcut descoperiri ce nu pot fi contrazise sau disputate. Nimic din ce mi s-a prezentat și s-a imprimat pe tablele sufletului meu nu poate fi șters. Toată opoziția sau luarea în răs pentru a face mărturiile fără efect mă constrâng, la insistența Spiritului lui Dumnezeu, să le repet și mai hotărât și să apăr lumina descoperită, cu toată tăria prin puterea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Toate argumentele oamenilor, toată influența lor împotrivoare, nu au nicio putere față de mine. Oricare ar fi poziția sau învățăturile acestor oameni, și oricât de fermă ar fi fost încrederea mea în ei până acum, dacă iau poziții false, toate argumentele lor împotriva a ceea ce Domnul mi-a arătat că este adevăr, sunt în van. Cuvintele pe care mi le-a spus Dumnezeu, sunt ca săpate în stâncă pentru totdeauna. Toate experiențele și afirmațiile categorice ale celor mai buni și înțelepți oameni, bărbați care au fost ridicați în poziții de influență, nu pot să schimbe sau să altereze ideile pe care Dumnezeu le-a scris în sufletul meu. Dumnezeu să fie drept și orice om să fie găsit mincinos.

Fiecare cuvânt spus este în armonie cu oracolele vii și ele nu pot fi contrazise decât prin sucirea Scripturilor de la adevăratul lor înțeles, prin aplicarea și interpretarea greșită a lor și a mărturiilor date mie de Dumnezeu. 522 Toți cei ce fac aceasta sunt ca Iudeii nepocăiți, care au ochi și nu văd, au urechi, dar nu aud, nici nu vor să înțeleagă. De ce? Ca să nu fie convertiți și să nu trebuiască să recunoască faptul că nu toate ideile lor sunt corecte. Au fost prea mândri să facă așa ceva, și de aceea au persistat în respingerea sfatului lui Dumnezeu, a luminii și a dovezilor care au fost date. Astfel, ei își înșeală sufletele lor și sufletele altora.

Acesta este terenul pe care umblă acum unii dintre frații noștri conducători, fără să țină cont de exemplul de împotrivire și refuz al națiunii iudaice de a primi dovada clar descoperită lor, de a fi convinși și a renunța la ideile lor. Avertizările Spiritului lui Dumnezeu sunt primite în același spirit de către mulți și astăzi. Robert Hall spune „ce am crede despre o persoană care, după ce acceptă invitația la o sărbătoare și ia loc la masă, în loc să se înfrupte din ospăț, se amuză speculând despre natura proviziilor, despre felul în care au fost preparate, sau felul în care acestea se adaptează la temperamentul oaspeților, fără să guste dintr-un singur fel? Oricum, aceasta este conduita celor care aud Cuvântul fără să-l aplice la ei înșiși sau fără să ia în considerare aspectul ce se referă la caracterele lor individuale.”

8 Ianuarie, 1890

În această dimineață trebuie să-mi schitez ideile și gândurile care îmi mișcă inima. Isus a suferit în lumea care era a Sa. El nu a avut vreun loc pe care să îl numească „acasă”. El a spus „vulpile au vizuini și păsările au 523 cuiburi; dar Fiul omului nu are unde să-și plece capul.” (Matei 8: 20).

El a căutat să dea cunoștință celor neștiutori și speranță celor disperați. El a lucrat ca să dea lumii o înțelepciune care să o facă înțeleaptă pentru mântuire. El a căutat să ușureze poverile neliniștilor și grijilor lumești, invitând oamenii să vină la El ca să găsească odihnă și pace, să schimbe jugul făcut de ei, împovăraător, exasperant, cu jugul Său care este ușor; iar poverile lor lumești care erau grele, cu povara Sa care este ușoară. Vocea Sa a răsunat de-a lungul timpului până în zilele noastre, cu cuvintele pline de har ale invitației, „Veniți la Mine, voi toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la

Mine; căci Eu sunt blând și smerit cu inima: și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Jugul meu este ușor, și povara mea este ușoară.” (Matei 11:28-30). Citim că oamenii de rând Îl ascultau cu plăcere.

Cunoștința pe care Îsus o împărțea era mai bogată decât aurul din Ofir, totuși valoarea adevărului pe care îl prezenta nu a fost apreciată. El a cerut apă de la un străin, și a fost foarte răsplătit dacă cuvintele vieții au fost acceptate. Lacrimile de părere de rău, dovedind pocăința sufletului, erau ceea ce El aprecia.

9 Ianuarie, 1890

Învățătura lui Hristos era simplitatea însăși. El învăța ca unul care avea autoritate. Iudeii așteptau și pretindeau ca prima venire a lui Hristos să aibă toate reprezentările slavei care vor însoți a doua Sa venire. Marele Învățător proclama omenirii adevărul, multora care nu au putut fi educați în școlile rabinilor sau în filozofia grecilor. Isus a rostit adevărul într-o manieră clară și directă, ceea ce a dat forță și impresie vitală tuturor exprimărilor Sale. Dacă Și-ar fi ridicat vocea pe o notă nenaturală, cum este obiceiul multor predicatori, patosul și sunetul melodios al vocii umane ar fi fost pierdute, și mult din forța adevărului ar fi fost distrus. 524

Cheia cunoștinței în zilele lui Hristos a fost înlăturată de către aceia care ar fi trebuit să o țină și să deschidă tezaurul înțelepciunii din Scripturile Vechiului Testament. Rabinii și învățătorii au închis în mod virtual împărăția cerurilor pentru cei săraci și nenorociți, și i-au lăsat să piară. În discursurile Sale, Hristos nu a adus dintr-o dată multe lucruri înaintea lor, pentru ca mințile lor să nu intre în confuzie. El a prezentat fiecare punct clar și distinct. El nu ezita să repete vechile și familiarele adevăruri din profeții, dacă serveau scopului Său de a insufla idei.

Hristos era la originea tuturor nestematelor din vechime ale adevărului. Prin lucrarea dușmanului, toate aceste adevăruri au fost mutate din locul lor. Ele au fost scoase din poziția lor adevărată, și plasate într-un cadru eronat. Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a repune și fixa pietrele prețioase în cadrul adevărului. Principiile adevărului care au fost date de El Însuși ca să fie o binecuvântare pentru lume, au fost îngropate de agenții lui Satana și în mod aparent erau stinse. Hristos le-a scos din gunoiul erorilor, le-a dat o forță nouă și vitală, și a poruncit ca acestea să lumineze ca și bijuteriile precedente, și să stea întărite pentru totdeauna.

Hristos Însuși putea să folosească oricare din aceste adevăruri fără să împrumute cea mai mică literă, întrucât El era originea tuturor. El le-a pus în mințile și gândurile fiecărei generații, iar când a venit în această lume, a rearanjat și revitalizat adevărurile care ajunseseră moarte, dându-le mai multă forță pentru beneficiul generațiilor viitoare. Hristos a fost acela care avut putere să scoată adevărurile din gunoi, și să le dea înapoi lumii cu o prospețime și o putere mai mare decât aveau la originea lor. 525

Când a prezentat minților aceste adevăruri, Hristos a rupt cât mai puțin posibil ideile lor înrădăcinate. Totuși, o structură nouă și transformatoare a adevărului trebuia țesută în experiența lor. De aceea le-a trezit mințile, prezentând adevărul prin intermediul celor mai familiare asocieri. El a folosit în învățăturile Lui ilustrații care puneau în mișcare cele mai alese amintiri și simpatii, ca să poată atinge templul interior al sufletului. Identificându-Se cu interesele lor, Și-a extras ilustrațiile din marea carte a naturii, folosind subiecte cu care erau familiari. Crinii de pe câmp, sămânța semănată de semănător, felul în care răsare sămânța, seceratul grânelor, păsările cerului – toate acestea le-a folosit pentru a-Și prezenta adevărul divin, și acestea urmau să le reamintească de lecțiile Sale ori de câte ori aveau să le privească.

El a insuflat în mintea ucenicilor Săi ideea că măsura grijii divine pentru fiecare obiect din natură este proporțională cu rangul pe care îl deține în creațiunea lui Dumnezeu, iar grija Sa cea mare ce o are față de ei arată înalta considerație ce o are pentru omul format după asemănarea divină. „Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este iar mâine este aruncată în foc, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?” (Matei 6:30). Omul nu a fost uitat de Dumnezeu. În cartea Sa, pagina dedicată omului conține întreaga lui istorie, până și numărul perilor din capul său. 526

Multe adevăruri necesare să fie cunoscute, sunt ascunse ca și minereul prețios în mine, și trebuie lucrat cu sânguință și în mod perseverent pentru ca prețioasa comoară să fie descoperită. Adevăruri esențial de cunoscut pentru noi, zac îngropate adânc pentru a fi descoperite de rațiunea umană neajutorată. Dumnezeu vorbește simțurilor noastre prin lucrările creațiunii Sale. „Cerurile spun slava Lui; și întinderea cerurilor lucrarea mâinilor Sale” (Ps. 19:1). Sufletul luminat prin inspirație poate vedea măreția și puterea lui Dumnezeu în lucrările creațiunii Sale.

Domnul Isus trezește în om interesul, încurajându-l să se apropie și să se familiarizeze cu caracterul Său. „Viața veșnică este aceasta, să te cunoască pe Tine singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care l-ai trimis Tu.” (Ioan 1: 17) Noi nu medităm așa cum ar trebui la caracterul lui Dumnezeu. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu născut, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică. (Ioan 3:16).

Deși Satana a interpretat greșit scopul lui Dumnezeu, a falsificat caracterul Său, și a făcut pe om să privească pe Dumnezeu într-o lumină falsă, totuși iubirea lui Dumnezeu față de om nu a încetat niciodată de-a lungul veacurilor. Lucrarea lui Hristos a fost de a prezenta pe Tatăl ca fiind îndurător, milos, plin de bunătate și adevăr. Caracterul lui Hristos a reprezentat caracterul Tatălui. Singurul Fiu născut al lui Dumnezeu mătură umbra diabolică în care Satana L-a învelit pe Tatăl, și declară, „Eu și Tatăl suntem una; privește la Mine și vezi pe Dumnezeu.”

În orice oră, în toate veacurile, dragostea lui Dumnezeu este descoperită fără egal. Când a venit împlinirea 527 vremii, a fost pregătit în Isus Hristos un canal potrivit, prin care râuri de har ceresc au putut fi revărsate în lume. Dumnezeu atât de mult a iubit încât a făcut un dar lumii care întrece orice apreciere. Pentru ca abundența harului Său să fie descoperită, El nu a putut da mai puțin decât plinătatea, și nici nu a fost posibil să dea mai mult.

(Scris la Battle Creek, Michigan, 7 – 9 ianuarie, 1890)

B-53-1890

Battle Creek, Michigan, 17 ian., 1890

CĂTRE FRAȚII BALLENGER ȘI L. SMITH

Iubiți frați Ballenger și Leon Smith,

De ce mergeți pe această cale, și nu luați parte la întâlnirile în care sunt investigate puncte de adevăr? Dacă aveți o poziție, prezentați-o în mod clar.

Mi-a fost arătat că frații noștri nu sunt direcți și deschiși ca lumina zilei. „Cercetați Scripturile; căci socotiți că în ele aveți viață veșnică; dar ele vorbesc despre Mine.” (Ioan 5: 39). Este mare nevoie de cercetare a Scripturilor.

Poziția pe care o luați voi este similară cu cea a cărturarilor și fariseilor, criticând încontinuu și refuzând să veniți la lumină. Dacă aveți adevărul, spuneți-l; dacă frații voștri au adevărul, fiți umili și onești înaintea lui Dumnezeu și recunoașteți că este adevărul.

Mi-a fost arătat că există o cale de a cerceta Scripturile. Dacă aveți adevărul, spuneți-l; dacă frații voștri au idei care nu sunt în armonie cu ideile voastre, veniți la un 'așa zice Domnul'. Nu criticați și nu obiectați pe la spate. Voi nu mergeți pe o cale bună și trebuie să vedeți aceasta într-o lumină corespunzătoare.

Felul iudeilor de a lupta împotriva lui Hristos a fost de obiectat și de condamnat. Dacă voi urmați aceeași cale pe care au mers și alte denominațiuni, refuzând să asculte dovezile, refuzând să investigheze altceva în afară de ceea ce credeau, veți fi în aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu ca și ei. Dacă ideile prezentate înaintea 529 Institutului Misionar sunt eronate, veniți în față ca oamenii și prezentați sincer dovezile voastre biblice pentru care nu puteți crede ca ei. Aceasta este datoria voastră. Acum este ocazia voastră de a vi se cerceta ideile. Nu stați în poziția în care stați ca lideri la Școala de Sabat, opunându-vă luminii sau vederilor și ideilor prezentate de oameni despre care știu că sunt agenți pe care Domnul îi folosește. Voi faceți fără efect cât de mult puteți cuvintele lor, și nu veniți la lumină așa cum vin creștinii înaintea cuvântului ca să-l investigheze împreună cu inimile umilite, cercetând Biblia nu pentru a o conforma cu ideile voastre, ci ca să conformați ideile voastre cu Biblia. Este de datoria voastră să faceți așa.

Au avut loc o mulțime de dezbateri, fără o dorință sinceră, reală, de a cunoaște vreo dovadă ce poate fi adusă în dreptul punctelor asupra cărora există diferențe de opinie. Dacă lucrați în felul acesta, nu va fi spre onoarea sau credibilitatea voastră. Aveți exemplul iudeilor în felul în care au tratat tot ceea ce nu se armoniza cu învățăturile lor. Ei au stabilit că au adevărul în orice subiect și că nu pot să mai fie învățați în niciun punct și, în

loc să aducă motive din Vechiul Testament ca să arate că Hristos și ucenicii Săi sunt greșiți, nu au vrut să-L asculte și L-au condamnat, au prezentat greșit poziția și învățăturile Sale, L-au tratat ca pe un criminal vinovat de greșeli grave. Preoții și conducătorii au trimis oameni cu singurul scop de a-L prinde în cuvintele Sale, sperând că va ieși ceva de pe buzele Lui ce să justifice prejudecata lor – cuvinte pe care să le poată prezenta 530 îmbrăcate într-o lumină diferită, pe care să le poată interpreta după cum doreau, ca să le prezinte poporului în felul lor, făcând ca Hristos să apară ca un înșelător și un eretic. Acești iudei nu făceau lucrarea Domnului, ci lucrarea dușmanului oricărei neprihăniri.

Când văd oameni pășind pe același teren, îl recunosc, sunt îngrozită și tulburată, nu că adevărul nu va apărea ca adevăr ci pentru aceia care nu au nicio înclinație să asculte dovezi. Preoți și conducători pot veghea, întreba și critica, aceasta este o lucrare ușoară, dar nu se aventurează să aducă dovezi Scripturistice care să stabilească ideile pe care le întrețin.

Suntem creștini sau bigoți? Vă spun în frică de Dumnezeu, cercetați Scripturile. Interpretările unor porțiuni din Scripturi pot să nu fie adevăr în toate punctele, dar lăsați cât de multă lumină să intre pentru a lumina aceste puncte.

Este cel mai ușor lucru din lume să stați deoparte, unde Dumnezeu nu vă poate impresiona mintea și inima, și după aceea să aduceți obiecții. Iar dacă veniți acolo unde puteți auzi, voi închideți ferm ușa și nu lăsați nicio crăpătură măcar prin care să poată să intre lumina.

Frate Leon Smith, ești tânăr și ai nevoie de o experiență mult mai profundă în umblarea smerită cu Domnul. Ai nevoie să fii dezbrăcat de sine. Ai nevoie să-ți examinezi critic și în amănunțime inima, ca să nu faci acum greșeala de a crede că cunoștința ta ar fi mai mare decât este în realitate. Tinerii noștri care lucrează pentru 531 cauza Domnului au nevoie de o schimbare profundă a spiritului, și de o umilință a inimilor înaintea lui Dumnezeu, ca El să-i poată face canale vii de lumină. Isus așteaptă să deschidă inimilor și minților lor calea cea nouă și vie pe care ei nu au mai umblat. El așteaptă să le deschidă bogățiile gloriei și harului Său divin ce există în metodele Sale de salvare a sufletelor. Când aceasta va avea loc, voi împreună cu alți tineri veți fi uimiți de ideile voastre prezente despre ce constituie o viață religioasă. Veți vedea că sunteți departe de simplitatea adevăratei evlavii. Veți vedea că blândețea și smerenia lui Hristos nu au fost o parte importantă în experiența voastră religioasă. Voi aveți încă de învățat să imitați exemplul umil al lui Isus Hristos. Toată mândria, toate ideile arogante, vor dispărea, iar Hristos va fi descoperit ca Sfințitor.

Îmbrăcați-vă cu adevărata umilință, vă cer acum, ca un ucenic umil. Veniți acum și ascultați ideile avansate, și pe urmă în frică de Dumnezeu luați Biblia, nu ideile altor oameni, și cu multă rugăciune, cereți Domnului să vă învețe. Nu vă luați după simțuri ce-și dau importanță, ci ca un învățăcel veniți la Scripturi. Voi încă nu cunoașteți decât puțin din ceea ce trebuie învățat din cuvântul Domnului. Noi nu trebuie să înfigem țărushi ca să ne stabilim granița. Sufletele voastre sunt de valoare înaintea lui Dumnezeu. Voi aveți nevoie să vă acoperiți cu Hristos și să vă îmbrăcați cu umilință. Aduceți-vă aminte de declarațiile din cuvântul lui Dumnezeu. „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este Sfânt; Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit.” (Isaia. 57:15).

Deși cerul este tronul Său, și pământul așternutul picioarelor Sale, El spune de asemenea „La acest om vreau 532 să privesc, la acela care este sărac și cu un spirit pocăit, și care tremură la cuvântul Meu.” (Isaia 66:2).

Oh, dacă fariseismul rece care leagă sufletele ar fi sfărâmat și dacă s-ar produce asemenea descoperiri ale slavei lui Dumnezeu încât fețele să strălucească!

Dacă voi, tinerilor, aveți poziția pe care o aveți înaintea tinerilor, aveți nevoie de botezul cu Duhul Sfânt. Aveți nevoie de orice rază de lumină pe care o puteți obține. Aveți nevoie de cea mai strânsă legătură cu Dumnezeu. Dacă ocupați poziția pe care o aveți acum în lucrarea editorială, aveți nevoie de luminarea divină pe care acum nu o aveți. Aveți nevoie de o profundă și întreagă consacrare, și de transformarea caracterului.

Vă rog fierbinte tinerilor, să căutați pe Domnul ca El să lucreze împreună cu eforturile voastre. „Fără Mine”, spune Hristos, nu puteți face nimic.” Voi aveți nevoie de minți clare și de o inimă sensibilă. Vorbiți mai mult cu Isus și mai puțin unul cu altul. Rugați-vă până când sunteți siguri că știți care este adevărul. Veniți în față cu încredere simplă și conștiincioasă, cu Biblia în mână, și spuneți-vă ideile despre ceea ce credeți a fi adevăr. Dacă socotiți că în Școala de Sabat se învață lucruri greșite, poziția voastră cere această datorie. Și mai mult, este de datoria voastră, când vi se oferă ocazia și privilegiul, să primiți binecuvântarea, dornici de a învăța

lucruri pe care nu le știți. Participând la Școala Misionară veți câștiga înțelegeri noi. Săpând adânc în minele adevărului, veți fi recompensați cu prețioase ... (restul lipsește).

REVIEW AND HERALD
VOL 67, NR. 7

Battle Creek, 18 febr., 1890

CUM SĂ TRATĂM O ÎNVĂȚĂTURĂ CONTROVERSATĂ

(Cuvântare de dimineață, rostită de E. G. White la Battle Creek, Mich., ian. 29, 1890)

Avem nevoie să înțelegem timpul în care trăim. Noi nu avem nici pe jumătate adevărata înțelegere. Inima mea tremură când mă gândesc cu ce fel de dușman avem de-a face, și cât de slab suntem pregătiți să dăm față cu el. Încercările copiilor lui Israel și atitudinea lor chiar înainte de prima venire a lui Hristos, mi-au fost prezentate mereu ca fiind ilustrații ale poziției poporului lui Dumnezeu în experiența lor, înainte de a doua venire a lui Hristos. Așa cum inamicul a căutat orice ocazie pentru a prelua controlul asupra minții Iudeilor, tot așa, în zilele noastre caută să orbească mințile slujitorilor lui Dumnezeu, pentru ca aceștia să fie incapabili să discearnă adevărul cel prețios.

Când Hristos a venit în lume, Satana a fost de față ca să conteste fiecare centimetru înaintat pe drumul Său de la iesle la Calvar. Satana Îl acuzase pe Dumnezeu că ar fi cerut jertfire de sine din partea îngerilor, în timp ce El Însuși nu știa ce înseamnă aceasta și nici nu ar fi fost dispus să facă vreun sacrificiu de Sine în favoarea altora. Aceasta era acuzația adusă de Satana în ceruri împotriva lui Dumnezeu, iar după ce a fost expulzat din cer, a continuat să-L învinuiască pe Dumnezeu că ar pretinde o slujire pe care El Însuși nu ar face-o. Hristos a venit în lume ca să lupte împotriva acestor acuzații false și ca să-l descopere pe Tatăl. Noi nu ne putem imagina ce umilință a suferit datorită faptului că a luat natura noastră asupra Lui. Nu pentru că ar fi fost ceva dizgrațios în sine să aparții omenirii, dar El era Maiestatea cerului, Împăratul slavei, și totuși S-a umilit ca să devină un prunc și să sufere lipsurile și necazurile muritorilor. El nu S-a umilit doar până la cea mai de sus poziție, ca să fie un om plin de bogății și de putere ci, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru noi, ca noi prin sărăcia Lui să putem fi îmbogățiți. El a coborât pas după pas în umilință. A umblat dintr-o localitate în alta, căci oamenii nu voiau să primească Lumina lumii. Aceștia erau foarte mulțumiți cu propria lor stare.

Hristos dăruise pietre prețioase ale adevărului, însă oamenii îngrămădiseră peste ele mormane de superstiții și învățături greșite. El le împărtășise cuvintele vieții, însă ei nu trăiau prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. El a văzut că lumea nu putea să găsească cuvântul lui Dumnezeu pentru că era ascuns de către tradițiile omenești. Atunci a venit ca să prezinte în fața lumii importanța cerului față de pământ, și să repună adevărul la locul lui. Numai Isus putea să descopere adevărul pe care oamenii au nevoie să-l cunoască pentru a putea obține mântuirea. Numai El putea să-l repună în cadrul adevărat, iar lucrarea Lui a fost aceea de a-l curăța de învățăturile greșite și de a-l prezenta oamenilor în lumina lui cerească.

Satana era agitat, ca să I se împotrivescă, pentru că el nu cruțase nici un efort după căderea omului pentru a face ca lumina să fie socotită întuneric și întunericul lumină. În timp ce Hristos căuta să prezinte în fața oamenilor adevărul în relația corectă cu mântuirea lor, Satana lucra prin conducătorii Iudei, inspirându-le vrăjmășie împotriva Răscumpărătorului lumii. Așa că ei au hotărât să facă tot ce le stătea în putere ca să-L împiedice să impresioneze poporul.

Oh, cât de mult tânjea Hristos, cum Îi ardea inima, ca să deschidă în fața preoților marile comori ale adevărului! Însă mințile lor se scufundaseră în o așa stare încât era aproape imposibil să le fie descoperite adevărurile despre împărăția Sa. Scripturile nu erau citite corect. Iudeii așteptau venirea lui Mesia, însă socoteau că El trebuie să vină cu toată slava care va însoți a doua Lui venire. Și pentru că nu a venit cu maiestatea unui împărat, L-au refuzat total. Dar nu a fost acesta singurul motiv pentru care L-au refuzat. L-au respins și din cauză că El era întruparea purității, în timp ce ei nu erau curați. El a umblat pe pământ ca un om cu o integritate fără pată. Un astfel de caracter, în mijlocul degradării și răului, nu era în armonie cu dorințele lor, și de aceea a fost abuzat și disprețuit. Viața Lui fără pată arunca lumină în inimile oamenilor și le descoperea nelegiuirea în odiosul ei caracter.

Fiul lui Dumnezeu a fost asaltat la fiecare pas de puterile întunericului. Imediat după botez a fost dus de Duhul în pustie, unde a fost ispitit timp de patruzeci de zile. Am primit scrisori în care se afirma că Hristos nu a putut avea aceeași natură ca și omul, căci dacă ar fi fost așa, ar fi căzut sub același fel de ispite. Dacă nu ar fi avut natura omului, nu putea fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș naturii noastre, nu ar fi putut să fie ispitit așa cum este ispitit omul. Dacă nu ar fi fost posibil ca El să cadă sub ispită, nu poate fi ajutorul nostru. Este o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să ducă luptele omului, în favoarea omului. Ispitirea și biruința Lui ne vorbesc despre faptul că omenirea trebuie să copieze Modelul: omul trebuie să devină părtaș de natură divină.

În Hristos, divinitatea și omenescul erau combinate. Divinitatea nu a fost coborâtă la nivelul omenescului. Divinitatea și-a păstrat locul, însă omenescul, fiind unit cu divinul, a rezistat celei mai serioase încercări de ispitire în pustie. Prințul lumii acesteia a venit la Hristos, după postul îndelungat, sugerându-i să poruncească pietrelor să se transforme în pâini. Însă planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului, prevedea ca Hristos să cunoască foamea și sărăcia în orice aspect al experienței omului. El S-a împotrivit ispitei prin puterea pe care și omul o poate solicita. El S-a ținut de tronul lui Dumnezeu și, nu există bărbat sau femeie care să nu aibă acces la același ajutor, prin credință în Dumnezeu. Omul poate să devină părtaș al naturii divine. Nu există niciun suflet care să nu poată primi tot ajutorul cerului în timpul ispitirii și al încercării. Hristos a venit ca să ne descopere Sursa puterii Sale, pentru ca omul niciodată să nu se sprijine pe capacitățile sale omenești, neputincioase.

Cei care vor să fie biruitori trebuie să-și pună la schimbător fiecare putere a ființei lor. Ei trebuie să agonizeze după puterea divină, pe genunchi înaintea lui Dumnezeu. Hristos a venit ca să fie exemplul nostru, și să ne facă cunoscut faptul că putem fi părtași de natură divină. Cum? Fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă. Satana nu l-a înfrânt pe Hristos. Nu și-a pus piciorul peste sufletul Răscumpărătorului. Nu l-a atins capul, deși l-a zdrobit călcâiul. Hristos, prin exemplul Său, a dovedit clar că omul poate să stea în integritate. Oamenii pot să aibă puterea de a se împotrivi diavolului – o putere pe care nici pământul, nici moartea, nici iadul nu o pot învinge – o putere care îi face să poată birui așa cum a biruit Hristos. Divinitatea și omenescul poate să fie combinat în ei.

Lucrarea lui Hristos a fost aceea de a prezenta adevărul în cadrul Evangheliei și de a descoperi învățăturile și principiile pe care El le dăduse omului căzut. Fiecare idee pe care o prezenta era ideea Lui. El nu a avut nevoie să Se inspire din gândurile nimănui, căci El era sursa oricărui adevăr. Putea foarte bine să prezinte ideile profeților și ale filozofilor, și totuși să-și păstreze originalitatea, deoarece toată înțelepciunea era a Lui. El era originea, izvorul oricărui adevăr. El a fost mai înainte de toți, și prin învățătura Sa a devenit conducătorul spiritual al tuturor generațiilor.

Hristos a vorbit prin Melhisedec, preotul Dumnezeului celui prea înalt. Melhisedec nu era Hristos, ci era vocea lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. De-a lungul tuturor generațiilor din trecut, Hristos este cel care a vorbit. El și-a condus poporul și El a fost lumina lumii. Când Dumnezeu l-a ales pe Avraam ca să fie reprezentantul adevărului Său, l-a scos din țara lui și din rudenia lui, și l-a pus deoparte. El a dorit să-l formeze după modelul Său, să-l învețe după planul Său. Amprenta învățătorilor lumii nu trebuia să fie pusă asupra lui. Avraam avea nevoie să fie învățat cum să poruncească copiilor săi și celor din casa lui după el, ca aceștia să păstreze calea Domnului și să facă dreptate și judecată. Aceasta este lucrarea dorită de Dumnezeu pentru noi. El vrea ca noi să înțelegem cum să ne conducem familiile, cum să ne stăpânim copiii, cum să poruncim celor din casa noastră să păstreze calea Domnului.

Ioan a fost chemat să facă o lucrare specială. El trebuia să pregătească calea Domnului, să-i netezească drumul. Domnul nu l-a trimis la nicio școală de-a profeților sau rabinilor. El l-a scos din mijlocul oamenilor, în pustie, pentru ca acolo să poată învăța de la natură și de la Dumnezeul naturii. Dumnezeu nu a vrut ca amprenta preoților și conducătorilor să fie pusă asupra lui. Ioan a fost chemat să facă o lucrare specială. Domnul i-a dat solia Sa. S-a dus Ioan la preoți și la conducători ca să-i întrebe dacă poate să vestească această solie? Nu. Dumnezeu l-a despărțit de ei ca să nu fie influențat de spiritul și de învățăturile lor. El era vocea care strigă în pustie: „pregătiți calea Domnului, croiți în pustie un drum drept pentru Dumnezeul nostru. Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie coborâte. Cele strâmbe să fie îndreptate, iar cele colțuroase să fie netezite: atunci se va descoperi slava Domnului, și orice făptură o va vedea, căci gura Domnului a vorbit.”

Aceasta este solia care trebuie să fie dată poporului nostru. Suntem aproape de încheierea timpului, iar solia este: „Curățiți calea Domnului. Adunați pietrele, ridicați un stindard pentru popor. Poporul trebuie să fie trezit. Nu mai este timp acum, ca să strigăm pace și siguranță. Ni se spune, „strigă în gura mare, nu te opri. Înălță-ți glasul ca o trâmbiță și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei.”

Lumina slavei lui Dumnezeu a strălucit peste Reprezentantul nostru, iar acest fapt ne spune că slava lui Dumnezeu poate să strălucească și peste noi. Cu brațul Său omenesc Isus a cuprins întreaga omenire, iar cu brațul Său divin a pătruns până la tronul Celui infinit, legând astfel omul cu Dumnezeu și pământul cu cerul.

Lumina slavei lui Dumnezeu trebuie să cadă peste noi. Avem nevoie de ungerea cea sfântă de sus. Oricât de inteligent ar fi cineva, oricât ar fi de învățat, dacă nu este ancorat ferm în Dumnezeul lui Israel, nu este calificat pentru a-i învăța pe alții. Cel care este conectat cu cerul, acela va face faptele lui Hristos. Prin credința în Dumnezeu va avea puterea de a mișca omenirea. El va căuta oile pierdute ale casei lui Israel. Dacă puterea divină nu se combină cu efortul omenesc, nu dau niciun pai pentru tot ceea ce ar putea face cel mai apreciat om. Duhul Sfânt lipsește în lucrarea noastră. Nimic nu mă înspăimântă mai mult decât să văd spiritul de dispută manifestat de către frații noștri. Suntem pe un teren periculos dacă nu ne putem aduna împreună ca niște creștini, ca să examinăm cu un spirit de curiozitate subiectele controversate. Simt că mai bine aș pleca din locul în care frații nu pot să cerceteze calm învățăturile Bibliei, ca să nu primesc spiritul lor. Cei care nu pot să examineze în mod imparțial dovezile unei poziții care diferă de poziția lor, nu sunt pregătiți să învețe pe alții, în niciun departament al cauzei lui Dumnezeu. Avem nevoie de botezul Duhului Sfânt. Fără acesta, nu suntem mai pregătiți decât au fost ucenicii imediat după răstignirea Domnului lor, ca să ducem solia în lume. Isus le-a cunoscut lipsa, motiv pentru care le-a spus să rămână în Ierusalim până când aveau să fie îmbrăcați cu putere de sus. Oricine învață pe alții, trebuie să fie el însuși învățat, pentru ca ochii lui să fie uniți ca să vadă dovezile adevărului lui Dumnezeu, adevăr care merge crescând. Razele Soarelui Neprihănirii trebuie să strălucească în inima sa, dacă vrea să împărtășească și altora lumina.

Nimeni nu este capabil să explice Scripturile, fără ajutorul Duhului Sfânt. Dar dacă vă îndreptați spre cuvântul lui Dumnezeu cu o inimă smerită, dispusă să fie învățată, îngerii lui Dumnezeu vor sta alături de voi ca să vă impresioneze cu dovezile adevărului. Când Duhul lui Dumnezeu Se odihnește peste voi, dispare orice sentiment de invidie sau gelozie în timpul cercetării poziției altora. Atunci nu mai este niciun spirit de acuzație și critică de felul celui pe care Satana l-a inspirat în inimile conducătorilor Iudei împotriva lui Hristos. Așa cum i-a spus Hristos lui Nicodim, așa vă spun vouă: „trebuie să vă nașteți din nou”. „Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu”. Trebuie să aveți amprenta divină, înainte de a putea deosebi cerințele sacre ale adevărului. Dacă învățătorul nu învață în școala lui Hristos, nu este pregătit să-i poată învăța pe alții.

Noi trebuie să venim într-o poziție în care orice diferență să se topească. Dacă eu cred că am lumină, este de datoria mea să o prezint. Dacă eu m-aș fi consultat cu alții în privința mesajului pe care Domnul voia să-l transmit poporului, poate că ușa s-ar fi închis așa încât lumina să nu poată ajunge la cei cărora le-o trimitea Dumnezeu. Când Isus a intrat în Ierusalim, „toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare pentru toate minunile pe care le văzuseră. Ei ziceau „binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte!” Unii Farisei din norod, au zis lui Isus: „Învățătorule, ceartă-ți ucenicii! Și El a răspuns: „Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.”

Iudeii încercaseră să oprească vestirea acelei solii care fusese prezisă în cuvântul lui Dumnezeu, dar profeția trebuia să se îplinească. Domnul spune: „Iată, vă trimit pe proorocul Ilie, înainte să vină ziua cea mare și înfricoșată a Domnului.” Dacă vine cineva în Duhul și puterea lui Ilie, atunci când apare, s-ar putea ca oamenii să spună: „Tu ești prea serios, tu nu interpretezi corect Scripturile. Lasă-mă să-ți spun eu cum trebuie să-ți prezinți solia.”

Există multe persoane care nu pot face deosebire între lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea unui om. Vă voi spune adevărul așa cum mi-l dă Dumnezeu, și vă spun acum: dacă continuați să căutați greșeli, dacă continuați să aveți spiritul de dispută, nu veți cunoaște niciodată adevărul. Isus le-a spus ucenicilor Săi: „mai am să vă spun multe lucruri, dar nu le puteți purta acum”. Atunci, nu erau în starea în care să poată aprecia lucrurile eterne și sacre. Dar Isus a promis să le trimită Mângâietorul, care avea să-i învețe toate lucrurile, și să le reamintească toate cuvintele pe care le rostise El. Fraților, noi nu trebuie să depindem de om. „Nu vă mai puneți

încrederea în om, în ale cărui nări este doar suflare”. Voi trebuie să vă agățați de Isus sufletele neajutorate. Nu este potrivit să bem din pâraul din vale, când este un izvor pe munte. Dacă există vreun punct al adevărului pe care nu-l înțelegeți, cu care nu sunteți de acord, atunci cercetați, comparați verset cu verset, scufundați sonda adevărului, adânc în mina cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să vă puneți pe voi și părerile voastre pe altarul lui Dumnezeu, să înlăturați ideile preconcepute și să lăsați Duhul din cer să vă călăuzească în tot adevărul.

Fratele meu a spus cândva că nu voia să audă nimic în legătură cu solia pe care o susținem, de teamă să nu fie convins. Nu voia să vină la adunări, sau să asculte discursurile. Dar mai târziu a declarat că și-a dat seama că era la fel de vinovat, ca și cum le-ar fi auzit. Dumnezeu îi dăduse ocazia să cunoască adevărul, de aceea, era răspunzător pentru ocazia oferită. Foarte mulți dintre noi, au prejudecăți împotriva învățăturilor care se discută acum. Ei nu vor să vină să asculte, nu vor să cerceteze în mod calm, în schimb își prezintă obiecțiile lor, în întuneric. Ei sunt foarte mulțumiți cu poziția pe care o au. „Tu zici: ‘sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic’, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol. Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, haine albe ca să te îmbraci și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te.”

Aceste versete se aplică celor care trăiesc în timpul vestirii soliei, dar care nu vor să vină să o audă. De unde știți că Domnul nu dă dovezi proaspete ale adevărului Său, așezându-l într-un cadru nou pentru a fi pregătită calea Domnului? Ce planuri ați făcut pentru ca lumina cea nouă să poată fi infuzată în rândurile poporului lui Dumnezeu? Ce dovezi aveți că Dumnezeu nu a trimis lumină copiilor Săi? Toată mulțumirea de sine, egoismul și mândria în opinii, trebuie să fie înlăturate. Noi trebuie să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la Cel ce este blând și smerit cu inima. Isus nu-i învăța pe ucenicii Săi așa cum își învățau rabinii ucenicii. Mulți dintre Iudei veneau și ascultau felul în care Isus descoperea tainele mântuirii, însă nu veneau ca să învețe. Veneau ca să critice, ca să-L prindă cu vorba, ca să găsească ceva cu care să-i poată umple pe oameni de prejudecăți. Ei erau mulțumiți cu cunoștința pe care o aveau, însă copiii lui Dumnezeu trebuie să cunoască vocea adevăratului Păstor. Oare nu este acesta un timp în care este foarte potrivit să postim și să ne rugăm lui Dumnezeu? Suntem în pericol de a fi dezbinăți, suntem în pericolul de a face partide din cauza unui subiect controversat. Nu ar trebui să-l căutăm pe Dumnezeu cu seriozitate, cu umilință a sufletului, ca să putem ști care este adevărul?

Natanael l-a auzit pe Ioan atunci când acesta arătase spre Mântuitorul, afirmând: „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” Natanael a privit la Isus, însă a fost dezamăgit de înfățișarea Răscumpărătorului lumii. Se putea ca Cel care era marcat evident de sărăcie, să fie Mesia? Isus era un muncitor. El se asemena cu unul dintre muncitorii umili, motiv pentru care Natanael s-a îndepărtat de El. Însă nu și-a format o părere personală hotărâtă, în privința lui Isus. S-a dus și a îngenunchat sub un smochin, întrebând pe Dumnezeu dacă într-adevăr acesta era Mesia. În timp ce se afla acolo, a venit Filip și i-a spus: „Noi L-am găsit pe Acela despre care vorbește Moise în Lege, și despre care au scris profeții, pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”. Cuvântul „Nazaret” i-a trezit din nou necredința, și a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” El era plin de prejudecăți, însă Filip nu a căutat să combată aceste prejudecăți ci, i-a spus pur și simplu: „Vino și vezi”. Când s-a apropiat Natanael de Isus, Isus a spus: „Iată într-adevăr un Israelit în care nu este vicleșug!” Natanael a fost surprins și a zis: „De unde mă cunoști?” Iar Isus, drept răspuns, i-a zis: „Mai înainte să te cheme Filip te-am văzut, când erai sub smochin.”

Cât de bine ar fi să mergem și noi sub smochin, ca să cerem de la Dumnezeu să ne ajute să cunoaștem adevărul! Nu ne va vedea Dumnezeu, așa cum l-a văzut pe Natanael? Natanael a crezut atunci în Domnul, și a exclamat: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!” Drept răspuns Isus i-a zis: „Pentru că ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea.” Apoi i-a zis: „Adevărat, adevărat vă spun, că de acum încolo, veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suind și coborând peste Fiul Omului”.

Astfel de lucruri vom vedea, dacă suntem legați de Dumnezeu. Dumnezeu vrea să depindem de El și nu de om. El dorește să avem o inimă nouă și, voia Lui este să ne dea descoperiri de lumină de la tronul lui Dumnezeu. Noi trebuie să ne luptăm cu orice dificultate dar, când este prezentat un subiect controversat, să mergem oare la om ca să-i aflăm părerea și să ne formăm concluziile după părerile lui? Nu. Să mergem la Dumnezeu. Să-i spunem care este nevoia noastră, și să ne luăm Biblia ca să cercetăm ca după comori ascunse.

Noi nu cercetăm destul de adânc pentru a găsi adevărul. Fiecare suflet dintre cei care cred adevărul prezent, va fi pus în situația în care i se va cere să dea o explicație pentru nădejdea pe care o are. Poporul lui Dumnezeu va fi chemat să stea înaintea împăraților, a domniilor, a conducătorilor și oamenilor mari ai pământului, și de aceea ei trebuie să știe că știu care este adevărul. Ei trebuie să fie convertiți. Dumnezeu vă poate învăța într-un singur moment prin Duhul Sfânt mai mult decât puteți învăța de la marii oameni ai pământului. Universul privește lupta care se desfășoară pe pământ. Cu prețul unui cost infinit, Dumnezeu a dat fiecărui om ocazia de a cunoaște ceea ce-l va face înțelept pentru mântuire. Cât de atenți privesc îngerii ca să vadă cine va folosi ocazia dată! Când se prezintă o solie poporului lui Dumnezeu, ei nu trebuie să se ridice în împotrivire față de ea. Ei trebuie să meargă la Biblie, să o compare cu Legea și cu mărturia, iar dacă nu rezistă acestui test, atunci pot să spună că nu este adevărată. Dumnezeu vrea să ne folosim mințile. El vrea să pună harul Său peste noi. În fiecare zi putem să avem un ospăț de lucruri bune, căci Dumnezeu poate să deschidă toate comorile cerului pentru noi. Suntem chemați să fim una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl, iar Tatăl ne va iubi așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Putem să avem același ajutor pe care L-a avut Isus, putem avea tărie pentru orice situație de nevoie, căci Dumnezeu va merge înaintea noastră și tot El va veni după noi. El ne va înconjura din toate părțile, iar când vom fi duși înaintea conducătorilor și autorităților pământului, nu vom avea nevoie să ne gândim dinainte ce să spunem. Dumnezeu ne va învăța în ceasul în care va fi nevoie. Dumnezeu să ne ajute să venim la picioarele lui Isus și să învățăm de la El înainte de a căuta să-i învățăm pe alții. 535

Ms-9-1890

Battle Creek, Michigan, luni, 3 febr., 1890

RĂSPUNSUL FAȚĂ DE LUMINA NOUĂ

REMARCI FĂCUTE LA SCOALA DE SABAT

Fraților, eu lucrez foarte serios zi și noapte. Mintea mea este la lucru. Lucruri descoperite în timpurile trecute, de-a lungul întregului meu drum, îmi revin mereu în minte. Simt că mă apasă și mă solicită o asemenea povară, încât nu pot să tac. Am vorbit, am îndemnat, am așternut lucrurile înaintea voastră, v-am rugat și v-am implorat, ne-am rugat și ne-am luptat cu toată puterea ființei noastre, până când după aceea – după ce s-a dus ocazia – am simțit că întreaga ființă îmi era atât de slăbită încât părea că mi se oprește respirația și că viața mi se putea încheia în orice oră. Totuși, încă într-o ocazie sunt solicitată în favoarea poporului. De ce nu puteți să faceți și voi ceva? De fiecare dată când poporul nostru se adună, ei vin, ascultă și pleacă așa cum au venit. Ei au o lumină mică, dar nu umblă în ea. Ei nu iau poziție de partea Domnului. Voi nu vedeți că aceia au deschis cărările inimii pe unde Spiritul lui Dumnezeu, cu puterea Sa iluminatoare, poate intra în inimă și în suflet, așa încât acestea să răspundă.

Dacă Dumnezeu lucrează cu mine în această direcție, de ce nu există un răspuns mai decis din partea fraților, ca și ei să aibă grijă de lucrare? Trebuie ca povara să apese tot timpul asupra mea, iar frații și surorile mele să stea ca și cum așa trebuie să fie, ca și cum ei nu ar avea nicio lucrare de făcut în această problemă? Fraților, trebuie să știm dacă ne vom ține de ceea ce avem privilegiul să ne ținem, în Isus Hristos.

Știu că s-au făcut eforturi – o influență contrară – pentru a împinge lumina înapoi, lumina pe care Domnul a forțat-o să vină aici peste noi, cu privire la îndreptățirea prin credință; dar dacă Domnul a vorbit prin mine vreodată, lumina aceasta este adevărul, fraților. Este adevărul pe care fie că îl veți primi fiecare din voi, fie că sufletul vă va fi lăsat în întuneric la fel de sterp ca munții Ghilboa – fără rouă sau ploaie. 537

Se va pune întrebarea: Noi primim mântuirea pe baza unor condiții? Niciodată nu venim la Hristos condiționat. Iar după ce venim la Hristos, care este condiția? Condiția este ca prin credință vie să ne sprijinim cu totul și pe deplin pe meritele sângelui unui Mântuitor răstignit și înviat. Dacă facem așa, atunci lucrăm faptele neprihănirii. Dar când Dumnezeu cheamă păcătosul din lume, invitându-l, nu-i pune nicio condiție; el este atras de invitația lui Hristos și nu există vreo condiție de felul: „trebuie să răspunzi ca să poți veni la Dumnezeu.” Păcătosul vine, și după ce vine și vede pe Hristos înălțat pe crucea de la Calvar, cu care Dumnezeu îi impresionează mintea, el surprinde o dragoste dincolo de orice și-a imaginat că ar putea să vadă. Și ce se întâmplă apoi? Pe măsură ce privește această dragoste, își dă seama că este un păcătos. Ei bine, atunci ce este

păcatul? Dintr-o dată ajunge să înțeleagă. Nu este nicio altă definiție dată în această lume, decât că păcatul este călcarea Legii; și prin urmare el află ce este păcatul. Aici apare pocăința față de Dumnezeu. Și mai ce? – credința față de Domnul și Mântuitorul Isus Hristos, Cel care poate rosti iertare în dreptul păcătosului.

Hristos atrage pe oricine nu a trecut granița. Îl atrage astăzi la El. Oricât de păcătos ar fi, îl atrage. Dacă păcătosul își poate fixa brațul pe crucea de pe Calvar, atunci nu mai este codamnare pentru păcat. Pentru ce este el acolo? Pentru că Legea a fost călcată, și el începe să vadă că este un păcătos; iar Hristos a murit pentru că Legea a fost călcată. Atunci el începe să privească neprihănirea lui Hristos ca singurul mijloc care poate curăța păcătosul de păcatele și de fărâdelegile sale. 538

E nevoie să avem o înțelegere inteligentă a acestui lucru. E nevoie să ne prindem de neprihănirea lui Isus Hristos prin credință vie, și să înțelegem că noi nu avem nicio neprihănire. Noi putem să lucrăm cât de bine putem, dar nu putem produce nicio virtute de la noi înșine; doar neprihănirea lui Isus Hristos poate face aceasta. Pe măsură ce suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Isus Hristos, ne este împărtășită o putere și o tărie care ne face să nu mai vrem să păcătuim; nu putem să o mai facem, dacă avem neprihănirea lui Hristos, și dacă Hristos lucrează cu noi și prin noi. Putem să mai facem greșeli, mai putem face erori; dar vom urî aceste păcate – păcatele care au cauzat suferințele Fiului lui Dumnezeu pentru noi, întrucât eram călcători ai Legii lui Dumnezeu.

Vreau să vă spun, fraților, că este o ușă deschisă, și niciun om nu o poate închide înaintea voastră – fie că sunt cei din poziții înalte sau din poziții joase, ei nu o pot închide. Dar voi puteți. Voi puteți închide ușa inimii voastre, pentru ca lumina pe care Dumnezeu a trimis-o pentru voi în ultimul an și jumătate – sau aproape atât – să nu-și aibă influența și efectul în viața voastră, sau să nu fie adusă în experiența voastră religioasă. Pentru aceasta a trimis Dumnezeu mesagerii Săi.

Când Ioan a ieșit să-și proclame solia, Dumnezeu i-a dat o lucrare de făcut. El trebuia să trezească atenția poporului. El trebuia să strige tare, să-și înalțe glasul ca o trâmbiță în pustie, așa cum se spune în Isaia: „Strigă în gura mare nu te opri, înalță-ți glasul ca o trâmbiță, și arată poporului Meu fărâdelegile lui, și casei lui Iacov păcatele ei” (Isaia 58:1). Hristos nu intrase încă în scenă ca și slujitor. Dar după ce lucrarea lui Hristos a început, Ioan era cel ce pregătise calea pentru slujirea lui Hristos, ca mințile oamenilor să fie mișcate, ca inimile lor împietrite, principiile, obiceiurile, și practicile să le poată fi tulburate. El a condamnat umblarea lor, a condamnat practicile lor, numindu-i o generație de năpârci. Apoi a intervenit Hristos cu balsamul vindecător, cu o solie care, dacă inima era zdrobită, putea fi ca sămânța care cade în terenul pregătit. 539

Ucenicii lui Ioan au ajuns să fie geloși pe Hristos, și au zis, „Acest om, Hristos, botează, și toți oamenii merg după El.” Și au încercat cu aceasta să-i stârnească gelozia. Ioan le-a spus, „Vine după mine Unul care este înaintea mea, căruia eu nu sunt vrednic să-I dezleg încălțămintea” (vezi Ioan 3:26, 1:27). Aici era marea lucrare de făcut. Credeți că Ioan nu avea simțăminte omenești? Bineînțeles că avea! Dar simțămintele omenești nu trebuiau să aibă putere asupra lui cu acea ocazie. Nu; când L-a văzut pe Hristos în mulțime, a spus, „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1: 29). El a îndreptat atenția spre Hristos, iar doi dintre ucenici L-au urmat imediat.

Dumnezeu are lucrători. Ei duc lucrarea până la un loc și nu pot să o ducă mai departe, pentru că este la fel de natural ca șablonul uman să fie pus peste om, după cum este natural să respiri. Apoi, Dumnezeu cheamă un alt lucrător să intervină pentru ca lucrarea să avanseze. Acela care a lucrat până atunci, se simte îngrădit. El nu poate vedea că direcția în care a lucrat nu poate fi urmată până la încheierea timpului. În lucrare trebuie infuzată mai multă lumină și putere decât până acum. Vor veni lucrători care vor duce lucrarea înainte și în sus. Aceasta va strica șablonul cel vechi, care ar fi o pagubă pentru ei, și ar bloca înaintarea și experiența lor. Dar acest șablon trebuie înlăturat. Șablonul omenesc, particularitățile omului, sunt imprimate în lucrare, și ajunge să fie zeificat de toți cei care primesc lucrarea lui. Atunci intervine un alt element care înlătură tiparul vechi. Lucrarea este dusă înainte și în sus, iar clădirea înaintază. Astfel a lucrat Dumnezeu cu lucrătorii Săi; El Și-a îngropat lucrătorii, dar lucrarea totuși progresează. 540

Când am stat cu mâna soțului meu muribund în mâna mea, am știut că Dumnezeu este la lucru. În timp ce stăteam pe pat lângă el, el fiind cuprins de febră, mi-a fost prezentat ceva ca un lanț clar de lumină: lucrătorii sunt îngropați, dar lucrarea va merge mai departe. Eu am lucrători care se vor ocupa de lucrare. Nu te teme; nu te descuraja; va merge mai departe.

Acolo am înțeles că aveam de purtat o lucrare și o povară mai mare decât cea pe care am purtat-o până atunci. Acolo am promis Domnului că voi sta la postul datoriei mele, și am încercat să o fac. Fac, pe cât posibil, lucrarea pe care Domnul mi-o dă să o fac, cu înțelegerea că Domnul avea să aducă în lucrare un element pe care nu l-am avut până acum.

Tinerii noștri privesc la cei mai în vârstă care stau rigizi ca niște bețe și nu vor să se miște ca să accepte vreo lumină nouă ce este introdusă; ei râd și ridiculizează ceea ce spun oamenii aceștia, socotind că ceea ce fac este lipsit de consecințe. Cine poartă povara acestor râsete, și a acestei lupte, vă întreb? Cine o poartă? Aceia care s-au interpus între lumina pe care a dat-o Dumnezeu, ca să nu ajungă la poporul ce ar trebui să o aibă. Eu știu despre ce vorbesc. Aceste lucruri nu mi-au fost descoperite în ultimii patruzeci de ani și eu nu le cunosc. 541

Acum fraților, vă spun, pregătiți calea Regelui, de dragul sufletelor voastre. Dacă v-ați așezat între popor și lumină, dați-vă la o parte din drum, sau dacă nu, Dumnezeu vă va da la o parte. Eu vă spun că Dumnezeu cheamă oameni să vină în ajutorul Domnului, să ajute pe Domnul împotriva celor tari. Ei nu trebuie să tragă înapoi; nu trebuie să își pună greutatea împotriva carului pentru a-l trage înapoi; ci să-l împingă cu toată puterea și energia pe care le-a dat-o Domnul.

Acum este exact ca în vremea iudeilor. Când vine o solie, toată puterea liderilor este folosită împotriva ei, ca să nu aibă acces la popor. Fraților, mergeți la Dumnezeu pentru voi înșivă, și rugați pe Domnul, pe genunchi. Nu putem suporta ca oamenii să plece de aici, de la centrul și inima lucrării, cu impresii false. Eu nu pot suporta ca ei să plece de aici cu norul peste mințile lor. Dacă Domnul ne trimite lumină, lăsați-o să vină, și niciun om să nu închidă ușa, sau să încerce să o închidă. Nu o închideți voi înșivă. Deschideți ușa inimii și lăsați ca razele strălucitoare de lumină să vă lumineze inimile și mințile. Vă rog, lăsați Soarele Neprihănirii să intre.

Dacă este lucrarea mea, și dacă Domnul vrea să stau și să mă opun acestor lucruri până la sfârșit, atunci o voi face. Dar, cât timp va mai trece până să vă decideți să primiți mărturia mea? Cât timp nu va avea ea nicio greutate înaintea voastră? Cât timp va mai trece până să acceptați cuvântul care a fost de la început în mijlocul nostru? Cât timp veți respinge, ori vă veți întoarce de la mărturie către simțurile voastre proprii, către propriile voastre idei, și propriile voastre impulsuri? Eu am stat aici și am luptat pentru fiecare palmă de teren, ca să putem să avem solia pe care o are poporul, ca să pot să lucrez împreună cu Dumnezeu. Aș vrea să știu cum de îngăduie Dumnezeu ca poporul Său să nege și să lege drumul, pentru ca lumina pe care a trimis-o poporului Său să nu poată ajunge la ei. Cât timp se vor mai atinge de aceasta? Pentru cât timp harul lui Dumnezeu va fi în zadar pentru poporul Său? Vă rog, de dragul lui Hristos, curățiți calea Regelui, și nu vă jucați cu Spiritul lui Dumnezeu. 542

Am călătorit în diferite locuri unde s-au ținut adunări, ca să pot sta alături de mesagerii lui Dumnezeu, despre care știam că sunt mesagerii Lui, despre care știam că au o solie pentru poporul Său. Eu mi-am rostit solia împreună cu a lor, în deplină armonie cu solia pe care ei o purtau.

Și, ce am văzut? Am văzut că solia era însoțită de putere. Am lucrat în orice împrejurare – iar unii știu că am lucrat din greu. Cred că la Chicago, am lucrat o săptămână întreagă, atât devreme cât și târziu, dorind ca frații noștri să prindă aceste idei în mințile lor. Diavolul a lucrat timp de un an de zile pentru a înăbuși aceste idei – pe toate. Și este greu să schimbi ideile vechi. Ei gândesc că trebuie să se încreadă în propria lor neprihănire, în propriile lor fapte, și privesc la ei înșiși fără să-și însușească neprihănirea lui Hristos și fără să o aducă în viața și în caracterul lor. Am lucrat acolo timp de o săptămână. După o săptămână, inimile au fost zdrobite și puterea lui Dumnezeu, ca un val de entuziasm, s-a rostogolit peste comunitate. Vă spun că oamenii au fost eliberați; au fost îndreptați spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii.

Și la South Lancaster, mișcările ample ale Spiritului lui Dumnezeu au fost prezente. Unii dintre cei care au fost la acele adunări sunt aici de față. Dumnezeu Și-a descoperit slava, și fiecare student de la Colegiu a fost adus în pragul mărturisirii, și s-au văzut mișcările Spiritului lui Dumnezeu. Așa se întâmpla din loc în loc. Oriunde mergeam, vedeam mișcările Spiritului lui Dumnezeu. 543

Voi credeți că, asemenea celor zece leproși, voi tăcea și nu-mi voi înălța glasul să cânt neprihănirea lui Dumnezeu și să-L laud și să-L slăvesc pe El? Eu încerc să vă prezint, ca să vedeți dovezile pe care le văd eu, dar cuvintele par că se duc în vânt. Cât timp va mai fi astfel? Cât timp vor mai sta împotriva lui Dumnezeu cei din inima lucrării? Cât timp oamenii îi vor mai susține pentru a face această lucrare? Dați-vă la o parte din drum, fraților. Luați mâna de pe chivotul lui Dumnezeu, și lăsați Spiritul lui Dumnezeu să vină și să lucreze cu

putere mare. Eu simt că trebuie să stau la postul datoriei mele. S-ar putea să cad cum a căzut și soțul meu, dar e necesar să fac o lucrare pentru Dumnezeu. Este necesar să fac o lucrare pentru eternitate.

Care este mărturia dată aici? Cine să vină și să vă dea ceva ce să infuzeze lumină nouă, și să vă ridice la un standard mai înalt? Dacă puteți să mi-i arătați, dacă puteți să-mi arătați că lucrarea avansează, vom spune amin; dar nu putem vedea așa ceva. E nevoie să vedem că Dumnezeu Își pune amprenta pe lucrare. E nevoie să vedem oameni cu acreditare cerească, ce duc lucrarea până la desăvârșire, chiar în ultimele zile. Dumnezeu vrea să dea fiecărui om o șansă, dacă vrea să o accepte. Fraților, vă rog fierbinte, de dragul lui Hristos, să fim rezonabili. Lăsați Spiritul lui Dumnezeu să aibă influență asupra inimilor voastre. Simt un interes intens pentru fiecare suflet de aici. De ce? Pentru că privesc la Calvar, și văd valoarea prețului care a fost plătit pentru fiecare suflet; și de aceea nu vreau ca vreun suflet să-și închidă ușa inimii față de Dumnezeu. Vă rog fierbinte fraților și surorilor, să vă apropiați de Dumnezeu, să vă prindeți de puterea Lui și să nu vă privați singuri tocmai de binecuvântările pe care vrea să vi le dea Domnul. – Manuscris 9, 1890 544

**Review and Herald,
18 martie, 1890**

Battle Creek, Michigan, 4 febr., 1980

SOLIA PREZENTĂ CUVÂNTAREA DE DIMINEAȚĂ

E. G. White

Dacă suntem îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos nu vom avea plăcere de păcat: pentru că Hristos lucrează cu noi. Putem face greșeli, dar vom urî păcatul care a cauzat suferințe Fiului lui Dumnezeu. O ușă a fost deschisă, și niciun om nu o poate închide, nici puterile din înălțime, nici cele de jos; doar tu singur poți să închizi ușa inimii, ca Dumnezeu să nu poată să te atingă. Voi ați avut în ultimul an și jumătate lumină din cer, pe care Domnul vrea să o aduceți în caracterul vostru și să o țeseți în experiența voastră.

Străjerii de pe zidurile Sionului trebuie să strige tare și să nu cruțe, să-și ridice glasul ca o trâmbiță, și să arate poporului Său fărădelegile lor și casei lui Iacov păcatul ei. Când Ioan a venit la Iordan, poporul a fost trezit, securea a fost înfiptă la rădăcina pomului. Hristos nu Se descoperise încă lumii, dar Ioan trebuia să pregătească calea Domnului. El a muștrat, a certat, a trezit oamenii la pocăință, a condamnat păcatul lor, iar apoi Hristos a venit să toarne balsamul vindecător peste sufletul pregătit. Când ucenicii lui Ioan au fost geloși pentru că Hristos boteza mai mulți ucenici decât o făcea maestrul lor, el a răspuns, „Niciun om nu poate primi decât ce i se dă din cer. Voi înșivă îmi sunteți martori, căci am spus, nu eu sunt Hristosul, ci eu sunt trimis înaintea lui. Cel ce are mireasă este mire: dar prietenul mirelui, care stă și îl ascultă, se bucură de glasul mirelui; de aceea bucuria mea este deplină. El trebuie să crească, iar eu trebuie să scad.” Voi credeți că Ioan nu avea simțuri umane? – Bineînțeles că avea, dar el a hotărât ca acestea să nu aibă stăpânire asupra lui. Când a văzut pe Isus pe malul Iordanului, a spus, „Iată Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii!” El a îndreptat atenția poporului spre Hristos, iar doi dintre ucenicii săi s-au întors urmând pe Hristos. „Atunci Hristos s-a întors, și i-a văzut urmându-l, și le-a spus, ce căutați? Ei l-au zis, „Rabbi, (ceea ce înseamnă, Învățătorule) unde locuiești? El le-a spus, Veniți și vedeți. Ei au venit și au văzut unde locuia, și au rămas cu El în acea zi.” Atunci ei au început lucrarea de a chema pe alții.

Dumnezeu are lucrătorii Săi care să ducă lucrarea Sa, și niciun om nu poate duce lucrarea dincolo de un anumit punct, pentru că omul va pune modelul său propriu pe aceasta. Este natural pentru om să pună tiparul lui pe lucrare; dar când apare acest pericol, Dumnezeu cheamă alți oameni pe care îi are pregătiți, pentru a duce solia înainte; pentru că lucrarea nu trebuie să fie limitată de influența omului. Alți lucrători trebuie aduși ca să ducă lucrarea în sus și înainte după cum o îndreaptă Dumnezeu, ca șablonul să nu apară, și ca adevărul să nu fie schilodit și pipernicit prin experiența lucrătorilor. Tiparul omului trebuie luat de pe lucrare. Prea adesea se ajunge să se depindă de solul pe care l-a folosit Dumnezeu, și poporul îl plasază în locul în care trebuie să fie Dumnezeu; atunci Dumnezeu aduce un alt lucrător. El nu îl dă la o parte pe cel dintâi, căci experiența și capacitățile lui sunt necesare pentru desăvârșirea lucrării; dar dacă oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit devin

geloși și invidioși, și își imaginează răul, ei nu-și vor onora locul, ci vor sta direct în calea înaintării lucrării. Atunci lucrarea va continua fără ei, iar aceasta va fi o mare binecuvântare.

Când țineam mâna soțului meu muribund în mâna mea, stând lângă patul lui în slăbiciunea și supărarea mea, un torent de lumină a venit peste mine și o voce părea că-mi spune, „Eu am lucrătorii Mei, și lucrarea va merge mai departe.” Am hotărât atunci să-mi iau povara cum nu am mai făcut-o până atunci. Voi sta la postul datoriei mele. Nu voi diminua eforturile mele. Aveam încredere în Dumnezeu că va aduce în lucrare Duhul Sfânt în măsură bogată, și aceasta va fi înălțată la locul cuvenit.

Dacă frații noștri ar fi cu toții lucrători cu Dumnezeu, nu ar avea niciun dubiu că solia pe care El ne-a trimis-o în acești ultimi doi ani, este din cer. Frații noștri tineri privesc la frații mai în vârstă și văd că aceștia nu acceptă solia ci o tratează ca și cum acesta nu ar avea nicio consecință, fapt care îi influențează pe cei ce nu cunosc Scripturile să respingă lumina. Bărbații care refuză să primească adevărul se interpun între popor și lumină. Dar nu este nicio scuză pentru nimeni ca să refuze lumina, pentru că este clar descoperită. Nimeni nu trebuie să rămână în necunoștință. Noi trebuie să curățăm calea Împăratului; căci Dumnezeu va da piedicile la o parte din drum. Dumnezeu vă cheamă să veniți în ajutorul Său împotriva celor tari. În loc să vă puneți toată greutatea împotriva carului adevărului care este tras în sus pe un drum înclinat, ar trebui să lucrați cu toată energia pe care o puteți strânge, ca să-l împingeți înainte. Să repetăm istoria iudeilor în lucrarea noastră? Conducătorii poporului, în timpul lui Hristos, au folosit toată puterea lor împotriva lucrării lui Hristos, ca să-l închidă drumul. Poporul trebuie să meargă la Dumnezeu personal și să se roage ca toate impresiile greșite să poată fi îndepărtate din inimile lor – să se roage ca Cuvântul lui Dumnezeu să nu fie întunecat datorită interpretării oamenilor.

Dumnezeu a pus înaintea voastră o ușă deschisă; niciun om să nu caute să o închidă. Deschideți inimile și mințile, și lăsați ca Soarele Neprihănirii să lumineze în sufletul vostru. Cât timp va mai trece până ce Cuvântul adevărului să aibă vreo greutate înaintea voastră? Cât timp va mai trece până veți crede mărturiile Spiritului lui Dumnezeu? Când va găsi acces în inimile voastre adevărul pentru acest timp? Vreți să așteptați până vine Hristos? Cât timp va mai permite Dumnezeu să închideți drumul? Vă îndemn, curățiți căile Regelui, și neteziți-i cărările.

Am călătorit din loc în loc, participând la adunări unde era predicată solia neprihănirii lui Hristos. Am considerat ca un privilegiu să stau alături de frații mei, și să-mi dau mărturia împreună cu solia timpului; și am văzut că puterea lui Dumnezeu însoțea solia oriunde era predicată. Voi nu puteți să faceți ca poporul din South Lancaster să creadă că solia care a ajuns la ei nu a fost o solie de lumină. Poporul și-a mărturisit păcatele, și și-a însușit neprihănirea lui Hristos. Dumnezeu a pus mâna să facă această lucrare. Am lucrat în Chicago; după o săptămână de adunări, inimile au fost zdrobite. Când am îndreptat oamenii spre Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, binecuvântarea lui Dumnezeu a trecut peste noi ca un val de glorie. Domnul Și-a descoperit gloria și noi am simțit mișcările profunde ale Spiritului lui Dumnezeu. Pretutindenii solia conducea la mărturisirea păcatului, și la îndepărtarea fărădelegii.

Eu am încercat să vă prezint solia după cum am înțeles-o, dar, cât timp cei de la capul lucrării se vor ține departe de solia lui Dumnezeu?

Noi trebuie să luăm mâinile de pe chivotul lui Dumnezeu. Mă gândesc, să stau cu credincioșie la postul datoriei mele. Adică să-mi fac lucrarea pentru timp și eternitate. Numai cei credincioși sunt mari în ochii lui Dumnezeu. Presupunând că veți șterge mărturia pe care ați avut-o de-a lungul ultimilor doi ani, care v-a vestit neprihănirea lui Hristos, spre cine puteți arăta că ar aduce o lumină specială pentru popor? Această solie, așa cum a fost prezentată, ar trebui să ajungă la orice biserică ce pretinde a crede adevărul, și să înalte poporul nostru la un nivel mai înalt. Unde sunt ziditorii care duc înainte lucrarea de restaurare? Vrem să vedem cine sunt aceia ce prezintă lumii acreditarea cerească? Dumnezeu dă fiecărui om șansa de a ocupa un loc în lucrarea Sa. Lăsați ca poporul să spună ceea ce a văzut, a auzit și a pipăit din cuvântul vieții. Fiecare lucrător are locul său; dar Dumnezeu nu dorește ca vreun om să creadă că nicio altă solie nu trebuie să fie auzită decât cea pe care poate el să o rostească. Avem nevoie de solia din trecut și de solia proaspătă. Lăsați ca Spiritul lui Dumnezeu să intre în inimă. Oh, dacă am putea înțelege valoarea prețului care a fost plătit pentru salvarea noastră! Vă implor să vă apropiați de Dumnezeu, să vă prindeți personal de solie.

DESCHIDEȚI INIMA ÎN FAȚA LUMINII
(Cuvântarea de dimineață)

E. G. White

Pe când Isus era în drum spre Ghetsemani împreună cu ucenicii Săi, le-a atras atenția spre o vie care creștea lângă drum. Via era foarte admirată de Iudei, iar Isus a spus ucenicilor Săi, „Eu sunt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, o taie.” Acesta este un adevăr la care trebuie să medităm: „orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, o taie”. Știm că avem ocazia să fim mlădițe purtătoare de roade în Adevărata Viță; dar dacă suntem fără grijă și indiferenți, care va fi starea noastră? – vom fi fără roade, vom fi tăiați. Noi nu putem face nimic fără Hristos; noi nu avem nici sevă, nici hrană decât dacă le primim de la Vița cea vie. Nicio mlădiță nu poate produce roade, decât dacă are legătură cu Hristos.

„Și orice mlădiță care aduce roadă, o curățește, ca să aducă mai multă roadă.” Isus spune, „Prin aceasta este slăvit Tatăl Meu, dacă aduceți multă roadă; astfel voi veți fi ucenicii Mei.” Dacă suntem mlădițe ale Viței vii, vom fi mlădițe distincte, deși suntem uniți în același butuc. Presupunând că fiecare mlădiță ar avea voce, ar vorbi ele tufelor și buruienilor despre ele, și nu vor comunica cu butucul părintesc? Dacă suntem în Hristos și El în noi, conversația noastră, comportamentul nostru, nu se vor referi la Acela pe care Îl iubim? Nu vom privi noi la El ca la Stăpânul nostru?

Una din marile noastre probleme a fost aceea că am privit la oameni ca fiind infailibili. Dar indiferent ce poziție înaltă poate deține un om, nu este niciun motiv să se privească la el ca fiind incapabil de a greși. Domnul poate să-i dea o lucrare de făcut, dar dacă el nu rămâne continuu în Hristos, dacă nu rămâne în Hristos fără vreun moment de separare, va face greșeli și va cădea în eroare. Dar dacă omul face greșeli și cade în eroare, nu este niciun motiv ca să ne retragem încrederea de la el; pentru că singur Dumnezeu este infailibil. Noi trebuie să avem adevărul care să trăiască în inima noastră; noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu continuu, pentru că vom avea de dat piept cu puterile întinericului atât cât va mai fi timp. Avem de luptat cu dușmanul sufletelor noastre până la venirea Domnului. Când Hristos a fost pe pământ, a luptat cu dușmanul pentru salvarea oamenilor, iar atunci când a plecat din lume, a încredințat conflictul urmașilor Săi, să fie luptat mai departe în Numele Lui; și noi avem de luptat în acest război zi de zi, oră de oră, minut cu minut. Bătălia aparține fiecăruia dintre noi. Noi nu știm ce are Dumnezeu de făcut pentru fiecare dintre noi. Dacă avem un singur talent, să îl punem la schimbător; dacă suntem credincioși în lucrurile mici, în viitor vom fi puși peste multe lucruri. Noi să aducem slavă lui Dumnezeu, și să nu ne punem pe noi în centru, iar Dumnezeu ne va face mlădițe pline de roadă. Noi trebuie să punem în centru pe Hristos, după cum și mlădița este în viță, și atunci vom putea binecuvânta tot ce intră în sfera noastră de influență.

„Eu sunt viță, voi sunteți mlădițele”, spune Isus. Noi nu înțelegem nici pe jumătate cât de prețioasă este această lecție; trebuie să învățăm mai mult și mai mult semnificația acestor cuvinte. E nevoie ca ochii noștri să fie uniți, ca să putem vedea lumina adevărului. Noi nu trebuie să spunem: „Ei bine, noi avem tot adevărul, noi înțelegem cei mai importanți stâlpi ai credinței, și acum ne putem odihni în această cunoștință.” Adevărul este un adevăr care avansează, iar noi trebuie să umblăm în lumina crescândă. Un frate a întrebat, „sora White, crezi că trebuie să înțelegem adevărul în mod personal? De ce nu putem să luăm adevărurile pe care le-au strâns alții laolaltă, și să le credem pentru că ei au cercetat subiectele, și noi să fim liberi să mergem înainte, fără să ne consumăm puterile minții în investigarea tuturor acestor subiecte? Nu crezi că cei care au adus adevărul din trecut la suprafață au fost inspirați de Dumnezeu?” Eu nu îndrăznesc să spun că nu au fost conduși de Dumnezeu, căci Hristos conduce în tot adevărul; dar dacă este vorba de inspirație în sensul deplin al cuvântului, eu răspund, Nu. Eu cred că Dumnezeu le-a dat o lucrare de făcut, dar dacă ei nu sunt consacrați lui Dumnezeu tot timpul, vor țese eu-l și trăsăturile lor specifice de caracter în ceea ce fac, vor pune modelul lor pe lucrare, și vor croi oamenii după tiparul lor de experiență religioasă. Este periculos să ne sprijinim pe braț de carne. Ar trebui să ne sprijinim pe brațul puterii infinite. Dumnezeu ne-a descoperit aceasta de ani de zile. Noi trebuie să avem credință vie în inimile noastre, și să ajungem la o cunoștință mai vastă și la o lumină mai mare.

Nu vă încredeți în înțelepciunea niciunui om, sau în cercetările vreunui om. Mergeți la Scripturi personal, cercetați cuvântul inspirat cu inimi umilite, lăsați la o parte opiniile voastre preconcepute; pentru că nu veți obține niciun beneficiu decât dacă veți veni ca și copiii în fața cuvântului lui Dumnezeu. Să spuneți: „Dacă Dumnezeu are ceva pentru mine, eu am nevoie de aceasta. Dacă Dumnezeu a dat din cuvântul Său fratelui acesta sau celui altă dovada că un anumit lucru este adevăr, el mi-o va da și mie. Pot să găsesc dovada, dacă cercetez Scripturile în mod constant, cu rugăciune, și pot să cunosc adevărul.” Voi nu trebuie să predicați adevărul ca pe un produs al altei minți, ci trebuie să-l faceți al vostru. Când femeia din Samaria a fost convinsă că Isus era Mesia, s-a grăbit să spună vecinilor și locuitorilor orașului. Ea a zis, „Veniți, să vedeți un om care mi-a spus toate lucrurile pe care le-am făcut: nu este acesta Hristosul? Atunci ei au ieșit din oraș, și au venit la El ... Și mulți Samariteni din acel oraș au crezut în El din pricina celor spuse de femeie, care a mărturisit, 'El mi-a spus tot ce am făcut'... Și mult mai mulți au crezut din pricina cuvintelor Lui; și au spus femeii, 'Acum credem, nu pentru ce ne-ai spus tu; ci pentru că noi înșine L-am auzit, și știm că acesta este într-adevăr Hristosul.'”

Fraților, trebuie să scufundăm sonda adânc în mina adevărului. Puteți să vă întrebați pe voi înșivă sau unii pe alții cu privire la anumite probleme, doar să o faceți în adevăratul spirit; dar prea adesea eu-l este mare și imediat ce se începe cercetarea, se manifestă un spirit necreștin. Acesta produce desfătare lui Satana, de aceea să venim cu inima umilită ca să cunoaștem personal adevărul. Vine timpul când vom fi separați și împrăștiați, și fiecare din noi va trebui să stea fără să aibă privilegiul comuniunii cu aceia ce au aceeași credință prețioasă; și cum veți putea sta dacă nu aveți pe Dumnezeu de partea voastră, și dacă nu știți că El vă conduce și vă orientează? Ori de câte ori venim să cercetăm adevărul Bibliei, Învățătorul adunărilor este cu noi. Domnul nu va lăsa corabia niciun moment să fie cârmuită de piloți ignoranți. Noi trebuie să ne primim ordinele de la Căpitanul mântuirii noastre.

Noi trebuie să fim capabili să prezentăm adevărul prețios la timpul potrivit. Noi nu trebuie să pretindem că în învățăturile descoperite de aceia care au studiat cuvântul adevărului, nu se pot găsi erori, căci nu este niciun om printre cei vii care să fie infailibil. Dar dacă Domnul a trimis lumină, avem nevoie de ea; și Dumnezeu a trimis lumină, iar fiecare om să fie atent cum o tratează. Pe măsură ce adevărul este proclamat, oamenii vor spune, ”fii atent, nu fi prea zelos, prea sigur; tu vrei adevărul.” Desigur că vrem adevărul, și îl vrem așa cum este în Hristos.

Când Natanael a venit la Hristos, Isus a exclamat, „Iată un israelit într-adevăr, în care nu este viclenie!” Natanael a spus, ”De unde mă cunoști?” Isus i-a răspuns, „Te-am văzut sub smochin.” Isus ne va vedea și pe noi în locurile noastre tainice de rugăciune, dacă Îl căutăm pentru a primi lumină ca să putem cunoaște adevărul. Frații noștri să fie dispuși să investigheze sincer fiecare punct al controversei.

Dacă un frate învață rătăcirii, cei ce sunt în poziții de răspundere ar trebui să știe aceasta; iar dacă învață adevărul, trebuie să ia poziție de partea lui. Cu toții trebuie să știm ce se învață în mijlocul nostru căci, dacă este adevărul, avem nevoie să-l cunoaștem. Instructorii școlii de Sabat au nevoie să-l cunoască, și fiecare elev al școlii de Sabat ar trebui să-l înțeleagă. Noi toți suntem sub obligația față de Dumnezeu de a cunoaște ceea ce ne trimite. El ne-a dat îndrumări prin care să testăm orice învățătură – „La lege și la mărturie; căci dacă nu vor vorbi așa, înseamnă nu este nicio lumină în ei.” Dar dacă este în acod cu acest test, nu fiți atât de plini de prejudecăți încât să nu puteți recunoaște un punct care este dovedit înaintea voastră, pentru simplul motiv că nu se potrivește cu ideile voastre. Nu vă prindeți de orice obiecție, oricât de mică, numai ca să o faceți cât de mare posibil, păstrând-o ca să o folosiți în viitor. Nimeni nu spune că găsim perfecțiunea în cercetările vreunui om, dar eu atât știu, că bisericile noastre mor din lipsa învățării despre subiectul îndreptățirii prin credință în Hristos, și a adevărilor înrudite.

Indiferent prin cine trimite Domnul lumina, noi să ne deschidem inimile pentru a o primi, în blândețea lui Hristos. Dar mulți nu fac aceasta. Când un punct controversat este prezentat, ei toarnă întrebare după întrebare, fără să recunoască, fără să admită vreun punct când acesta este bine susținut. Oh, dacă am proceda ca unii care doresc lumina! Domnul să ne dea Spiritul Său zi de zi, și să lase să strălucească peste noi fața Sa, ca să fim ucenici în Școala lui Hristos.

CINE VA ACCEPTA LUMINA DIN CERURI ?

Remarci de E. G. White, 6 februarie, 1890

Aș vrea să vă citesc câteva din cuvintele prețioase ale lui Isus: „Nu Mă rog numai pentru aceștia (numai pentru ucenicii care erau atunci lângă El), ci și pentru aceia care vor crede în Mine prin cuvântul lor.” (Ioan 17:20). Adică pentru noi. Înseamnă că S-a rugat pentru noi, fraților. „Ca ei să fie toți una; după cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi: ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” (versetul 21). Unitatea și armonia.

M-am gândit la mulți care ar fi trebuit să fie aici, dar nu sunt. Unde sunt Leon Smith, fratele Ballenger, și fratele Smith? Nu pot să petreacă cu noi o oră? Se retrag de teamă că vor fi învinși? De ce nu vin aici acești oameni? Dacă ei nu știu față de ce se opun, nu vor înțelege. Nu, fraților, care este povara voastră? Este de a câștiga pe aceia care nu înțeleg aceste lucruri, și care tot timpul se aprind în întuneric împotriva lor? Noi știm că ei nu vor să vină să audă, și nu vor să vină unde Domnul poate să impresioneze inimile și mințile lor. Înțelegeți, că nu aceasta este calea pe care omul trebuie să lucreze?

Fraților, să privim aceste probleme într-o lumină corectă. Dacă noi avem lucruri prețioase, dorim ca și ei să le aibă, vrem ca și ei să înțeleagă unde este Spiritul lui Dumnezeu; dar dacă stau întotdeauna la marginea taberei, ei nu cunosc impresiile pe care Domnul le face asupra poporului Său. Dorim ca ei să vină aici cu noi, ca să putem fi uniți în credință și scop, și să putem înțelege unde lucrează Spiritul lui Dumnezeu. Și mulți alții ar 550 mai trebui să fie aici.

Avem cuvântul: „Ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis, și slava pe care Mi-ai dat-o Tu, le-am dat-o lor” (versetul 21). Aceasta așteptăm aici; vrem ceva din slava aceea; și este privilegiul nostru să o avem. Este întuneric destul în lume, dar noi vrem lumina slavei lui Dumnezeu ca să lumineze cărarea noastră și cărarea altora. Noi vrem ceva din acea slavă, ca să puteți pleca la lucrul vostru cu slava strălucindu-vă pe fețe, exprimată în cuvintele și în mărturiile voastre, ca ea să impresioneze mințile oriunde mergeți.

„Și slava pe care Mi-ai dat-o Tu, le-am dat-o lor; ca ei să fie una, așa cum Noi suntem una”. Cine simte povara de a ajunge la unitate? Cine o simte? Unde sunt aceia? Domnul să ne ajute să înțelegem de ce spirit suntem conduși și mișcați. „Eu în ei, și Tu în Mine, ca ei să fie făcuți desăvârșiți în Unul” (vezi versetul 23). Folosul lor nu stă în a vedea cât de departe pot ei să stea, cât pot să aibă alte gânduri, ideile lor, cât pot să-și hrănească ideile, și să le adape. Nu, ci este ca ei să fie făcuți desăvârșiți în Unul; ei doresc să fie una, ei încearcă să fie una, și încearcă să rămână unde pot fi în unitate.

„Ca lumea să știe că Tu M-ai trimis.” Aceasta este acreditarea pe care o au ei în fața lumii. „Și i-ai iubit” – 551 ți-neți minte. Oh, atâta putere este aici. Atâta putere primește inima mea; mi se topește și mi se mistuie toată ființa când citesc. „Și i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine”. Fraților, putem înțelege așa ceva? Putem să ne prindem de aceasta? Putem să măsurăm așa ceva?

„I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” Aceasta ar trebui să producă fiecăruia dintre noi tot timpul bucurie și fericire, mulțumire și recunoștință față de Dumnezeu, întrucât a fost făcut totul pentru ca aceasta să se realizeze, fiindcă Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său. De ce? Pentru că suntem uniți în Hristos după cum și El este unit cu Tatăl.

Între aceia care sunt părtași Spiritului lui Hristos, există unitate. Puteți aduce calul la apă, dar nu puteți niciodată să-l faceți să bea; el trebuie să se apuce să bea singur. Tocmai așa este cu noi; noi putem să avem o casă în jurul nostru, iar cuvintele vieții pot fi prezentate în toată frumusețea și cu toată claritatea, și sunt ca lumina strălucitoare a lămpii; dar dacă ei nu-și aprind lumânarea de la aceasta, dacă nu vor să obțină lumină, nu vor avea niciun câștig, nu, într-adevăr. Acesta este cel mai prețios lucru pentru mine.

El mai spune „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu”. În împărăția Sa, aceștia vor fi chiar în jurul Său, chiar lângă El. Oh, ce gând! Mă face să doresc – chiar dacă mor la datorie – mă face să fiu gata să fac un sacrificiu deplin de dragul adevărului. Oh, dacă aș putea să fiu cu El, acolo unde este El! El este iubirea mea, coroana mea de fericire; El este speranța și mângâierea mea.

Și ce urmează? „Ca să vadă slava Mea.” Noi L-am simțit în umilință; L-am simțit în sacrificiu; L-am simțit în încercări; L-am simțit în probă; iar acum să putem privi la El, să-L putem vedea așa cum este El, să putem vedea slava Lui, și dacă privim la El vom fi părtași cu El la slava Sa.

„Eu le-am dat slava pe care mi-ai dat-o Tu ... fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut” (versetele 24, 25). Oh, cât de puțin Îl cunoaștem; și mărturisim a fi urmașii Săi. El spune, „Lumea nu Te-a cunoscut”. Să ferească Dumnezeu ca nu cumva cei ce duc adevărul celor ce sunt în întuneric, să fie cei despre care va spune Hristos „Eu nu Te cunosc”. Cât de puțini cunosc pe Mântuitorul meu!

„Dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-l voi mai face cunoscut: ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei” (vers. 25, 26). Acesta este cuvântul Său. L-am citit în mod distinct de mai mult timp decât în ultimul an. „Eu le-am făcut de cunoscut numele Tău” – Numele Tău, este bunătate, este har, este iubire, este compasiune, ca voi să vă strângeți forțele și să gândiți, să puteți fi întemeiați pe stânca Isus Hristos și să credeți în El. „Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-l voi mai face cunoscut”. Pentru aceasta a venit El aici.

„Ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” Mă bucur atât de mult, fraților, mă bucur atât de mult că avem acest privilegiu. Dar mințile noastre au ajuns să fie despărțite de Dumnezeu; iar dușmanul dorește să fie așa. El își aruncă umbra diabolică exact între noi și speranța, puterea, mângâierea noastră, ca să nu-l putem vedea pe El; ca să-L eclipseze pe Isus, pentru ca noi să nu-L înțelegem pe El și ceea ce a fost El pentru noi, ceea ce vrea să facă pentru noi, și ceea ce El vrea să fie pentru noi – ca să-și arunce umbra întunecată și cețoasă între noi și Mântuitorul.

Noi am prins doar o licărire de credință. Noi avem doar puțin din aceasta. Încă este atât de greu pentru mintea care privește la umbrele întunecate, și care își umple memoria cu gânduri dezolante și cu imagini drapate cu doliu, încât pare că nu poate privi la nimic altceva. Dar fie ca Domnul să ne ajute să adunăm giuvaerurile lui Hristos. Domnul să ne ajute să ne umplem memoria cu promisiunile bogate ale lui Dumnezeu, ca să fim înarmați atunci când Satana va veni să-și arunce umbra întunecoasă între noi și sursa puterii noastre; să avem memoriale peste tot în jurul nostru – baricadați cu promisiuni – și să putem spune, „chiar dacă smochinul nu va mai înflori, nici vița nu-și va mai da rodul; rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele.” (Hab. 3: 17, 18).

Dacă uneori Cuvântul ni se pare atât de greu din cauză că necredința este plantată în inimi, acolo unde ar trebui să înflorească credința, eu repet acest text mereu și mereu, și mă pun în poziția în care să pot percepe lumina și strălucirea Soarelui Neprihănirii. Eu nu vreau să privesc întunericul.

Fraților și surorilor, vă implor de dragul lui Hristos, să-L înălțați pe El – omul Calvarului. Înălțați-L pe El, singura speranță a păcătoșilor. Învățați de la El, fiecare din voi. Fie ca în experiența voastră să fie deschise capitole pe care nu le-ați mai deschis până acum, cu privire la binecuvântarea și încrederea pe care o puteți avea în Dumnezeu.

Priviți ce spune Mântuitorul: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8). De ce? Pentru că diavolul înfășoară poporul cu mantaua lui întunecată, când noi avem nevoie de lumină, lumină, fraților, lumină, lumină prețioasă de la tronul lui Dumnezeu. Aveți nevoie să fiți siguri că ați învățat cum să o mărturisiți; când veți pleca la cei ce sunt prinși în necredință, aveți nevoie să fiți atât de înrădăcinați și întemeiați în ea încât aceștia să nu-și arunce întunericul lor peste mintea voastră; să fiți atât de întemeiați în adevăr încât să nu puteți fi clătinați de pe el, ci Dumnezeu să vă poată descoperi lumina Sa prețioasă.

Pavel știa că nu avea să stea mult timp cu Timotei, de aceea îl învăța tot timpul. El a spus: „copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus” (2Timotei 2:1). De aceasta avem nevoie fiecare – nu de vreuna din părerile noastre, de inteligență sau intelect, sau de altceva, ci să fim tari în harul care este în Isus Hristos.

„Și ce ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe pe alții. Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Isus Hristos.” (vers. 2, 3).

Acest cuvânt ne stă chiar înainte. Și chiar aceia care ar fi trebuit să fie aici și să-și simtă interesul de a cunoaște adevărul, din cauza poziției de încredere pe care o au în Battle Creek și în câmpul misionar – bărbații care ar trebui să fie pregătiți pentru această poziție, nu sunt aici; ei nu vin aproape.

Fraților, nu așa ar trebui să fie. Aș vrea să meditați la aceste lucruri. Aș vrea să căutați pe Dumnezeu pentru a le înțelege. Aș vrea să spuneți Domnului să tulbure aceste suflete, ca să înceapă să simtă că au nevoie de ceva mai mult decât au. Fraților, avem nevoie de lumină, lumină prețioasă de la tronul lui Dumnezeu; și în loc de sofisticărie, în loc de a vă prinde de cârlige în care să vă agățați îndoilele, plecați genunchii în rugăciune, de dragul lui Hristos; de dragul lui Hristos, uitați-vă la greșelile pe care le-au făcut iudeii; Hristos a spus că „Lumina a venit, și voi iubiți întunericul mai mult decât lumina.”(vezi Ioan 3:19). Aceasta se poate face doar acolo unde strălucește lumina. Voi întâlniți oameni care spun, atenție, atenție; trebuie să avem grijă; dar noi trebuie să avem foarte mare grijă să scoatem afară întunericul și să lăsăm lumina să intre.

Fraților, e nevoie să ne ridicăm ca un singur om și să obținem o experiență vie la această întâlnire. Aveți nevoie de multă lumină pe care să o duceți cu voi în eternitate. De aceasta aveți nevoie. Noi nu avem nici pe jumătate din credința necesară. Abia începem să învățăm ca copiii mici. Copilul face mai întâi un pas, și cade; apoi face un alt pas, și în final învață să umble. Ei bine, avem nevoie să învățăm cum să exersăm credința.

Priviți credința sutașului care a venit la Hristos. Sutașul nu a pretins că are cunoștința iudeilor; dar a venit și a spus, „Doamne, nu e nevoie să Te cobori ca să vindeci pe slujitorul meu; spune doar și se va face.” Ce fel de 556 putere a gândit că se află în Hristos? O putere la fel cu aceea cu care era el investit. El a spus „zi numai un cuvânt. Căci și eu spun robului meu, du-te, și se duce, îi spun fă cutare lucru, și-l face. Tot ce trebuie să faci este să poruncești, și se va face.”

Care era viziunea lui lăuntrică? El credea că Hristos era înconjurat de îngeri; credea că Cuvântul lui Hristos va merge direct în camera bolnavului și îl va vindeca. Iudeii au auzit ce i-a spus Hristos, „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare.” Sunt unii în afara noastră, care sunt priviți mai favorabil de Dumnezeu decât suntem priviți noi. De ce? Pentru că ei trăiesc după fiecare rază de lumină pe care o au. Noi avem lumină care se revarsă peste noi, și de luni de zile implorăm poporul să se ridice și să accepte lumina; și ei nu știu dacă să o facă sau nu. Ei nu par să vadă că pot veni să bea, că pot deschide inimile și să lase pe Mântuitorul să intre.

Sufletul meu agonizează uneori din cauza acestor lucruri. Dar nu pot face nimic, nu pot vorbi inimii; numai Dumnezeu poate vorbi inimii. Vă rog fierbinte, ca un ambasador al lui Hristos, zdrobiți pe Satana sub picioarele voastre. Vă implor să începeți să lucrați pentru voi înșivă, să lucrați pentru sufletele care sunt în întuneric și necredință. Vă implor să investiți eforturile voastre ca să-i aduceți acolo unde pot să vină, acolo unde curg apele vii – acolo unde lumina cerului poate cădea peste ei, ca ei să poată sta în mijlocul oamenilor ca o lumină, și nu ca o umbră a întunericului.

Ieri dimineață m-am trezit în jur de ora două și nu am mai putut dormi; sufletul meu parcă era în agonie, și 557 nu puteam spune nimic. Am îngenunchat înaintea Domnului și am spus, 'Tu știi totul; Tu îmi cunoști povara. Trebuie să am mai mult decât am. Eu nu pot duce această greutate. Simt așa de mare responsabilitate pentru că știu că oamenii nu umblă în lumină, știu că umblă contrar cu ceea ce mi-a spus Domnul.' Apoi am simțit ca și cum un val de lumină a coborât asupra mea și pacea lui Dumnezeu a venit peste mine; cuvintele, 'Eu voi fi cu tine; Îți voi da puterea mea,' au ajuns până la mine. De ieri dimineață am simțit că aș putea muri pentru Isus Hristos. Și nu mă voi mai îngrijora, nici nu mă voi mai supune acestei poveri; o voi lăsa în mâinile lui Dumnezeu. Fraților, ne vom aduce și ne vom lăsa în mâinile Lui poverile noastre? Haideți să o facem. Haideți să le punem peste Purtătorul de poveri, iar atunci când vom avea ceva de făcut, o vom face. Și când vom pleca din acest loc, să fiți atât de plini de solie ca de un foc în oasele voastre, încât să nu puteți tăcea. Este adevărat că oamenii vor spune, „sunteți prea excitați; faceți prea mult caz din aceasta, și nu vă gândiți destul la Lege; trebuie să vă gândiți mai mult la Lege; nu căutați tot timpul să ajungeți la neprihănirea lui Hristos, ci restaurați Legea.”

Lăsați Legea să-și poarte singură de grijă. Noi am stăruit atât de mult asupra Legii până am ajuns uscați ca munții Ghilboa, peste care nu cade nici rouă, nici ploaie. Haideți să ne încredem în meritele lui Isus Hristos din Nazaret. Dumnezeu să ne ajute să avem ochii unși cu alifie pentru ochi, ca să vedem. Dacă Dumnezeu ne ajută, ne vom apropia de El, iar El spune că Se va apropia de noi. Credem aceasta? Vom merge pe drumul arătat de Dumnezeu? Dumnezeu să ne ajute și să ne lumineze, ca să plecăm din acest loc așa cum au plecat ei să 558 proclame adevărul după ziua cincizecimii; și sufletele au fost convertite; nu au putut rezista mărturiei.

HRISTOS S-A RUGAT PENTRU UNITATE ÎN MIJLOCUL UCENICILOR SĂI

E. G. White

În rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi, se găsesc cuvinte prețioase. El spune, „Sfinte Tată, păzește în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi ... Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una; cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi: pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.”

Unitatea și armonia care trebuia să existe între ucenicii lui Hristos este descrisă în următoarele cuvinte: „Ca ei să fie una, cum suntem și noi.” Dar câți sunt aici care se trag la o parte, și par a gândi că au învățat tot ce au nevoie să învețe. Fraților, unde este povara voastră pentru aceștia? Ați fost la ei, să-i invitați să vină, să caute pe Dumnezeu, și să audă cuvintele care sunt prețioase pentru voi? Voi vă bucurați în lumină și totuși lăsați pe alții să rămână în întuneric? Noi dorim ca toți frații noștri să aibă binecuvântarea pe care o avem noi. Cei ce aleg să stea la marginea taberei, nu pot ști ce se întâmplă în mijlocul ei. Ei trebuie să vină în curțile dinăuntru pentru că noi ca popor trebuie să fim uniți în credință și în scop. Isus S-a rugat ca toți ucenicii Săi să fie una – „Cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine, ca și ei să fie una în noi; pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.” Prin această unitate va fi convinsă lumea de misiunea lui Hristos și ne vom purta acreditarea divină înaintea lumii. „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu; pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.” Aceasta este ceea ce avem nevoie. Aceasta așteptăm – mai mult din slava lui Hristos ca să lumineze calea noastră, ca să mergem cu fețele strălucind de această slavă, ca să putem face impresie asupra acelor cu care vom veni în contact.

„Eu în ei, și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una; ca să cunoască lumea că Tu m-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.” Putem cuprinde însemnătatea acestor cuvinte? Le putem primi înlăuntrul nostru? Putem măsura această iubire? Gândul că Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său ar trebui să ne umple de recunoștință și laudă pentru El. S-au făcut provizii prin care Dumnezeu poate să ne iubească așa cum iubește pe Fiul Său, și aceasta prin unitatea pe care o avem cu Hristos și unii cu alții. Fiecare dintre noi trebuie să vină la izvor și să bea personal. O mie din jurul nostru pot să bea din torentul salvării, dar noi nu vom fi înviorați decât dacă bem personal din torentul vindecător. Trebuie să vedem personal frumusețea și lumina cuvântului lui Dumnezeu, și să ne aprindem candela de la altarul divin, ca să putem merge înaintea lumii, ținând sus cuvântul vieții ca pe o lampă ce luminează strălucitor. Aceia care nu vin la Cuvântul lui Dumnezeu ca să primească personal lumină, nu vor avea lumină ca să o răspândească pentru alții.

Cât de prețioase sunt aceste cuvinte! „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.” Hristos dorește să privim slava Lui. Unde? – În împărăția cerurilor. El dorește ca noi să fim una cu El. Ce gând! Cât de dispusă mă face să fiu pentru orice sacrificiu de dragul Lui! El este iubirea mea, neprihănirea mea, mângâierea mea, încununarea bucuriei mele, și El dorește să privim slava Lui. Dacă Îl urmăm în umilința Sa, în sacrificiul de sine, în necaz și în încercare, Îl vom privi așa cum este, vom vedea slava Lui; vom fi făcuți părtași ai acestei slave.

El spune: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut: dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M-ai trimis.” Oh, cât de puțin cunoaștem despre El! El spune că lumea nu a cunoscut pe Tatăl. Să ferească Dumnezeu ca vreunul din cei ce vestesc adevărul să fie lipsit de cunoștința de Dumnezeu! Fie ca Hristos să poată spune despre noi, „Dar aceștia Te-au cunoscut!”

„Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-l voi mai face cunoscut; pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” Aceasta este de asemenea lucrarea noastră – de a descoperi pe Tatăl, de a face cunoscut Numele Său. Noi am auzit vocea Sa mult mai distinct în mesajul ce s-a prezentat în ultimii doi ani, declarând înaintea noastră numele Tatălui – „Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare și

milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până la mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat.”

Oh, dacă ne-am strânge toate forțele credinței, și ne-am pune picioarele pe stânca Isus Hristos! Ar trebui să credeți că El vă va păzi de cădere. Motivul pentru care nu aveți mai multă credință în promisiunile lui Dumnezeu, este că mințile voastre sunt despărțite de Dumnezeu, iar dușmanul vrea să fie așa. El și-a aruncat umbra între noi și Mântuitorul, ca să nu înțelegem ce reprezintă Hristos pentru noi, sau ce poate să fie. Dușmanul nu dorește ca noi să înțelegem câtă mângâiere vom găsi în Hristos. Noi abia am început să prindem o licărire din ceea ce este credință; căci este greu pentru cei ce sunt absorbiți în a privi la imaginile întunecate ale necredinței, să vadă altceva decât întuneric. Domnul să ne ajute să adunăm bijuteriile promisiunilor Sale, și să împodobim galeria memoriei cu pietrele prețioase ale cuvântului Său. Ar trebui să fim înarmați cu făgăduințele lui Dumnezeu. Sufletele noastre să fie baricadate cu acestea. Când vine Satana cu întunericul lui, și încearcă să-mi umple sufletul cu negură, eu repet unele dintre făgăduințele prețioase ale lui Dumnezeu. Atunci când lucrarea noastră se îngreunează din pricina necredinței pe care o avem de întâmpinat în inimile oamenilor, acolo unde credința ar trebui să înflorească, eu repet din nou și din nou, „chiar dacă smochinul nu va înflori, și nu vor mai fi struguri în vii; măslinul nu-și va mai da rodul, iar câmpiile nu vor mai da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” Pe măsură ce fac aceasta, lumina slavei lui Dumnezeu îmi umple sufletul. Eu nu vreau să privesc întunericul.

Noi trebuie să înălțăm Omul de pe Calvar; și fiecare să învețe să înalțe pe Hristos înainte de a părăsi această întâlnire – înainte de a merge să lucrați pentru alții. Fie ca noi capitole ale experienței să se deschidă înaintea voastră, cu privire la încrederea pe care puteți să o aveți în Dumnezeu. Salvatorul întreabă, „Când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” Satana și-a aruncat umbra întunecată între voi și Dumnezeul vostru, el a înfășurat oamenii în mare întuneric. Dar voi trebuie să aveți lumină de la tronul lui Dumnezeu; voi trebuie să fiți înrădăcinați și întemeiați în adevăr, așa încât atunci când ajungeți în prezența celor ce iubesc minciuna, să nu fiți întunecați de influența lor, și să nu fiți cernuți de la lumina cea prețioasă.

Pavel învăța pe Timotei, „Fii tare în harul care este în Isus Hristos. Și lucrurile pe care le-ai auzit de la mine în mijlocul multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” Aceasta este ceea ce avem de făcut. Noi suntem pe un câmp misionar, și ar trebui să ne rugăm ca Domnul să trezească mințile acelor ce nu simt nevoie de nimic mai mult decât ceea ce posedă, ca ei să poată să caute lumina de la tronul lui Dumnezeu. Nu ar trebui să fim găsiți împotrivindu-ne, și agățând cârlige în care să ne atărnăm îndoielile legate de lumina trimisă de Dumnezeu. Când vreun punct de învățătură pe care nu-l înțelegeți vine în atenția voastră, mergeți pe genunchi înaintea lui Dumnezeu ca să puteți înțelege adevărul și să nu fiți găsiți la fel ca evreii, luptând împotriva lui Dumnezeu. Lumina a venit la ei, dar ei au iubit întunericul mai mult decât lumina. Atunci când avertizăm oamenii să aibă grijă, să nu accepte nimic altceva decât adevărul, să îi avertizăm de asemenea să nu-și pună în pericol sufletele prin respingerea soliilor de lumină, ci să scoată afară întunericul prin studiu serios al Cuvântului lui Dumnezeu. Să fie exersată o mai mare precauție de către toți, ca să nu respingem ceea ce este adevăr. Noi avem nevoie de o experiență vie.

În credință noi suntem doar ca niște copii mici care învață să umble. Când un copil face primii pași, adesea se împiedică și cade; dar se ridică din nou, iar în final învață să umble singur. Noi trebuie să învățăm cum să credem în Dumnezeu. Noi nu trebuie să privim la simțurile noastre, ci să-L cunoaștem pe Dumnezeu printr-o credință vie. Priviți la sutașul roman ca la un exemplu de credință autentică. El a venit la Hristos rugându-L și spunând, „Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit. Isus i-a zis, am să vin și să-l tămăduiesc”. „Doamne” a răspuns sutașul, „nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu: ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi vindecat. Căci și eu sunt om sub stăpânire, am sub mine ostași: și zic unuia, „du-te” și se duce; iar altuia, „vino”, și vine; iar robului meu, „fă cutare lucru”, și îl face. Când a auzit Isus aceste vorbe s-a mirat și a spus celor ce veneau după El, „adevărat vă spun, că nici în Israel nu am găsit o credință așa de mare.”

Cu ce fel de putere s-a gândit sutașul că era îmbrăcat Hristos? El știa că este puterea lui Dumnezeu. El a spus, „Căci și eu sunt om sub stăpânire, am sub mine ostași: și zic unuia, „du-te” și se duce”. Sutașul a văzut cu ochiul credinței că îngerii lui Dumnezeu erau peste tot în jurul lui Isus, și a văzut că cuvântul va însărcina un înger să meargă la cel suferind. El a știut că acest cuvânt va intra în cameră și că robul său va fi vindecat. Și cât a laudat Hristos credința acestui om! El a exclamat, „Nici în Israel nu am găsit o credință așa de mare.”

Sunt mulți în afara poporului nostru, care au favoarea lui Dumnezeu, pentru că ei trăiesc după toată lumina pe care le-a dat-o Dumnezeu. De aproape doi ani insistăm ca poporul să accepte lumina și adevărul referitor la neprihănirea lui Hristos, și ei nu știu dacă să se prindă de acest prețios adevăr sau nu. Ei sunt legați de propriile lor idei. Ei nu lasă pe Mântuitorul să intre. Am făcut tot ce am putut pentru a prezenta această problemă. Eu pot vorbi urechii, dar nu pot vorbi inimii. Să nu ne trezim și să ieșim din această necredință? Să nu călcăm pe Satana sub picioarele noastre? Vă rog fierbinte, urcați mai sus, acolo unde curg apele vii.

Ieri dimineață m-am trezit cu o agonie a sufletului, și nu am putut să spun decât, „Doamne, Tu cunoști totul. Inima mea este împovărată, iar Tu știi că eu nu pot duce această povară. Am nevoie de mai mult ajutor decât am avut până acum. Tu știi că atunci când văd oameni care iau poziție împotriva cuvântului Tău, sunt zdrobită sub povară, și nu pot face nimic fără ajutorul Tău.” Părea că pe când mă rugam, un val de lumină s-a revărsat peste mine, și o voce mi-a spus, „Eu voi fi cu tine ca să te întăresc.” De atunci, mă odihnesc în Isus. Mă pot ascunde în El. Nu voi mai purta povara mai departe. O pun jos la picioarele Răscumpărătorului meu.

Fraților, să nu ne punem cu toții poverile acolo? Și când vom pleca de la această întâlnire, fie ca adevărul să ardă în sufletele noastre ca un foc aprins în oase. Veți întâlni pe aceia care vor spune, „Voi sunteți prea excitați cu privire la această problemă. Voi ați luat-o prea în serios. Să nu atingeți atât de mult neprihănirea lui Hristos, și nu faceți atât de mult caz din aceasta. Să predicați Legea.” Ca popor, noi am predicat Legea până când am ajuns atât de uscați, ca munții Ghilboa care nu au nici rouă, nici ploaie. Noi trebuie să predicăm pe Hristos în Lege, și astfel în predicare va fi sevă și hrană și va fi ca o mâncare pentru turma înfometată a lui Dumnezeu. Noi nu trebuie să ne încredem deloc în meritele noastre, ci în meritele lui Isus din Nazaret. Ochii noștri trebuie unși cu alifia pentru ochi. Noi trebuie să ne apropiem de Dumnezeu, și El Se va apropia de noi, dacă vom veni pe drumul indicat de El. Oh, dacă ați merge așa cum au mers ucenicii după ziua cincizecimii, atunci mărturia voastră va avea un sunet viu, iar suflete vor fi convertite către Dumnezeu.

Ms-56-1890

7 febr., 1890

LECȚII ÎNVĂȚATE DE LA VIȚĂ

Remarci făcute la școala de Biblie

E. G. White

M-am gândit la lecția pe care Isus a dat-o ucenicilor chiar înainte să intre în grădina Ghetsemani, știind că este ultima ocazie de a-Și instrui ucenicii înaintea crucificării Sale. El le-a spus, arătând spre viță – vița fiind cea pe care iudeii o prețuiau, o respectau și o considerau minunată – „Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie.” Avem de studiat aici. „O taie.” Noi avem acum ocaziile de a da roade; avem acum ocazii de a arăta că suntem mlădițe purtătoare de roade. Dar dacă mergem înainte fără griji și cu indiferență, atunci care va fi poziția noastră? El spune că ne va tăia, pentru că noi nu putem face nimic fără Hristos; iar dacă suntem ca o mlădiță moartă și nu ne tragem nici sevă nici hrană din vița cea vie, vom ajunge mlădițe uscate. El spune că pe orice mlădiță care aduce roadă, El o curăță, ca să aducă și mai multă roadă. Apoi El le-a spus că „Este buna plăcere a Tatălui Meu ca să aduceți multă roadă.”. Suntem noi mlădițe ale viței celei vii? Dacă suntem, atunci suntem deosebiți; noi nu suntem îmbinați cu toții laolaltă; sunt mai multe mlădițe, dar un singur butuc. Dacă suntem în Hristos, și Hristos este în noi, atunci conversația noastră, cuvintele noastre – tot ce spunem – purtarea noastră – tot ceea ce facem – nu vor avea legătură cu Hristos? Ei bine, presupunând că fiecare mlădiță ar avea voce – dacă poartă roade au voce – va vorbi ea tufelor, copacilor, și către tot ce este împrejurul ei, și nu va vorbi butucului? Dacă noi suntem în butuc, nu ne vom îndrepta conversația către butuc? Nu va fi Hristos centrul nostru? Și nu vom supune noi totul, și agăța totul de El?

Fraților, noi am greșit pentru că i-am considerat pe oameni infailibili, indiferent de poziția lor, indiferent cât de înaltă poziție au. Am considerat că oamenii ar fi infailibili pentru că Domnul le-a dat o lucrare de făcut. Dacă acești bărbați ar rămâne în Hristos întotdeauna, iar Hristos ar rămâne întotdeauna în ei, astfel încât niciun moment să nu fie separați de Hristos, atunci am putea fi mult mai dependenți decât suntem astăzi; dar noi știm

562

că ei de multe ori greșesc și sunt în eroare. Atunci, să-i judecăm pentru că fac unele greșeli și unele erori? Nu poți să depinzi de aceștia mai mult decât de aceia pe care îi socotești infailibili, întrucât niciunul din noi nu este infailibil. Dar eu vă spun ce este infailibil – adevărul lui Dumnezeu este infailibil. Iar dacă noi ne prindem de adevăr, și avem adevărul în noi, rămânând în noi, atunci vom fi sfințiți prin adevăr, și ne vom apropia tot mai mult de Dumnezeu.

Noi avem încă de luptat cu dușmanul care este în lume. Avem de dat piept cu puterile întunericului. Vom fi în acest conflict până la sfârșitul timpului. Salvatorul nostru a fost în conflict cu puterile întunericului, iar puterile întunericului au fost în conflict cu El tot timpul după ce El a intrat în această lume. Satana a fost în conflict cu El. Apoi, imediat ce a început să-și exercite puterile rațiunii, El a intrat în conflict cu puterile întunericului. Venirea Sa – ca un prunc în Betleem – a înălțat un steag împotriva dușmanului: Tu nu poți să ieși întreaga lume; nu poți să o prezinzi.

Iar după ce El a plecat, ce a făcut? Cine avea să ducă mai departe controversa? Cine sunt cei vizibili care 563
aveau să preia controversa în această lume și să o ducă până la sfârșit? Sunt urmașii lui Hristos, fiecare dintre aceștia. Nu sunt numai slujitorii delegați. În aceasta, poporul nostru face o mare greșală. Ei par a crede că zi de zi, oră de oră, minut cu minut, în acest conflict, predicatorii trebuie să aibă grijă de ei. Dar aceasta aparține fiecăruia dintre noi.

Noi nu știm ce lucrare are Dumnezeu pentru noi de făcut, nu putem spune, decât dacă începem cu talentele pe care El ni le-a dat. Dacă avem numai un talent și îl punem la schimbător, și începem să lucrăm cu acel talent, iar Dumnezeu vede că suntem credincioși în puțin, atunci El ne va da încă un talent. Apoi, pe măsură ce le folosim pentru slava lui Dumnezeu, și suntem tot timpul centrați în Hristos cum este centrată mlădița în viță, luându-ne seva și hrana de la Isus Hristos, atunci putem fi o binecuvîntare pentru toți cei ce vin în contact cu noi. Astfel talentul crește și se înmulțește; și cu cât punem mai mult la schimbător, cu atât vom angaja mai multe talente spre slava lui Dumnezeu. Fraților, noi nu înțelegem nici pe jumătate lecțiile pe care Isus Hristos ni le-a dat – cele mai prețioase lecții – însă avem nevoie să le înțelegem din ce în ce mai mult. E nevoie să venim la Hristos și să-I cerem să ne lumineze mințile, să ne dea vedere spirituală, ca să putem cunoaște tot mai mult din adevăr.

Să nu creadă nimeni, că avem tot adevărul de care avem nevoie; că noi avem cei mai importanți stâlpi ai credinței, și dacă stăm lângă ei, nu avem nevoie să ne mai obosim ca să putem înțelege adevărul în mod personal. Unul care a fost în lucrare de mulți ani, a spus, „Sora White, trebuie să înțelegem personal? Există raționamente din Biblie cu privire la punctele credinței noastre; de ce nu le putem lua așa cum le-au pregătit 564
alții, așa încât noi să nu mai pierdem timpul; și să le vestim. Noi credem că aceștia sunt oameni ai lui Dumnezeu (și a menționat un om). Nu crezi că acesta a fost inspirat de Dumnezeu?” Nu, nu cred. Eu nu cred un asemenea lucru. Eu cred că Domnul i-a dat o lucrare de făcut. Iar dacă vreun bărbat sau vreo femeie nu este consacrat și devotat lui Dumnezeu în orice oră, indiferent cine ar fi aceștia, vrăjmașul îi va face să-și îndeplinească eu-l într-un anume fel – propriile trăsături, ideile lor obișnuite – iar în primul rând, el modelează pe alții, își pune tiparul asupra celor din jurul său. Este un lucru periculos de a înălța omul, sau a te sprijini pe om, a te sprijini pe braț de carne. Ceea ce avem nevoie este să ne sprijinim pe brațul care a fost întins pentru a ne sprijini pe el, și acesta este Domnul, Dumnezeul lui Israel, în El ne putem încrede.

Există putere pentru acest popor. Eu o cunosc. Domnul mi-a descoperit-o de ani de zile, iar acum i-a venit timpul. Avem nevoie să știm că această credință vie poate să fie inspirată în inimile noastre, și că putem ajunge la mai multă lumină și mai multă cunoștință. Fiecare în mod individual are nevoie să cunoască adevărul pentru el însuși.

Voi sunteți aici la această școală. Fratele Waggoner poate prezenta adevărul înaintea voastră. Voi puteți spune că ceea ce prezintă este adevăr. Dar ce veți face după aceea? Trebuie să mergeți personal la Scripturi. Voi trebuie să le cercetați cu inima umilă. Dacă sunteți plini de prejudecată și de opinii preconcepute, și dacă întrețineți ideea că nu mai este nimic pentru voi de cunoscut, că voi cunoașteți tot ce merită cunoscut, nu veți avea niciun beneficiu. Dar dacă veniți precum copiii, cu dorința de a învăța tot ceea ce este aici pentru voi – dacă Dumnezeul cerurilor a trimis ceva pentru mine, eu am nevoie de aceasta. Dumnezeul cerurilor a condus mintea omului să facă un studiu de specialitate din studiul Scripturii, iar atunci când Scripturile sunt prezentate, El mi-a dat puterea de a raționa. Eu pot vedea dovada așa cum și el o poate vedea; pot găsi dovada, așa cum și el

o poate găsi. Eu pot ieși și pot spune adevărul, pentru că știu că este adevăr. Și pentru că știu că este adevăr, îl și pot prezenta – nu ca pe un produs al minții cuiva, ci îl pot prezenta ca și femeia din Samaria, așa cum a mărturisit ea că a găsit pe Mesia. Ei au ieșit ca să-L asculte și apoi au spus, acum știm noi înșine, L-am văzut, L-am auzit noi înșine; și știm că acesta este Hristosul.

Nu puteți întreba și cerceta împreună, unii cu alții? Ba da, puteți. Dar marea problemă este că eu-l este atât de mare în noi toți, încât imediat ce începem să investigăm, o facem într-o manieră atât de necreștină. Așa s-a întâmplat la Battle Creek; așa a fost la Minneapolis; așa a fost în multe alte locuri. Dumnezeu nu este deloc în această lucrare; diavolul este într-o lucrare de acest fel. Noi trebuie să ne apropiem de Scripturi cu inimile umilite. Dacă Dumnezeu are o lucrare pentru noi, suntem gata pentru aceasta, și trebuie să cunoaștem personal adevărul, și astfel vom fi atrași spre Bibliile noastre. Voi trebuie să fiți atrași la Biblie.

După lumina ce mi-a fost dată de către Dumnezeu, vom fi separați și împrăștiați, mulți dintre noi. Va trebui să stați singuri în diferite locuri. Nu veți avea nicio legătură cu alte minți conducătoare ca să puteți primi putere de la acestea. Voi va trebui să stați cu Dumnezeul vostru alături, și să știți că El este lângă voi. Avem nevoie să știm astăzi că El este de partea noastră; că este cu noi chiar acum, când ne adunăm în această clădire. Ar trebui să vă amintiți că Învățătorul adunărilor este aici. Dumnezeu nu va lăsa corabia să fie condusă la întâmplare de un pilot ignorant; El stă la cârmă și deci, noi lucrăm sub ordinele lui. Acum, noi așteptăm ordinele, și avem nevoie ca ele să vină de la Căpetenia mântuirii noastre.

Eu cred fără niciun dubiu că Domnul a dat adevăr prețios la timpul potrivit, fratelui Jones și fratelui 566 Waggoner. Îi socotesc eu infailibili? Spun eu că ei nu vor face nicio declarație sau că nu vor avea nicio idee care să nu poată fi pusă sub semnul întrebării, sau care nu poate fi greșită? Spun eu așa? Nu, eu nu spun acest lucru. Eu nu spun aceasta despre niciun om de pe pământ. Dar eu spun că Dumnezeu a trimis lumină și, să fiți atenți cum o tratați. Avem nevoie de adevărul așa cum este Isus. Noi nu vrem să plecăm de la întâlnire și, dacă s-a spus ceva cu care nu putem fi de acord, să-l împrăștiem peste tot fraților și surorilor noastre. Nu. Mergeți pe genunchii voștri și rugați-vă ca să cunoașteți adevărul. Învățătorii în Școala de Sabat, au nevoie să știe că ei modelează minți; și nu este un lucru mic să stai în fața elevilor și să pretinzi că tu ai lumină, când poate că o eroare periculoasă este amestecată cu aceasta!

Dimineața trecută am vorbit despre venirea unora la adunare. Acesta este motivul pentru care am dorit ca ei să vină. Am menționat numele fratelui Ballenger, numele fratelui Smith – fratele Leon și prezbiterul Smith. Nu am spus-o pentru că am vrut să dau impresia că fratele Ballenger și-ar fi închis urechile față de adevăr; căci el l-ar fi primit îndată ce ar fi avut ocazia. Dar am vorbit despre acești oameni ca ei să poată să cunoască, să poată să înțeleagă, ce este adevăr; Dar dacă ei nu vor să audă, dacă ei stau de o parte, au același argument pe care îl spun predicatorii bisericilor: stai departe, nu merge să asculți. Ei bine, voi aveți nevoie să ascultați totul. Dacă el greșește, noi trebuie să știm aceasta, trebuie să înțelegem, cei ce sunt în poziții proeminente, și apoi noi trebuie să cercetăm personal. Noi trebuie să știm dacă este adevăr; și dacă este adevăr, fraților, copiii aceia de la Școala de Sabat au nevoie de el, și fiecare suflet are nevoie de acesta! Aceasta este nevoia noastră.

Voi, cei aflați în poziții de răspundere, vă spun că vă aflați sub obligație față de Dumnezeu să știți ce se petrece aici. Apoi, cu tot ce s-a spus – „la Lege și la mărturie; dacă ei nu vorbesc după acest cuvânt, nu este 567 nicio lumină în ei,” Dar dacă este lumină în ei, și ei au lumină, vă implor, nu fiți atât de plini de prejudecată.

Mi-a pricinuit așa o tristețe și o mâhnire să știu că unii au inimile pline de prejudecăți. Ei urmăresc orice cuvânt ce pot să-l prindă. „Iată, iată-i; ei sunt Perfecțiunea”. Cine spune că ei sunt perfecți? Cine pretinde aceasta? Noi pretindem că Dumnezeu ne-a dat lumină la timpul potrivit. Iar acum ar trebui să primim adevărul lui Dumnezeu – primiți-l ca având originea cerească. Atunci când venim împreună să examinăm Scripturile, haideți să avem Spiritul lui Hristos. Când un punct este dovedit, of, ei nu vor să recunoască niciun cuvânt. Ei nu văd nicio lumină, și tot aruncă întrebare după întrebare. Așa că, niciun punct nu este stabilit. Ei nu recunosc că s-a dovedit acel punct; ci aruncă o listă întreagă de întrebări. Fraților, avem nevoie să știm ce înseamnă să cercetezi Scripturile, ca unii care doresc lumina, și nu ca aceia care doresc să alunge lumina. Fie ca Domnul să ne dea Spiritul Său Sfânt în această dimineață, și fie ca El să ne dea spiritul Său zi de zi. Avem nevoie să umblăm în umilință cu Dumnezeu. Avem nevoie să stăm în lumina Feței Lui. Avem nevoie de blândețea lui Hristos. Domnul să ne ajute să învățăm zilnic în școala lui Hristos.

FILE DIN JURNAL

10 ian. Făgăduința unui Mântuitor – În Eden a fost vestită evanghelia venirii unui Mântuitor. Imediat ce a fost dată făgăduința că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, Hristos a fost descoperit ca Răscumpărător al omenirii. Numai prin El putea fi împlinit scopul lui Dumnezeu de a împiedica păgânismul și idolatria să devină universale. Promisiunea venirii Lui a fost steaua speranței ce-și arunca razele peste deșertul prin care biserica avea să-și croiască drumul spre împlinirea speranțelor ei.

Lui Avraam, Dumnezeu i-a spus, „În tine vor fi binecuvântate toate neamurile pământului.” Cum avea să se întâmple aceasta? Avraam avea să fie reprezentantul lui Hristos. Prin el și prin alți oameni reprezentativi, avea să strălucească lumina adevărului. Prin lucrarea pe care au făcut-o ei, în mintea oamenilor trebuia să fie trezită așteptarea că un personaj uimitor avea să vină pentru a împlini o mare lucrare.

În sacrificiile oferite de către Israeliti, a fost tipizat Hristos. Aceste sacrificii arătau spre o jertfă mai bună și mult mai perfectă, și anume Mielul lui Dumnezeu, fără cusur și fără pată. Slujba de la templu era doar o reprezentare, o umbră a Aceluia care avea să vină, sub care trebuia să fie strânse toate neamurile. 569

Inima noastră ar trebui să fie plină de recunoștință gândindu-ne la ceea ce a făcut Dumnezeu, în Hristos, pentru noi. Gândul darului infinit făcut pentru noi ar trebui să ne curățească și să ne înobileze. Gândindu-ne la iubirea și bunătatea lui Dumnezeu ar trebui să îndepărtăm egoismul din inima noastră, cerând Domnului să ne facă amabili și plini de compasiune. Nu are Domnul dreptul la afecțiunile noastre? Nu aparțin Lui puterile noastre? Ce putea să mai facă El pentru om și nu a făcut? Într-un singur mare dar, El a revărsat pentru noi toate comorile cerului. De ce atunci să nu vorbim de dragostea Lui și să nu povestim despre puterea Sa.

Timp de secole, Dumnezeu a răbdat pe locuitorii lumii vechi. Dar în final vinovăția și-a ajuns limita. „Dumnezeu a văzut că răutatea omului a ajuns mare pe pământ, și că toate întocmirile gândurilor inimii sale erau îndreptate numai spre rău. Și i-a părut rău lui Dumnezeu că a făcut omul, și s-a mâhnit în inima Lui”. El a ieșit din locul Său să pedepsească pe locuitorii pământului, și printr-un potop a curățit pământul de fărâdelege.

Fără să țină seama de această lecție teribilă, imediat ce oamenii s-au înmulțit din nou, rebeliunea și viciul s-au răspândit peste tot. Satana părea să fi preluat controlul asupra lumii. A sosit timpul ca să fie făcută o schimbare, sau chipul lui Dumnezeu avea să fie șters cu totul din inimile ființelor pe care le-a creat. Tot cerul privea cu un interes intens mișcările lui Dumnezeu. Își va manifesta El încă o dată mânia? Va distruge El lumea prin foc? Îngerii socoteau că a sosit timpul ca izbucnirea dreptății să lovească, dar iată, viziunii lor uimite a fost descoperit planul de mântuire. Mirați-vă, ceruri, și rămâi încremenit, pământule! Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, întâiul Său născut, pentru a salva lumea! Uimitor har! „Căci dragostea este aceasta, nu că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca să fie ispășire pentru păcatele noastre.” 570

Dumnezeu nu a trimis pe Fiul Său în lume ca să condamne lumea, ci ca lumea să fie salvată prin El. Justiția ofensată poate rosti repede o sentință asupra omului. Dar cu iubire și milă, Dumnezeu i-a mai dat o ocazie.

25 ian. Învățând ca doctrine porunci omenеști. Astăzi am vorbit în tabernacol. Inima mea a fost mișcată privind numărul mare al celor adunați pentru a asculta cuvintele adevărului. Am căutat să impresionez pe cei prezenți cu nevoia de a lucra pentru un singur scop, având în vedere întotdeauna slava lui Dumnezeu. I-am îndemnat să cerceteze Scripturile pentru ei înșiși. Oh, cât de multă iluzie există în timpul acesta, chiar în mijlocul acelora care au fost atât de mult binecuvântați cu lumină.

În zilele lui Hristos, cărturarii și fariseii cercetau Scripturile Vechiului Testament. Dar ei interpretau ceea ce citeau, pentru a-și susține tradițiile. Ei învățau ca și învățători, porunci omenеști. Ei nu au reușit să vadă adevărul central al oracolelor vii; și pierzând aceasta, au pierdut totul. Când a venit Hristos, au refuzat să-L primească, pentru că El era altfel decât gândeau ei că trebuia să fie Mesia. Deși în majoritatea punctelor nu se înțelegeau, ei erau uniți într-un singur punct – împotrivirea față de Hristos. Și astăzi se pare că bărbații s-au unit ca să facă fără efect solia pe care a trimis-o Dumnezeu. Cu toate acestea, trâmbița trebuie să dea un sunet clar – poporul lui Dumnezeu trebuie să cunoască învățătura, dacă este de la Dumnezeu. 571

27 ian. Primind soliile Spiritului lui Dumnezeu. Am mărturisit în adunarea lucrătorilor, și Domnul mi-a dat Spiritul Său într-o măsură bogată. Am rugat stăruitor pe frații care stau în poziții de răspundere să nu întristeze Spiritul lui Dumnezeu ca să nu fie îndepărtat de la ei din cauză că nu voiesc să primească mărturiile de muștrare și avertizare ale lui Dumnezeu. Eu am văzut că ei dezonorau pe Dumnezeu prin multă discuție. Inimile lor nu erau libere de prejudecăți. Eu le-am spus, nu primiți cuvântul niciunui om, ci mergeți la Scripturi pentru voi înșivă. Nu întoarceți spatele soliilor pe care le trimite Dumnezeu, așa cum ați făcut la Minneapolis. Luați în considerare fiecare punct, cu rugăciune, cu inimile deschise spre a fi convinși. Primiți fiecare rază de lumină trimisă vouă. Ceea ce a fost așezat în fața voastră merită o sinceră considerație. Adevăruri ce au fost îngropate sub grămezi de gunoi trebuie să fie reînviată și puse în formele lor originale.

28 ian. O mărturisire credincioasă. Am participat la adunarea lucrătorilor, și am citit lucruri importante pe care le-am citit și la Minneapolis. Mi-am rostit mărturia cu credincioșie, și pot spune asemenea lui Moise în cuvântarea de rămas bun, „iau astăzi cerul și pământul ca martor împotriva voastră, că am pus înaintea voastră viața și moartea, binecuvântarea și blestemul: de aceea alege viața ca să trăiești tu și sămânța ta.”

Viața veșnică este darul fără plată al lui Dumnezeu pentru toți aceia care îl primesc ca atare în răbdare și umilință, și păzesc Legea Sa.

Se discută mult în necredință. Este hrănit un spirit de prejudecată care nu vrea să caute o înțelegere clară, ci lucrează în ascuns. Bărbații nu vor să cerceteze cu onestitate. Ei nu vor să cunoască adevărul. Ei cred că din cauză că anumite idei au fost mult timp socotite ca adevăr, sunt și adevărate.

29 ian. Înțelegerea falsă voită. Am mers din nou la adunarea lucrătorilor și am citit un articol important, făcând unele remarci.

Lecțiile lui Hristos au fost adesea greșit înțelese, nu pentru că ele nu ar fi fost clar prezentate, ci din cauză că mințile iudeilor, asemenea minților multora ce pretind astăzi a crede, erau pline de prejudecăți. Pentru că Hristos nu a stat de partea cărturarilor și fariseilor, ei L-au urât, I s-au opus, au căutat să contracareze eforturile Lui, și să facă cuvintele Lui fără efect.

De ce nu vor oamenii să vadă și să trăiască adevărul? Mulți studiază Scripturile ca să demonstreze că ideile lor sunt corecte. Ei schimbă înțelesul cuvintelor lui Dumnezeu ca să se potrivească propriilor lor opinii. Și așa fac și cu mărturiile pe care El le trimite. Ei citează jumătate de propoziție, lăsând afară cealaltă jumătate, care, dacă ar fi citată, ar arăta că raționamentul lor este fals. Dumnezeu este în controversă cu aceia care denaturează Scripturile, făcându-le conforme cu ideile lor preconcepute. 573

30 ian. Pericolul de a rezista luminii. Mintea mea este tulburată continuu. Am o mare întristare în inimă. Știu că Satana caută să aibă stăpânire asupra oamenilor. Aș părăsi cu plăcere câmpul de luptă, dar voi sta la postul meu atâta timp cât Dumnezeu mi-o cere. Nu voi fugi din cauza presiunilor aduse asupra mea. Am fost pusă aici, și lucrarea mea este să prezint clar instrucțiunile date mie. Unii vor asculta, iar alții, ca fratele --- își vor împietri inimile, ca să nu vadă și să nu fie convertiți. Sunt unii ce privesc la fratele ---, gândind că un om căruia i-a fost dată o lumină atât de mare va fi capabil să vadă când vine binele, și va recunoaște adevărul. Dar mi-a fost arătat că fratele --- are în caracter o mândrie și o încăpățănare care niciodată nu au fost supuse Spiritului lui Dumnezeu. Din timp în timp experiența lui religioasă s-a stricat din cauza hotărârii lui de a nu-și mărturisi greșelile, ci de a trece peste ele și a le uita. Oamenii pot nutri acest păcat pînă nu mai este iertare pentru ei.

31 ian. O lucrare importantă. Am participat la adunarea lucrătorilor, și am dat o mărturie foarte hotărâtă. Am participat și la întâlnirea colportorilor, unde am citit un articol pe care l-am scris în octombrie, 1885. Eu mă rog Domnului pentru har și putere ca să dau mărturia pe care mi-a încredințat-o. 574

Mă tem și tremur pentru mulți. Eu știu că Domnul a lucrat asupra minții mele într-un mod remarcabil. Știu că El mi-a dat niște instrucțiuni, și nu pot să evit să le dau altora. Eu știu că inimile care sunt deschise să primească lumina vor fi întărite și binecuvântate, și vor da o mărturie vie celor aflați în întuneric.

Există o lucrare de o importanță sacră pentru lucrători și popor. Ei trebuie să studieze istoria cauzei și a poporului lui Dumnezeu. Ei nu trebuie să uite felul în care a lucrat Dumnezeu cu poporul Său până acum. Ei

trebuie să revitalizeze și să relateze adevărurile care au ajuns să pară de puțină importanță celor care nu cunosc din experiență personală, puterea și strălucirea care le-au însoțit atunci când au fost văzute și înțelese pentru prima dată. Aceste adevăruri trebuie date lumii în toată puterea și prospețimea lor originală.

1 febr. Secretul succesului. Fratele Olsen a vorbit dimineață, iar eu am vorbit după amiază. În ambele ocazii clădirea a fost plină.

Oh, cât de mult tânjesc să văd biserica trezită din slăbiciunea și apatia ei. Sunt puțini cei care poartă 575
poverile, puțini care se roagă mult și discută puțin, puțini care dau tot timpul mărturie. Dar sunt mulți, mulți care sunt numai spectatori. De ce, cei ce aud Cuvântul nu sunt și împlinitori ai Cuvântului? De ce nu se ridică și nu luminează, căci lumina lor a venit, și slava Domnului răsare peste ei? Hristos nu acceptă o mărturisire oricât de înaltă, cuvintele cele mai elocvente, dacă nu sunt însoțite de o trăire credincioasă a adevărului. Oamenii pot avea talent și educație, dar ce folos au acestea dacă dragostea lui Dumnezeu nu rămâne în inima lor, dacă ei nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea Lui. Veghetorii trebuie să prindă cuvintele de pe buzele lui Hristos, și să dea un sunet clar de trâmbiță. Mesajul lor trebuie să poarte acreditare divină, și Dumnezeu trebuie să-i dea eficiență, altfel ei vor fi călăuze false.

3 febr. Nevoia noastră. Am vorbit la adunarea lucrătorilor. Domnul mi-a dat putere să-mi rostesc solia cu putere și claritate.

Avem atâta nevoie de o pietate mai adâncă. Avem nevoie să primim uleiul sfânt de la cele două ramuri de măsline, „prin cele două țevi de aur prin care curge uleiul auriu din el.” Avem nevoie să înțelegem lucrarea care înaintează în cer. În această mare zi antitipică a ispășirii, noi trebuie să fim în armonie perfectă cu lucrarea ce 576
merge în ceruri înainte. Avem nevoie să ne pocăim, și să ne mărturisim păcatele. „Mărturișiți-vă greșelile unii altora, rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați.” Este prea târziu pentru ca noi să ne protejăm demnitatea. Sunt unii care, în timp ce cred că este foarte potrivit pentru alții să-și mărturisească greșelile, cred că poziția lor face imposibil ca ei să-și mărturisească greșelile. Frații mei, dacă vă așteptați ca păcatele voastre să fie șterse prin sângele lui Hristos, trebuie să le mărturișiți. Dacă frații voștri au cunoștință despre greșelile voastre, dacă poziția pe care o aveți v-a mărit influența, este cu atât mai necesar să faceți o mărturisire deplină. „Dacă umblăm în lumină după cum El este lumină, avem părtășie unii cu alții, și sângele lui Hristos ne curățește de orice păcat. Dacă zicem că nu avem păcat, ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi. Dar dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept să ne ierte păcatele, și să ne curățească de orice nedreptate.” Lăsați ca păcatele voastre să meargă înainte la judecată, ca să fie șterse când vor veni vremurile de înviare de la fața Domnului.

3 febr. Inimile părinților spre copii. Nu am participat la adunarea de dimineață. Înainte de revărsatul zorilor, în timp ce ceilalți din casă dormeau, i-am scris fratelui Lindsay și fiului său greșit. Eu văd nevoia ca părinții să lucreze în înțelepciunea lui Hristos cu fiii lor care greșesc. Inimile lor să fie umplute cu îndelunga răbdare a Mântuitorului, ca să poată atrage pe copiii lor la El, nu să îi abată de la El. Tatăl trebuie să fie un păstor tandru, 577
care să atragă pe copiii săi la Hristos cu cuvinte de iubire, lucrând neobosit pentru cei greșiți. Cei nepromițători sunt aceia care au nevoie de cea mai multă răbdare și bunătate, de cea mai tandră simpatie. Dar mulți dintre părinți dau pe față un spirit rece și nemilostiv, care nu va conduce niciodată pe cei rătăcitori la pocăință. Fie ca inima părinților să fie înmuiată prin harul lui Hristos, și iubirea Sa va găsi drum spre inimă. Atunci va avea loc o revărsare a Spiritului Sfânt ca în ziua Cincizecimii.

4 febr. „Arată-ne o minune și vom crede.” Astăzi am scris puțin din Viața lui Isus, dar am fost obligată să petrec cea mai mare parte din timp întreținându-mă cu vizitatorii. Sunt împovărată zi și noapte cu starea de lucruri din biserica din Battle Creek. Unii au apostaziat de la Dumnezeu pentru că nu au acceptat mesajele trimise lor din timp în timp. Ei dovedesc că sunt orbi spiritual. Ei nu știu ce fel de spirit au. Ei spun, fă o minune ca să știm că ești de la Dumnezeu. Dar chiar în anii aceștia ei au văzut minuni făcute de Dumnezeu. Ce minunat a lucrat Spiritul lui Dumnezeu după întâlnirea de la Minneapolis; oameni au mărturisit că au jefuit pe Dumnezeu prin reținerea zecimii și a darurilor. Multe suflete au fost convertite. Mii de dolari au fost aduși în trezorerie. 578

Experiențe bogate au fost relatate de către aceia ale căror inimi au fost înflăcărate de iubirea lui Dumnezeu. Și totuși de pe buzele unora care au încercat să predice adevărul, vine strigătul „Ce minuni faci tu? Arată-ne o minune și vom crede.” Dumnezeu a fost prezent în întâlnirile care au fost ținute. Ce dovadă mai mare putea să fie dată oamenilor decât aceea pe care au avut-o? Ce putea Domnul să facă mai mult decât ceea ce a făcut? Nu este convertirea inimii cea mai mare minune care poate fi făcută? Această minune a fost făcută, dar nu a lăsat nicio impresie.

5 febr. Mărturie credincioasă. Am participat la întâlnirea de dimineața devreme. Am avut o adunare de părtășie bună, și eu am susținut o mărturie hotărâtă. Cât de serios am fost mișcată de Spiritul lui Dumnezeu. Înainte să mă ridic în picioare, nu mă gândeam să pot să vorbesc atât de clar cum am făcut-o. Dar Spiritul lui Dumnezeu a fost asupra mea cu putere, și nu am putut decât să spun cuvintele ce mi-au fost date. Nu am îndrăznit să rețin vreun cuvânt din mărturie. Dacă chemarea solemnă la pocăință nu este luată în seamă, dacă sunt făcute declarații false cu privire la aceasta, pot să fiu aruncată la pământ, mă pot întrista, dar nu pot să retractez nimic. Eu am vorbit cuvinte ce mi-au fost date de o putere mai mare decât cea omnenească, și nu pot, chiar dacă aș vrea, să neg vreo propoziție. În timpul nopții, Domnul m-a instruit prin simboluri și după aceea a explicat însemnătatea lor. El mi-a dat cuvântul, iar eu nu îndrăznesc să refuz să-l dau poporului. Iubirea lui Hristos și, mă aventurez să adaug, iubirea de suflete, mă strânge, și nu pot să stau liniștită. Dacă prin cuvântul vorbit s-a făcut rău, este pentru că cei cărora le-a fost dat mesajul nu au loc în inima lor pentru cuvântul lui Dumnezeu. 579

8 febr. „El vă va învăța toate lucrurile.” Am vorbit de două ori în Sabat, și din nou în această dupăamiază. Timp de trei săptămâni am vorbit în fiecare zi, cu una sau două excepții. Unele din întâlnirile la care am participat au necesitat cel mai serios efort. Mi-am folosit puterile până când aproape că nu mai rezistam. Uneori credeam că am spus tot ce era necesar, și apoi povara cădea asupra mea, și nu m-am sfătuit cu carnea și cu sângele, ci în numele Domnului am rostit cuvintele date de El, lăsând consecințele în seama Lui. Uneori Domnul îmi vorbea în timpul nopții. Uneori El îmi vorbea în timp ce stăteam în picioare, descoperind înaintea mea păcatele de care unii se făceau vinovați. Spiritul Său arunca lumina în fața mea, dându-mi instrucțiuni pe care să le dau poporului. Aceasta mă face fericită; pentru că știu că unii vor primi lumina, și pentru că știu că Dumnezeu, în infinita Sa iubire și compasiune, încă Își mai cheamă poporul Său.

În multe inimi mesajele pe care le-am transmis nu au găsit niciun răspuns. În unele inimi au stârnit o rezistență hotărâtă, la fel ca și împotrivirea pe care lucrarea lui Hristos a trezit-o în inima iudeilor.

Uneori îmi vin gânduri: este voia lui Dumnezeu să stau singură, așa cum se întâmplă, și aceia care ar trebui să stea alături de mine și să mă susțină, să lucreze împotriva mea în diferite feluri, contracarând mărturiile date mie de Dumnezeu? Aceste reflexii sunt extrem de dureroase, dar când stau înaintea poporului, puterea lui Dumnezeu vine peste mine, și sunt întărită să rostesc cuvintele de mustrare și avertizare. Se împlinește făgăduința, „Mângâietorul, adică Spiritul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” 580

Dumnezeu va întări memoria celor ce vorbesc în Numele Său. El va aduce în minte cuvintele necesare pentru acea ocazie, acea porție din cuvintele Sale care vor fi hrană potrivită la timpul potrivit pentru oameni. Servitorilor Săi credincioși Dumnezeu le va fi limbă și cuvinte. Spiritul Sfânt va face ca cuvântul să aibă efect, să convingă și să convertească suflete. Sămânța semănată va cădea într-un pământ bun, și va răsări ca să aducă roade pentru viața veșnică.

1 martie. Confederații nesfințite. Mi-a fost arătat că iubirea pentru Hristos și pentru Dumnezeu aproape a murit în bisericile noastre. Și pentru că nu iubim pe Dumnezeu, ne lipsește iubirea față de ceilalți. Un spirit rece, de fier, separă credincioșii de Dumnezeu și pe unii față de alții. Unii arată o atenție specială față de câțiva favoriți, care îi aprobă și îi susțin. Oamenii sunt legați în confederații nesfințite. Unirea lor displace lui Dumnezeu. Ei s-au unit ca să aducă la îndeplinire planuri ce nu sunt în armonie cu planurile lui Dumnezeu. Domnul poate, și va strica aceste confederații egoiste. Ele sunt o cursă a lui Satana pentru a slăbi cauza adevărului prezent și a crea o stare de lucruri ce va separa poporul lui Dumnezeu de El. 581

Oamenii s-au încrezut în propria lor înțelepciune. În această înțelepciune au luat hotărâri și au făcut planuri care nu au aprobatărea lui Dumnezeu. S-a făcut așa până când multele hotărâri au devenit o piedică mai degrabă decât un ajutor pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Nevoia de un efort personal mai mare

Prea mult timp este acordat predicării. Sunt prea multe predici fără Hristos. Am fost instruită că dacă s-ar petrece mai puțin timp în predicare și mai mult în efortul personal, mult mai mult bine ar fi realizat. Lucrătorii noștri trebuie să fie obișnuiți cu aceia cărora le predică, ca să le cunoască nevoile spirituale. Lucrarea de acest fel este cu mult mai de valoare decât discursurile. Fie ca lucrătorii noștri să vină într-o legătură mult mai strânsă cu cei pentru care lucrează. Să-i sfătuiască pe bogați să-și strângă o comoară în ceruri; pentru că unde este comoara lor, acolo va fi și inima lor. Să-i sfătuiască pe săraci să dea ceva cauzei lui Dumnezeu. Nu are importanță cât de mici sunt darurile lor, ele vor fi acceptate. Să facă tot ce pot, cu plăcere și cu bunăvoință, și 582 Dumnezeu îi va binecuvânta.

„Cine nu-și ia crucea și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.” „Cine caută să-și scape viața o va pierde.” Cel ce evită lepădarea de sine și jertfirea de sine, își va pierde sufletul. Cel ce în slujba sa este adevărat și credincios, poate să-și piardă viața în această lume, dar o va găsi în împărăția lui Dumnezeu. La venirea lui Hristos va primi viața veșnică.

„Tot ce v-am poruncit”

Hristos a delegat pe ucenicii Săi să învețe și să predice toate lucrurile pe care El le-a poruncit. Fie ca orice mesager al lui Hristos să spună cuvintele lui Hristos; pentru că acele cuvinte au greutate și putere. Dacă ochii celor ce rostesc cuvintele lui Hristos ar putea fi deschiși, ar vedea agenții cerești mișcând inimile ascultătorilor cu o putere divină.

Când cei șaptezeci s-au întors din călătoria lor misionară, ei au spus cu uimire și bucurie, „chiar și dracii ne sunt supuși în numele Tău.” Ei au rostit cuvintele lui Hristos, și rezultatul a fost o manifestare glorioasă a puterii Sale.

Fie ca slujitorii lui Dumnezeu să predice un „așa zice Domnul”. Fie ca ei să se familiarizeze cu instrucțiunile Sale, citind și studiind fiecare frază, fiecare cuvânt, cu inimile înmuiate și supuse, atrase spre Dumnezeu, ca Mângâietorul să poată să-i învețe.

Învățăturile lui Hristos sunt lecțiile noastre pentru astăzi, lecțiile noastre pentru mâine. Cu cât sunt studiate 583 mai frecvent, cu atât ele vor fi mai bine înțelese.

Nevoia de antrenare spirituală

„Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul capătă premiul? Alergați, deci, în așa fel ca să căpătați premiul! Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate vesteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună, care nu se poate vesteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat.”

Aici este reprezentată nevoia de exercițiu spiritual, de antrenamentul minții și inimii. Acesta este mai esențial decât antrenamentul fizic. Prin antrenamentul inimii și minții este obținută puterea spirituală, punctele slabe din caracter sunt întărite.

CĂTRE M. LARSON

Iubite frate Larson,

După discuția pe care am avut-o, m-am simțit îndemnată de Spiritul lui Dumnezeu să-ți scriu. Am sperat să nu fiu constrânsă să dau vreo mărturie vreunei persoane la această conferință, și că Domnul îmi va cere să stăruie doar asupra principiilor generale. În întrevederea pe care am avut-o cu tine, am căutat să nu spun nimic ce ți-ar agita sau tulbura mintea, și am sperat că cuvintele adresate celor adunați la întâlnirea lucrătorilor vor avea un rezultat diferit de cel avut. Acum văd că tu m-ai căutat ca să te plângi de mine. Tu spui, „în timp ce vrei să accept explicațiile tale cum că nu ai nimic cu mine, felul în care îmi vorbești, și răspunsul pe care l-ai dat, când ți-am explicat de ce am zâmbit, și anume că 'dacă ilustrația și se potrivește, primește-o', pare să fi lăsat impresia că am făcut ceva ce nu trebuia să fac, iar aceasta a făcut necesar să mă mustri în public, și încă într-o manieră severă pentru mințile celor ce erau prezenți.”

Am sperat că după ce vei pleca de la întâlnire, vei avea un spirit cu totul diferit decât acela cu care ai venit. Eu mi-am prezentat mărturia cu privire la lucrurile ce au ieșit în evidență la Minneapolis. Am făcut aceasta pentru că am fost îndemnată de Spiritul lui Dumnezeu. Dar, ce influență au avut cuvintele și citirea manuscrisului, asupra minții tale? Ce efect au avut acestea? – în orice caz nu acela pe care ar fi trebuit să îl aibă. Am lucrat la întâlnirea de dimineață ca să-i ajut pe frații mei. Am prezentat starea de lucruri așa cum mi-a 585 prezentat-o Dumnezeu. Am ilustrat pozițiile pe care ar trebui să le ocupăm, așa cum mi-au fost prezentate. Nu am simțăminte personale în remarcile pe care ți le-am făcut în acea dimineață. Eu am spus lucrurile pe care Domnul mi le-a dat în conformitate cu lucrarea mea. În cuvintele mele către tine, nu voi îndrăzni să spun că nu Domnul m-a mișcat să fac remarcile pe care le-am făcut în timpul cuvântării. Nu-mi stă în caracter să doresc să rănesc simțămintele fraților mei – de la cei mici, până la cei mari. Eu am avut un cuvânt pentru tine, și am dorit să explici demonstrațiile pe care le-ai făcut. Ți-am cerut să o faci, și când ai explicat că ai făcut aceasta pentru că ai apreciat remarcile, Spiritul lui Dumnezeu a adus răspunsul acela pe buzele mele. Tu aveai nevoie de acele cuvinte, altfel nu ar fi fost rostite. Din rândurile pe care mi le-ai scris, sunt convinsă că ai avut nevoie de acele cuvinte.

Observ că tu privești lucrarea și misiunea mea ca fiind pe același nivel cu lucrarea ta. Acum este evident pentru mine că demonstrația pe care ai făcut-o spunea de fapt, „Aceasta este fraților ceea ce aveți nevoie, aceasta vi se aplică vouă.” Dar să aplici ție cuvântul rostit, era cel mai departe de gândul tău. Atunci când stau înaintea oamenilor, nu stau în propriul meu spirit. Cuvintele mele nu sunt ale mele, ci ale Aceluia ce m-a trimis, și mi-a dat să transmit o solie. Dacă consideri că sunt o mustrare, primește-le; căci Dumnezeu le-a socotit ca atare. Domnul nu m-a lăsat în necunoștință de spiritul pe care unii din frații mei l-au adus la această întâlnire. Nu este mireasma Spiritului lui Dumnezeu. Eu nu am de dat explicații, nici de cerut scuze. Eu ți-am vorbit 586 cuvintele Domnului; eu stau înaintea poporului, rostind o mărturie care nu este premeditată, și care nu este ticluită. Tu ai deschis acum atât de clar calea, încât nu pot să suport mai departe să nu îți fac cunoscut cuvântul Domnului pentru tine. Dacă nu îți vei umili inima ca un copil, și nu vei fi binevoitor să primești lecțiile pe care Domnul le are pentru tine în școala Sa – lecții ale umilinței minții, bunătății, și umilinței inimii – nu vei vedea împărăția lui Dumnezeu.

Am sperat să nu fiu constrânsă să dau o mărturie personală, și nu vorbesc mai mult decât mă îndeamnă Spiritul lui Dumnezeu; dar îți vorbesc în numele Aceluia care m-a trimis și mi-a dat să vorbesc oamenilor cuvintele de care au nevoie. Umilește-te sub mâna lui Dumnezeu, „căutați pe Domnul câtă vreme se mai poate găsi, căutați-l câtă vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, și cel nedrept de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, și El va avea milă de el, la Domnul nostru care nu obosește iertând.” Îți spun în numele Domnului, că nu vei ajunge la cunoștința adevărului cum este în Hristos, până nu vei da la o parte spiritul care te-a stăpânit la această întâlnire, și care te-a condus să ieși mai degrabă poziția de învățător decât aceea de elev.

Nu vreau să te raportezi la alții care au avut același spirit; dar acum îți spun ție, fratele meu Larson, că nu ești pregătit să înveți adevărul pe frații tăi, până nu ai harul transformator al lui Hristos pe inima ta. Atunci tu

vei sta la picioarele lui Isus, și vei învăța de la El lecții cu cea mai mare consecință pentru tine în viața aceasta și în viața veșnică viitoare. Tu ai nevoie să cercetezi Scripturile cu inima înmuiată și supusă de Spiritul lui Dumnezeu: ai nevoie să vorbești mult mai puțin, și să te rogi mult mai mult decât o faci. Tu ai idei așa de înalte despre tine încât nu poți să auzi vocea lui Dumnezeu. Cât de puțini din cei ce pretind a crede adevărul îl aduc practic în caracterul lor. Cei care posedă un spirit creștin vor posedea o credință asemenea unui copil. Bindecuvântarea lui Dumnezeu este peste cei ce aud și recunosc lumina pe care El o trimite, care privesc urmele pașilor Săi și aud vocea Sa. De la tine însuși nu poți face nimic. Totuși, în mâinile lui Dumnezeu și în numele lui Isus, când ești mandatat de autoritatea divină, poți face toate lucrurile, Dumnezeu însuși fiind puterea ta.

Voi care nu aveți iluminare divină puteți întreba, de ce faci așa? De ce vorbești aceste cuvinte? Oamenii vor să pună cuvinte în gura mea care i-ar scuti de ceva stânjenitor, dar Dumnezeu este scutul meu; îmi ridic capul în furtună, pentru că El, Domnul, căruia aparțin și căruia Îi servesc, nu va îngădui ca valurile să mă acopere. Dacă Dumnezeu mă întărește cum a făcut-o în ultimul Sabat și în fiecare zi de atunci încoace, mă simt întărită cu un spirit vesel și plin de curaj; pentru că experimentez în mine o putere cu care și prin care pot să împlinesc lucrarea pe care mi-a dat-o de făcut. Lucrarea lui Satana este să ridice bariere împotriva mea și a lucrării mele, care ar opri ca mesajul meu să ajungă la popor. El ar fi bucuros să mă slăbească și să mă vadă tremurând la vederea pericolelor ce mă înconjoară și a munților de dificultăți care se ridică înaintea mea. Natura mea dă înapoi dar, fără să țin cont de ea, înaintez cu îndrăzneală sfântă ca să dau piept cu o dificultate după cealaltă, care se ridică pentru a-mi bara calea; dar totuși merg înainte în numele Domnului, întâmpinându-le în credință simplă, sprijinindu-mă pe Acela care este mereu aproape, și care va merge cu mine, și care, dacă este spre gloria 588 Numelui Său, va certa valurile mării, și va treiera munții ca să ajungă ca o câmpie.

Din nou, fratele meu, îți spun că tu nu știi ce fel de spirit ai. Tu ai mare zel, dar nu este zelul pe care Dumnezeu îl împărtășește. Marele Eu Sunt îți vorbește: cunoaște-te pe tine însuși. Spiritul pe care l-ai adus în cercetarea Scripturii este același spirit pe care îl aveau iudeii în zilele lui Hristos. Ei gândeau că știu totul; gândeau că erau înțelepți și că nu mai puteau învăța nimic. Hristos a spus, „aveți urechi, și nu auziți, aveți ochi și nu vedeți”. Prejudicata, aprecierea față de sine, mândria inimii pe care o ai acum, dacă nu sunt înlăturate de Spiritul lui Dumnezeu, te vor face să umbli în scânteile aprinse de tine, și să zaci în dureri. Nu putea veni vreo calamitate mai mare în conferințele noastre, decât ca oamenii să plece către diferitele biserici cu un zel atât de orb, și cu un asemenea spirit de înălțare și mulțumire de sine cum au dezvoltat unii la această întâlnire. Fiind unul dintre aceștia, îți spun în numele Domnului să-ți cercetezi propria inimă. Umilește-te sub mâna tare a lui Dumnezeu, altfel te va umili El. Caută pe Domnul; zdrobește-ți inima, căzând pe stânca Isus Hristos.

Aș putea să-ți spun multe lucruri, dar mă opresc aici, și îți spun din nou, să nu părăsești locul acesta până nu ești pregătit pentru lucrare. Tu poți să fii o binecuvântare pentru cauza lui Dumnezeu, sau poți să fii un blestem. Ce vrei să fii? Trebuie să încredințez cazul tău Unuia puternic în sfat, care a dat bisericii din Laodicea un mesaj 589 care este cu totul aplicabil în acest timp. Eu sunt de acord să arăți această scrisoare fiecăruia și oricui alegi să o faci. Sper că va fi primită cu un spirit diferit decât cuvintele spuse ție marți dimineața.

Domnul aruncă la pământ pe toți aceia care îndrăznesc să se prezinte înaintea Lui în umblarea lor, după propriile lor idei, și care privesc la El și Îi servesc în felul lor, în puterea lor, și își ridică capetele înaintea Lui în propria lor neprihănire. Dar celor pocăiți, plini de remușcare și umiliți, El le spune: Ridică-te, stai înaintea Mea; privește la fața Mea cu desfătare, cu siguranță și bucurie; nu te teme. Cel ce vrea să se ridice în prezența Lui, trebuie ca mai întâi să se prosterneze la piciorul crucii de pe Calvar. Atunci oamenii pot fi împăcați cu Dumnezeu în Isus Hristos, și să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos. Ce înseamnă să stai înaintea Domnului? Înseamnă să dorești calea Sa mai presus de orice, ca voința lui Dumnezeu să poată fi manifestată în noi clar și tot timpul, și ca noi să nu facem nimic de la un moment la altul decât ceea ce Îi place și este spre gloria Sa. Eu-l este pierdut din vedere; noi trebuie să veghem ca să vedem fiecare semn al lui Dumnezeu, ascultând atenți cu mintea și inima pentru a auzi vocea Sa, directivele Sale, muștrările și poruncile Sale, ca să putem cunoaște calea poruncilor Sale. Aceasta este umblarea cu Dumnezeu, și aceasta înseamnă a sta înaintea Sa. Lăsați ca eu-l să moară în voi, aveți idei smerite despre voi înșivă; nu sunteți pregătiți să fiți învățători, dacă nu sunteți zilnic elevi în cauza și lucrările Maestrului.

CĂTRE W. C. WHITE

Dragă Willie,

Am primit scrisoarea ta la amiază și, oh, ce bucuroasă am fost să o primesc. Sunt atât de mulțumitoare că ești cu cei dragi din familie și că Mary nu este mai rău. Am cerut să o văd pe Reba în această dimineată. Ea crede că se simte tot mai bine în fiecare zi. Ea spune că se întărește cu siguranță tot mai mult. Spune că apetitul este bun, curajul ei e bun și are, după cum spune, tot ce vrea în ce privește hrana.

I-am luat un fular și papuci de casă din lână împletită, i-am cumpărat o pereche de papuci calzi și moi pentru copii, flanelați. Ea are companie din plin, nu tânjește deloc. Este scoasă afară cu căruciorul în fiecare zi frumoasă. Îi place să se plimbe.

Este destul de rece, dar este soare. Serile sunt foarte plăcute. Este și puțină gheață, ceea ce face mare bucurie. Sabatul trecut am vorbit înainte de masă despre intrarea lui Isus în Ierusalim. A făcut o impresie solemnă peste toată adunarea. Dupămasă am vorbit aproape o oră și am spus direct lucrurile pe care Domnul mi le-a dat să le spun, apoi i-am chemat în față. Scaunele au fost ocupate toate din față până în spate. Apoi multe din scaunele laterale au fost ocupate. Unii dintre cei care au alunecat de la credință au venit în față, unii dintre ei pentru prima dată. Leon Smith a venit în față, Robert Sawyer și mulți tineri. Ne-am rugat și apoi cei ce au venit în față și-au spus experiența. Robert Sawyer a început să încerce din nou să fie un creștin, spune el, nu în puterea lui, ci în puterea lui Hristos. Această întâlnire a făcut o impresie puternică.

De atunci am mers la adunările de dimineată. Am avut o discuție cu Larson, apoi cu Porter, dar mințile lor 591 sunt întunecate. Domnul m-a întărit, mi-a dat libertate și putere să vorbesc la întâlnirile de dimineată.

Marți dimineată, pe când făceam o ilustrație bine ținută, am văzut pe Larson cu un zâmbet larg răutăcios.

Am spus, „ce este, fr. Larson, am spus ceva nepotrivit?” Am cerut de două ori să spună motivul acestei demonstrații. În final a spus că a făcut-o fiindcă a apreciat demonstrația.

„Foarte bine”, am spus, „Dacă ți se potrivește, primește-o și sper că toți vor face aceasta.”

În următoarea dimineată nu a fost prezent. Miercuri și joi a fost din nou. Domnul mi-a dat multă putere și claritate în vorbire. Am fost surprinsă să primesc o scrisoare de la Larson în care îmi cere să îl reabilitez înaintea poporului pentru mustrarea tăioasă – sau cu alte cuvinte, să mărturisesc că am greșit față de el. Această problemă mi-a împovărat inima ca plumbul. Ce să spui unui asemenea om, cum să tratezi spiritul său puternic, a fost o problemă dificilă de rezolvat. Nu știam ce să fac. Am lăsat totul lui Isus și dimineata m-am ridicat și am scris opt pagini fratelui Larson, dar nu am putut să le folosesc. În această dimineată, vineri, când m-am ridicat să vorbesc, am spus ascultătorilor, da, o cameră plină de ascultători, despre cuvintele spuse acum două dimineți, și cred că niciodată nu am vorbit mai ferm decât în această ocazie.

Tocmai am primit o scrisoare bună de la fratele Watt. El a spus că a venit plin de opoziție la întâlnire, dar primește mărturia pe care am dat-o, și dorește să mărturisească fratelui Waggoner și ascultătorilor cu prima ocazie. Sunt convinsă că Spiritul lui Dumnezeu este la lucru. Ce vor face aceste spirite puternice, nu pot să spun.

Larson a cerut să mă vadă acum câteva minute. Am fost mult prea ocupată ca să îl văd. Ce vrea să spună, nu știu, dar simt că vor să mă facă să spun ceva de care să se poată folosi și, trebuie să fiu înțeleaptă ca șerpii și blândă ca porumbeii. Domnul m-a binecuvântat în Sabat și am fost binecuvântată tot timpul cât am vorbit. 592 Încrederea mea este în Dumnezeul lui Israel.

Voi vorbi de acum în fiecare dimineată la întâlniri. În prima dimineată nu erau decât câțiva la adunarea de dimineată. Camera este plină acum.

Trebuie să ajungem la aceeași decizie ca în scrisoarea ta cu privire la termene. John și J. E. Waggoner au cercetat problema și planurile tale sunt în ordine. Voi veni și eu, atunci.

Edson a plecat în Indiana, pentru două săptămâni. Nu știu cum pot să-ți trimit vești. Fratele Olsen a venit înapoi din est. Are rapoarte bune, despre care cred că va scrie curând.

Am avut o discuție cu fratele S. H. Lane. El are moralul bun dar, spune el, le-au rămas doar doi lucrători în statul New York.

Tocmai am primit o scrisoare de la A. T. Jones ca răspuns la scrisoarea ce i-ai trimis-o. Ai și tu o copie după ea. El spune că ți-a trimis una și ție. Sunt puțin obosită așa că închei.

Mama

Ms-4-1890

8 Martie, 1890

PREDICĂ

E. G. White

Ieri dimineață, înainte de a veni la întâlnirea de dimineață, sufletul meu a fost adânc tulburat. Nu pot să vă spun cât de mare a fost presiunea. Părea să ajungă până la agonie, iar în timpul nopții am fost în agonie. Nu știam la ce să mă aștept, și cât de mult va mai dura acest lucru. După ce am venit de la Minneapolis, am stat în biserică înaintea poporului. Le-am spus ceea ce mi-a prezentat Domnul. Am stat înaintea lor în această încăpere, când comitetul s-a adunat aici. Le-am spus că fiecare dintre cei care și-au împietrit inimile când au fost la Minneapolis, și care s-au purtat așa cum au făcut, nu vor vedea nicio rază de lumină până nu vor mărturisi aceasta. Aceasta nu a avut nicio influență asupra fratelui Smith, ci s-a împotrivit cât a putut de tare ca să tragă lucrurile înapoi. A trebuit să stau tot timpul să împing lucrurile înainte, iar când am simțit că nu mai pot să o fac, atunci am auzit cuvintele, „Sunt în spatele tău să împing cu tine.” Lumina care mi s-a dat cu o noapte înainte, mi-a descoperit din nou influența care este la lucru și unde va conduce ea. Vreau să vă spun, fraților, oricine ați fi, vreau să vă spun, că voi călcați pe același teren pe care au călcat cei din zilele lui Hristos. Voi ați avut experiența lor, dar Dumnezeu ne-a scăpat ca să nu ajungem la același rezultat ca și ei. Dar, cu toate că ați auzit mărturisirea mea, cu toate că a fost mărturia Spiritului lui Dumnezeu, voi v-ați adunat toate puterile – câțiva dintre voi, oameni tari cu voință tare – ca să mergeți în direcția voastră, să luptați pe direcția voastră. Domnul să aibă milă de sufletele voastre, pentru că aveți nevoie. Voi ați stat exact în calea lui Dumnezeu. Pământul trebuie să fie luminat de slava Sa, și dacă rămâneți în starea în care sunteți astăzi, veți putea foarte ușor să spuneți că Spiritul lui Dumnezeu este spiritul diavolului. Voi ați spus acum prin acțiunile voastre, prin atitudinea voastră, că este spiritul diavolului. Voi ați spus astfel, și o veți spune când va veni criza. Și pe când mă rugam aici pe genunchi, am avut dovada că se va face o schimbare. Spiritul lui Dumnezeu a venit asupra mea, lumina din ceruri a luminat în inima mea, și harul Său mângâietor este peste mine. Mintea mea este la fel de limpede ca razele soarelui; mă bucur astăzi în Domnul, Mântuitorul meu. Îi mulțumesc Domnului că nu am fost descurajată de moarte; Îi mulțumesc Domnului că m-am prins de brațul puterii infinite ca să pot sta singură. Aceia care ar fi trebuit să stea alături de mine, căci Domnul voia ca ei să stea cu mine pentru a primi binecuvântările, au stat împotriva ca să-mi închidă drumul la fiecare pas. Vreau să vă spun fraților, sunt între noi unii care se ocupă cu discuțiile în contradictoriu. I-am avertizat la Minneapolis să nu pună niciodată vreun lucrător în vreo Conferință alături de un astfel de frate. În ultimii douăzeci de ani a strălucit lumină asupra mea cu privire la cei ce se angrenează în controverse. Ei vor schimba lumina în întuneric. Acesta este lucrul pe care vrea să-l facă fratele Matthew Larson. El are o educație; dacă Spiritul Sfânt nu vine asupra lui, el nu va merge cu această cauză până la sfârșit. Care e problema? Sunt îngrijorată pentru fratele Larson; mi-e teamă pentru fratele Larson. Eu nu mai vreau să stau cu voi de vorbă dacă voi nu veți fi alți oameni. Voi veți lua cuvintele mele. Veți pune o interpretare falsă în ele, și le veți face să însemne altceva decât ceea ce înseamnă. Iar celor ce stau și critică, dați-mi voie să vă spun, voi umblați în lumina scânteilor din tăciunii voștri, și sunteți de fapt în întuneric. Este cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu a prezentat cazul înaintea mea. I-am spus aceasta fratelui Morrison când eram în Des Moines. I-am spus: „dacă tu nu vrei să ieși, ca fratele Canright, este pentru că vrei să fii un om convertit; cât despre orice suflet care este în legătură cu tine, pe care l-ai educat și l-ai antrenat pentru dispută, tu vei vrea să nu fi făcut lucrarea aceea.” Fraților, noi nu suntem chemați pentru această lucrare. Nu suntem chemați să studiem autori necredincioși, să ne deschidem mințile sugestiilor diavolului. Suntem chemați să ne pregătim pentru judecată, și suntem chiar la granițele lumii veșnice. Mulți dintre ce ce sunt aici

594

595

vor merge la câmpurile lor de lucru ca să întărească cele ce sunt gata să moară, sau să fie puteri ale întunericului. Ce veți face voi în această situație?

Vă rog fierbinte pe voi care sunteți astăzi aici, care ați nutrit păcate, oricare ar fi fost ele, înlăturați-le din cale. Dumnezeu vă va ajuta să fiți convertiți. Oh, eu pot să văd astăzi zâmbetele lui Isus. Sunt atât de recunoscătoare. Știu că Domnul ne va ajuta, dacă vrem să curățim calea Împăratului. Am sperat, frate Porter, pe când erai în Kansas, și Spiritul Domnului a venit peste tine, am sperat că vei sta în lumină; dar tu nu ești în lumină. Să nu fiți surprinși dacă, din moment ce sunteți în întuneric, refuz să am vreo întrevedere cu vreunul dintre voi. V-am vorbit din nou și din nou. Hristos spune: „de ce nu vreți să ascultați cuvintele Mele?” Eu voi spune, „de ce nu vreți să ascultați cuvintele lui Hristos care vă sunt prezentate? De ce vreți să rămâneți în întuneric? Lor le este atât de frică să vadă că mai este o rază de lumină. Ei vor să ridice orice barieră ce poate fi ridicată împotriva ei. Voi lucrați ca și iudeii. Nu vă țineți de fratele Smith. În numele lui Dumnezeu, vă spun, el nu este în lumină. El nu mai este în lumină de când a fost la Minneapolis. Voi v-ați strâns laolaltă, v-ați format unii pe alții, și ați încercat pe orice cale să rezistați Spiritului lui Dumnezeu. Dumnezeu să aibă milă de sufletele voastre. 596

Acum fraților, vă implor pe voi, cei care căutați lumina, să nu vă fie sufletele pline de pasiunea prejudecăților, vă implor chiar acum să pierdeți din vedere pe orice om; vă implor să căutați pe Dumnezeu. Nu le dați voie să vă inducă în eroare, nu-i lăsați să schimbe lumina în întuneric. Dar vă îndemn să insistați pe dovada premiului înaltei chemări în Isus Hristos. Voi aveți nevoie de Spiritul Sfânt, de convingerea de păcat; și fie ca Dumnezeu să lase ca El să Se odihnească peste voi astăzi. Îi mulțumesc pentru lumina Sa și pentru Spiritul Său. Îi mulțumesc pentru harul Său, și doresc să-mi agăț de El sufletul neputincios. Eu stau aproape singură; doar numai Dumnezeul lui Israel poate lucra.

Dar dacă Isus, când a fost pe pământ, cu toată puterea și minunile Sale nu a putut sfărâma prejudecata din inima oamenilor, ce putem face noi? Fraților, rugați-vă. Nu vă contraziceți, ci rugați-vă lui Dumnezeu, și fiecare suflet să se sprijine pe Dumnezeu. Să căutăm pe Domnul cât putem să-L găsim. Lăsați adevărul lui Dumnezeu să intre în inimile voastre; deschideți ușa. Vă spun aici înaintea lui Dumnezeu, că chestiunea legământului, așa cum a fost prezentată, este adevăr. Este lumină. Mi-a fost prezentată în linii clare. Iar pe voi, cei care vă opuneți luminii, vă întreb pentru cine lucrați, pentru Dumnezeu sau pentru diavolul? Este lumină clară din cer, și ea înseamnă mult pentru noi. Ea ne arată că nu puteți depinde de inteligența și de criticismul vostru, ci trebuie să vă agățați sufletul neputincios de Isus Hristos, și numai de El. Domnul să vă ajute să vedeți. Domnul să vă ajute să înțelegeți. Îngerii lui Dumnezeu vor fi în jurul nostru, dacă ne vom ține de ce este drept. Oriunde este Hristos, acolo sunt îngeri. Oriunde este Hristos, acolo sunt și îngerii ca să transmită puterea, harul și slava. Eu Îl onorez pe Domnul și Învățătorul meu. Eu vreau să duc steagul adevărului până la încheierea lucrării acestei solii. Iar când solia va triumfa, vreau să triumf și eu cu ea. Buzele mele nu vor mai fi sigilate. Am vegheat să văd ce curs vor lua acești oameni, cât de multă lumină vor primi în sufletele lor. Am vegheat ca să văd. I-am spus fratelui Dan Jones, eu nu vreau să-ți spun opinia mea, credința mea. Sapă în Biblie. Scufundă sonda adevărului ca să afli adevărul. Dar vă spun astăzi, pe când tăceam, Domnul mi-a descoperit noapte după noapte, cazurile în mod individual. Puterea convertitoare a lui Dumnezeu este necesară în mijlocul nostru. El va lucra prin lucrătorii noștri, așa cum a făcut în Betleem. El va revărsa lumina și slava Sa peste noi, dacă vom vrea să-I dăm o șansă. Dar când începi să vorbești cu ei, ei vor face cuvintele tale să însemne altceva. Diavolul este alături de ei. El este alături de ei așa cum a fost alături de bărbații din Nazaret când Hristos a proclamat că El este Unsu. Puterea lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt, marele Convingător, spunea că este așa, și chiar ei au spus că este așa. Dar Diavolul a spus, 'gândiți-vă puțin; iată, mama și frații Lui sunt chiar aici cu noi.' Apoi Satana a trasat calea, și ce a urmat? Erau gata să Îl împingă în prăpastie. Nu este bine să-ți pui piciorul niciun centimetru sub puterea întunericului. Dumnezeu să ne ajute ca aici, pe acest teren, să ne predăm Lui. Am rostit mărturie peste mărturie, dar nu are nicio greutate. Ei au respins totul, afară de ideile lor proprii. Domnul să vă ajute să nu vă închideți inimile și mințile față de această mărturie. Domnul să vă ajute să o primiți ca și adevăr. 597 598

CĂTRE U. SMITH

Frate Smith,

Deși scrisoarea pe care ți-am trimis-o nu pare a avea influența pe care aș fi vrut să o aibă, încă nu te las, nu vreau să te las.

Cu o noapte înainte, Domnul mi-a deschis înțelegerii multe lucruri. Mi-a fost descoperit clar care este influența ta, ce a fost ea la Minneapolis. Am știut, căci zi de zi Domnul mi-a descoperit aceasta, și tot timpul după această întâlnire am știut că ești înșelat și îi înșeli și pe alții, așa că în ziua socotelilor finale nu te vei întâlni doar cu felul tău de acțiune, ci și cu rezultatele influenței tale asupra altor minți. Tu ai refuzat mărturiile ce mi-au fost date de Domnul pentru tine și ai lucrat ca să le faci fără efect, așa cum au făcut Core, Datan și Abiram. Tu ai făcut aceasta și aceasta îți este imputat în cărțile din ceruri.

Tu ai întărit mâinile și mințile unor oameni ca Larson, Porter, Dan Jones, Eldridge, Morrison și Nicola și, prin ei, a multor alora. Toți te citează, și dușmanul neprihănirii privește cu plăcere.

Am fost avertizată cu privire la această stare de lucruri încă din 1882. Mi s-a arătat ceea ce va fi dacă prin lucrare serioasă, nu vei ieși din dificultățile în care erai implicat. Ai mărturisit vreodată profesorului Bell în legătură cu poziția și lucrarea făcută atunci? Ai lăsat ca acest păcat să meargă înainte la judecată, ca să fie șters când va veni învierea și când El are să-L trimită pe Isus?

Noaptea trecută mi s-au descoperit clar unele lucruri. În ce poziție cu mult mai bună ai fi astăzi, dacă ai fi crezut cuvintele pe care Domnul mi le-a dat pentru tine la Minneapolis, și cât de mult ai fi putut face ca să oprești curentul necredinței ce s-a revărsat atât de rapid la cea întâlnire. Ți-am prezentat lucrurile pe care Domnul mi le-a prezentat în timp ce eram în Elveția, cât și în 1882.

Tu ai întărit mâinile făcătorilor de rele. Gândește-te câți s-au unit cu Core, Datan și Abiram. Două sute cincizeci de căpetenii, oameni cu renume în Israel. Ei au luat o poziție la fel de fermă, cum ai luat și tu. Ei au lucrat la fel cum ai lucrat tu. Poporul a crezut în Core, Datan și Abiram pentru că ei le-au prezentat lucrurile într-o lumină falsă. Ei au crezut sincer că acești oameni erau drepti. Ei au auzit atâtea reprezentări false, și că Moise și Aaron ar fi cu totul greșiți, dar rezultatele au dovedit cine era drept și cine era rău. Core, Datan și Abiram au făcut o lucrare similară cu cea pe care o faci tu.

Am o mărturie clară pentru frații Rogers și Larson, pentru Dan Jones, dar aceștia adaugă la impresiile care deja ți-au întunecat și încâlcit mintea, pentru că ei sunt chițibușari mari, în special Larson și Porter. Larson este educat pentru dispute. Antrenamentul său, modelarea aceasta asupra lui, trebuie să fie șterse și chipul lui Hristos să fie pus în loc, altfel sufletul lui este pierdut.

Poziția ta a întărit elementele care există în această întâlnire, ceea ce m-a constrâns să dau o mărturie de care aș fi vrut să fiu scutită, dar nu îndrăznesc să tac. Cei fără experiență, Larson, Porter, Dan Jones și alții care nu m-au cunoscut din experiență pe mine și lucrarea mea, sunt nevinovați comparativ, însă tu care ai cunoscut-o încă din tinerețe, vei purta greul responsabilității. Tu nu ai ținut cont de lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Prin atitudinea și cursul pe care l-ai urmat, ai făcut fără efect mărturia și influența care ar fi trebuit păstrată vie și întărită de tine, de vocea ta, de pana și aderența ta la acestea. Dar nu ai făcut așa și trebuie să înduri rezultatele.

Am mărturii pe care le adresez către diferiți oameni și le voi mai adresa, cu toate că umblarea ta este de un asemenea caracter încât spune că mărturiile nu sunt de încredere; și tu formezi oameni ca Larson care, ca și fratele Morrison, a studiat cărți ale necredincioșilor pentru a întâmpina oponenții cu argumente. Mi s-a arătat că influența ta va fi primită, necredința lor va fi întărită, și când Dumnezeu le va trimite o muștrare, ei vor face cum ai făcut și tu, aruncându-mi în față ceva ce a spus sau a făcut cineva, sau ceva ce unii cred în mod neîntemeiat că văd pe calea mea, care i-ar autoriza să întoarcă spatele mărturiei, să umble ca tine, departe de orice influență pe care Dumnezeu ar vrea să o exercite asupra lor, prezentându-te ca scuză pentru că ei fac astfel; iar apoi, când aceia la care ai contribuit ca vederea spirituală să le fie sucită, vor accepta sofisticările lui Satana în locul adevărului pur și nepângărit, și ei vor fi prinși în cursă și luați, la ușa cui vor fi păcatele lor? Tu îndrepti mințile lor împotriva mărturiilor Spiritului lui Dumnezeu. Tu îndrepti pașii lor pe o cale pe care nu

600

601

Dumnezeu te-a condus. Orbii spiritual îi conduc pe aceia pe care i-ar fi putut conduce pe calea credinței, a încrederii și a păcii.

Îți spun în numele Domnului, Dumnezeului lui Israel, și tu și ei veți cădea în groapă. Tu nu știi ce lucrare iese din mâinile tale, dar într-o zi o vei vedea așa cum este în realitate. Tu ai dovada lucrării pe care mi-a dat-o Dumnezeu, dovadă pe care acești oameni nu o au. Eu nu mă pot armoniza cu tine și cu spiritul pe care l-a manifestat fratele Butler. Îți spun că nu este de la Dumnezeu, este un alt spirit. Din nou te implor să cazi pe Stâncă și să fii zdrobit, dacă Domnul a vorbit vreodată prin tine. Tu ești în cel mai mare pericol, iar alții care cred că trebuie să vadă cum vezi tu, să creadă cum crezi tu, își pun sufletele în pericol. Ei au lumină, dar nu vor să o vadă. Ei au dovada, dar nu vor să o recunoască.

Nu pot suporta gândul să fii lăsat ca și Core, Datan și Abiram. Oricine se unește cu tine și nu umblă în lumina Domnului ci în scânteile propriilor tăciuni, va apune în întuneric.

Eu simt cea mai gingașă compasiune pentru tine. Mi-aș da viața torturii și morții, dacă aceasta ar salva sufletul tău. Tu cunoști experiența altora care au umblat pe aceleași cale pe care ți-ai pus acum picioarele. Repeti istoria acelora care au disprețuit sfatul și au făcut mărturiile fără efect. De ce nu schimbi această ordine de lucruri înainte de a fi prea târziu, prea târziu pentru totdeauna? Nu poți să faci binele să fie rău și adevărul minciună, nici nu poți face din minciună adevăr și din rău, bine. 603

Prin influența ta, faci ca alți oameni care au făcut același lucru înaintea ta, și închizi ușa sufletului așa ca, dacă Dumnezeu trimite lumină din cer, nicio rază de lumină să nu pătrundă în sufletul tău pentru că tu ai închis ușa ca să nu poată intra.

Pericolele ultimelor zile sunt asupra noastră, într-un timp când noi trebuie să căutăm lumină, putere, har și slavă, într-un timp când avem nevoie să fim legați mai strâns de cer, pentru ca raze de lumină să fie trimise de la tronul lui Dumnezeu, când îngeri cerești slujesc acelora care vor moșteni mântuirea.

Avem nevoie mai mult ca oricând să ne înțelegem căile. Ele merg pe alături din cauza necredinței, din cauză că lipsește discernământul spiritual pentru a deosebi mesagerii lui Dumnezeu, și în mijlocul pericolelor ce se înmulțesc pe calea noastră, avem nevoie să depindem tot mai puțin și mai puțin de înțelepciunea și de sofismul uman, și să ne lipim tot mai strâns de singura putere care ne poate fi un refugiu în fața acestora și în fața pericolului de a ne închide ușa ca puterea lui Hristos să nu ne poată atinge mai mult decât i-a atins pe iudei. Vrei tu să fii unul din aceia care întărește pe împotrivitori? Vrei să fii găsit ca Core, Datan și Abiram într-un timp ca acesta? Hristos întreabă, „când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8)

După ce, prin purtarea ta ai stricat mințile și credința în mărturii, ce ai câștigat? Dacă tu ți-ai recâștiga credința, cum vei putea să înlături impresiile de necredință pe care le-ai semănat în alte minți? 604

Nu te strădui atât de tare să faci lucrarea pe care o face Satana. Această lucrare a fost făcută la Minneapolis. Satana a triumfat. Această lucrare se face aici.

Cu o noapte în urmă mi s-a arătat că dovezile cu privire la legăminte erau clare și convingătoare. Tu, fr. Dan Jones, fr. Porter și alții, vă folosiți puterile de investigare pentru nimic, pentru a produce o explicație cu privire la legăminte diferită de poziția prezentată de fratele Waggoner. Dacă ați fi primit adevărata lumină care stălucește, nu ați fi imitat, și nu ați fi mers pe același fel de interpretare și construire greșită a Scripturilor, așa cum au făcut iudeii. Ce i-a făcut pe ei atât de zeloși? De ce se agățau ei de cuvintele lui Hristos? De ce Îl urmăreau spionii ca să prindă cuvinte pe care să poată să le repete, să le interpreteze greșit și să le sucească așa încât să însemne ceea ce mințile lor nesfinte vroiau să le facă să însemne? În acest fel, înșelau ei poporul. Ei născociau lucruri false. Ei făceau din acele lucruri mijloace pentru a întuneca și rătăci mințile.

Problema legămintelor este o chestiune clară și va fi primită de orice minte sensibilă și lipsită de prejudecăți, dar Domnul mi-a dat o vedere din interior a problemei. Tu te-ai întors din fața luminii clare, de teamă că problema Legii în Galateni avea să fie acceptată. Legat de Legea în Galateni, eu nu am nicio povară și niciodată nu am avut, și știu că frații Smith, Porter, Jones sau oricare altul, nu va fi pregătit să primească lumina, fie să-și întărească, fie să-și dezmințească poziția, până când fiecare din voi nu veți fi oameni cu adevărat convertiți înaintea lui Dumnezeu. După felul în care toți ați tratat lumina pe care Dumnezeu v-a dat-o, având în vedere cunoștința voastră sau modul în care interpretați Scripturile, eu nu cred că veți fi sub controlul Spiritului lui Dumnezeu, până când nu veți cădea pe Stâncă și nu veți fi zdrobiți. Dacă întoarceți spatele razei de lumină de 605

teamă că va fi nevoie să acceptați poziții pe care nu vreți să le luați, lumina aceea devine întuneric pentru voi, așa încât dacă veți crede o minciună, în mod sincer veți pretinde că este adevăr. Eu știu despre ce vorbesc.

Ms-2-1890

9 martie, 1980 (ref. Întâlnirea de la Minneapolis)

SPIRITUL DE DISCERNĂMÂNT

Predică (Incompletă)

E. G. White

Vreau să citesc câteva cuvinte din primul capitol din Fapte – versetul opt: „ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi; și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului”. Citim în al doilea capitol (versetele 1- 4), „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.”

Fraților, binecuvântarea despre care se vorbește aici, o putem primi dacă venim cu toată inima la Dumnezeu, dacă o golim de orice fel de prejudecată, de orice îndoială și necredință; atunci putem aștepta Spiritul lui Dumnezeu. Dar lucrurile stau așa cum v-am prezentat într-o dimineață în legătură cu aducerea lui Hristos la templu. Preotul L-a luat în brațe, dar nu a văzut nimic în El. Dumnezeu nu l-a vorbit și nu l-a spus „Acesta este mângâierea lui Israel”. Dar imediat ce a venit Simion, condus de Spiritul lui Dumnezeu, fiind sub influența Acestuia, Spiritul Sfânt fiind asupra sa, el a văzut Copilașul în brațele mamei Sale, și fiecare semn care indica 607 faptul că mica familie era săracă, dar în momentul când a privit acestea, Dumnezeu i-a spus „Acesta este mângâierea lui Israel.”

Aici avem două caractere distincte. Preotul care oficia nu L-a cunoscut; dar cineva L-a recunoscut, pentru că se afla în starea în care putea discerne lucrurile spirituale. El trăia într-o relație strânsă cu Dumnezeu. El trăia în legătură cu interesele veșnice viitoare, și de aceea a recunoscut Spiritul lui Dumnezeu.

Cum este cu fiecare dintre noi personal? Noi știm că Spiritul lui Dumnezeu a fost cu noi. Știm că a fost cu noi tot timpul la adunări. Nu avem nicio îndoială că Domnul a fost cu fratele Waggoner când a vorbit ieri. Nu este nicio îndoială. Eu nu mă îndoiesc deloc că puterea lui Dumnezeu a fost peste noi într-o măsură bogată. Pentru mine, ieri la întâlnirea de după masă a fost numai lumină în Domnul. Dacă s-ar fi deschis larg ușa inimii și l s-ar fi permis lui Isus să intre, ieri am fi avut momente prețioase. Nu mă îndoiesc deloc.

Foarte mult contează spiritul cu care cercetăm Scripturile. Dacă ne apropiem cu dorința de a învăța, gata să învățăm, cu inimile eliberate de prejudecățile noastre, fără să căutăm să conformăm Scripturile cu propriile noastre idei, ci ideile noastre să le conformăm cu Scripturile, atunci vom cunoaște învățătura. O vom înțelege. Dar dați-mi voie să vă spun, fraților, dacă aveți discernământ, puteți înțelege când lucrează Dumnezeu. Voi nu aveți nevoie de minuni ca să mărturisească despre aceasta, pentru că vedeți că minunile nu le-au adus niciun bine evreilor. Le-au avut sub ochi, dar nu le-au adus niciun bine.

Femeia din Samaria care a venit să asculte de Hristos – L-a acceptat fără nicio minune, pentru că a crezut 608 cuvântul Său. Ea s-a bucurat pentru lumină și s-a dus și a vestit-o vecinilor ei. Aceștia sunt cei pe care iudeii îi urau. Samaritenii primeau lumina. Când Hristos a venit la iudei cu toată puterea maiestății Sale, cu tot harul Său manifestat în vindecări mari și în revărsarea puternică a Spiritului Său, ei nu au vrut să le recunoască. De ce? Pentru că prejudecățile pe care le aveau în inimă îi stăpâneau, și cele mai mari minuni pe care El le putea face nu aveau niciun efect în inima lor.

Dacă nu vrem să recunoaștem lumina pe care Dumnezeu o trimite, ori soliile Lui pentru noi, atunci suntem în pericol de a păcătui împotriva Duhului Sfânt. În acest caz noi Îi întoarcem spatele și dacă putem găsi vreun lucru mic ca să ne putem agăța îndoielile noastre de el, începem să punem întrebări! Întrebarea este, a trimis Dumnezeu adevărul? A ridicat Dumnezeu pe acești bărbați ca să vestească adevărul? Eu spun, da, Dumnezeu a trimis pe acești bărbați să ne aducă adevărul pe care nu l-am fi avut dacă Dumnezeu nu ar fi trimis pe cineva să ni-l aducă. Dumnezeu mi-a dat lumină ca să recunosc Spiritul Său, și deaceia eu îl accept, și nu îndrăznesc

să-mi ridic mâna împotriva acestor persoane, pentru că aş ridica-o împotriva lui Isus Hristos, care trebuie recunoscut în mesagerii Săi.

Vreau să aveţi grijă, fiecare dintre voi, ce poziţie luaţi, ca să nu vă înfăşuraţi în norii necredinţei pentru că vedeţi imperfecţiuni; voi vedeţi un cuvânt sau vreun lucru mic, care probabil se întâmplă, şi îi judecaţi după aceasta. Voi trebuie să vedeţi ce face Dumnezeu cu ei. Voi trebuie să vedeţi dacă Dumnezeu lucrează cu ei, şi apoi trebuie să recunoaşteţi Duhul lui Dumnezeu care este descoperit în ei. Iar dacă alegeţi să vă opuneţi acestuia, veţi proceda exact aşa cum au procedat evreii. Voi aveţi toată lumina şi toate dovezile pe care le-au avut ei. Ei au respins lumina cu toate că Dumnezeu făcea minuni mari. Inimile lor erau atât de pline de prejudecăţi încât în cele din urmă au spus: El face minuni cu puterea lui Belzebug, prinţul diavolilor; aşa face El minunile.

Fraţilor, Dumnezeu doreşte să stăm lângă omul care duce felinarul; doreşte să fim acolo unde este lumina, şi acolo unde Domnul a dat trâmbiţei un sunet clar. Este nevoie să dăm trâmbiţei un sunet clar. Noi suntem în nedumerire şi îndoială, şi bisericile sunt gata să moară. Dar acum citim: „apoi am văzut un alt înger venind din cer, cu o putere mare; şi pământul s-a luminat de slava lui. Şi a strigat cu voce tare, spunând, a căzut, a căzut Babilonul cel mare, şi a devenit un locaş al dracilor, şi locuinţa oricărui spirit necurat, o colivie a oricărei păsări necurate şi urâte.” (Apoc. 18:1,2).

Cum vom putea să cunoaştem ceva despre această solie, dacă nu suntem dispuşi să recunoaştem lumina cerului când vine la noi? În schimb primim imediat cea mai întunecată amăgire, dacă vine de la cineva care este de acord cu noi, cu toate că nu avem nici cea mai mică dovadă că Spiritul lui Dumnezeu l-ar fi trimis. Hristos spune, „Eu am venit în numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi” (vezi Ioan 5:43). Exact aceasta se petrece în continuu aici, de la Minneapolis încoace. Pentru că Domnul a trimis o solie în numele Său care nu se potriveşte cu propriile voastre idei, de aceea (concluzionaţi că) nu poate fi un mesaj de la Dumnezeu. Cum îndrăzniţi să vă asumaţi riscul de a încerca într-o măsură cât de mică să evitaţi ... (incomplet)

Ms-2-1890

Battle Creek, Michigan, 16 martie, 1890

NUTRIREA CREDINŢEI, NU A ÎNDOIELII

Predică

E. G. White

610

Aş vrea să spun câteva cuvinte despre credinţă. Vreau să spun, fraţilor şi surorilor, că nu este natural pentru noi să credem, ci este foarte natural pentru noi să cultivăm necredinţa. Acesta este păcatul chinuitor, şi este păcatul obsedant în poporul lui Dumnezeu. Nu a fost natural pentru mine însămi să cred, şi am avut lecţii foarte severe în acest punct până am ajuns să ştiu că nu este siguranţă pentru mine să nutresc niciun moment vreo îndoială. Niciodată nu am pus adevărul la îndoială, dar m-am îndoit cu privire la mine şi lucrarea mea.

Am o mare întristare în inimă – o am cam de la întâlnirea de la Minneapolis încoace – şi am să vă spun şi de ce. Pentru că Dumnezeu mi-a vorbit aşa cum a făcut-o în ultimii patruzeci şi cinci de ani, şi eu am prezentat aceste lucruri, iar fraţii au ştiut şi au văzut roadele, şi totuşi necredinţa a intrat printre ei. De ce? Ei vor primi mărturiile altcuiva, şi le vor crede. Acum, când se află în faţa mişcărilor vizibile ale Spiritului lui Dumnezeu, dacă Spiritul ar fi în inimile lor, le-ar recunoaşte imediat. Dar necazul este că Spiritul nu este în ei. Şi ei niciodată nu vor cerceta aceste lucruri să vadă dacă sunt aşa.

Motivul pentru care am simţit aşa la Minneapolis este că am văzut că oricine va lua o poziţie similară celei pe care au luat-o ei la Minneapolis, va ajunge în cea mai întunecată necredinţă. Nu s-a văzut aceasta din nou şi din nou? Când vedem cum a fost încercat Hristos când a venit pe pământ, când vedem împietrirea inimilor, când vedem ce poate face duşmanul cu natura umană când pune necredinţă în inimă, cred că ar trebui să simţim aşa o teroare în sufletele noastre încât să nu îndrăznim să deschidem inima mizeriilor necredinţei şi să locuim în atmosfera ei, aşa cum se întâmplă de când am fost la Minneapolis.

Noi ne mirăm cum de Hristos S-a rugat cu o asemenea agonie. Nu S-a rugat pentru El, ci din cauza împietririi inimilor, căci cu toate că El era Calea, Adevărul şi Viaţa, poporul era atât de împietrit încât nu putea

să vadă și să accepte aceasta. Și pentru că voi mergeți pe urmele lor, acesta este necazul meu. Așa cum ei au pășit atunci pe calea necredinței, alții pășesc astăzi pe aceeași cale, și mâhnirea mea este aceeași cu cea pe care a simțit-o Hristos. Ei se pun în locul în care Dumnezeu nu mai are nicio altă putere cu care să-i atingă. Toate săgețile din tolba Lui s-au epuizat.

Simt aceasta în fiecare adunare pe unde merg. Am simțit că există o apăsare a necredinței. Este la fel de evident cum a fost întotdeauna. Pot să merg printre necredincioși (la fel cum Hristos i-a vorbit femeii samaritence, și samaritenii au ieșit și au auzit); pot să merg în mijlocul celor care nu au auzit niciodată adevărul, iar inimile lor sunt mai sensibile decât ale acelor care au fost în adevăr și au avut dovada lucrării lui Dumnezeu. Dar ei se scuză, „nu am știut că așa stăteau lucrurile.” Când vom primi Spiritul lui Dumnezeu în inimile noastre, El ne va vorbi. Aici este necazul. Când văd că Domnul lucrează într-o anumită direcție, ei încep cu toată puterea creierului, cu toată puterea de gândire, cu toată puterea vorbirii, cum e cazul și aici, să împiedice lucrarea lui Dumnezeu. Dați-mi voie să vă spun, mărturia va fi aceasta, „vai de tine Horazine, vai de tine Betsaido! Pentru că dacă s-ar fi făcut în Tîr și Sidon lucrările acestea mari care s-au făcut în tine, s-ar fi pocăit de multă vreme în sac și cenușă.” (Matei 11:21)

612

Eu știu despre ce vorbesc, și cum nu mă aștept să am prea multe ocazii în care să vă vorbesc, vreau să vă spun din nou: „cădeți pe Stîncă”. Nu am nicio speranță pentru voi, dacă nu faceți așa. Mă bucur – da, și sunt mulțumitoare – pentru că unii încep să vadă că este lumină pentru noi. Dacă vrem să stăm în beci, putem să o facem, dar singura cale pentru fiecare dintre noi este de a lupta lupta cea bună a credinței. Nu este ceva ce vine în mod natural, dar noi trebuie să luptăm lupta cea bună a credinței în loc de a absorbi toată necurăția necredinței. Dacă este vorba de o sugestie a necredinței, i se acordă credit imediat.

Nu veți avea niciodată o lumină și o dovadă mai mare decât cea pe care ați avut-o aici; dacă așteptați până la judecată, ceea ce ați avut aici vă va condamna. Dumnezeu a vorbit și puterea Lui a fost în mijlocul nostru, și dacă nu aveți dovezi destule care să vă arate unde și cum lucrează Dumnezeu, nu le veți avea niciodată. Voi va trebui să adunați razele de lumină pe care le-ați avut, și nu să tot întrebați.

„Dar sunt unele lucruri care nu sunt explicate.” Ei bine, ce dacă nu este explicat totul? Unde este greutatea dovezii? Domnul va echilibra mintea dacă poate fi influențată de Spiritul lui Dumnezeu; iar dacă nu, atunci ea va decide de partea cealaltă. Ei vor ajunge exact unde a ajuns Iuda; vor vinde pe Domnul lor pentru treizeci de arginți sau pentru altceva. Ei vor sacrifica totul necredinței.

Vă voi spune de ce este inima mea atât de apăsată. Pentru că orice minte care este sub influența necredinței și a celor spuse de unii și de alții, și care lucrează împotriva luminii și a dovezilor ce au fost prezentate de la adunarea de la Minneapolis încoace – vă spun fraților că îmi este teribil de teamă că în cele din urmă vor cădea. Îmi este teribil de teamă că nu vor birui niciodată. Dar sângele Mielului și mărturia Mielului trebuie să fie de partea dreaptă a chestiunii. Când Dumnezeu lucrează – și ei nu văd nicio lumină ca să știe că El lucrează, ei se pun tocmai sub puterea dușmanului și lucrează exact pe direcția lui – apoi se scuză și spun că nu au știut. „Oh” spunea Hristos, „dacă ar fi știut că este Domnul slavei, nu L-ar fi răstignit.” Ei bine, de ce nu L-au cunoscut? Dacă ar fi știut măcar că aceste obiecții cu care ne-am luptat nu erau obiecții, atunci nu le-ar fi făcut. Este vreo scuză pentru aceasta? De ce nu au știut ei? Au avut dovezile Spiritului, și numai raționamentul fals, pervertirea cuvintelor și a pozițiilor, înțelegerea greșită, au fost cele care i-au condus în această poziție periculoasă.

613

Vă spun, cu Dumnezeu nu se glumește. El este un Dumnezeu gelos, și când Își manifestă puterea așa cum a manifestat-o, este foarte aproape de păcatul împotriva Duhului Sfânt să nu-L crezi. Descoperirile puterii lui Dumnezeu nu au avut niciun efect ca să miște și să trezească persoane din poziția lor de îndoială și necredință. Dumnezeu să ne ajute să ieșim afară din cursele diavolului! Dacă este cineva care are nevoie să fie mișcat, atunci sunt aceia care la Minneapolis au luat poziție de partea cea rea.

Este un adevăr acela că noi nu putem face nimic împotriva adevărului, ci doar pentru el. Adevărul prețios al lui Dumnezeu va triumfa; are triumful în el, și nu va cădea la pământ, dar unii vor cădea, la fel ca și în zilele lui Hristos. Ei au granițele și căile lor, și Dumnezeu trebuie să lucreze în felul trasat de ei. Dumnezeu dezamăgește oamenii în mare măsură. El lucrează exact invers așteptării lor. Iudeii credeau, desigur, că aveau să fie binecuvântați cu un Mesia. Dar, nu aveau loc pentru Hristos. El a trebuit să facă burdufuri noi pentru a pune în ele vinul nou al împărăției Sale. Tocmai așa va face aici. Coroana este în mâinile lui Hristos, dar mulți o vor pierde, și pentru ce? Pentru că nu aleargă în cursă.

614

Eu am văzut cum lucrează dușmanul. El nu vrea să lase poporul să plece. Dar, oh, nu lăsați ca vreun suflet să plece de aici cu întunericul, pentru că va fi un trup al întunericului oriunde va merge. Va duce cu el aceste semințe și va începe să le samene, și va strica încrederea poporului în adevărurile prețioase pe care Dumnezeu le vrea să ajungă în poporul Său. Eu am spus fraților noștri tot mereu că Dumnezeu mi-a arătat că El a ridicat bărbați care să ducă adevărul poporului Său, și că acesta este adevărul. Dar ce efect a avut asupra lor? Ei sunt aceiași; așa că nu sunt nicio garanție. Care e problema? Fraților, spun din nou, cădeți pe Stâncă și fiți zdrobiți! Nu încercați să vă scuzați. Hristos spune că dacă ei își aduc jertfele și își mărturisesc păcatele, dacă după aceea își aduc aminte de alte lucruri, chiar de ar fi vorba numai de unul, să vină și să aducă o jertfă pentru acesta.

Fraților, avem nevoie de simplitatea lui Hristos. Eu știu că El are o binecuvântare pentru noi. A avut-o la Minneapolis, și a avut-o pentru noi aici în timpul Conferinței Generale. Dar nu a fost primită. Unii au primit lumina pentru popor și s-au bucurat de ea. Au fost și alții care au stat în spate, și poziția lor a acordat încredere altora ca să discute necredință, și au hrănit aceasta. Fraților, dacă vă așteptați ca fiecare dificultate să fie clarificată înaintea voastră, și așteptați până se va clarifica, atunci veți avea de așteptat până la judecată, și veți fi cântăriți în balanță și găsiți prea ușori. 615

Fraților, nu pot fi asigurate mijloace ca să avem un timp pentru rugăciune? Puterea mea este aproape epuizată. Dacă este posibil, aș vrea să mă retrag deoparte înainte să-mi consum aici ultimul gram de putere. De ce nu ne rugăm lui Dumnezeu? De ce nu ne prindem direct de mâinile lui Dumnezeu? De ce să așteptăm ca Domnul să ne umilească? Dumnezeu așteaptă ca bărbații care s-au pus în cale, să se umilească; dar mi s-a spus, „dacă nu se vor umili ei, îi voi umili Eu.” Dumnezeu va lucra. El va avea lucrarea pregătită pentru Spiritul Său. Trebuie să aibă loc o pregătire pentru ultima mare zi, și noi trebuie să venim în poziția în care să putem să lucrăm uniți, cu intensă seriozitate și curaj pentru Dumnezeu.

Aș vrea ca unii dintre aceștia să se adune din nou, și apoi vreau ca cei ce stau aici și tot pun întrebări, și sunt aproape gata să renunțe la mărturii – vreau să știu de ce o fac; și dacă ceva poate fi luat din drum, Dumnezeu să ne ajute să o facem! Trebuie să știm de ce are dușmanul așa putere asupra minților omenești, cum are aici. Așa ceva nu am mai văzut în toată experiența mea, de când am pornit prima dată în lucrare. Poporul lui Dumnezeu, care a avut lumină și dovezi, stă acolo unde Dumnezeu nu va lăsa să cadă binecuvântarea asupra lor. 616

În capelă, puterea lui Dumnezeu era gata să vină peste noi. Pentru un timp scurt am simțit ca și cum aș putea privi direct în slavă; dar spiritul de acolo a făcut ca aceasta să se retragă. E nevoie să înțelegem cum lucrăm. Eu vorbesc aceste lucruri lămurit pentru că știu că nimic altceva nu se poate face. Noi am încercat să încurajăm cu privire la credință.

Un frate crede că sora White nu-și înțelege propriile ei mărturii. Am auzit aceasta la Minneapolis. De ce? Pentru că frații nu sunt de acord cu ele. Ei bine, sunt unele lucruri pe care le înțeleg. Înțeleg îndeajuns pentru a recunoaște Spiritul lui Dumnezeu și a urma vocea Păstorului. Înțeleg aceasta bine.

W-82-1890

Battle Creek, Michigan, 9 martie, 1980

CĂTRE W. C. WHITE ȘI SOȚIA

Dragă Willie și Mary,

Ieri E. J. Waggoner a ținut un discurs foarte plin de putere. I-am auzit pe mulți dintre cei prezenți, care au mărturisit în unanimitate că Dumnezeu a vorbit prin el. Fratele Smith a fost prezent și, au spus că a ascultat cu atenție.

După amiază ne-am întâlnit în capelă. Au fost mulți de față. Frații Olsen și Waggoner au condus adunarea. Domnul mi-a dat un duh de rugăciune. Binecuvântarea lui Dumnezeu a venit peste mine, și toți au știut că Spiritul și puterea lui Dumnezeu erau peste mine, și mulți au fost foarte binecuvântați. Am vorbit cu seriozitate și hotărâre, și mulți au depus mărturie, și s-au făcut unele mărturisiri; dar schimbarea nu a fost completă, nu am avut biruința totală pe care am dorit-o.

În dimineața aceasta ne-am adunat în camera dinspre est a tabernacolului. Au fost înălțate multe rugăciuni spirituale, și au fost făcute multe mărturisiri excelente. Apoi am vorbit din nou. Eram plină, și am revărsat mărturia mea în avertizări, muștrări și încurajări. Se produce o schimbare. Acum avem întâlniri ce țin de la șapte jumătate până la ora nouă a.m., pentru rugăciune și adunare de părtășie.

Mărturiile fratelui Olsen sunt pătrunzătoare. Credem că vom vedea salvarea lui Dumnezeu. În dimineața aceasta au fost prezenți fratele și sora Prescott. Am vorbit fără ocolișuri. Am o libertate perfectă, și numesc lumina, lumină, iar întunericul, întuneric. Le-am spus ieri că despre cele două legăminte, cred așa cum am prezentat în Volumul 1 (Patriarhi și Profeți). Dacă aceasta este și poziția fratelui Waggoner atunci el are adevărul. Noi sperăm în Dumnezeu.

Astăzi ei îl așteaptă pe Dan Jones.

Am o problemă pe care doresc să o aduc în fața voastră. Fratele Waggoner aproape că este convins să meargă în Texas și să meargă împreună cu Sara și cu mine la Fresno. Eu cred că ar fi bine pentru el să facă aceasta, pentru că nu va mai avea o ocazie așa de favorabilă cu așa costuri mici. Scrieți-mi ce gândiți cu privire la acest plan. Eu cred că este un plan bun, afară doar dacă voi vedeți vreun motiv să nu fie dus la capăt.

Scrieți-mi dacă credeți că e nevoie de sora McOmber să fie cu Mary. Îmi scrie că va veni pe la noi în această săptămână să o ducă pe sora ei la sanatoriu pentru o operație chirurgicală. Scrie-mi cât de des poți. Eu nu știu ce să pun înaintea lui Mary Steward. Fratele Eldridge crede că aici nu este loc de muncă pentru sora Clay, pentru că ei au mai mulți decât pot folosi acum. Eu o las să stea la mine, să lucreze la scrierile mele. Căpitanul Eldridge crede că acesta este cel mai bun lucru pe care îl pot face, chiar dacă ar fi fost un loc pentru ea ca să se apuce de lucrul pe care intenționează să-l facă. Ea este o femeie respectabilă.

Mă gândesc că o putem ține pe Edna la lucru să copieze pentru Fannie. Dacă nu face aceasta, nu ar fi cel mai bun lucru să o reținem, pentru că nu vom avea ce să-i dăm de lucru. Acum, Mary, tu mi-ai trimis o rochie cu sacul de voiaj din Colorado. Am crezut că am un yard de material ca și rochia, în cutia cu fructe. Mi-am propus să-mi fac mâneci noi din bucata aceasta de pânză, pentru că mânecile de la haina mea sunt tare strâmte. Dacă vezi asemenea bucăți de material, te rog trimite-mi-le prin poștă, și îmi voi face mâneci din acestea. A fost o gaură arsă cu un cărbune aprins în bucata de material. Eram sigură că bucata de material este în cutie cu rochia, dar poate să nu fi fost.

Reba se plimbă în fiecare zi și spune că se întărește tot mai mult. Este veselă tot timpul – nu se plânge.

Vă salut cu mult drag pe voi, copiii mei, pe nepoți, pe mama Kelsey și pe Mary.

C-60-1890

Battle Creek, Michigan, 10 martie, 1980

CĂTRE W. A. COLCORD
(Incomplet)

Iubite frate Colcord,

Am fost atât de presată de multă muncă, de vorbire și scris, încât nu am avut timp să-ți scriu. Am să răspund la întrebările tale cât pot mai bine. Nu cred că este vreo capacitate în mine ca să scriu articolele în revistă sau să scriu cărțile pe care le public. Cu siguranță eu nu le-aș fi putut scrie. În ultimii patruzeci și cinci de ani am primit lumină și am comunicat lumina dată din cer poporului cât și celor la care am putut ajunge. Eu caut să fac voia Tatălui meu din ceruri.

Nu am trecut niciodată printr-un asemenea conflict, așa o împotrivire hotărâtă față de adevăr – față de lumina pe care Dumnezeu a binevoit să mi-o dea – ca de la întâlnirea de la Minneapolis încoace. Am simțit tot mereu că trebuie să fac o mișcare decisivă, să ies din acest element al opoziției, dar de fiecare dată Domnul mi-a făcut de cunoscut că trebuie să stau la postul datoriei mele și că El va sta cu mine.

Aceasta a fost cea mai puternică, îndelungată și persistentă împotrivire pe care am cunoscut-o vreodată. Am acum un scop clar, să scriu experiența mea în deplinătatea ei imediat ce voi avea timp pentru aceasta, ca aceste evenimente să fie înregistrate în felul în care s-au petrecut. Mulțumesc lui Dumnezeu că victoria a apărut.

Fratele Butler și fratele Smith sunt oamenii care dacă ar fi stat acolo unde Domnul i-ar fi dorit, ar fi stat de partea mea în loc să mă împiedice în lucrarea pe care Dumnezeu mi-a dat-o s-o fac. Cei ce nu au avut experiența și lumina pe care au avut-o acești bărbați, vor da socoteală doar pentru lumina pe care Dumnezeu le-a dat-o lor.

Dar atitudinea acestor doi frați, cuvintele și influența lor, au făcut ca munca mea să fie de o sută de ori mai 621 grea decât ar fi fost dacă ei ar fi stat în sfatul lui Dumnezeu. Dar ei nu au făcut așa.

W-30-1890

Battle Creek, Michigan, 10 martie, 1890

CĂTRE W. C. WHITE ȘI SOȚIA

Dragi copii, Willie și Mary,

Tocmai am sosit de la adunare. Camera a fost plină, cele trei apartamente au fost făcute unul. Dumnezeu a revărsat din nou asupra mea Spiritul rugăciunii. Credința s-a prins de brațul puterii infinite. Am avut binecuvântarea lui Dumnezeu. Am vorbit treizeci de minute. Dumnezeu mi-a dat putere să vorbesc celor prezenți.

Unele mărturisiri au fost făcute și destul de mulți dintre cei care au fost în întuneric au mărturisit că L-au găsit pe Isus și sunt liberi în Domnul. Fratele D. T. Bordeau a vorbit la obiect. A vorbit și fratele Porter, dar mărturia pe care a făcut-o nu a fost ca și celelalte ce au fost rostite. Nu a fost o lumină pentru adunare, ci în contrast evident cu ceea ce s-a spus.

Este tot mai multă și mai multă eliberare. Întunericul nu mai este elementul care are controlul. Așteptăm mai mult din Spiritul lui Dumnezeu, tânjim, sperăm și credem că Domnul ne va da o binecuvântare specială. Cât de mult tânjesc să văd pe acești lucrători liberi în Domnul și plini de bucurie în Dumnezeul lor.

Nu voi pleca la Chicago dacă pare necesar să rămân să ajut, dar dacă e mai bine, voi merge la Chicago pentru o săptămână, de vinerea viitoare. Sunt atât de mulțumitoare că curentul s-a schimbat, și că Domnul lucrează pentru lucrătorii Săi. Mulți dintre ei se vor întoarce în câmpul lor de lucru cu multă lumină, cu o experiență mai adâncă, și cu mai mult curaj în Domnul. Sănătatea mea este destul de bună, dar sunt foarte obosită; însă binecuvântarea lui Dumnezeu este de mare valoare pentru mine. Cred că voi avea binecuvântarea lui Dumnezeu. M-am temut că va trebui să părăsesc acest loc plin de depresie și descurajare, dar Dumnezeu 623 ne-a dat semne ale bunății, și El va aduce poporul Său în starea în care vor putea lauda numele Lui cel sfânt.

Mă gândesc mult la voi, aș vrea să vă văd pe toți. Ne rugăm pentru voi, ca binecuvântarea lui Dumnezeu să fie asupra voastră, și cred că Domnul va răspunde rugăciunilor noastre.

Am auzit că fratele Jones a venit acasă în această după amiază.

Mi-a făcut o deosebită plăcere să aud că fratele Prescott predă studenților lui aceleași lecții pe care le-a predat fratele Waggoner. El prezintă legămintele. John crede că prezintă într-o manieră clară și convingătoare.

De când am declarat în ultimul Sabat că vederile cu privire la legăminte, așa cum sunt prezentate de fratele Waggoner, sunt adevăr, se pare că multe minți au găsit multă ușurare.

Sunt înclinată să cred că fratele Prescott primește mărturia, deși nu a fost prezent când am făcut această afirmație. Am gândit că e timpul să iau poziție și sunt fericită că Domnul m-a împins să dau mărturia pe care am dat-o. Fratele Larson nu și-a deschis buzele. Nu știu ce simte. M-am gândit că pare oarecum afectat, dar este atât de reținut, încât nu pot spune. Mulți par a obține binecuvântarea credinței și a iertării. L-am chemat pe fratele Olds pe nume și i-am dat o mărturie la obiect. El a făcut o mărturisire Sâmbătă după amiază. În această dimineață el a vorbit foarte umilit și zdrobit. Fratele Binghouse spune că nu a fost atât de binecuvântat în viața lui, cum a fost în aceste ultime zile. Fratele Warren arată binecuvântarea pe fața sa, pentru că arată ca și cum Soarele Neprihănirii ar străluci peste el. El mărturisește că niciodată nu a mai simțit așa de mult binecuvântarea lui Dumnezeu în inima sa. Fratele Fero și-a umilit inima, și spune că este liber în Domnul și este binecuvântat 624 într-un mod minunat. Fratele Watt a vorbit din nou în această dimineață și a spus că a dobândit o experiență bogată și adâncă în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. El pare a fi un cu totul alt om, și mulți ale căror nume nu le știu, vin la lumină. Oh, eu sper și mă rog ca această lucrare să meargă înainte cu

mare putere. Noi trebuie să avem binecuvântarea lui Dumnezeu, profundă, bogată și deplină. Fratele Olsen stă bine, ferm și liber, hotărât de partea cea dreaptă. Ce fel de curs va lua D. L. Jones și ce curs va lua Porter și Larson, care au fost atât de angajați în a semăna necredință și prejudecată, nu pot să-mi imaginez. Eu sper ca ei să fie născuți din nou.

Nu mai am nicio povară, și nu pot spune din ce motiv. Sunt liberă și vorbesc după cum mă îndeamnă Spiritul lui Dumnezeu, iar cuvântul vorbit este primit din plin de cei mulți care sunt prezenți. Bărbații care au ținut lucrurile până acum, sunt fără putere. S-a instalat un curent puternic orientat spre cer și, dacă așteptăm pe Domnul vom vedea cu siguranță mântuirea Sa. El va lucra în favoarea noastră. El nu va lăsa ca acest institut misionar să se termine în confuzie și întuneric. Aproape toți cei ce au vorbit, au mărturisit că s-au simțit puși la încercare pentru că nu au avut privilegiul să asculte învățăturile fratelui Waggoner fără atât de multe întreruperi. Ei s-au simțit afectați și gata să-și piardă răbdarea din această cauză, și cu lacrimi au mărturisit că nu a fost spiritul cel bun, așa că bărbații ce și-au făcut lucrarea de a arunca întuneric în clasă văd că nu au primit prea multe mulțumiri pentru ostenele lor de a-și vehicula ideile.

Sunt sigură că fratele Prescott va sta la mărturie, ca toți dealtfel, cu puține excepții. Fratele Breed, cred că se va lămuri.

Cred că am să țin această scrisoare până după adunarea de mâine înainte de masă.

11 martie. Dragii mei copii: Inima mea este plină de mulțumire și laudă pentru Domnul. Dumnezeu a revărsat peste noi binecuvântarea Sa. Coloana vertebrală a acestei rebeliuni este sfărâmată în aceia care au venit din alte locuri. În această dimineață sala a fost plină. Mai întâi am avut rugăciune, apoi a vorbit fratele Olsen; eu am urmat în aceeași direcție în care lucrez de o săptămână, din ultimul Sabat. Domnul a pus în gura mea cuvinte pe care să le vorbesc, și fratele Bordeau a vorbit bine. Fratele Waggoner a vorbit foarte umil. Fratele Steward a vorbit cu mare umilință și mult simț. Fratele Fero a vorbit bine. Fratele Larson a vorbit și a mărturisit că simțurile lui nu au fost corecte. Eu am răspuns și el a luat poziție alături de mărturie.

Fratele Porter s-a ridicat în picioare, așa de zdrobit încât câteva momente nu a putut să spună nimic; apoi a spus că atunci când m-am adresat lui personal, înaintea celor adunați în capelă, el s-a ridicat împotriva, dar el simte acum că a fost tocmai ceea ce avea nevoie, și a mulțumit Domnului pentru muștrare. A mărturisit răul pe care mi l-a făcut mie și fratelui Waggoner și, în umilință, și-a cerut iertare. A spus că nu poate să vadă clar în toate punctele în ce privește legămintele, dar că va umbla umilit înaintea Domnului, că va urma lui Isus și va căuta lumina tot timpul. A spus că nu a crezut mărturiile, dar a spus, „acum le cred, Domnul ne-a vorbit în această dimineață prin sora White. Cred fiecare cuvânt; accept mărturia ca de la Dumnezeu. Stau de partea lor, pentru că cred că astfel stau de partea Domnului.”

Fratele Dan Jones a fost prezent. El și-a ținut capul aplecat peste scaun tot timpul. Nu l-a ridicat deloc până ce adunarea s-a încheiat. El s-a întors numai ieri după amiază. A fost prezent fratele Eldridge. Toată sala plângea cu hohote și lăuda pe Domnul pentru că s-a văzut o descoperire a puterii Sale. El S-a apropiat cu îndurare. Nu am auzit nimic de la fratele Smith, dar sperăm că influența îndurătoare a Spiritului lui Dumnezeu se va odihni peste el, și el va găsi drumul să iasă din întuneric. Suntem plini de speranță și curaj pentru că acești bărbați, așa de puternici și cu păreri înalte despre ei, au început să simtă că lucrează împotriva Spiritului lui Dumnezeu.

Vorbirea mea a fost înregistrată. Când am să o obțin, am să v-o trimit. Eu cred că va fi o stare diferită de lucruri decât cea care a fost, și lucrarea făcută la Battle Creek va ajuta. Fratele Prescott a vorbit bine și clar; a spus celor adunați că Dumnezeu ne-a vorbit în dimineața aceasta prin sora White. A spus „să luăm aminte la aceste cuvinte.” A plâns ca un copil când fratele L. și P. și-au făcut mărturisirea. Fratele Olsen este atât de fericit și se simte atât de înviorat, și abia știe ce să facă. Fratele Waggoner este atât de mulțumitor.

Mă grăbesc să termin ca să o puteți primi.

CĂTRE W. C. WHITE ȘI SOȚIA

Dragii mei copii, Willie și Mary,

Ieri (miercuri) am solicitat o întâlnire cu cei mai de seamă. Frații U. Smith, Leon Smith, Olsen, Fero, Watt, Prescott, Waggoner, McCoy, Larson, Porter, Colcord, Ballenger, Webber, Dan Jones, Wakehman, G. Amadon, Eldridge, Breed, și profesorul Miller. După rugăciunea fratelui Smith, am spus că fratele Waggoner are câteva lucruri de spus pe care aş vrea să le audă, și care vor elibera unele minți de idei greșite. Apoi el a luat lecțiile Școlii de Sabat, explicând ultimele lecții și acuzațiile ce i s-au adus lui că ar fi făcut-o intenționat. Aceasta și explicațiile fr. Jones, au luat aproape o oră. Toți au avut libertatea să vorbească după cum au găsit de cuviință, întrebând ce au vrut. Toate aceste lucruri păreau a fi satisfăcătoare.

Apoi am început să spun experiența pe care am avut-o în California cu unii, mereu gata să fugă de mărturii. „Este gândul sorei White, opiniile ei; iar opiniile ei nu sunt mai bune decât ale noastre, doar dacă este vorba de ceva ce a văzut în viziune.” Le-am spus care a fost rezultatul acestor lucruri. Le-am vorbit de eforturile mele de a da solilor și soliei o șansă reală la Minneapolis. Am vorbit deschis despre discuțiile pe care le-am avut cu cei de la comitetul Review and Herald, despre prejudecățile existente în minți, despre discuțiile lor din case, despre cuvintele rostite pe care îngerii le-au înregistrat în cărțile din ceruri, despre ușurătatea și ironia fratelui Rupert în camera fratelui U. Smith. Am vorbit despre fr. U. Smith care nu a venit să stea de vorbă cu mine, nu a venit să mă întrebe de ce parte stau, ce cred sau ce nu cred, și nu a vrut să se unească cu noi la timpul de rugăciune.

Puterea care a fost peste mine când am vorbit poporului a fost o dovadă îmbelșugată că Domnul era cu mine. Dar străvechiul spirit, ca și al fariseilor, i-a posedat și le-a orbit ochii și le-a încurcat judecata. Ei nu au știut mai mult decât iudeii, de ce spirit erau conduși. 628

Am vorbit despre întâlnirile de aici, din Battle Creek, de după conferință – că mărturia mea a fost făcută fără efect. Waggoner a vorbit bine. Știu că a rămas o impresie favorabilă asupra minților, și nu s-a făcut nicio agitație, niciun spirit de opoziție. Eu am întrebat, „cum ai putut, frate Smith, să mă tratezi așa cum ai făcut? Cum ai putut să stai direct în calea lucrării lui Dumnezeu?”

În cele din urmă a ajuns să spună – că a primit o scrisoare din California de la fratele Butler, prin care îi spunea că au fost făcute planuri ca să se introducă legea în Galateni. Apoi s-a explicat că nu a fost făcut niciun plan. Poți să-ți dai seama cum trebuie să fi părut aceste explicații celor prezenți. I-am spus fratelui Smith că el ar fi trebuit să fie ultimul care să-mi blocheze drumul și, prin atitudinea lui să întărească îndoielile și necredința în mărturii. El a avut dovezi îmbelșugate că mărturiile mele nu s-au schimbat în caracter, în influență, de când m-a cunoscut. El a cunoscut despre ele și despre locul pe care l-au ocupat în lucrare, mai mult decât orice alt om în viață. El a fost în legătură cu soțul meu și cu mine din tinerețe și de aceea este mai responsabil decât oricine.

16 martie (duminică). Am auzit că întâlnirea pe care am avut-o în ultima miercuri a fost un succes. Cred că aceia care au făcut atâta caz din așa puțin, au fost foarte surprinși de desfășurarea sau de prezentarea problemei de către E. J. Waggoner și de mine însămi. La întâlnirea de joi dimineața, fr. Larson a vorbit, venind ceva mai aproape de lumină. A vorbit și fr. Porter, dar cu reținere – nimic liber și clar. 629

Eram aproape fără speranță în așteptarea unei zdrobiri generale a sufletelor sub influența Spiritului și puterii lui Dumnezeu. Îmi era așa de greu, o atât de greu. Joi am fost bolnavă. Nu m-am ridicat prea mult. Am fost fără vlagă, nu am putut scrie nimic. Vineri dimineața am fost bolnavă; nu am fost la întâlnirea de dimineața. Am fost epuizată toată ziua. Mi s-a cerut să vorbesc în Sabat, dar nu am avut puterea. Am trimis vorbă fratelui (Dan) Jones să invite pe fratele Waggoner să vorbească. Părea să fie un pic de reținere, dar în final a fost invitat și a transmis o solie prețioasă legată de mesajul către biserica Laodicea – tocmai ceea ce aveam nevoie. Aceasta a fost o altă binecuvântare bogată pentru biserică.

După amiază o altă adunare a fost ținută în capelă. Nu am fost în stare, dar fratele Olsen a dorit mult să vin, și eu am consimțit să fac astfel. Am vorbit de trei ori – de două ori foarte scurt, odată ceva mai lung. Fratele Olsen a vorbit bine. A avut prezentări foarte bune. Erau tocmai la subiect. Fratele Porter a vorbit, dar nu era liber. Fratele Eldridge a spus despre întâlnirea de acum câteva zile pentru investigarea unor lucruri, că a fost

excelentă. El a spus că se așteptau la un uriaș cu care au de luptat, dar care s-a dovedit a fi doar un om de paie. S-a simțit ușurat pentru că, din fericire, a fost dezamăgit. Larson a vorbit bine. Fratele Porter a vorbit, dar nu atât de clar și la subiect pe cât ne așteptam. Oh, cât de greu este pentru acești oameni să moară!

Apoi a vorbit fratele Dan Jones. El a spus că a fost tentat să dea la o parte mărturiile; dar dacă ar fi făcut astfel, ar fi dat totul la o parte pentru că a văzut că mărturiile sunt împletite cu solia îngerului al treilea; și a vorbit despre scenele teribile ale ispășirii lui. Cu adevărat mi-a fost milă de om.

După o vreme m-am ridicat și am spus câteva cuvinte la subiect. „Acum”, am spus, „am auzit cuvintele voastre, și dacă voi, frații mei, ați fost atât de greu încercați cu privire la mărturii, atunci trebuie să puteți arăta clar în mine, în lucrarea mea, sau în mărturiile în sine, ce anume v-a provocat toată această îndoială și necredință. E posibil ca oameni sensibili, cu minți critice să fie atât de creduli încât să primească afirmațiile oamenilor și presupunerile lor, să strângă declarații și să-și pună atâta încredere în imaginații, împotrivindu-se tuturor dovezilor pe care Dumnezeu a binevoit să le dea la întâlnirea de la Minneapolis și de atunci înapoi pentru a le confirma credința în mărturii pe tărmuri biblice prin aplicarea testului pe care l-a dat Hristos – „după roadele lor îi veți cunoaște” – un pom rău nu poate face roade bune, nici un pom bun nu poate face roade rele – și să nu știe dacă mărturiile sunt din cer sau din iad?

„Voi, bărbați dotați cu rațiune, vreți să vă gândiți puțin la aceste lucruri, și apoi să vă gândiți ce spirit vă conduce și v-a pus în mișcare la Minneapolis și de atunci înapoi? Cercetarea voastră va fi cu siguranță sensibilă dacă va fi orientată spre adevăratele lucruri pe care ar trebui să le cercetați, iar credința voastră va deveni tare în acele lucruri în care aveți siguranță că puteți să le credeți. Dacă nu ați văzut dovada că mărturiile poartă acreditare cerească, vreți să-mi spuneți ce să dea Domnul ca dar bisericii Sale, ca să poarte pecetea cerească? Vreți, vă rog, să vă gândiți critic la aceste probleme și să le rezolvați satisfăcător pentru mințile voastre proprii? Nu veți fi voi obligați, dacă sunteți sinceri, să spuneți că ați lucrat în întuneric, departe de lumină, dovadă și adevăr? Acest spirit nu poartă semnele puterii divine, ci ale puterii și subtilităților dușmanului lui Dumnezeu și al omului. Eu vă spun că este de jos și nu este în armonie cu Spiritul lui Dumnezeu, sau cu solia pe care a dat-o servitorilor Săi pentru timpul prezent. Când Domnul trimite lumina și hrana de care toate bisericile au nevoie, ne putem aștepta ca vrăjmașul a toată neprihănirea să facă tot posibilul pentru a le împiedica să ajungă la popor în felul natural în care sunt date de cer. El umple mințile de necredință și îndoieli, ca să se învârtă în serviciul său, să servească scopului său, și să intercepteze lumina pe care Dumnezeu o trimite aleșilor Săi.”

Fratele Olsen a lucrat bine, dar nu s-a produs o schimbare decisă. Duminică dimineața, deși obosită și aproape descurajată, m-am aventurat să merg la întâlnire. Nu am spus nimic până când adunarea era aproape să se încheie, și apoi am făcut câteva remarci. Le-am pus în față ce au făcut ca să anuleze efectul a ceea ce Domnul încerca să facă, și le-am spus și de ce. Legea în Galateni a fost singura lor pledoarie.

„De ce”, am întrebat, „interpretarea voastră a legii în Galateni vă este mai dragă, și voi sunteți mai zeloși să vă mențineți ideile legate de acest punct, decât să recunoașteți lucrările Spiritului lui Dumnezeu? Voi ați cântărit fiecare mărturie prețioasă trimisă de cer, după propria voastră măsură, așa cum ați interpretat și legea în Galateni.” Nimic nu poate să ajungă la voi în ce privește adevărul, dacă nu are amprenta voastră, ideile prețioase pe care le-ați idolatrizat în ce privește legea în Galateni.

„Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, roadele Spiritului lui Dumnezeu, nu au nicio greutate dacă nu sunt marcate cu ideile voastre despre legea în Galateni. Îmi este frică pentru voi și îmi este frică de orice interpretare a voastră din Scriptură ce dă pe față un spirit atât de necreștinesc cum a fost cel manifestat, și care m-a costat un efort care nu era necesar. Dacă voi sunteți atât de precauți și atât de critici ca nu cumva să primiți ceva în dezacord cu Scriptura, aș dori să priviți aceste lucruri în adevărata lor lumină. Să fiți precauți în sensul de a vă fi teamă ca să nu păcătuiți împotriva Spiritului lui Dumnezeu. Oare mințile voastre critice au luat în considerare acest punct de vedere al subiectului? Eu spun că dacă vederile voastre despre legea în Galateni și roadele lor, au caracterul pe care l-am văzut la Minneapolis și tot mereu de atunci înapoi, atunci mă rog să fiu cât mai departe posibil de această înțelegere și interpretare a Scripturilor. Mie mi-e frică de orice aplicație a Scripturilor ce are nevoie de un asemenea spirit și produce asemenea roade cum sunt cele pe care le-ați manifestat. Un lucru este cert, eu nu voi fi niciodată în armonie cu un asemenea spirit, atât timp cât Dumnezeu îmi dă rațiune.

„Învățătura voastră, în unele aspecte, nu se recomandă minții mele și nici minții altora. Voi nu ați fi putut da o reputație mai bună teoriilor voastre decât așa cum ați făcut-o.

„Acum fraților, nu am nimic de spus, nicio povară în ce privește legea în Galateni. Această problemă o văd cu consecințe minore în comparație cu spiritul pe care voi l-ați adus în credința voastră. Este din același material cu spiritul manifestat de iudei față de lucrarea și misiunea lui Isus Hristos. Cea mai convingătoare mărturie care poate prezenta altora că noi avem adevărul, este spiritul care însoțește prezentarea acestui adevăr. Dacă sfințește inima primitorului, dacă îl face gentil, amabil, binevoitor, răbdător, sincer și asemenea lui Hristos, atunci el va da dovadă de faptul că are adevărul original. Dar dacă omul face așa cum au făcut iudeii atunci când opiniile și ideile le-au fost contrazise, atunci cu siguranță nu putem să primim asemenea mărturie, pentru că nu produce roadele neprihănirii. Felul în care interpretau Scriptura nu erau corecte, și totuși iudeii nu au vrut să primească dovada dată de descoperirea Spiritului lui Dumnezeu, ci au fost gata, atunci când ideile le-au fost contrazise, chiar să omoare pe Fiul lui Dumnezeu.

„Merită să vă gândiți la aceste lucruri. Isus nu a putut să dea lecțiile Sale prețioase, deși a venit în lume ca să le dea acelor ce ar fi trebuit să le primească. El a reprezentat situația cărturarilor și fariseilor din vechime, prin niște burdufuri vechi, uscate care nu puteau ține vinul cel nou al împărăției Sale; de aceea El a trebuit să facă burdufuri noi în care să poată pune vinul cel nou. Adevărul Său a găsit loc în inima femeii samaritene, o păcătoasă. A făcut un burduf pentru vinul împărăției Sale când l-a chemat pe Matei, vameșul; a făcut burdufuri în care a putut să toarne vinul nou, când i-a chemat pe pescari.” 633

Fratele Dan Jones a vorbit la întâlnirea de duminică dimineața, după ce am spus ceva de felul celor de mai sus, și arăta ca bolnav când a recunoscut câteva lucruri și a luat poziție de partea mărturiilor. Fratele Porter a vorbit la subiect. El a făcut mărturisiri umile cu lacrimi și cu o vorbire zdrobită, și a regretat cursul pe care l-a urmat. El a spus, „sora White, fii sigură că rugăciunile noastre te vor însoți. Te vom susține când vei merge să-ți faci lucrarea obositoare. Credem că lucrarea ce o faci este de la Dumnezeu.” Am văzut că Domnul mișcă inimile. Obținem victorii și laudăm pe Domnul.

Luni, 17 martie. În această dimineață întâlnirea a fost solemnă și lucrarea mai profundă. Howard și Madison Miller au fost prezenți amândoi. Domnul m-a ajutat să spun câteva lucruri importante. Apoi am menționat numele fraților Madison și Howard Miller. Madison s-a ridicat și a spus plângând că e un mizerabil, ticălos, orb și gol. A spus că a pândit să vadă lucrarea și pe aceia ce erau angajați în ea. El a văzut că cei ce și-au opus spiritul spiritului soliei ce a venit la noi de mai mult de un an, nu aveau spiritul lucrării, ci se cufundau în întuneric. El nu era pregătit să lucreze până ce nu era schimbat cu totul. Mărturia lui a fost foarte la obiect, la fel ca și a fiecăruia care a făcut mărturisiri. 634

Îl așteptăm pe fratele A. T. Jones pe deseară sau mâine dimineață. Ne-am gândit că e bine ca această lucrare să fie cât mai profundă posibil, ca lucrătorii să poată pleca însoțiți de Spiritul lui Dumnezeu. Domnul lucrează, și suntem bucuroși. Când va veni fratele Jones, vom avea o altă întâlnire în cadru restrâns, pentru a cerceta toate obiecțiile create, pentru a lua din cale aceste obstacole, și cei ce au vorbit despre aceste lucruri să le îngroape pe cât posibil, fără ca ele să mai fie înviate.

Ți-am scris aceste detalii pentru că știu că te interesează în mod special. Ne gândim că Domnul ne ajută, pentru ca plugul adevărului să pătrundă tot mai adânc și mai serios în acest timp. Eu cred că Domnul va lucra cu putere. Am vorbit în fiecare zi din săptămână de la ultimul Sabat, și uneori de două ori pe zi.

Dragi copii, mă aștept să pornim joia viitoare, dacă nu ne oprește lucrarea. Dacă este cel mai bine, voi pleca joi. Dacă este necesar să mai rămân, nu voi pleca până duminică.

Emma și cu mine am fost să o vedem pe Reba seara trecută. Era în pat. A spus că a dormit liniștită aproape toată ziua. Nu am putut să vorbesc cu ea de câteva zile. Este foarte veselă. Nu are dureri, și are o bună poftă de mâncare. Se plimbă în fiecare zi în cărucior, când nu e prea frig sau furtună. Ea spune că bunicul ei zice că arată mai bine decât arată de fapt.

Am citit scrisorile voastre – a lui Mary, a lui Willie și a sorei Kelsey. Nu cred că Mary face bine să se obosească scriind. Ea are nevoie să se odihnească cât mai mult posibil. Am avut un timp bun de rugăciune cu Reba. Sunt așa de bucuroasă că este fericită și mulțumită, și toate nevoile ei sunt satisfăcute.

Tocmai am citit scrisoarea voastră în care este sfatul cu privire la sora Clay. Mă voi gândi la aceste lucruri și încerc să acționez cu înțelepciune. Bani de la Boulder au ajuns în siguranță și sunt bucuroasă că această 635

problemă nu mă mai îngrijorează. Sper că nu veți mai lucra sub tensiune. Sper să lucrați cât mai mult posibil în aer liber, Willie. Este nevoie să ne păzim cu gelozie puterea, să nu lucrăm cu imprudență, și cred că Domnul ne va ajuta în marea Lui îndurare. De câteva zile nu am fost capabilă să scriu prea mult. Am fost prea împovărată, dar Domnul este bun și vrednic să fie slăvit.

După amiază. Sora McOmbler a venit astăzi cu sora ei pentru tratament. Ea este sănătoasă, dar cred că nu vrea să plece departe de casă, deoarece părinții ei sunt în vârstă și simte că trebuie să le fie aproape. Ea și Emma sunt acum în vizită la Reba. Mă gândesc că schimbările în volumul 1 vor fi bune. Văd mari avantaje în aceasta și îmi place, deși va fi o întârziere.

Sunt convinsă că Satana a văzut că miza era mare aici, și nu a vrut să-și piardă influența asupra fraților noștri lucrători. Dacă vom avea victoria deplină, mulți dintre lucrători vor merge de la această întâlnire cu o experiență de cea mai mare valoare. Noi sperăm și ne rugăm.

Vă iubesc pe toți. Mă gândesc la voi și mă rog pentru voi în fiecare zi. Rugăciunea mea este ca Domnul să vă binecuvânteze din abundență.

În această după amiază am primit o scrisoare ca răspuns la cele scrise lui Smouse, că pot să folosesc banii împrumutați încă pentru un an, dar din moment ce au fost împrumutați numai pentru un an ar fi bine să reînnoim înscrisurile. Mi-a lăsat banii cu șapte la sută deși putea să ia mai mult, dar pentru că sunt folosiți pentru cauză, el s-a mulțumit cu atât; și a spus că la sfârșitul anului viitor va putea prelungi timpul, dacă doresc.

Mama

Ms-2-1890

Battle Creek, Michigan, 16 martie

PREDICĂ

E.G. White

Vreau să spun câteva cuvinte despre credință. Vreau să vă spun fraților și surorilor că nu este natural pentru noi să credem, ci este foarte natural pentru noi să cultivăm necredința. Acesta este păcatul chinuitor al poporului și a fost păcatul obsedant al poporului lui Dumnezeu. Nu a fost natural pentru mine însămi să cred, și am avut de învățat lecții foarte severe până am știut că nu am nicio siguranță dacă nutresc pentru un singur moment vreo îndoială. Niciodată nu m-am îndoit cu privire la adevăr, dar am avut îndoieli cu privire la mine și la lucrarea mea.

Am o mare supărare în inimă – o am aproape încontinuu de la întâlnirea de la Minneapolis încoace – și vă spun de ce. Pentru că Domnul mi-a vorbit așa cum a făcut-o în ultimii patruzeci și cinci de ani, și eu am prezentat aceste lucruri, iar frații au văzut și au cunoscut roadele, și totuși necredința a pătruns printre ei. De ce? Ei vor primi mărturia altcuiva, și vor crede tot ce va spune. Când ajung în fața mișcării vizibile a Spiritului lui Dumnezeu, dacă Spiritul lui Dumnezeu ar fi în inimile lor, l-ar recunoaște imediat. Dar necazul este că Spiritul nu este în ei. Și ei niciodată nu vor cerceta aceste lucruri să vadă dacă sunt așa. Motivul pentru care m-am simțit astfel la Minneapolis a fost pentru că am văzut că oricine a luat o poziție similară cu cea pe care au luat-o la Minneapolis, va ajunge în cea mai întunecată necredință. Nu am văzut aceasta tot mereu? Când vedem cum a fost încercat Hristos când a fost pe pământ, când vedem împietrirea inimilor, când vedem ce poate face dușmanul cu natura umană când pune necredința în inimă, mă gândesc că ar trebui să simțim o asemenea teroare în sufletele noastre ca nu cumva să îndrăznim să deschidem inima mizeriilor necredinței și să locuim în această atmosferă, de felul celei care există de când am fost la Minneapolis.

Ne mirăm cum de Hristos S-a rugat cu o asemenea agonie. Nu a fost din cauza Lui, ci din cauza împietririi inimilor, căci cu toate că El era Calea, Adevărul și Viața, totuși poporul era atât de împietrit încât nu au putut să vadă și să accepte aceasta. Și acum voi ați călcat pe urmele lor, iată necazul meu. Așa cum ei au pășit atunci pe calea necredinței, alții pășesc astăzi pe aceeași cale, și mâhnirea mea este la fel cu cea pe care a avut-o Hristos. Ei se așază acolo unde Dumnezeu nu mai are nicio altă putere cu care să îi atingă. Săgețile din tolba Lui s-au epuizat.

Simt aceasta la fiecare întâlnire la care iau parte. Am simțit că există o presiune a necredinței. Este la fel de evident cum a fost dintotdeauna. Pot să merg printre necredincioși (așa cum Hristos a vorbit femeii samaritene, și samaritenii au venit și L-au auzit), pot să merg în mijlocul acelor care nu au auzit niciodată de adevăr, și inimile lor sunt mult mai sensibile decât ale acelor care au fost în adevăr și au avut dovada lucrării lui Dumnezeu. Dar ei se scuză, „nu am știut că lucrurile sunt așa.” Când primim Spiritul lui Dumnezeu în inimile noastre, El ne vorbește. Aici este problema. Atunci când ei văd că Dumnezeu lucrează într-o direcție anume, ei încep cu toată puterea minții, cu toată puterea gândirii, și cu toată puterea vorbirii, așa cum este cazul aici, să se împotrivescă lucrării lui Dumnezeu. Permiteți-mi să vă spun, mărturia va fi aceasta: „Vai de tine Horazine! Vai de tine Betsaido! Dacă s-ar fi făcut în Tir și Sidon aceste lucruri, demult s-ar fi pocăit în sac și cenușă.”

Știu despre ce vorbesc, și pentru că nu mă aștept să am multe ocazii să vă vorbesc, vă spun din nou: „Cădeți pe Stâncă.” Nu am nicio speranță pentru voi, dacă nu faceți aceasta. Mă bucur; sunt atât de mulțumitoare pentru 638 că unii au început să vadă că aici este lumină pentru ei. M-am bucurat să aud ieri mărturia fratelui Larson. Există lumină pentru noi. Dacă vrem să stăm în pivniță, o putem face; dar singura cale pentru fiecare dintre noi este să luptăm lupta cea bună a credinței. Nu este ceva care să vină în mod natural, ci trebuie să luptăm lupta cea bună a credinței în loc să absorbim toată murdăria necredinței. Dacă se sugerează necredința, imediat i se acordă crezare. Nu veți avea niciodată o lumină și o dovadă mai mare decât ceea ce ați avut aici; dacă așteptați până la judecată, ceea ce ați avut aici, vă va condamna. Dumnezeu a vorbit și puterea Sa a fost în mijlocul vostru, și dacă nu aveți destule dovezi care să vă arate unde și cum lucrează Dumnezeu, atunci nu veți avea niciodată dovezi. Voi aveți de adunat razele de lumină pe care le-ați avut, și nu să tot întrebați. „Dar sunt niște lucruri care nu au fost explicate.” Și ce dacă nu este explicat totul? Unde este greutatea dovezii? Dumnezeu va echilibra mintea dacă este sensibilă față de influența Spiritului lui Dumnezeu; dacă nu este, atunci se va decide de partea cealaltă. Ei vor ajunge exact unde a ajuns Iuda; vor vinde pe Domnul lor pentru treizeci de arginți sau pentru altceva. Vor sacrifica totul necredinței.

Vreau să vă spun ce îmi face inima atât de tristă. Cauza este că orice minte care este susceptibilă necredinței și vorbelor spuse de unii sau de alții, și lucrării împotriva luminii și dovezilor care au fost prezentate de la întâlnirea de la Minneapolis încoace – vă spun, fraților, mi-e teribil de teamă că vor cădea în cele din urmă. Mi-e teribil de teamă că nu vor birui niciodată. Dar sângele Mielului și mărturia Mielului trebuie să fie de partea cea dreaptă a problemei. Când Dumnezeu lucrează, și ei nu prind nicio lumină ca să știe că El lucrează, se pun singuri sub puterea dușmanului și lucrează exact în direcția lui, apoi se scuză și spun că nu au știut. 639

„Oh”, spune Hristos, „dacă ar fi știut că e Prințul slavei, nu L-ar fi crucificat.” De ce nu au știut? Dacă ar fi știut că aceste obiecții cu care am luptat nu erau obiecții, nu le-ar fi făcut. Dar, este aceasta o scuză? De ce nu au știut? Ei au avut dovezile Spiritului, și a fost numai raționamentul fals, pervetirea cuvintelor și a pozițiilor, și falsa înțelegere, care i-a condus în această poziție periculoasă.

Vă spun că Dumnezeu nu Se lasă batjocorit. Dumnezeu este un Dumnezeu gelos, și când își manifestă puterea așa cum Și-a manifestat-o, a nu crede este foarte aproape de păcatul împotriva Duhului Sfânt. Descoperirile puterii lui Dumnezeu nu au avut niciun efect ca să miște și să urnească persoanele din poziția lor de îndoială și necredință. Dumnezeu să ne ajute ca să ieșim din cursele diavolului! Dacă este cineva care să aibă nevoie să fie mișcat, atunci sunt aceia care la Minneapolis au luat poziție de partea cea rea. Este adevărat ce se spune, că noi nu putem face nimic împotriva adevărului, ci doar pentru el. Adevărul prețios al lui Dumnezeu va triumfa; are triumful în el, și nu va cădea la pământ, dar cineva va cădea, la fel ca în zilele lui Hristos. Ei au granițele și direcțiile lor, și vor ca Dumnezeu să lucreze în felul lor. Dumnezeu dezamăgește oamenii în mare măsură. El lucrează tocmai contrar așteptării lor. Iudeii se așteptau desigur că vor fi binecuvântați cu un Mesia. Dar ei nu aveau niciun loc pentru Hristos. El a trebuit să facă burdufuri noi ca să pună în ele vinul cel nou al împărăției Sale. Tot la fel va face și aici. Coroana este în mâinile lui Hristos, dar mulți o vor pierde. De ce? Pentru că nu au isprăvit alergarea.

Am văzut cum lucrează dușmanul. El nu vrea să lase poporul să plece. Dar oh, niciun suflet să nu plece de aici însoțit de întuneric, pentru că va fi un trup al întunericului oriunde va merge. Va împrăstia semințele întunericului pretutindeni. El transportă toate aceste semințe și va începe să le samene, și va strica încrederea 640 poporului în exact adevărurile pe care Dumnezeu vrea să le aducă poporului Său. Le-am spus fraților noștri tot mereu că Dumnezeu mi-a arătat că El a ridicat bărbați care să ducă adevărul poporului Său, și că acesta este

adevărul. Ei bine, ce efect a avut asupra lor? Au rămas neschimbați, astfel încât nu ne putem baza pe ei. Care este problema? Fraților, vă spun din nou, cădeți pe Stâncă și fiți zdrobiți! Nu încercați să vă scuzați. Hristos spune că atunci când își aduc jertfele și își mărturisesc păcatele, dacă după aceea le vin alte lucruri în minte, chiar și numai unul singur, să vină și să aducă o jertfă pentru acesta.

Fraților, e nevoie să avem simplitatea lui Hristos. Eu știu că El are o binecuvântare pentru noi. A avut-o la Minneapolis, și o are pentru noi aici, în timpul Conferinței Generale. Dar ea nu este primită. Unii au primit lumina pentru popor și s-au bucurat în ea. Dar au fost și alții care au stat chiar în spate, iar poziția lor a încurajat pe alții să vorbească cu necredință, și să o nutrească. Fraților, dacă vă așteptați ca orice dificultate să vă fie expusă în linii clare, și așteptați până ce se întâmplă aceasta, atunci veți avea de așteptat până la judecată, și veți fi cântăriți în balanță și găsiți prea ușori. Fraților, nu pot fi asigurate aici mijloace ca să avem un timp de rugăciune? Puterea mea aproape s-a epuizat. Dacă este posibil, aș dori să plec înainte ca ultimul gram de putere să mi se consume aici. Fraților, de ce nu ne rugăm lui Dumnezeu? De ce nu vă puneți în poziția din care să puteți prinde mâna lui Dumnezeu? De ce să așteptăm până ce Dumnezeu ne umilește? Dumnezeu așteaptă ca aceia care au stat în cale, să se umilească; dar mi-a fost spus, „dacă nu se vor umili singuri, Eu îi voi umili.” 641 Dumnezeu va lucra. El vrea să aibă lucrarea pregătită pentru Spiritul Său. Trebuie să aibă loc o pregătire pentru ultima mare zi, și noi trebuie să ajungem într-o poziție în care să lucrăm uniți, cu intensă seriozitate și curaj pentru Dumnezeu.

Vreau ca unii dintre aceștia să se adune din nou, și mai vreau ca aceia care au stat și au obiectat, și sunt aproape gata să renunțe la mărturie – vrem să știm de ce o fac; și dacă ceva poate fi dat la o parte din cale, Dumnezeu să ne ajute să o facem! Trebuie să știm de ce are dușmanul așa putere asupra minții umane, cum are aici. Așa ceva nu am mai văzut în toată experiența mea, de când am intrat pentru prima dată în lucrare. Poporul lui Dumnezeu care a avut lumină și dovezi, stă acolo unde Dumnezeu nu va lăsa binecuvântarea să cadă asupra lor.

În capelă, puterea lui Dumnezeu a fost gata să cadă asupra noastră. Pentru o clipă am simțit ca și cum aș fi putut privi direct în slavă; dar Spiritul manifestat, a izgonit-o afară. Noi trebuie să înțelegem cum lucrăm. Eu spun clar aceste lucruri pentru că știu că nu este nimic altceva ce se poate face. Noi am încercat să încurajăm credința.

Un frate gândește că sora White nu înțelege propriile ei mărturii. Am auzit aceasta la Minneapolis. Cum de? Pentru că frații nu sunt de acord cu ele. Ei bine, sunt unele lucruri pe care le înțeleg. Înțeleg destul cât să cunosc Spiritul lui Dumnezeu și să urmez vocea Păstorului. Atâta, înțeleg.

W-84-1890

Battle Creek, Michigan, 19 martie, 1890

CĂTRE W. C. WHITE ȘI SOȚIA

Dragi copii Willie și Mary White,

Am participat la întâlnirea de dimineață și am ascultat ce spun ceilalalți, fără să spun ceva. Au fost făcute multe mărturisiri excelente, dar unii după care am tânjit să vorbească, nu au vorbit. Am fost atât de epuizată încât am preferat luxul tăcerii, dar nu l-am putut avea. Unul după altul au dorit să mă vadă pentru câteva momente, iar timpul meu a fost fărâmițat încât nu am putut să fac prea mult.

A. T. Jones a fost prezent și a vorbit scurt și la obiect. Ne-am gândit că ar fi bine să fixăm o întâlnire pe după amiază de același caracter cu cea pe care am ținut-o miercuri seara, săptămâna trecută. Fratele Eldridge a avut o convorbire lungă cu mine despre diferite lucruri – cărți, scrieri și starea prezentă de lucruri. El credea că ar fi bine să avem o a doua întâlnire, și îi părea rău că aceste întâlniri cu explicații nu au putut să fie ținute mai demult. Același lucru a fost susținut și de alții, dar le-am explicat că starea impresiilor și a sentimentelor lor era de un asemenea caracter încât noi nu i-am fi putut atinge, pentru că ei aveau urechi, dar erau surzi; aveau inimi, dar erau tari și insensibile.

Am avut întâlnirea noastră. Fratele Jones a vorbit foarte clar, însă cu sensibilitate, despre faptul că s-a dat crezare vorbelor din auzite și nu s-au dus, cu dragoste frățească, să discute problema cu cel despre care se vorbea și nu l-au întrebat dacă declarațiile erau adevărate.

Willie, le-am vorbit așa cum nu m-au mai auzit până atunci. Am revenit iarăși la cele petrecute la Minneapolis și de atunci încolo, și am adresat remarci clare fratelui Smith. I-am spus că nu era o surpriză ca frații mei care au cunoscut doar puțin din lucrarea pe care Domnul mi-a dat-o s-o fac, să fie ispitiți, dar fratele Smith era fără scuze. El mă cunoștea pe mine și caracterul misiunii mele din tinerețea lui, el a văzut lucrarea mea, și ani de zile a fost testată și dovedită în fața lui; a fost de mirare pentru mine că dintr-o dată a venit o vreme când fără alt motiv în afară de imaginația lui întunecată și înțelegerea sa pervertită, să trateze deliberat și rece mărturiile ca să le distrugă influența. 643

Aveam motive să mă aștept că frații mei vor acționa ca oameni sensibili, cântărind dovezile, crezându-le, și nu mă așteptam să întorcă spatele luminii și faptelor adevărului și să dea crezare tuturor noutăților care apar printre bârfe și supoziții; extrem de precauți în ce privește mărturiile, în dreptul cărora nu aveau motiv să obiecteze, și-au deschis mintea și inima ca să accepte cu lăcomie și să transmită către alții niște sărmene cuvinte născute din prejudecată, invidie și gelozie.

Le-am spus că fratele Smith ar fi trebuit să fie omul care să stea și să spună lucrurile pe care le-am spus eu, pentru că ele sunt adevăr, echitate și judecată. El nu avea niciun pic de motiv sau fundament pentru prejudecata sa. A fost cea mai solemnă întâlnire, din câte am avut. A făcut o impresie adâncă. E suficient să spun că întreaga atmosferă este schimbată. Ne bucurăm de fratele Dan Jones pe care l-am adus la realitate. El spune că a fost un nebun. Fratele Eldridge spune că se simte subjugat, ca un om învins, fiindcă toată această manevră s-a făcut pentru a lupta cu obstacole care niciodată nu au existat. Dar voi scrie mai mult.

Scriu în Chicago pe martie 22, în aceeași cameră pe care am ocupat-o pe când întâlnirile erau în sesiune.

Fratele Dan Jones spune că ar fi fost lamentabil să plecăm din Battle Creek fără aceste două întâlniri speciale și fără explicațiile definite ce s-au făcut. El este un om schimbat. Domnul lucrează. Cum va ieși fratele Smith din aceasta, rămâne de văzut.

Sunt câteva zile de când sora Butler a fost lovită de paralizie și a fost inconștientă câteva zile. Ieri am primit o scrisoare care spune că ea este conștientă, dar neajutorată. Nu se poate mișca de jumătate. Încă nu poate să vorbească. Fratele Butler trebuie că trece printr-o grea încercare, îmi este milă de el din toată inima. 644

Am ieșit cu fratele Starr și soția să vedem câteva terenuri.

Mama

Cu dragoste o salut pe Mary, copiii și cei ai casei.

O-46-1890

St. Helena, California, 8 mai, 1890

CĂTRE O. A. OLSEN IZVOARE CRISTALINE

Iubite frate Olsen,

Am primit o scrisoare de la Willie White în care se sugerează ca fratele Waggoner să fie chemat în est ca să participe la Institutul misionar, și să fie învățător la școală. Mă gândesc că ar fi în planul lui Dumnezeu ca președintele Conferinței Generale să viziteze această parte a viei morale și să ia seamă la starea de lucruri, întrucât aici în California lucrurile sunt într-o stare deplorabilă. Vreau să-ți trimit o copie a unei scrisori ce mi-a fost înmănată de M. J. Church când am fost la adunarea de tabără din Fresno. Este o mare nevoie ca aici să fie aduse mai multe daruri decât cele pe care le au. Dar nu-l trimite pe fratele Farnsworth, pentru că el nu are nicio temelie. El este înclinat să gândească și să creadă la fel cu ultimul om cu care stă de vorbă. Nu poți să ai niciun sprijin în el și, cu cât avem mai puțini astfel de lucrători, cu atât va fi mai bine pentru viaa lui Dumnezeu. Fratele Farnsworth nu știe ce înseamnă să umbli cu Dumnezeu, să te miști în acord cu gândul lui Dumnezeu. El se simte pe deplin competent și mulțumit de sine, dar oh, are așa de slabă influență dincolo de amvon. Cuvintele,

manierele, și conversația lui nu sunt cele ce ar trebui cultivate de către un slujitor al lui Isus Hristos. Când ne adunăm împreună sau când sunt convocate întâlniri, se vede un spirit ieftin, profan, asociat nu cu închinătorii devotați, ci mai degrabă cu sărbătorile și închinarea idolatră. Dumnezeu dorește ca toate aceste lucruri să fie depășite și, felul și învățăturile lui Hristos să fie introduse, iar modelul ceresc să fie copiat. Aici, pe coasta Pacificului rar găsim un om care să aibă greutate în influență. Se vede un spirit de critică ce lucrează ca să dărâme, să facă să se vadă răul, care se agață de lucrurile mici, lucruri controversate ce sunt discutate până ce mușuroaiele devin munți de dificultăți. Misiunile stabilite cu mari cheltuieli sunt sfărâmate din rațiuni triviale. Atât de puțini lucrează umăr la umăr, avertizând împotriva căpeteniilor și puterilor spirituale ale răutății din locurile înalte, încât forțele dușmanului par a se întări constant, iar cei ce pretind a crede adevărul sunt medii ale lui Satana folosite pentru a descuraja și demoraliza ceea ce a mai rămas. 646

A chestiona, a te îndoi, și a vorbi împotriva mărturiilor și lucrătorilor, pare a fi atmosfera care predomină. De mai multe ori mi s-a arătat că este un mare pericol acela de a trimite în misiuni străine oamenii de care depindem pentru a ține bisericile și misiunile din țară într-o stare sănătoasă, și să lăsăm misiunile interne să lăncezească. Aceasta este ca și cum ai omori găscă ce face ouă de aur. Satana pânđește ocazia când poate intra și lua în stăpânire elementele neconsacrate. Unii lucrători, ca Edwin Jones, nu pot să ia o poziție și să o mențină în mod rațional. El vede lucrurile într-o lumină vie. El strânge subiecte mărunte, aparent diferite, și acționează ca și cum și-ar sprijini sufletul pe valoarea și puterea lor. El nu vede că poate servi lui Dumnezeu cu putere și cu un scop, dacă stăruie asupra vastelor comori de subiecte din tezaurul lui Dumnezeu și hrănește turma lui Dumnezeu. Toți trebuie să stea umăr lângă umăr și pas lângă pas, ținând rândul și pasul în perfectă ordine. Dacă nu există o divergență reală în idei, ideile lui natural extravagante, imaginația lui fructuoasă, pune lucrurile aflate în diferență în cea mai puternică lumină în care el le poate plasa, și conduce mințile să judece greșit și să acționeze așa de puternic încât să vatăme. El duce mințile în confuzie, îngroapă cele mai simple și esențiale adevăruri prin expresiile puternice și imaginațiile lui extravagante, așa încât eforturile lui pe această coastă sunt o reală pierdere. Ei fac un rău mai mare decât binele pe care ar putea să-l facă. Ce este de făcut cu cazurile de un asemenea caracter, este o problemă. Eu cred că el este sincer, dar are o imaginație atât de puternică, atâtea expresii grozav de tari, încât fraților în mod real le este frică să-l pună să lucreze undeva. 647

Fratele McClure nu este un vorbitor, dar este un bun sfătuitor, un bun lucrător. Fratele Loughborough a lucrat din greu, dar există un puternic simțământ împotriva lui care nu este cu totul just, și el are doar puțină influență față de mulți din conferință. Eu cred că el a încercat să urmeze pe Domnul și să facă voia Lui, dar dacă bisericile nu merg alături de el, atunci el nu le poate face prea mult bine.

Când A. T. Jones a plecat în est, apoi dr. Waggoner și Charlie Jones, a fost prea mult înlăturat dintr-o dată. Dacă fratele Loughborough ar putea să-și folosească talentul pentru un timp în Michigan, și în alte state, poziția lui fermă față de mărturie ar reînvia credința celor ce au fost conduși în rătăcire de îndoielile și necredința unora ce au slăbit credința și încrederea bisericilor în mărturie.

Cu siguranță trebuie să aibă loc o schimbare. La următoarea Conferință Generală trebuie pus un președinte care să impună mai mult respect și a cărui lucrare să fie mult mai respectată. M. J. Church și mulți alții povestesc încontinuu, vânează greșeli și privesc cu dispreț administrația fratelui Loughborough. Trebuie adus ajutor imediat pentru California. La Fresno au nevoie de ajutor tot timpul. Ei l-ar accepta pe St. John, dar el nu poate sta acolo. Pe mulți îi refuză. Nu mi-a plăcut să lăsăm lucrurile în Fresno așa cum le-am lăsat, dar ce puteam face? Nu voi consimți să se ia încă un lucrător din California. Sunt oameni pe care voi i-ați putea avea și i-ați putea primi bine, și cred că puteți să găsiți câmpuri unde vor fi unii pe care ei îi respectă, care să îi supravegheze. Cred că ar trebui să fie cineva care să vadă și să înțeleagă nevoia acestor câmpuri, în special în California, și să aducă ajutor, de cel mai bun fel, oameni ancorați, oameni pe care să se poată conta. Nu văd nicio înțelepciune în golirea câmpului nostru intern de misionari și după aceea să ne așteptăm ca totul să meargă bine. 648

Nu mă aștept să fiu la Conferința voastră Generală. Aș merge mai degrabă pe alt drum. Aș vrea ca Dr. Waggoner să poată fi învățător la institutul misionar, și cred că acesta este locul lui, dar dacă ați putea vedea starea jalnică de aici! Am sperat să pot face ceva aici, dar spre marea mea supărare, mă simt neputincioasă. Frații mei, care au crezut că fac lucrarea lui Dumnezeu descurajându-mi inima, închizându-mi drumul, opunându-se la tot ce am încercat să fac în frică de Dumnezeu, dacă ar putea privi la mine, ar putea vedea ceva

din lucrarea lor. Ei mi-au făcut lucrarea de cincizeci de ori mai grea decât ar fi fost altfel. Mă întreb dacă acești oameni serioși, zeloși, angajați în semănarea de obiecții, îndoieli, împotrivire și încăpățănare în respingerea sfatului lui Dumnezeu pentru ei, s-au gândit la aceste cuvinte? „Blestemați pe Meroza, spune îngerul Domnului, blestemați amar pe locuitorii lui; căci nu au venit în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului printre oamenii viteji.” (Jud. 5.23)

Noi am fost însărcinați să purtăm mesajul Domnului pentru poporul lui Dumnezeu. Împotriva acestei lucrări s-au aliniat Satana, oastea lui și trădătorii, și oamenii răi. Am fi avut nevoie de ajutorul pe care fiecare ar fi trebuit să fie pregătit să ni-l dea. Noi nu avem de luptat împotriva sângelui și cărnii, ci împotriva stăpânirilor și puterilor răutății din locurile înalte. Dar când bărbații care pretind a fi credincioși și sinceri în toate scopurile, se angajează alături de Satana să împiedice, să ducă în confuzie și să lase mințile nedumerite, să îi țină de partea dușmanului, așa cum a fost cazul de când am părăsit Europa și am călcat pe pământul American, cum poate Domnul să privească aceste lucruri, când atât de mulți nu au lucrat de partea lui Dumnezeu în această chestiune? Cum poate să fie această povară decât zdrobitoare pentru sufletul meu, întrucât Dumnezeu a pus înaintea mea soliile care, după voia Sa, trebuie să ajungă înaintea poporului? Sub a cui conducere servesc acești preținși soldați ai lui Isus Hristos? Aceste lucruri au mâhnit Spiritul lui Dumnezeu, și cuvintele către Meroza se aplică și lor.

Eu am o solie către popor. Chemări urgente din toate direcțiile ajung la mine, dar eu zac zdrobită, ca un cărucior căzut de pe scripeți, și nu pot decât să simt profund aceste lucruri. „Pare atât de ciudat că sora White zace în pat suferindă; cum de Domnul nu o însănătoșează?”, este întrebarea. Eu privesc cu uimire la puterea ce mi-a fost dată, și dacă Domnul m-ar pune din nou în stare de lucru, sper să-mi fac datoria. Eu cred despre frații mei că aceia ce au avut orice dovadă pe care Dumnezeu a văzut de bine să le-o dea, cum că spiritul și puterea Sa erau cu mine, și totuși i-au întors spatele ca să umble în lumina focului lor și în tăciunii pe care i-au aprins, și care au dovedit o orbire grozavă, o lipsă de percepție și de cunoaștere a lucrurilor care aparțin lui Dumnezeu, în împotrivirea lor față de lumină și dovezi, iubind mai mult întunericul decât lumina, au spus în mod virtual, „noi nu vrem căile lui Dumnezeu, noi vrem căile noastre proprii.”

Dacă circumstanțele ar fi modelate într-o manieră similară cu ce a fost în trecut, ei s-ar supune mai ușor ispitelor lui Satana decât de prima dată. Ei ar lucra în aceeași direcție, ar face aceleași lucruri, s-ar uni ca să se împotrivească, să critice, să apese cu toată greutatea împotriva lucrării lui Dumnezeu pentru acest timp, afară doar dacă vor fi în întregime transformați, afară doar dacă își văd fariseismul așa cum Dumnezeu mi l-a arătat mie, și afară doar dacă ei vor da la o parte, prin orice efort posibil din partea lor, stâncile de poticnire și dacă vor face lucrarea pe care Dumnezeu a vrut ca ei să o facă de la început, de a veni în ajutorul Domnului, în ajutorul Domnului împotriva celor puternici.

Ei bine, eu stau aici în pat, bolnavă de malarie și reumatism care mai întâi mi-a atacat inima și apoi mi s-a împrăștiat în tot corpul. Nu simt nicio povară pentru propriul meu caz. Sunt mult prea bolnavă ca să încerc să-mi ridic puterea voinței sau să prezint lui Dumnezeu în credință cazul meu. Pur și simplu nu îmi pasă. Tânjesc după odihnă. Am luptat pentru victorie până ce am căzut rănită, străpunsă și schilodită, nu de armele dușmanului, ci de ale propriilor mei frați. Probabil că unii gândesc, ei bine, dacă sora White ar face în mod real lucrarea lui Dumnezeu, El ar susține-o. Dar dacă ei ar vrea să privească puțin, și să judece de la cauză la efect, ar simți mustrarea lui Dumnezeu asupra lor pentru că s-au unit cu eforturile Satanei, mișcați de o putere de jos. Ei au făcut exact lucrarea pe care Satana a vrut ca ei să o facă; acum lăsați-mă să mă odihnesc. Nu am nicio povară și nici nu simt vreo neliniște pentru refacerea mea. Sunt o invalidă suferindă. Doar lăsați-mă să exist. Dacă primesc putere, voi încerca și voi face ceva aici în California. Dar sper că și tu vei vizita California. Sper să vezi că trebuie aduse aici altfel de daruri, și sper că nu va mai fi mult până vom vedea ajutorul venind.

(Semnat) Ellen G. White

CĂTRE FRAȚI

Iubiți frați,

Sunt foarte împovărată pentru felul în care a fost tratat de către colportorii noștri vol. IV, „Marea Luptă”, întrucât a fost reținut atât de mult timp departe de câmp. Sunt aproape doi ani de când a fost completată noua ediție, dar foarte puțin a fost făcut pentru a o aduce înaintea oamenilor.

Am fost mișcată de Spiritul lui Dumnezeu să scriu această carte și, în timp ce lucram la ea, am simțit o mare povară pe suflet. Știam că timpul este scurt, că scenele care se vor îngrămădi peste noi vor veni în cele din urmă dintr-o dată și repede, așa cum arată cuvintele din Scriptură; „ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.”

Domnul mi-a pus în față probleme de o importanță urgentă pentru timpul prezent, care se referă și la viitor. Cuvintele au fost rostite ca o însărcinare pentru mine, „Scrie într-o carte lucrurile pe care le-ai văzut și auzit, și fă-le să ajungă la toți oamenii; pentru că este aproape timpul când istoria din trecut se va repeta.” M-am trezit la unu, două sau ora trei dimineața, având unele puncte imprimate adânc în minte, ca și cum ar fi fost rostite de vocea lui Dumnezeu. Mi-a fost arătat că mulți din poporul nostru dorm în păcatele lor, și cu toate că pretind că sunt creștini, au să piară dacă nu vor fi convertiți.

Impresiile solemne lăsate asupra minții mele în timp ce adevărul era prezentat cu claritate înaintea mea, am încercat să le prezint și altora, pentru ca fiecare să simtă nevoia de a avea o experiență religioasă personală, de a avea o cunoștință personală a Mântuitorului, de a căuta pocăința, credința, iubirea, speranța și sfințenia, în mod personal. Am fost asigurată că nu este timp de pierdut. Apelurile și avertizările trebuie date, bisericile noastre trebuie să fie trezite, trebuie să fie instruite, ca să poată avertiza pe toți cei la care pot să ajungă, declarând că sabia vine, că mânia lui Dumnezeu asupra unei lumi destrăbălate nu va mai fi mult amânată. Am văzut că mulți vor asculta avertizarea. Mințile lor vor fi pregătite să discearnă lucrurile care le sunt arătate. 652

Mi-a fost arătat că mult din timpul meu este ocupat cu vorbitul în fața oamenilor, în timp ce e mult mai esențial să mă devotez scriind lucrurile importante pentru volumul IV; pentru că avertizarea trebuie să meargă acolo unde mesagerii vii nu pot ajunge, și ea va atrage atenția multora asupra evenimentelor importante ce se vor petrece în scenele de încheiere ale istoriei acestei lumi.

Pe măsură ce starea bisericii și a lumii mi-a fost deschisă în față, și am privit scenele înfricoșate ce ne așteaptă, am fost alarmată de priveliște; și noapte după noapte, în timp ce toți din casă dormeau, am scris lucrurile date mie de Dumnezeu. Mi-au fost arătate ereziile ce au să se ridice, iluziile ce vor domina, puterea făcătoare de minuni a Satanei – Hristoșii falși ce vor apare – care vor înșela marea parte a lumii religioase, și care vor căuta să înșele, dacă va fi posibil, chiar pe cei aleși.

Este lucrarea aceasta de la Dumnezeu? Eu știu că este, și poporul nostru mărturisește că o crede. Avertizarea și instrucțiunile din această carte sunt necesare tuturor celor ce mărturisesc a crede adevărul prezent, și cartea 653 este adaptată să meargă de asemenea în lume, atrăgând atenția către scenele solemne din fața noastră.

Voi, frații mei, v-ați luat responsabilitatea să o puneți în circulație, dar când a sosit timpul ca noua ediție a volumului IV să iasă de sub tipar, a fost introdusă lucrarea „Bible Readings”. Această carte a fost bine vândută, și i s-a permis să înghită orice alt interes. Colportorii au găsit-o ca o carte ușor de vândut, și volumul IV a fost ținut în afara câmpului. Eu am simțit că nu este corect; am știut că nu este corect, pentru că nu era în armonie cu lumina dată mie de Dumnezeu. Am discutat cu căpitanul Eldridge, și cu Frank Belden în timp ce era angajat cu instruirea colportorilor, dar singurul răspuns pe care l-am putut obține a fost că „nu putem face nimic în această problemă până ce „Bible Readings” nu se va epuiza. Apoi vom lua volumul IV și îl vom da în câmp.” Toamna trecută mi s-a promis că în primăvară va fi făcut un efort special pentru a se lansa volumul IV. Răspunsul meu a fost „Fraților, nu îndrăznesc să aștept atât de mult.” Nu am putut să înțeleg de ce era necesară o așa întârziere. Motivele date nu aveau pentru mine nicio greutate. Am simțit că dacă frații mei ar înțelege și aprecia subiectul pe care Domnul mi l-a prezentat și mi-a poruncit să scriu, scuzele lor vor apare foarte neînsemnate chiar și pentru mințile lor.

Ei spuneau că colportorii nu vor să ia volumul IV, întrucât ei pot vinde „Bible Readings” mult mai ușor și astfel pot face mai mult bine financiar. Eu am răspuns, „fraților, nu pot înțelege de ce, dacă această problemă ar fi pusă înaintea colportorilor în adevărata lumină, ei nu ar vrea să lucreze pentru cartea care trebuie să apară înaintea lumii.”

654

Am suferit în duhul meu, pentru că știam, din conversațiile pe care le-am avut, că frații mei cu poziții de răspundere în departamentul de publicații nu aveau înțelegerea pericolelor reale care au să se dezlănțuie curând asupra noastră. În timp ce mulți, prin spirit și acțiune, spun „pace și siguranță,” o prăpădenie neașteptată va veni peste ei.

De aproape doi ani, cartea ce conține avertizări și instrucțiuni de la Domnul, date special pentru acest timp, zace în casele noastre de editură, și nimeni nu simte nevoia și importanța de a le aduce înaintea oamenilor. Fraților, cât de mult va trebui să aștept până ce veți lua povara? Acum volumul I, sau „Patriarhi și Profeți,” este pregătit pentru difuzare; dar nici chiar pentru cartea aceasta nu aș lăsa ca volumul IV să mai rămână ca o lumină sub obroc. Am o profundă suferință a minții, dar căruia dintre frații mei îi pasă de aceasta?

Oare a mișcat Dumnezeu mintea mea să pregătesc această lucrare să fie trimisă peste tot, și tot El mișcă pe frații mei să facă planuri prin care să bareze drumul, așa ca lumina pe care mi-a dat-o să stea ascunsă în casele noastre de editură, în loc să lumineze pe toți cei vor să o primească?

Se impune acum ca numai o singură carte să fie dusă în câmpul de colportaj – ca toți colportorii să lucreze pentru aceeași carte. Eu nu văd logica pentru care să se facă așa. Dacă Domnul are lumină pentru poporul Său, cine se aventurează să pună bariere pentru ca lumina să nu ajungă la ei? O carte este publicată cu cheltuieli mici, și de aceea se vinde ieftin; alte lucrări ce prezintă adevăruri esențiale pentru acest timp, au implicat cheltuieli mari; să fie ele, din acest motiv, reținute dinaintea oamenilor? Bible Readings este o carte bună la locul ei, dar nu trebuie permis să îngrădească alte lucrări importante, de care poporul are nevoie. Președinții conferințelor noastre au o datorie de îndeplinit, comitetul de directori ar trebui să aibă ceva de spus în această problemă, ca diferitele ramuri ale lucrării lui Dumnezeu să poată să primească o egală atenție.

655

Dacă colportorii noștri sunt conduși de perspectiva câștigului financiar, dacă ei difuzează cărțile prin care ei pot face cei mai mulți bani, spre neglijarea altora de care poporul are nevoie, eu întreb, în ce sens este lucrarea lor o lucrare misionară? Unde este spiritul misionar – spiritul sacrificiului de sine?

Lucrarea colportorului inteligent, temător de Dumnezeu, a fost reprezentată ca una egală cu a unui slujitor al evangheliei. Atunci colportorul, mai mult decât slujitorul evangheliei, să simtă libertatea de a acționa din motive egoiste? Să întoarcă spatele tuturor principiilor lucrării misionare, și să folosească cartea – pusă înaintea lui, să spun așa, ca pe o ispită? După care poate face cei mai mulți bani? Să nu aibă el niciun interes de a difuza vreo altă carte în afară de cea care îi aduce cel mai mare câștig financiar? Cum este descoperit aici spiritul misionar? Nu a încetat lucrarea de colportaj să fie ceea ce ar trebui să fie? Cum se face că nu se ridică nicio voce să corecteze această stare de lucruri?

Dacă există motive în spatele acestor lucruri, dacă casele de editură exercită o influență care favorizează această stare de lucruri, pentru că ei obțin astfel un beneficiu financiar mai mare, aceasta să fie cercetat. Eu am dus povara atât timp cât am putut; îmi mănâncă viața.

656

Mulți m-au întrebat dacă nu m-am îmbogățit prin vânzarea cărților mele. Departe de așa ceva. Am investit aproape trei mii de dolari în noua ediție a volumului IV. Am plătit copertile și s-a convenit să primesc cincisprezece cenți pentru fiecare copie a cărții. Apoi editorii mi-au prezentat cât de puțin câștigă casele de editură tipărend cărțile, și în final am consimțit să accept doisprezece cenți și jumătate, fiind asigurată că ei își vor da interesul și își vor folosi energia pentru difuzarea cărții, și că ediția mare vândută îmi va aduce înapoi tot ce am investit, ba chiar mai mult, ca să pot plăti cheltuielile pentru publicarea altor lucrări, care erau în pregătire. Dar curând după ce am consimțit să primesc doisprezece cenți și jumătate, a ieși de sub tipar „Bible Readings” și s-a decis să fie promovată această carte aproape exclusiv, până ce piața va fi saturată. Astfel, în loc să dea volumului IV șanse egale cu „Bible Readings” managerii nu i-au mai lăsat niciun loc.

În timpul șederii mele în Europa mi-am cheltuit de bună voie mijloacele pentru înaintarea diferitelor interese ale cauzei. De când m-am întors în America, am investit o mie șase sute de dolari în diferitele ramuri ale lucrării, așteptându-mă că vânzarea cărților va suplini mijloacele necesare, dar în loc de aceasta am fost obligată să împrumut bani și să plătesc dobândă după ei. Dacă public cărți noi, trebuie să am bani să-mi plătesc

ajutoarele, care mă ajută la pregătirea materialelor pentru tipărit. Sunt cheltuieli pentru culesul literelor, pentru coperti, ilustrații, etc., etc. Toate aceste lucruri costă bani. Acum ce am de făcut? Să-mi concediez ajutoarele? Să încetez să mai public? 657

Managerii de la „Review and Herald” nu pot fi în necunoștință despre situația mea financiară, dar ce interes au avut ca să schimbe această stare de lucruri? Eu le mulțumesc pentru că mi-au permis să scot bani pentru a-mi continua lucrarea. Dar comportarea lor cu privire la difuzarea cărților mele a făcut necesar să vorbesc. Nu pot să tac și să rămân curată. Nu pot avea încredere să las aceste probleme, care mă implică atât de mult, la discreția lor, când sunt adusă într-o strâmtorare financiară continuă. Am mai puțină încredere în managementul lor decât am avut, pentru că nu pot să cred că Dumnezeu îi conduce să urmeze cursul pe care au apucat.

Au ajuns la mine scrisori cu întrebări și declarații după cum urmează:

Sora White; de ce fiecare colportor lucrează pentru „Bible Readings”? Eu difuzam volumul IV, dar președintele conferinței noastre m-a sfătuit să iau „Bible Readings”. Am primit o binecuvântare bogată în colportarea volumului IV. Am avut succes, și am gândit să-mi pun toată energia în lucrare pentru a aduce această carte înaintea oamenilor. Oricine a cumpărat-o a fost mulțumit de ea, iar unii au cumpărat o a doua copie pentru a o da prietenilor lor. Dar mi s-a spus că toți colportorii lucrează pentru Bible Readings, și cum pare că aceasta este ordinea lucrurilor, am luat și eu această carte. Nu ar fi plăcut Domnului să iau din nou volumul IV?

Cu siguranță i-am înțeles greșit pe colportori dacă, după o instruire potrivită – punând înaintea lor problema în adevărata ei însemnătate – ei vor alege să ducă în câmp numai Bible Readings, și să neglijeze volumul IV. Dacă se va dovedi că ei nu vor să primească sfatul, dacă ei nu sunt binevoitori să facă lucrarea esențială pentru acest timp – să aducă înaintea poporului cărțile pe care lumea trebuie să le aibă – atunci a rămas o singură cale pentru mine; și anume să formez și să instruiesc o grupă de colportori pentru această lucrare specială – bărbați și femei care vor lucra nu doar pentru a-și place lor înșiși, nu doar pentru câștig, ci pentru a face lucrarea lui Dumnezeu, de a duce înaintea oamenilor avertizările lui Dumnezeu pentru ei. De un timp încoace mi-am propus să fac aceasta, dar am fost îndemnată să mai aștept un pic. Unii dintre liderii din lucrarea de colportaj au simțit că nu ar fi lucrul potrivit ca eu să am o grupă organizată de colportori, separată, căci ar duce lucrurile în confuzie. Atunci mi-au promis că la primăvară (primăvara trecută) colportajul va fi angajat pentru volumul IV la fel cum a fost și pentru Bible Readings. Eu cred că frații noștri au vrut să facă așa cum au spus, dar de ce nu au făcut-o? Eu am așteptat, dar nu s-a făcut nimic. Acum, dacă frații conducători o consideră ca o îndatorire fără speranță, eu nu voi mai aștepta ca ei să schimbe situația. Eu încă mai cred că aceia care lucrează în câmpul de colportaj își vor vedea datoria când situația va fi prezentată limpede înaintea lor. 658

Vă vorbesc vouă, celor ce sunteți angajați în lucrarea de colportaj. Ați citit volumul IV? Știți ce conține? Aveți vreo idee despre subiectul lui? Nu vedeți că oamenii au nevoie de lumina dată în el? Dacă încă nu ați făcut-o până acum, vă rog să citiți cu atenție aceste avertizări și apeluri solemne. Sunt sigură că Domnul vrea ca lucrarea aceasta să fie răspândită peste tot, la drumuri și la garduri, acolo unde sunt suflete ce trebuie avertizate despre pericolul care vine în curând. 659

Am vorbit înaintea Conferinței Generale despre această problemă. Am vorbit înaintea clasei de colportori, dar întrucât nu a fost nimeni care să preia problema și să o ducă mai departe, nu s-a făcut nimic. Cât timp vor considera de bine, frații mei de la vârful departamentelor din Battle Creek, să aștepte înainte să facă ceva, nu pot spune. Dar eu fac apel la frații noștri de pretutindeni să răspândească peste tot lumina pe care Domnul a dat-o poporului Său.

Când mă gândesc că sfârșitul este atât de aproape, și că luminii dată mie de Dumnezeu nu i se permite să ajungă înaintea oamenilor, sunt într-o mare suferință a minții. În orice oră din noapte mă trezesc, inima mea este atât de plină de mâhnire încât nu pot închide ochii să dorm. Un simț de anxietate, de muștrare de conștiință, mă presează, ca și cum această întârziere a difuzării volumului IV se datorează vreunei neglijențe din partea mea. Și povara mea nu se reduce câtuși de puțin cu cât trece timpul și nu se face nimic.

Mi se pare că sunt legată din cauza unor reguli sau obiceiuri sau ceva ce nu pot defini, așa încât nu am nicio putere să fac ceva, iar aceia care se află în poziții de răspundere nu iau asupra lor nicio povară în această problemă.

Fraților, voi mă solicitați să vin la întâlnirile voastre de tabără. Trebuie să vă spun deschis că purtarea voastră față de mine și lucrarea mea, de la Conferința Generală de la Minneapolis încoace – împotrivirea față de

lumină și de avertizările pe care Dumnezeu le-a dat prin mine – au făcut lucrarea mea de cincizeci de ori mai grea decât ar fi fost altfel. Mi-am dat seama că cuvintele mele au mult mai puțină influență asupra poporului nostru decât asupra necredincioșilor a căror inimă nu s-a împietrit prin respingerea luminii. Nu am niciun îndemn de la Domnul să lucrez pentru voi la întâlnirile voastre din tabere, să vă repet, puțin câte puțin, ceea ce, cu mare cheltuială și muncă am publicat pentru folosul vostru. Pentru că voi nu simțiți nicio povară să obțineți și să difuzați cărțile, simt că mărturiile mele verbale nu vor face nicio impresie de durată. Nu am niciun curaj să vă întâlnesc la întâlnirile voastre din tabere. Mi se pare că ați dat la o parte cuvântul lui Dumnezeu ca fiind nevrednic de atenția voastră.

Calea urmată față de volumul IV a confirmat cuvântul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, că există oameni în poziții de răspundere, care nu lucrează unde lucrează Dumnezeu; că mărturia spiritului lui Dumnezeu nu are nicio sacralitate specială pentru ei, decât dacă aprobă ideile și acțiunile lor. Ei nu primesc nimic din ce nu este în armonie cu ideile lor. Dacă ar fi înțeles importanța luminii dată mie de Dumnezeu, ar fi lăsat ei mesajul de apel și avertizare să stea îngropat în biroul de publicații, în timp ce ei doar își exprimă regretul, fără să facă nimic ca să schimbe starea lucrurilor? Fraților voi puteți gândi că purtarea voastră în această problemă nu mă justifică să vorbesc așa de clar cum o fac, dar a venit timpul să vorbesc, și refuz să mai tac în continuare. Eu nu pot decât să simt că dușmanul a pervertit conștiința voastră și v-a întunecat mințile. Mărturia mea verbală nu vă va aduce niciun bine cât timp stați unde sunteți.

Mi s-a arătat că bărbații aflați în poziții de răspundere trebuie să fie oameni care nu sunt stăpâniți de impuls, oameni a căror conștiință este vie datorită comuniunii zilnice cu Hristos, oameni care se apleacă cu reverență în fața standardului divin al neprihănirii. Religia pură și neîntinată să conducă practica lor; ei să onoreze pe Dumnezeu, onorând lumina pe care El le-o trimite, practicând principiile puse înaintea lor, și ferindu-se de tot ce este necinstit și nedrept. Asemenea oameni nu vor neglija interesele importante ce sunt sub paza lor, și al căror succes sau eșec depinde de administrația lor. Ei nu vor lăsa ca, de dragul unui avantaj financiar de moment, să fie exclusă de la popor lumina dată. Ei vor fi întăriți pentru datorie prin adevărul lui Dumnezeu, și nicio influență din nicio altă sursă, nicio implorare și niciun favor, nu-i poate determina să se întoarcă de la lucrarea despre care ei știu că este dreaptă și consistentă.

Vă spun, în frică de Dumnezeu, că am tăcut atât timp cât am îndrăznit să fac astfel. Nu voi mai încredința în mâinile voastre interesele importante care înseamnă atât de mult pentru mine, dacă voi continuați să le tratați cu atâta indiferență, cum le-ați tratat până acum.

Dacă nu ați intenționat să lucrați ca volumul IV să fie dus înaintea oamenilor, de ce nu ați spus de la început, „sora White, noi nu vedem cărțile pe care le-ai scris ca fiind de o așa mare importanță. Noi vom vinde cărți care aduc mai mulți bani casei de editură, și îți permitem să duci cărțile înaintea oamenilor așa cum poți. Noi nu vedem că e mare nevoie să ne grăbim să le ducem lumii.” Dacă ați fi făcut așa, v-ați fi purtat mult mai onorabil cu mine. Ați știut că aveam nevoie de banii pe care mi i-ar fi adus vânzarea cărților. Voi v-ați angajat să administrați vânzarea pentru mine, și dacă v-ați fi purtat corect cu mine, aș mai fi făcut asemenea înțelegeri. Acum am câteva lucrări care vor fi gata în curând pentru vânzare, dar ce motiv am să sper că veți simți vreo povară mai mare să le difuzați, decât ați avut față de volumul IV?

Eu știu că Domnul m-a îndemnat să scriu, și dacă va fi lăsată pe mine povara de a aduce aceste cărți în atenția poporului, o pot face, deși știu că această lucrare ar trebui să o poarte alții. Acum îi întreb pe frații mei, vor merge lucrurile la fel cum au mers în ultimii doi ani? Aș vrea să știu cum, pentru că simt de datoria mea să iau imediat cartea față de care voi nu manifestați niciun interes. Dacă aș fi înțeles chiar de la început, cursul ce va fi luat pentru Bible Readings, aș fi putut lua lucrarea mea în mâinile mele, și astfel aș fi evitat această lungă întârziere. Copiii mei m-au sfătuit să mai aștept un pic până să vorbesc, dar nu îndrăznesc să fac astfel. Am privit și așteptat că poate cineva va pune volumul IV în poziția în care ar trebui să fie, până când speranța a murit în inima mea.

După ce am purtat povara de a scrie această carte și de a o tipări, am crezut că o voi putea lăsa apoi în mâinile fraților mei – că ei vor înțelege și vor aprecia importanța ei, și își vor face partea lor de lucrare fără ca eu să-i împing. Dar dacă doar eu singură am fost făcută să simt importanța solemnă de a răspândi razele de lumină în acest timp de pericol, fie ca Domnul să mă întărească pentru lucrare. Eu nu voi mai întârzia, ci voi privi la Căpetenia mântuirii mele și voi asculta cu promptitudine.

663
Îi întreb pe președinții diferitelor conferințe dacă au vreun interes să corecteze tendințele rele manifestate în lucrarea noastră de colportaj. Arătați colportorilor că ei nu trebuie să ducă lucrurile în extreme; să nu arunce cărțile de care poporul are atâta nevoie, impulsionând o lucrare nouă, care poate satisface doar o sferă limitată, și prin aceasta să îndepărteze de popor avertizările speciale pe care Dumnezeu le-a trimis pentru ei în acest timp.

Eu am dovada că Domnul impresionează inimile acelora care citesc ce este scris în volumul IV în legătură cu scenele de interes cutremurător – lucrurile care sunt și cele care vor fi. Dacă aceia care pretind să creadă solia îngerului al treilea vor citi cu grijă și cu rugăciune adevărurile solemne și importante ce privesc acest timp, așa cum sunt prezentate în volumul IV, și vor lua seama la acestea, vor fi conduși să cerceteze Scripturile mult mai serios și cu rugăciune, vor înțelege mai bine cuvântul lui Dumnezeu, și scenele de încercare dinaintea noastră.

(semnat) Ellen G. White

Pentru că am văzut cursul pe care l-au luat lucrurile în ultimii doi ani, am așteptat, m-am rugat, și mi-am spus: Domnul va rezolva lucrurile. Dar eu știu că frații noștri nu-și fac datoria. Ce curaj să mai am, să particip la tabere? Ce motiv am să sper că mărturia mea va fi primită și respectată mai mult decât a fost volumul IV? Am cerut zilnic înțelepciune de la Domnul, i-am cerut să nu mă lase complet descurajată, ca să nu cobor în mormânt cu inima zdrobită, ca soțul meu.

(semnat) Ellen G. White

Ms-24-1890

18 mai, 1890

ISUS, RĂSCUMPĂRĂTORUL ȘI STĂPÂNUL NOSTRU

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El ... și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” „Căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer, și dă lumii viața. „Doamne,” i-au spus ei, „dă-ne totdeauna această pâine.” Isus le-a zis: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine nu va înseta niciodată.”

Rugăciunea mea este: „Doamne, ia povara minții mele, stăpânește-mi judecata, umple-mă cu Spiritul Tău. Chiar și în slăbiciunea mea vreau să slăvesc pe Domnul. Vreau să-mi pun încrederea în El; vreau să am credința sinceră care lucrează prin dragoste, și curățește sufletul. Avem nevoie să cultivăm credința și iubirea, pentru că bisericile noastre se strică din cauza necredinței, și a împietririi inimii. E nevoie să rugăm pe Dumnezeu să le dea inimi de carne.

Comunicând cu Ioan, Isus spune, „Îngerului Bisericii din Efes scrie-i; Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă, și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur: „Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi: că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că nu ai obosit.” Aici este prezentat un stadiu înalt de înaintare în cunoștință spirituală.

666
„Dar”, spune Martorul Credincios, „ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești ... cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul: „celui ce va birui îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.”

Au bisericile noastre urechi de auzit? Vor să asculte? Vor ei să primească prin credință ungerea cerească, undelele harului, care să le țină candelile aprinse ca să-și poată vedea defectele, să vadă că le lipsește dragostea lui Dumnezeu? Este cert că iubirea, iubirea serioasă, vitală pentru Isus, este pe moarte în bisericile noastre. Vrea fiecare membru din bisericile noastre să se trezească? Vor ei să se îmbrace cu Isus Hristos? Vor ei să ia seama la cerințele Lui clare? „Adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăiește-te, și fă faptele tale dintâi.”

Faptele dintâi, atunci când iubirea lui Dumnezeu pătrundea sufletul cu puterea ei energizantă, transformatoare – ce simplă era credința, ce plină de credință era încrederea în Domnul, ce prețios era numele lui Isus! Iubirea Sa topea și supunea inima mândră. Bătaia lui Isus la ușa inimii primea răspunsul inimii care deschidea și ura un bun venit Musafirului ceresc.

„Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Astfel ilustrează Mântuitorul lumii lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii omenești. Agentul viu, printr-un act al credinței pe care o posedă, se pune în mâinile Domnului ca să lucreze în el buna Sa plăcere, după voia Sa. Ei bine, trebuie să aibă loc o continuă exercitare a credinței pentru a fi în Hristos, pentru a fi ținut în Hristos, și a rămâne în El, prin credință. Este un proces de antrenare, o disciplină constantă a inimii și a minții, ca Hristos să lucreze marea Sa lucrare în inimile omenești. Eu-l, vechiul eu natural, moare, și voința lui Hristos este voința noastră, calea Sa este calea noastră, iar agentul uman devine, cu inimă, minte, și intelect, un instrument în mâinile lui Dumnezeu pentru a nu mai lucra răutatea, ci neprihănirea lui Hristos. 667

Omul lucrează și cooperează cu Dumnezeu; harul lui Dumnezeu lucrează continuu cu consimțământul omului, pentru a desăvârși un caracter asemenea lui Hristos. În aranjamentul divin, Dumnezeu nu face nimic fără cooperarea omului. El nu constrânge voința omului. Aceasta trebuie dată cu totul lui Dumnezeu, altfel Domnul nu poate să împlinească lucrarea divină pe care ar face-o prin agentul uman. Isus a declarat că într-un anumit loc nu a putut face multe minuni printre oameni din pricina necredinței lor. El a dorit să facă pentru ei chiar în acel loc, ceea ce știa că aveau nevoie să fie făcut, dar nu a putut pentru că necredința a barat drumul. Olarul nu poate modela și face spre cinste ceea ce nu a fost pus în mâinile Lui. Viața de creștin este o viață de predare zilnică, de supunere și biruință continuă, cu obținerea de victorii proaspete în fiecare zi. Aceasta înseamnă creșterea în Hristos, formarea vieții după modelul divin.

Hristos spune bisericii: „ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Aceasta este reprezentată ca o stare căzută din punct de vedere spiritual. „Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, și pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi; altfel, voi veni la tine, și îți voi lua sfeșnicul din locul lui dacă nu te pocăiești.” Iubirea cea nouă, cea dintâi, care umplea inima, nu se manifesta doar printr-o dragoste arzătoare față de Dumnezeu, ci și prin iubirea față de toți oamenii formați după chipul Său. Exista o lumină cerească blândă care strălucea în suflet. Ea nu a rămas acolo, închisă sub obroc, ci a fost difuzată, pentru că era lucrarea practică a voinței lui Dumnezeu. Se trăia în mod viu o iubire vie, sfântă, sfințită în Hristos Isus. 668

Apostolul Pavel spune, „nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Și așa erați unii dintre voi; dar acum sunteți spălați, sunteți sfințiți, și sunteți îndreptățiți în numele Domnului Isus și prin Spiritul Dumnezeului nostru.”

Devoțiunea, evlavia, și sfințirea întregului om vine prin Isus Hristos, Neprihănirea noastră. Iubirea lui Dumnezeu trebuie să fie cultivată continuu. Oh, cum strigă inima mea către Dumnezeul cel viu pentru a avea gândul lui Isus Hristos! Doresc să pierd eu-l din vedere. Vreau să lucrez cu toate puterile pe care sunt capabilă să le exercit, ca să salvez sufletele pentru care Hristos a oferit jertfa infinită a vieții Sale prețioase. Trebuie să caut zilnic înțelepciune, ca să știu cum să lucrez cu sufletele ce sunt prinse în cursa lui Satana. Sunt multe suflete iubite care greșesc, dar pe care, dacă am fi pătrunși de Spiritul lui Hristos, le-am putea câștiga înapoi pentru Dumnezeu. În ciuda păcatelor și nebuniilor lor, Dumnezeu îi iubește. El a dat pe singurul Său Fiu, preaiubit, pentru a-i salva; și pentru că i-a iubit, a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca oricine crede în El, să nu piară ci să aibă viață veșnică. Noi trebuie să ne ținem întotdeauna strâns de Isus Hristos, pentru a fi continuu părtași de natură divină, având un interes personal profund față de aceia ce odată au fost prietenii noștri cei mai buni, dar care în timpul de ispită au ridicat călcâiul împotriva noastră. Iubirea lui Hristos nu trebuie stinsă în suflet.

Prejudecata împotriva mea nu mă poate face să fiu ceea ce ei cred că sunt, și eu nu voi simți asprime față de ei; dar când văd pe proprii mei frați în credință, oameni responsabili, lucrând în întuneric, mă doare inima. Ei nu m-au rănit pe mine, ci pe Domnul Isus care m-a împuternicit să duc mesajul Său pentru ei. Iar eu nu pot decât să plâng gândindu-mă la firile încăpățânate și suferinde, ce nu vor să se supună dovezilor. Ei au o înfățișare aparentă de nepăsare, dar nu este așa. Ei și-ar schimba bucurioși relația cu mine, și cu aceia pe care i-au nedreptățit profund prin gânduri, cuvinte și influență, dacă ar putea evita umilinta de a spune, „Am greșit; îmi mărturisesc greșelile; vrei să mă ierți?” 669

Cei mândri și încăpățânați vor evita tocmai subiectele cu care ar trebui să stea față în față dacă sufletele lor ar fi convertite. Oh, nu vor rupe ei niciodată vraja lui Satana, care este peste ei? Vor nutri mândria lor până la sfârșit? Cât de mult tânjește inima mea să-i vadă liberi, și nu în puternicele amăgiri ale lui Satana.

În timp ce o clasă pervertește învățătura îndreptăririi prin credință, și neglijează să se supună condițiilor arătate în Cuvântul lui Dumnezeu, „dacă mă iubiți, păziți poruncile mele,” este o greșeală tot atât de mare din partea acelor care pretind a crede și a asculta de poruncile lui Dumnezeu, să se așeze în opoziție cu prețioasele raze de lumină (noi pentru ei) reflectate de la crucea de pe Calvar. Ei nu văd lucrurile minunate din Legea lui Dumnezeu. Pentru toți cei ce sunt împlinitori ai Cuvântului, și ai oricărei porunci de ascultare, este și o promisiune foarte sigură în dreptul poruncii. Am pierdut foarte mult pentru că nu am avut deschiși ochii înțelegerii, ca să pricepem lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu. Pe de o parte, cei religioși au despărțit în general, Legea de evanghelie, în timp ce pe de altă parte, noi am făcut aproape același lucru, din alt punct de vedere. Noi nu am înălțat înaintea oamenilor neprihănirea lui Hristos și nici deplina semnificație a marelui Său plan de răscumpărare. L-am lăsat pe dinafară pe Hristos și iubirea Lui inegalabilă, și am introdus teorii și raționamente, am predicat argumente.

Oameni neconvertiți au stat la amvon și au rostit predici; inimile lor nu au cunoscut niciodată în experiența lor, printr-o credință vie care se prinde cu încredere de aceasta, dovada dulce a iertării păcatelor lor. Cum pot aceștia să predice iubirea, simpatia, iertarea lui Dumnezeu pentru toate păcatele lor? „Priviți și veți trăi.” Privind la crucea Calvarului veți simți dorința de a purta crucea. Răscumpărătorul lumii, atârnat pe crucea de pe Calvar. Priviți pe Mântuitorul lumii, pe Cel în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Poate cineva să privească și să vadă jertfa Fiului iubit al lui Dumnezeu, fără să îi fie inima topită și zdrobită, gata de a se supune lui Dumnezeu cu inima și cu sufletul?

Să fie foarte clar oricărei minți: dacă Îl acceptăm pe Hristos ca Răscumpărător, trebuie să-L acceptăm ca Conducător. Noi nu putem avea asigurarea, încrederea neclintită în Hristos ca Mântuitor al nostru, până când nu Îl recunoaștem și până când nu ne supunem poruncilor Lui. În felul acesta dovedim că suntem de partea lui Dumnezeu. Atunci credința noastră are un sunet veritabil. Ea lucrează prin dragoste. Spuneți din toată inima voastră, „Doamne, cred că Tu ai murit ca să îmi răscumperi sufletul. Dacă tu ai socotit de așa o valoare sufletul meu încât să-Ți dai viața pentru mine, atunci Îți încredințez viața mea cu toate posibilitățile și cu toate slăbiciunile, ca să o păzești.” Voința trebuie să fie adusă în perfectă armonie cu voia lui Dumnezeu. Când se întâmplă aceasta, nu va mai exista împotrivire față de fiecare rază de lumină ce strălucește în inimă și în cămările minții, iar sufletul nu va mai fi baricadat cu prejudecăți, numind lumina întuneric și întunericul lumină. Luminii din cer i se va spune bun venit, ca unei lumini care să inunde cămările sufletului, ceea ce va fi muzică înaintea lui Dumnezeu. Cât de mult credem în inimă acest cuvânt, „Apropiați-vă de Dumnezeu, și El Se va apropia de voi”? Aceasta înseamnă să stăm mult cu Domnul, în rugăciune.

Cei educați în scepticism și care nutresc necredința, ținând în experiența lor îndoielile și obiceiul de a inventa întrebări, când sunt aduși sub convingerea Duhului lui Dumnezeu, văd că este de datoria lor personală să-și mărturisească necredința și să-și deschidă inimile ca să accepte lumina ce le este trimisă, să pășească prin credință dincolo, de la rău la bine și de la îndoială la credință, să se consacre fără rezerve lui Dumnezeu ca să urmeze lumina Lui în locul scânteilor din tăciunii lor proprii. Dacă își mențin consacrarea vor vedea lumina crescând, iar lumina va fi din ce în ce tot mai strălucitoare până în ziua cea desăvârșită. Necredința care este nutrită în suflet are o putere de vrajă; sămânța care este semănată își va da recolta ei. Dar ei trebuie să smulgă încontinuu orice rădăcină de necredință, și plantele otrăvitoare vor înceta să crească dacă nu mai sunt hrănite prin cuvinte și acțiune, iar sufletul trebuie să aibă plantele credinței și iubirii, cultivate în solul inimii și hrănite.

Nimeni să nu se teamă că va ajunge la extremism, cât timp este un student profund al Cuvântului, umilindu-și sufletul la fiecare pas. Hristos trebuie să locuiască în el prin credință. El, Exemplul lor, a fost stăpân pe sine. A umblat în umilință. A avut o demnitate adevărată. A avut răbdare. Dacă noi, cei care acceptăm îndreptățirea prin credință, în mod individual posedăm aceste trăsături de caracter, nu vom ajunge în extremism. Hristos nu a greșit niciodată în judecata Sa în ce privește oamenii sau adevărul. El nu a fost înșelat niciodată de aparențe. Niciodată nu a pus vreo întrebare care să nu fi fost necesară. Nu a dat niciodată vreun răspuns care să nu fi fost potrivit și la obiect. A adus la tăcere vocea preoților șireți, răutăcioși și gata să critice, prin faptul că a pătruns dincolo de suprafață și le-a atins inima, aruncând lumină în conștiința lor; aceasta i-a deranjat, dar nu au

670

671

vrut să cedeze convingerii. Hristos nu a ajuns niciodată la extreme, nu Și-a pierdut niciodată stăpânirea de sine sau echilibrul minții, datorită vreunei stări de excitație. Nu a violat niciodată legea bunului simț și a înțelepciunii de a ști când să vorbești și când să taci. Dacă toți cei care pretind că văd razele cele prețioase ale luminii Soarelui Neprihănirii vor urma exemplul lui Hristos, nu vor mai exista extremiști.

672

Exemplul lui Hristos se află înaintea noastră, pentru a păstra Legea în strânsă legătură cu evanghelia. Acestea nu pot fi separate. Calmul și stăpânirea de sine să fie cultivate și menținute cu perseverență, căci acesta a fost caracterul lui Hristos, pe când expresiile vehemente ale falșilor religioși cu pretenții îndrăznețe, care vorbesc tare și îndelung, și pe care le auzim, zic: „Sunt sfânt, sunt fără păcat”, deși nu au nici cea mai slabă temelie pentru afirmația lor. Nu auzim nicio declarație de credință făcută în mod gălăgios, și nici nu vedem strâmbături trupești sau manifestări îngrozitoare în Autorul întregului adevăr.

Aduceți-vă aminte că în El a locuit trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Dacă Hristos locuiește în inimile noastre prin credință, privind felul în care a trăit El, vom căuta să fim ca Isus, curați, împăciuitori și neîntinați. Îl vom descoperi pe Hristos în caracterul nostru. Nu numai că vom primi și absorbi lumina, ci o vom și difuza. Vom avea înțelegeri tot mai clare și mai distincte despre ceea ce este Isus pentru noi. Simetria, iubirea și bunăvoința care au existat în viața lui Isus Hristos, vor străluci în viețile noastre.

REVIEW AND HERALD
27 MAI, 1890

Battle Creek, Michigan

CANALE VII DE LUMINĂ

E.G. White

Domnul are un popor pentru care se roagă ca ei să fie una cu El, așa cum El este una cu Tatăl. Dacă noi, ca creștini, suntem împlinitori ai Cuvântului, vom trăi în viețile noastre împlinirea rugăciunii lui Hristos; căci prin Duhul Lui cel Sfânt, Isus poate să lege inimă de inimă. Noi trăim printre pericolele zilelor de pe urmă; timpuri rele sunt peste noi; întuneric mare acoperă pământul. Satana caută să-și interpună umbra lui infernală între noi și Dumnezeu, așa încât să întunece lumina cerului prin orice instrument pe care îl poate folosi; dar toți cei ce sunt creștini, dacă sunt ca Hristos, vor călca îndeaproape pe urmele pașilor lui Isus. Vor avea gândul care a fost în Hristos Isus.

Noi stăm în prezența Domnului, Dumnezeului lui Israel, și nimeni nu poate sta înaintea lui Dumnezeu în propria sa putere. Doar cei care stau în neprihănirea lui Hristos au o temelie sigură. Pe cei care încearcă să stea înaintea Lui în propria lor neprihănire, El îi va umili în țărână. Cei ce umblă în umilință își vor simți deplina lor nevrednicie. Acestora, Domnul le spune „să nu vi se tulbure inima și să nu vi se înspăimânte.” Noe a predicat neprihănirea lui Dumnezeu; Iona a chemat la pocăință cetatea Ninive, iar în zilele noastre este de făcut o lucrare similară. Acum sunt mai mulți decât un Noe care să facă lucrarea, și mai mulți decât un Iona care să vestească Cuvântul Domnului. În timp ce discordia, cearta, fărădelegea și vărsarea de sânge umple țara, fie ca poporul lui Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Plăgi și mirosuri grele, incendii și inundații, dezastre pe uscat și pe mare, crime oribile și orice fărădelege imaginabilă există în lume. Nu se cuvine acum ca noi, cei care spunem că avem multă lumină, să fim sinceri față de Dumnezeu, să-L iubim pe El mai presus de orice și pe aproapele ca pe noi înșine?

Să nu vină acum înaintea lui Dumnezeu în umilință și cu rugăciune serioasă, orice suflet ce are lumina și adevărul, pentru ca Dumnezeu să poată aprinde în sufletele noastre o flacără curată, și să ne dea o iubire mai înaltă, mai bună, curată și neîntinată, o iubire pentru adevărul așa cum este în Isus, un respect și o gelozie pentru onoarea lui Dumnezeu, și o dorință intensă pentru salvarea semenilor noștri? Nu avem timp pentru a îngădui mândria. Noi trebuie să păzim calea Domnului, să vorbim și să acționăm ca unii care suntem în fața ochilor Lui, trăind prin orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, pentru ca niciun foc străin să nu se amestece cu focul sfânt. Lumina și întunericul nu se pot amesteca și nu se pot armoniza. Mulți acționează în parte ca niște copii ai veacului și în parte ca fii ai eternității, iar umblarea aceasta este o urâciune înaintea lui Dumnezeu. „Dacă

Domnul este Dumnezeu, mergeți după El; dar dacă Baal este dumnezeu, mergeți după Baal.” Dacă credeți cuvântul lui Dumnezeu, supuneți-vă căile călăuzirii Sale în toate lucrurile, chiar dacă trebuie să treceți peste înclinațiile voastre. Credeți adevărul din toată inima. Nu mai stați așa cum mulți ați făcut-o, șovăind între dependența de neprihănirea lui Hristos și dependența de propria voastră neprihănire. Înșelăciunea a venit peste multe minți, până când au ajuns să creadă că propriile lor merite ar avea o valoare considerabilă. Mințile acestea sunt în confuzie și nedumerire acolo unde totul este clar și lămurit. Sfârșitul este aproape! Nu avem timp ca să mai stăm între două păreri.

Ce nu a făcut Domnul, Dumnezeul lui Israel pentru poporul Său? Le-a dat cuvântul Lui; i-a urmărit cu mărturiile Lui care au avertizat, au mustat, au certat, au încurajat; le-a dat semne; le-a dat făgăduințe prețioase; și cât de puțini I-au dat slavă și laudă! Mulți cred că dacă ei tolerează mișcările și lucrările lui Dumnezeu în favoarea lor, ar trebui să fie lăudați. Oh, cât de puțini sunt cei ce Îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu și pe Isus Hristos pe care L-a trimis El! El a vorbit prin profeți și prin apostoli despre ce va fi în viitor. A dat mărturii vii despre Sine în aceste zile de pe urmă când ne-a vorbit prin Fiul Său și totuși, adevărul care produce durere sufletului meu este că Domnul este întristat din cauza inimilor împietrite și a minților care nu pot fi învățate. Cât de puțini cred și se pocăiesc! Pentru cât de puțini este descoperit brațul Domnului! „Și tu, du-te la copiii poporului tău, vorbește în auzul lor și spune-le, Așa vorbește Domnul; fie că te vor asculta fie că nu vor voi să te asculte.” Toți vor fi aduși în fața deciziei de a se declara în întregime fie pentru Domnul, fie pentru Baal. Dumnezeu a trimis poporului Său mărturii în ce privește adevărul și neprihănirea, și ei sunt chemați să-L înalțe pe Isus, și să înalțe neprihănirea Lui.

Cei pe care i-a trimis Dumnezeu cu o solie sunt doar oameni, dar ce caracter are solia pe care o poartă? Aveți curajul să întoarceți spatele, sau să nesocotiți avertizările, pentru că Dumnezeu nu S-a consultat cu voi în ce privește ceea ce să fie promovat? Dumnezeu cheamă bărbați care vor vorbi, care vor striga cu voce tare și nu vor cruța. Dumnezeu Și-a ridicat solii Săi ca să facă lucrarea Lui pentru acest timp. Unii au întors spatele soliei neprihănirii lui Hristos ca să critice oamenii și imperfecțiunile lor, pentru că aceștia nu rostesc solia adevărului cu politețea și cu finețea pe care ar dori-o ei. „Sunt prea zeloși, sunt prea serioși, vorbesc prea clar”, iar solia care ar trebui să aducă vindecare, viață și mângâiere multor suflete obosite și apăsate, este îndepărtată, într-o măsură, căci exact în măsura în care bărbații cu influență își închid inimile și își susțin voința în opoziție cu ceea ce a spus Dumnezeu, în aceeași măsură vor căuta să îndepărteze raza de lumină de la cei care tânjesc și se roagă pentru lumină și pentru putere dătătoare de viață. Hristos a înregistrat toate discursurile dure, mândre și batjocoritoare rostite împotriva servilor Săi, ca și cum ar fi fost rostite împotriva Lui Însuși.

Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava sa va fi numită lumină falsă, de către cei ce refuză să umble în slava ei crescândă. Lucrarea care ar fi putut fi făcută, va fi lăsată nefăcută de către cei ce resping adevărul, din cauza necredinței lor. Vă implorăm pe voi, cei ce vă împotriviti luminii adevărului, să vă dați la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați lumina trimisă din cer să strălucească peste ei în raze clare și distincte. Dumnezeu vă consideră responsabili pe voi, cei la care a ajuns lumina, pentru felul în care o folosiți. Cei ce nu vor să audă vor fi răspunzători; căci adevărul a fost adus la îndemâna lor, dar ei au disprețuit ocaziile și privilegiile. Au fost trimise poporului lui Dumnezeu solii cu acreditare divină; au fost prezentate slava, maiestatea, neprihănirea lui Hristos, Cel plin de har și de adevăr; a fost vestită în mijlocul nostru plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos într-un mod încântător și splendid încât i-a fermecat pe toți cei ale căror inimi nu au fost închise din cauza prejudecăților. Știm că Dumnezeu a lucrat în mijlocul nostru. Am văzut suflete întoarse de la păcat la neprihănire. Am văzut credința înviorată în inimile celor ce s-au căit. Să fim oare ca leproșii ce au fost curățiți, dar care și-au văzut de drumul lor, mai puțin unul care s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Haideți mai bine să vorbim despre mărinimia Lui, și să laudăm pe Dumnezeu cu inima, cu pana și cu vocea.

Lucrarea fiecărui ambasador al lui Hristos este de a mărturisi despre lumină. El nu trebuie să ia locul lui Hristos, ci să-L descopere pe Hristos lumii, să vestească laudele Celui ce ne-a chemat să ieșim din întuneric la lumina Sa minunată. Dumnezeu i-a trimis pe slujitorii Săi ca să fie purtătorii stindardului Său. Ei trebuie să îndrepte ochii spre Isus, Cel care ridică păcatul lumii. Ei nu trebuie să trezească simpatia oamenilor față de ei, ci să poarte simpatiile lor mai presus, către Cel ce este obiectul prețios al laudei și reverenței lor, ca să-i poată conduce pe oameni să-L iubească pe Hristos și pe El răstignit. Dacă, prin harul lui Hristos, ați prins câteva

sclipiri din lumina adevărului așa cum este acesta în Isus, să nu credeți că ați ajuns pe culme; nu vă gândiți că ați prins toate razele de lumină, și că nu există vreo lumină mai mare care să vină în lumea noastră.

Noi trebuie ca încontinuu să primim și să dăm. Noi trebuie să fim canale vii de lumină. Harul transformator al lui Hristos trebuie să fie peste fiecare lucrător, ca acesta să se sfințească pentru ca și alții să poată fi sfințiți. Este nevoie de eforturi serioase pentru a trezi o biserică adormită, iubitoare de tihnă, ce are o mare lumină și cunoștință, dar ale cărei fapte nu corespund cu credința. Trebuie să fie dată o mărturie vie, arătând spre necesitatea revărsării Duhului Sfânt al lui Dumnezeu peste fiecare membru al bisericii, pentru ca lumina să poată lumina peste alții aflați în întuneric. Se face mult prea puțin în lucrarea de păstorire. Se ară doar la suprafață, în mare măsură, iar rezultatul se vede – lipsă de creștini care aduc roade.

Scripturile ar trebui să fie studiate în profunzime, pentru ca slujitorii lui Dumnezeu să poată vesti în întregime sfatul lui Dumnezeu. Relația lui Hristos față de Lege este mult prea puțin înțeleasă. Unii predică Legea, și simt că frații lor nu își fac toată datoria dacă nu prezintă subiectul în exact același fel în care o fac ei. Acești frați ezită să prezinte îndreptățirea prin credință, dar imediat ce Hristos este descoperit în adevărata Sa poziție în legătură cu Legea, înțelegerea greșită care a existat în legătură cu acest subiect important, va fi îndepărtată. Legea și evanghelia sunt atât de contopite una cu alta, încât nu poate fi prezentat adevărul așa cum este în Isus, fără să fie contopite aceste subiecte în deplină armonie. Legea este evanghelia lui Hristos acoperită; evanghelia lui Isus nu este nici mai mult nici mai puțin decât Legea deslușită prin prezentarea principiilor ei nemărginite. „Cercetați Scripturile”, aceasta este porunca Domnului. Cercetați, ca să înțelegeți adevărul. Dumnezeu ne-a dat un test prin care să verificăm învățătura: „La Lege și la mărturie; dacă nu vorbesc conform cu acest cuvânt înseamnă că nu este lumină în ei.” (KJV) Cercetați Scripturile cu sârguință, cu seriozitate, fără să obosiți, ca să aflați ce a descoperit Dumnezeu în ce vă privește pe voi, datoriile voastre, lucrarea voastră, responsabilitățile voastre, viitorul vostru, ca să nu faceți nicio greșală în timp ce căutați viața veșnică. Prin cercetarea Scripturilor puteți cunoaște gândurile și voia lui Dumnezeu; și cu toate că adevărul nu coincide cu ideile voastre, puteți primi har ca să renunțați la orice prejudecată ce favorizează obiceiurile sau practicile voastre, și să puteți înțelege adevărul, curat și neamestecat. Supuneți-vă Lui din toată inima. Hristos are nespusă gingașie plină de milă față de toți cei ce se pocăiesc. El iartă pe călcătorul Legii.

O-115-1890

Battle Creek, Michigan, 21 iunie, 1890

CĂTRE O. A. OLSEN

Iubite frate Olsen,

Tocmai m-am întors dintr-o călătorie de opt mile la țară. Am găsit scrisoarea ta pe masă. Îți mulțumesc că mi-ai scris. Am răspuns la telegrama sosită din Nashua, prin care suntem anunțați că soția lui Willie a adormit, și că înmormântarea va avea loc marțea ce vine. Însă aceasta nu poate avea loc mai repede de miercuri. Ei pleacă din Boulder astăzi, 21 iunie, și nu pot să ajungă mai repede de marți. Poți să-ți dai seama că nu pot să plec acum. După înmormântare este posibil să pot să plec pe joi și să fiu împreună cu voi pe Sabat și pe duminică. Însă aș fi vrut să am un însoțitor, dar nu va fi aceasta o cheltuială nenecesară?

W. C. W. dorește să fiu prezentă aici la întrunirea pentru consfătuire a lucrătorilor, din Iulie. Așa că îți dai seama că va trebui să mă întorc aici imediat. Am hotărât că nu merită să particip la această adunare cu o cheltuială atât de mare, și care s-ar putea să fie foarte obositoare pentru mine.

Aștept o scrisoare de la Willie cu detalii în ce privește aranjamentele ce trebuie făcute pentru înmormântarea lui Mary. Cred că măcar atât putem face pentru a ne arăta pe cât posibil respectul față de cea credincioasă.

Mă întreb dacă voi putea suporta taxa vreunei adunări de tabără din vara aceasta. Anunțul a fost făcut în Review fără să mi se spună nimic, fără să fiu încurajată cu niciun cuvânt. Nu am făcut nicio declarație din care să se poată trage concluzia că voi participa la vreo tabără în vara aceasta. Toată povara pe care o am este să îmi aranjez scrierile pentru publicare. Nu m-am cruțat deloc ci, pot să spun că am lucrat zi și noapte fără odihnă. Am fost atât de împovărată încât nu am putut dormi. Domnul mi-a prezentat anumite lucruri și m-a întărit ca să pot face față diferitelor probleme care apăreau. Pentru că întâlnirea de la Battle Creek s-a terminat, ar fi trebuit

să am odihnă totală, dacă aş fi putut să o gădesc, deoarece am muncit de dimineaţa până târziu scriind lucruri importante, pentru a face faţă şi pentru a corecta prejudecăţile, ideile închipuite şi interpretarea greşită a lucrurilor.

Nu voi mai merge la conferinţe în restul anului, căci nu sunt în stare să călătoresc şi să muncesc. Mă tem că, fără să am îndrumare specială din partea Domnului care să îmi ordone să merg şi să-mi dau mărturia, va fi încumetare din partea mea. Ştiu că Isus este Restauratorul meu, dar va fi o încumetare să fac aşa cum am făcut, să car poverile pe care le-am cărat invariabil şi fără odihnă, şi mergând oriunde eram invitată, de teamă să nu dovedesc lipsă de credinţă dacă nu aş fi mers. În felul acesta am lucrat de când am păşit de pe vapor pe pământul american, iar Satana a aranjat lucrurile în aşa fel încât poverile şi eforturile mele să fie de cincizeci de ori mai mari decât ar fi trebuit să fie. Fratele Butler a fost la temelia tuturor acestora, însă nu face nicio mărturisire şi scrie în ziare, ca şi cum starea lui ar fi în regulă.

În afară de cazul în care îmi porunceşte Domnul, nu mă voi mai adresa bisericii din Battle Creek până când fratele Smith şi cei ce au fost în armonie cu el nu îşi vor da pe faţă culoarea. Nu mă priponesc în aceasta, dar vreau să ştiu că Domnul îmi porunceşte să o fac, înainte să iau asupra sufletului meu povara pentru cei pentru care am lucrat din greu, fără nici cea mai mică recunoştinţă sau răspuns sau retragere din partea lor. A trebuit să mă apăr pe mine şi pe fraţii mei, să lupt cu toate puterile împotriva prejudecăţii, necredinţei, a declaraţiilor false şi a reprezentărilor greşite, până când am ajuns să mă înfior când mă gândeam că orbirea şi fariseismul iraţional s-a ajustat ca o haină peste bărbaţii din poziţiile proeminente. Dacă ei şi-au schimbat atitudinea de critică, de răspândire a seminţelor îndoielii şi de distrugere a încrederii bisericilor în mărturii, întreb, cine s-a ales cu ceva din aceasta? Ce mărturisire, ce refacere, ce restaurare a încrederii au făcut ei? Va fi şters trecutul din cărţile din ceruri în care este înregistrat, fără nicio umilinţă din partea lor pentru faptul că au rănit şi au lovit sufletele poporului lui Dumnezeu prin geloziiile lor, prin bănuielile rele şi prin opoziţia lor faţă de ceea ce este adevăr biblic curat, şi aceasta numai pentru că nu au fost dispuşi ca adevărul să vină prin sursa prin care a ales Domnul să o trimită?

677

Frate Olsen, nu cred, nu pot să cred, că este o datorie pentru tine să lucrezi în condiţii de maxim efort. Tu poţi să o faci, şi cu cât vei face aceasta, cu atât mai mult se va considera că o poţi face, şi cu atât mai puţine poveri vor purta alţii. Opreşte-te frate Olsen, pune frânele, oferă-ţi perioade de odihnă, apoi vei porni cu forţe noi ca să faci faţă unor noi solicitări. Lucrează mai puţin. Pentru Hristos, Cel care te-a cumpărat, lucrează mai puţin. Nu ai dreptul să scoţi din bancă până când să nu mai ai nimic în cont. Lasă-ţi un depozit, fratele meu. Dacă exemplul bărbaţilor pe care îi menţionezi, lucrători pentru Dumnezeu care s-au coborât în mormânt, nu este suficientă mustrare pentru tine, pentru mine şi pentru alţii, spune-mi te rog, ce dovadă mai mare putem avea despre faptul că este o datorie să mai dăm jos din poveri, să fim grijulii şi să acţionăm circumspect şi nu cu încumetare. Mai pune jos, frate Olsen. Înviează-te cu perioade de odihnă.

Participi la prea multe adunări de tabără. Prezenţa ta este de dorit şi va fi solicitată, dar este de datoria ta să înveţi să spui, „Nu, fraţilor, voi face tot ce pot face bine şi fără să-mi pun sănătatea în pericol. Dacă voi cădea bolnav la pat ca fratele meu, care probabil că zace pe patul morţii, atunci lucrarea mea va înceta pentru totdeauna. Nu pot să vă dau nici sfat, nici încurajare. Vă rog fraţilor, voi face tot ce pot face fără să abuzez de puterile pe care mi le-a încredinţat Dumnezeu ca să le folosesc cu înţelepciune. Să mă ajute Domnul să fac aşa.”

Nu se poate exprima în cuvinte cât de mâhnit îmi este sufletul pentru că văd lipsa de lucrători. Îţi spun că ceva este greşit. Este nevoie să vedem unde greşim. Conferinţele noastre nu se întăresc şi nu cresc în cunoştinţa lui Dumnezeu, nu lucrează ca misionari pentru crearea unui simţ misionar nu doar faţă de câmpurile din alte ţări, ci să privească în jurul lor şi să vadă câmpurile albe, gata pentru seceriş. Misiunile din ţară au fost neglijate, din nefericire. Fie ca Domnul să lucreze cu putere asupra inimilor omeneşti şi să corecteze relele existente, aceasta este rugăciunea mea. Frate Olsen, te plângi că nu eşti în stare să faci nici jumătate din ceea ce ar trebui să faci. Nu se întâmplă aşa din cauză că sunt atât de puţini cei care fac ceva?

678

Tocmai am primit o scrisoare de la Sara prin care aflăm primele relatări despre felul în care a murit Mary. A murit lăudând pe Domnul. Mary şi-a luat rămas bun, fiind plină de voieşie. Îndeosebi copiii au primit atenţie din partea ei. Apoi Ella s-a dus sus cu ochii în lacrimi, în timp ce zicea „sunt foarte tristă, dar pe undeva inima îmi este fericită. Nu va dura mult şi mă voi întâlni cu iubita mea mămică, iar pentru asta trebuie să trăiesc în aşa fel încât să ne putem întâlni în cer.” Ella împlineşte nouă ani pe şaptesprezece ianuarie. Mabel face patru pe

întâi noiembrie. Sărmani mielusei fără mamă! Dar Domnul va conduce blând mieii turmei Sale. Bietul Willie a suferit o pierdere grea. El nu este demonstrativ, de aceea va suferi mai profund și se va jeli în singurătate. Inima mea este tristă și îndurerată. Ei vor ajunge la Battle Creek marți după amiază. Încă nu am fost anunțată când va fi înmormântarea. Bănuiesc că va fi miercuri.

Tocmai am primit o scrisoare de la președintele Conferinței Ohio, prin care mă roagă stăruitor să iau parte la tabără. Acum că a fost pus anunțul în ziar, mă aștept să primesc multe astfel de invitații. Dar felul în care au fost tratate mărturiile mele de către cei ce ar fi trebuit să mă susțină, a făcut ca cele mai mari strădaniile mele în dreptul lor și al celor pe care ei i-au influențat, să nu aibă niciun efect. Să se folosească acum de ceea ce cred ei că este mai bun și mai sigur decât strădaniile sorei White. Să vină acești frați buni și să întărească ceea ce este pe moarte. Fratele Irwin spune că spiritualitatea este în mare declin în toată conferința.

Oare, cei care s-au opus strădaniilor mele și au făcut fără efect lumina dată de Dumnezeu pentru poporul 679 Său, își vor asuma responsabilitatea și vor lucra pentru a produce o stare mai bună de lucruri? Sunt foarte tulburată, dar nu am nicio lumină cum că ar trebui să particip la vreo adunare de tabără. Nu văd ce rost are să-mi dau mărturia, iar lucrătorii care o aud să simtă că au privilegiul de a o primi sau de a o respinge, după cum le place. Lăsați-i să lucreze până când se vor convinge că Dumnezeu nu glumește cu ei.

Mă rog pentru întărire. Inima îmi este slăbită și mă doare din cauza perspectivei pe care ai amintit-o. Dar, nu te omorî singur, căci astfel vom avea pentru lucrare mai puțin cu un lucrător înflăcărat de Duhul lui Dumnezeu.

Vrei să prezinți la tabără necesitatea de a răspândi Vol. 4? Acesta conține avertizări și profeție despre evenimentele ce vor avea loc. Toți ar trebui să fie informați, ca să știe cum să facă față acestor lucruri: încercări, amăgiri, înșelăciuni ale diavolului. Satana a lucrat și cu această ocazie ca să țină departe de popor tocmai lumina necesară pentru acest timp. Și nicio pană, nicio voce, nu se ridică pentru a prezenta aceste lucruri înaintea poporului nostru în adevărata lor însemnătate. Am investit 3000\$ ca să îmbogățesc Vol. 4, și am primit doar doisprezece cenți și jumătate per bucată. Am plătit copertile și am plătit personal pentru tipărirea cărții, iar poporului nostru i s-a dat Bible Readings, o carte ieftină ușor de vândut și, aproape fiecare colportor a dat la o parte Vol. 4, ca să vândă cartea aceea.

Cei care îi instruiesc pe colportori ar fi putut, dacă ar fi văzut necesitatea acestei lucrări, să conducă lucrurile în așa fel încât Bible Readings să nu absoarbă toată atenția, spre neglijarea tocmai a acelor cărți care conțin cunoștința de care poporul are nevoie acum. Dacă s-ar fi dat instrucțiuni corecte, importanța relativă a cărților ar fi putut fi prezentată colportorilor. Dar înțelegerea este tocită și în această privință, ca și în altele, așa că lumina pe care a dat-o Dumnezeu pentru a păzi și instrui poporul Său este luată prea puțin în seamă, sau chiar deloc. Ușa se închide din cauza felului lor de acțiune. Instrucțiunea care mi s-a dat și despre care mi s-a poruncit să o 680 dau poporului pentru ca toți să fie luminați, este tratată ca și cum n-ar avea nicio importanță. Aceasta m-a împovărat peste măsură de mult. Trebuie să îmi iau pana și să îmi ridic glasul, recomandând cu insistență lucrarea sau cărțile despre care Domnul mi-a dat de înțeles că trebuie să fie puse înaintea poporului fără întârziere. Dar, care dintre frații noștri a simțit vreo povară, ca să aducă la îndeplinire gândul și voia lui Dumnezeu în această problemă?

Cărțile stau pe rafturi, abia fiind atinse. Ele au fost puse pe o linie moartă de cum au ieșit de sub tipar, iar banii mei pentru tipărit stau în aceste cărți depozitate. M-am gândit că voi avea mijloace, datorită vânzărilor pe scară largă ce vor avea loc. Am donat cam 1500\$ în primul an de muncă în America, după ce am părăsit Europa. Toți banii pentru aceste donații i-am luat cu împrumut cu 7% dobândă. Nu îmi pare rău pentru donații, pentru că au fost necesare cu adevărat. A trebuit să lucrez tot timpul ca să-i pot plăti pe cei ce mă ajută la facerea cărților. Mă adâncesc tot mai mult în datorie și, dacă numai așa se poate, voi lua cărțile în mâinile mele și mă voi asigura de faptul că poporul va avea ceea ce le dă Dumnezeu. Am dat pe de gratis copii din Vol. 4, în valoare de 100\$. Însă nu mai pot continua așa. Trebuie să-mi încetez munca de a mai scoate cărți, afară doar dacă frații noștri nu vor fi mânați de un alt principiu în distribuirea lor.

Vol. 1 este gata să iasă de sub tipar, după o întârziere lungă și obositoare, necesară pentru corectură. Însă, voi fi silită să fac ceva. Problema este că Vol. 1 iese, iar Vol. 4 trebuie să mai zacă încă un an fără să fie distribuit. Nu pot fi de acord cu aceasta. Dacă sistemul de colportaj este în așa fel încât nu pot fi puse în circulație ambele volume, unul de către o grupă de colportori, iar celălalt de către altă grupă de colportori, atunci Vol. 1 să mai aștepte, și să fie difuzat Vol. 4.

Trebuie să mărturisesc că nu am simțit că lucrarea mea ar fi înțeleasă sau apreciată. Dacă Dumnezeu a dat lumină poporului Său în aceste zile de pe urmă, ce înseamnă faptul că frații lasă să intre orice altceva, și închid ușa în fața luminii speciale pentru acest timp? Cât să mai continue aceste lucruri iar eu să tac? Dacă mașinăria colportajului trebuie să funcționeze așa încât ei să aibă controlul absolut asupra vânzării de cărți, iar din lucrarea lor să elimine tocmai lucrările pe care le-a rânduit Dumnezeu să ajungă la popor, oare mâinile mele să stea legate ca să nu mai pot face nimic? Să nu fac oare tot ce îmi stă în putere pentru a duce aceste cărți în fața cât mai multor persoane cu puțință? 681

M-am gândit să-mi fie trimise cutii cu cărți la adunările de tabără, și să vând eu însămi Vol. 4. Ele nu trebuie să treacă prin mâinile colportorilor, dacă ei ezită într-atâta să le circule, iar profitul rămas după ce se va acoperi toată cheltuiala, va fi al meu.

Am ajuns în situația de a mă gândi și a face planuri, iar apoi să-mi schimb planurile și să mă gândesc din nou cum să obțin mijloace pentru a face față cheltuielilor crescânde. Refuz să mai trăiesc în felul acesta. Dacă frații mei mă lasă să mai duc mult povara aceasta în acest fel, voi ști cu siguranță că Dumnezeu nu îi conduce și pe ei și pe mine. Careva dintre noi nu acționează după planul lui Dumnezeu. Cred că e timpul să facem o pauză și să vedem care sunt puterile ce ne pun în mișcare.

Fiecare familie de păzitori ai Sabatului ar trebui să aibă Vol. 4. Îl au, oare? Nu, nicidecum. După aceea, lumea trebuie să aibă cât mai multe din aceste cărți, căci ele sunt o mărturie pentru adevăr. Nu sunt mulțumită. Nu pot decât să fac planuri și să caut mijloace zi și noapte pentru a realiza scopul pe care Dumnezeu mi l-a făcut de cunoscut. Am așteptat atât cât mi-am putut permite, ca frații mei să acționeze. Acum, în Numele Domnului, voi face ceva. Copiii mei nu zic nimic, căci se tem că vor fi învinuiți că ar avea interese egoiste. Domnul se uită ca să vadă cine are vreo povară, în timp ce Satana lucrează din Adânc ca să zădărnicească lucrarea lui Dumnezeu prin înșelăciunile diabolice pe care le are pentru acest timp.

Domnul mi-a prezentat aceste lucruri și mi-a zis, „Scrie tot ce ai văzut, fă o mărturie credincioasă înaintea poporului și pregătește calea Domnului.” Cine își asumă răspunderea de a împiedica lucrarea aceasta ca să nu fie făcută? Am făcut tot ce puteam face? Acesta este gândul care mă preocupă și mă face să nu pot să dorm. 682

Nu voi spune mai mult despre acest subiect. Dar să fii sigur că nu voi mai aștepta prea mult ca frații din poziții de încredere să-și facă datoria. Dacă ei nu văd nicio nevoie de a face ceva, dacă rămân în tăcere, eu nu voi lăsa ca lucrurile să mai rămână așa cum sunt de mai bine de un an. Dacă stilourile și vocile lor nu au nimic de spus, atunci Dumnezeu mă socotește răspunzătoare, ca pe una căreia i-a dat lumină și i-a spus: „Scrie lucrurile pe care le-ai văzut, și lasă lumina să ajungă la toate neamurile, limbile și popoarele, pe orice cale posibilă. Îngerii Mei vor pregăti calea.” Însă Satana va lucra cu putere de stăpânire nu numai printre necredincioși, ci chiar printre credincioși, ca să închidă ușa ca nu cumva lumina aceasta întru totul specială să își facă lucrarea. Ce ar trebui să fac, frate Olsen? Nu am odihnă în spiritul meu nici ziua nici noaptea.

O salut cu dragoste pe sora Olsen,
Ellen G. White

CĂTRE W. C. WHITE

Iubitul meu fiu, Willie,

Ți-am spus că următoarea noastră întâlnire va avea un număr dublu de participanți, și așa a fost. Din micuța biserică baptistă au fost prezenți aproape toți – șaptezeci; șase au fost din afară, iar restul păzitori ai Sabatului. Un număr frumos au venit din Battle Creek. Fratele Corliss a deschis programul iar eu am vorbit din 1 Petru 1:2-9. Domnul mi-a dat putere și libertate și am vorbit cu ușurință acestor suflete care flămânzesc după pâinea vieții. Fratele Corliss a vorbit câteva minute, foarte la obiect. Dr. Lay a vorbit bine câteva minute, după care au fost rostite treizeci și șapte de mărturii excelente, toate exprimând recunoștința lor pentru această ocazie. În Sabatul următor vor fi mai mulți, căci de acum se știe că voi vorbi în fiecare Sabat. Am avut o adunare frumoasă.

Nu îmi dau seama de ce locului acesta nu i s-a dat mai multă atenție. Dacă există vreun loc în Michigan unde să fie posibilă lucrarea misionară atât vara cât și iarna, acesta este Petoskey. Există stațiuni foarte frecventate în apropiere, la care se poate ajunge foarte ușor. Dacă s-ar fi început ceva cu ani în urmă, acum am fi avut aici o biserică și o misiune înfloritoare. Există persoane ce locuiesc în zonă, prietenoase și convinse cu adevărat în ce privește Sabatul, însă nu s-au ținut adunări în Petoskey până toamna trecută. De când am venit aici s-a produs o trezire printre toți păzitorii Sabatului risipiți în zonă, la gândul că nu sunt părăsiți și neglijați. Dr. Lay, Dr. Douse și eu însămi vorbim și facem planuri împreună. Dr. Lay nu are niciun ajutor în nevasta sau în copiii săi, după cum bine știi.

Dr. Douse mi-a relatat despre conversația pe care a avut-o Lizzie Lay cu unii păzitori ai Sabatului care nu mă cunosc. Ea a declarat că familia ei nu mai acordă nicio încredere deosebită mărturiei sorei White. Ea a spus că fratele Smith, fratele Butler, fratele Canright, și alții pe care i-a menționat, nu mai privesc mărturiile așa cum le-au privit cândva, ci consideră că lucrarea și influența sorei White este ceva ce ține de trecut. Acum nu mai avem nevoie de mărturii. Ea pretinde să știe că declarațiile pe care le face sunt bine întemeiate. Ea spune că familiei ei i-a fost adresată o muștrare ale cărei cuvinte nu erau adevărate. Dr. Lay a auzit ce spuneau femeia și fetele lui, și a zis sorei Douse să nu se lase influențați de cuvintele lor. El a spus că se simte jenat să declare că soția și copiii săi nu aveau o stare spirituală bună, și dorește ca ea să înțeleagă că el crede fiecare cuvânt din mărturie, iar cât despre cele referitoare la familia lui, recunoaște că fiecare cuvânt este adevărat.

Declarații de acest fel am întâlnit pretutindeni, referitoare la fr. Smith, fr. Butler, Wm. Gage, și mulți alții ale căror nume nu mi le amintesc. M-am întristat pentru că se răspândesc astfel de impresii. Cei care au fost muștrați, se agață de poziția de îndoială și necredință a bărbaților noștri conducători, și se simt liberi să spună că mărturiile adresate lor nu sunt adevărate. Dr. Douse a fost baptistă de ziua a șaptea și este de puțină vreme la credință. Ea le-a spus că datorită mărturiilor sorei White a fost convertită la adevărul prezent și că, dacă ar renunța la mărturie ar putea renunța la tot, căci mărturiile își au locul lor în cadrul soliei îngerului al treilea.

Oamenii s-au adunat în Sabat. Unii au venit de dincolo de lac cu barca, alții au venit cu căruțele de la țară, de la șase sau zece mile. A venit și un fermier bogat împreună cu soția lui, care locuiesc cam la o milă de aici. Cândva, el păzise Sabatul. Acesta a vorbit frumos în adunare. Vom merge să-l vizităm în prima zi din această săptămână.

Dr. Lay l-a vizitat de mai multe ori. Dr. Lay spune că există mai multe persoane care păzesc Sabatul care nu au putut fi anunțate, dar că li se va trimite vorbă înainte de Sabatul viitor.

Poate că te întrebi, cum arătau oamenii? Arătau bine, erau bine îmbrăcați, o tovărășie care se vedea a fi inteligentă. Acum încercăm să vedem ce se poate face pentru a se asigura case de adunare. Metodistii își zidesc o casă nouă. Cea veche este de vânzare, însă pe cea nouă au construit-o foarte aproape de cea veche și s-ar putea să aibă obiecții pentru că păzitorii Sabatului se închină acolo, atât de aproape de ei. Casa metodiștilor este mult mai mare decât micuța biserică baptistă. Însă locația baptistă este bună, două parcele, loc suficient pentru a construi o casă parohială și a o adăuga clădirii. Dacă va fi cumpărată, va trebui lărgită imediat, căci nu încap mai mult de o sută și ceva pe scaune în biserica baptistă. Nădăjduiesc că Domnul va deschide calea ca să se

poată face ceva în locul acesta. Ar trebui să fie ajutat locul acesta și, nu pot înțelege de ce cei din poporul nostru nu folosesc deschiderile din locuri ca Petoskey.

Ar trebui să ne menținem poziția la Bayview. Aici putem exercita o influență atunci când adunarea se întrunește vara pentru câteva luni. După aceea se întrunește o altă clasă. Febra de fân i-a afectat pe mulți dintre cei veniți, în număr aproape egal cu adunarea de la Bayview. Clasei acesteia ar trebui să i se acorde atenție. Ar trebui să existe persoane care să-i viziteze și să le dea Bible Readings. Cât despre mine, mă simt mult mai bine decât am fost.

28 Iulie. În dimineața aceasta nu am putut să mai dorm după ora trei, și m-am sculat ca să scriu. Ieri, Dr. Douse a venit cu calul și trăsură ei ca să mă ia la plimbare. Am ieșit pentru câteva ore. Am mers înspre partea de vest a orașului. Cabana Salisbury este în partea de est. Am văzut câteva locuri foarte frumoase pentru o reședință de vară.

La întoarcere ne-am oprit la o casă pentru a întreba despre proprietarul unei pădurici de arțari. A ieșit un bărbat cu fața negricioasă, dar cu înfățișare foarte binevoitoare, iar nevasta lui – o femeie cu privire inteligentă, maternală – a venit după el la trăsură. I-am întrebat de cât timp locuiesc acolo, iar el mi-a răspuns că numai în anotimpurile calde. Era din Vermontville. Se numea Henan. Venea la Petoskey în acest anotimp, pentru a găsi ușurare pentru astmă.

Dr. Douse m-a prezentat ca fiind Mrs. White. Apoi a urmat exclamația: „Dar, noi o cunoaștem pe Mrs. White. Suntem foarte familiarizați cu scrierile ei. Avem cărțile ei.” „Și”, a spus femeia, „eu personal cred aproape la fel.” Cât de mult am dorit să-i văd pe oamenii aceștia îmbrățișând adevărul!

Trebuie să am un cal și o trăsură, dar să plătesc douăzeci de dolari pentru a folosi timp de patru săptămâni un cal și o trăsură, cel mult câte o jumătate de zi, e cam mult, și totuși încep să cred că nu pot face mai bine. Vom mai face încă o încercare și, dacă nu va avea succes, va trebui să accept prima ofertă deoarece trebuie să călătoresc. Aș vrea să-mi fi adus calul meu aici și, dacă nu voi participa la nicio tabără, îl voi aduce. Însă, cred că voi participa la tabăra din Ohio și la cea din Illinois.

Găsesc că sunt multe de făcut aici, dar poporul nostru nu a făcut ce ar fi trebuit să facă în locul acesta. Avem o ocazie capitală să semănăm semințele adevărului și nu trebuie să pierdem ocazia. Sunt aici oameni din toate părțile din estul Munților Stâncoși. Ar trebui să fie trimiși bărbați și femei cu purtare plăcută, ca și colportori. Mă bucur că am venit aici, deoarece văd și simt lucrurile de care este nevoie. Îmi pare atât de rău că, în astfel de locuri, nu am la dispoziție mijloace ca să pornesc și să spun, „eu investesc atâta”, și să încerc să-i determin până și pe săraci să facă ceva aici; dar ei nu pot face prea mult. Voi face rost de un cal și o trăsură și voi merge să vizitez un fermier înstărit. Acesta a fost la adunare în Sabatul trecut. Locuiește cam la o milă de centrul orașului. Locul este în dezvoltare, se ridică clădiri încontinuu, locuințe de vară, precum și clădiri frumoase pentru vară și iarnă. Îmi place foarte mult climatul și socotesc că acesta va fi un loc de o importanță considerabilă.

W-103-1890

Petoskey, Michigan, 19 aug., 1890

CĂTRE W. C. WHITE

Iubitul meu fiu, Willie,

Am primit scrisoarea ta ieri dimineață. M-am bucurat pentru că ți-ai exprimat părerea în legătură cu California. Presupun că ai citit scrisorile care au sosit din California. Fără îndoială ai citit scrisoarea de la fr. Fulton prin care își exprimă dorința să particip la tabără. Ai menționat că te gândești că ar fi de datoria mea să petrec iarna în California. M-am gândit că dacă aceasta ar fi datoria mea, ar trebui cu siguranță ca cel mai bun lucru să fie acela de a participa la o tabără unde să pot să ajung la cei mai mulți oameni deodată și unde să pot realiza mai mult decât să las ca lucrurile să se târăgăneze toată iarna. Încă sunt de aceeași părere, dar nu sunt prea hotărâtă să plec în California, având în vedere circumstanțele existente.

După cum îmi prezinți situația din California, mi se pare că este un timp nenorocit ca să se facă o schimbare în California, prin transferarea fratelui Loughborough către o altă conferință. Cât despre fratele Haskell, să aibă doar de formă conducerea în California, nu aduce prea mult. Aș sfătui să nu se facă nicio schimbare până când

nu se găsește cineva care să facă mai bine decât fr. Loughborough. Știu că fr. Loughborough a trecut printr-o perioadă grea și sănătatea lui este prea șubredă ca să se facă o schimbare; și dacă Underwood este tot în starea lui de împotrivire, cu sentimentele răscolite împotriva lui A. T. Jones și lui E. J. Waggoner, țineți-l în est; nu îl lăsați să aibă un teritoriu vast în care să-și poată vehicula și semăna semințele invidiei, geloziei și rebeliunii. Am sperat că s-a umilit și că Domnul îl va folosi, dar dacă nu este nimeni căruia să-i poată fi încredințată conducerea în California, nu faceți situația mai rea prin îndepărtarea fratelui Loughborough. Știu că va sta unde va avea mai puțină responsabilitate și va avea mai mulți de partea lui decât împotriva.

Cât va mai dura până se va duce fratele Haskell în California și va face lucrarea pe care o cere conferința? Eu sugerez să nu se facă mutări până când nu știți cu certitudine că ajutați California și că nu jefuiți de fapt conferința de ajutorul de care are atâta nevoie. Să îl îndepărtați pe fr. Loughborough și să nu puneți altceva mai bun în loc, nu mi se pare un fel bun de a lucra. Nu mă îngrijesc să plec în California, afară doar dacă am datoria să o fac. Tu vei fi în Est, și să stau acolo împotriva elementelor existente fără să am pe nimeni cu influență suficientă ca să mă sprijine, este o strategie jalnică. Dacă Domnul are o lucrare pentru mine de făcut, El este binevoitor să fiu însoțită de copiii mei. Ei ar trebui să mă ajute, altfel este de datoria mea să încetez să călătoresc.

M-aș fi întors la Battle Creek acum dacă aș fi crezut că așa era mai bine, dar Marian dă semne de malarie după înfățișarea pe care o are. Doresc ca ea să rămână aici până scapă de culoarea galbenă a pielii. Dacă vremea se menține tot așa de rece ca acum, va trebui să ne stângem corturile și să plecăm la Battle Creek, deoarece casa aceasta nu ne poate adăposti pe toți și să mai și scriem.

Cred că mă voi folosi de podișorul ajustat în cort și de scândurile prinse de el, și voi construi o colibă. Cortul este ceva prea rece, prea sărac și permeabil. Când plouă și când suflă vântul, nu oferă o protecție sigură. Cum este vremea în Battle Creek? Dacă aș fi crezut că este sănătos, m-aș fi întors împreună cu lucrătorii mei, dar este mai sănătos aici și nu vreau să-mi asum niciun risc. De aceea ne vom dispensa de cort, vom face un cadru și îl vom acoperi așa brut cu scânduri, ca să avem protecție pentru bucătărie, pentru uscătorie și pentru alte scopuri, vom pune o sobă în uscătorie pentru ca Marian și sora Whitney să se simtă confortabil. Ele nu au loc pentru sobă; nu este spațiu pentru sobă; sunt două paturi în cameră. Este cam sărăcăcios pentru ele. Eu am o cameră bună, cu sobă.

Sper că vei avea înțelepciune și nădăjduiesc să avem înțelepciune ca să acționăm cu grijă în toate lucrurile. 690 Am trimis la Healdsburg după banii care îmi sunt datorați pentru fructe și pentru căruța de lemne. Cu banii aceștia vreau să cumpăr teren ca să-mi construiesc o cabană vara viitoare. Dacă acopăr cu scândură nivelul existent și dau jos prelată, mă gândesc că va fi la fel de confortabilă ca și casa de vară a fratelui Salisbury. Voi scrie atât de mult și de bine cât voi putea, fără să mă obosesc.

Sunt nerăbdătoare să încep Viața lui Hristos cât mai repede cu putință. Simt că e mai important să termin de scris decât să fac altceva, cum ar fi vorbitul. Am vorbit cu multă libertate în Sabatul trecut și, dacă va fi voia Domnului, voi vorbi și în Sabatul următor.

Trebuie să mă întâlnesc cu Garmire și am pus totul în scris, ca să nu poată să mă citeze greșit. El are o familie cu copii frumoși, foarte inteligenți, cu înfățișare plăcută și bine educați. Copiii aceștia cred în tot felul despre sora White și vreau să-i salvez dacă se poate. Dar Garmire este un lucrător zelos, pare să fie cinstit și pare că vrea să fie corect. Apoi, este Parmalee cu soția lui și cu sora Marks. Vor să-și facă rost de o casă aici în Petoskey. Sper că nu o vor face, deși nu am nicio dovadă sigură că sora Marks nu este un copil al lui Dumnezeu și că nu caută să facă voia lui Dumnezeu.

20 August. Mă așteptam să completez și să trimit ieri scrisoarea aceasta, dar nu am făcut așa. S-au întâmplat câteva lucruri. Sora Parmalee și sora Marks m-au căutat și sora Marks a vorbit îndelung despre cele ce, după cum spune ea, s-au spus despre ea. Ea a negat că acestea ar fi reale. Am refuzat să mă amestec în toate acestea, și ea s-a plâns că fratele Van Horn nu a tratat-o ca un creștin gentleman, și nici fratele Webber. A spus că aceștia nu au întrebat-o, nici nu au mers să se asigure despre anumite fapte, ci au condamnat-o și au tratat-o abuziv. Eu pot spune prea puțin și nu vreau să mă amestec în treaba aceasta, ceea ce le-am și spus. Dacă femeia a fost tratată în mod greșit, îmi pare rău. De când unii m-au tratat așa cum m-au tratat fără să fi avut cel mai mic 691 motiv să facă așa, mă gândesc că ei pot face aproape orice și să creadă că aduc un serviciu lui Dumnezeu. Voi fi extrem de prevăzătoare ca să nu fiu găsită de partea celor care pun sub cenzură și condamnă după cele auzite, ca

nu cumva să vatăm pe vreunul dintre micuții lui Dumnezeu, căci Hristos spune că ar fi fost mai bine dacă de gâtul unui astfel de vătămător s-ar fi legat o piatră de moară și ar fi fost aruncat în fundul mării.

Întrevederea aceasta mi-a readus foarte viu în minte trecutul – respingerea a ceea ce știam că este solia și lucrările lui Dumnezeu, și cât de ofensatoare a fost poziția unora dintre frații noștri conducători în ochii Domnului – încât nu voi fi o persoană care să mă aplec cu severitate asupra celor ce încearcă cu sinceritate să aibă credință și să facă ceva, deși pot să mai greșescă iar unii plini de zel poate că primesc idei și impresii greșite și, în excitarea lor, pot exagera lucrurile. Mă opresc aici cu aceasta.

Am primit ieri seară plicul cu scrisori, și le-am citit. Tu vorbești despre lucrurile de la Fred Wallings că arată rău. Sunt de acord cu tine. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi rămas acolo atâta vreme. Există un set de saltele afectate. Pe acestea aș dori ca Andrews să le ducă la Sanatoriu, să fie reparate și să fie pus în ele bumbac și excelsior sau lână ieftină. Cuverturile sau plapumele vechi să fie făcute pentru camera de baie. Și acestea ar trebui să fie duse la Sanatoriu, să fie curățate bine, după care putem folosi patul sau eu, sau tu. Înelitorile grosolane vor fi plăcute la iarnă. Carpeta cea veche poate fi trimisă la Sanatoriu și spălată, apoi se poate pune în baie sau pe hol. Să ajute și Addie la toate acestea.

Și eu spun ca tine că, dacă Jones îl poate folosi pe Rogers la pensiune, cred că va merita. Îl sfătuiesc să facă aceasta.

Nu sunt înclinată să merg la Conferința din California, decât dacă mă decid să petrec iarna acolo, iar Marian trebuie să fie cu mine oriunde aș fi, ca să putem lucra împreună. Tu știi că, de când am venit din Europa, nu am 692 făcut să se vorbească de niciuna dintre cărțile pe care le-am scris, din cauza poverii teribile asupra sufletului meu, pentru că am văzut că bărbații aflați în legătură cu instituțiile noastre sunt atât de orbiți de către vrăjmașul, încât nu pot deosebi vocea Adevăratului Păstor de vocea unui străin. Ei îngrămădesc peste sufletele lor veșmintele necredinței și umblă în lumina pe care o dau scânteile din tăciunii lor. Aceasta aproape că mi-a frânt inima. Toate acestea sunt însoțite de un spirit de fier. Nu există simpatia, iubirea și gingășia lui Hristos, ci un spirit lipsit de simțire, fără inimă, care este cu siguranță satanic în caracter. Toate acestea mi-au fost prezentate în așa fel încât nu mai simt că este de datoria mea să depun eforturi și să-mi epuizez puterile numai pentru ca acest spirit satanic să pătrundă și să lucreze din răspuțuri pentru a contracara tot ce aș încerca să fac fie cu penița, fie prin scrisori, fie cu glasul. Când frații mei se vor hotărî să stea alături de mine, să lucreze împreună cu mine și să spună lucrurilor pe nume, atunci voi simți că Dumnezeu vrea să iau parte la adunări mari.

A pătruns printre noi un spirit îndrăzneț, sfidător și perseverent în împotrivirea față de Spiritul lui Dumnezeu. Și sunt hotărâtă să nu mă omor singură, decât dacă Domnul îmi poruncește să o fac, împotrivindu-mă și combătând acest spirit. M-am retras în scrierile mele. Dar dacă plec în California în iarna aceasta, va trebui să particip la adunările de tabără unde glasul meu ar putea să ajungă la cei mulți, și unde va trebui să dau față cu acel spirit viclean care iese la suprafață și aici și acolo, în diferite locuri, fără să am mai multă putere de influență pentru a-l ține sub control, și unde vor fi atât de puțini bărbați de nădejde de partea mea. Nu; dacă plec în California, motivul trebuie să fie acela de a participa la taberele lor. M-aș simți mai bine dacă aș fi departe de privirile și de urechile celor din Battle Creek și ale celor care nu au nici cel mai mic interes față de mine, decât dacă vor ca eu să le dau influență în ceea ce spun ei sau fac, sau dacă vor să mă bage pe mine la spătură dacă sunt lucruri dezagreabile de care trebuie să se ocupe cineva.

Ultimele rânduri din scrisoarea ta mă sfătuiesc să lucrez la Viața lui Hristos.

Așa intenționez să fac, dacă rămân aici. Ne place atmosfera, dar mai trebuie să fie făcute câteva lucruri ca să 693 ne fie mai confortabil – nu mult – dacă vom rămâne aici și în octombrie. Vreau să fac un mic bordei din lemn. Cheresteaua este mai ieftină aici decât la Battle Creek, și lemnele de foc sunt ieftine, așa că sobele vor face ce mai rămâne ca să ne fie cald pe vreme ploioasă. Când strălucește soarele, este frumos.

Am răspuns la scrisoarea ta. Voi răspunde astăzi și la scrisoarea lui Jones. I-am scris fratelui Church, la cererea fratelui Saunders. Am scris la Burrough Valley ca să se caute un cumpărător pentru locul meu. Fratele Hagar mi-a spus când am fost în Oakland, că el face tot ce poate ca să-și vândă proprietatea din Oakland, după care va cumpăra terenul pe care îl dețin în Burrough Valley. Am primit scrisoarea de la Adams din Oakland, dar nu înțeleg ce vrea să spună, dacă se referă la căsuța din Oakland pe care i-am vândut-o lui A. T. Jones, sau la toată proprietatea. Cred că se referă numai la casa pe care am vândut-o. În cazul acesta mă gândesc că nu este

nimic deosebit ce revine doamnei Scott, întrucât profitul trebuie să fi depășit suma pe care a plătit-o ea pentru proprietate. Poți numi aceasta un profit fără investiție pe proprietate pe cinci sau șase ani.

Cred că scrisoarea mea este suficient de lungă, așa că voi încheia aici. Nu mi-ai spus dacă ai făcut vreun târg pentru proprietatea lui Osborn. Te rog, amintește despre aceasta în următoarea ta scrisoare.

Multe salutări lui Mary Mortenson și copilașilor. Viroaga este plină de mure ce încep să se coacă. Mi-ar fi plăcut ca micuții să fi fost aici. Sora Whitney și Marian au cules ieri după amiază cinci sferturi de galon de zmeură frumoasă.

Semnat) Mama

P.S. Scrie repede, ce crezi despre acest apel.

Ți-am trimis un apel scris care să fie pus în mâinile președinților de conferințe. Vreau să trimit unul fratelui Jones, dar am așteptat ca să aud ce crezi despre el.

Semnat) Mama

(Am trimis manuscrisul cu Viața lui Hristos și cartea cea veche și mare cu scrisori.)

REVIEW AND HERALD

26 aug., 1890

NEPRIHÂNIREA LUI HRISTOS

E. G. White

Hristos spune, „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.” Este privilegiul fiecărui suflet să facă din Hristos, Mântuitorul său personal. Nu este nevoie să așteptați până când ajungeți buni; nu trebuie să credeți că vreun efort din partea voastră va face ca rugăciunile să vă fie primite și să vă aducă mântuire. Fiecare bărbat și femeie să se roage lui Dumnezeu, nu omului. Fiecare să vină la Hristos în umilință, și vorbiți-I cu buzele voastre. Cererea „Vrei să te rogi pentru mine?”, a ajuns o simplă formă de a vorbi. Trebuie să vă rugați personal lui Dumnezeu, crezând că El ascultă fiecare cuvânt pe care îl roștiți. Stați cu inima descoperită în fața cercetării Lui, mărturișiți-vă păcatele, cereți-I iertare bizuindu-vă pe meritele ispășirii, apoi contemplați prin credință marele plan de răscumpărare, și Mângâietorul vă va aduce aminte de toate lucrurile.

Cu cât studiați mai mult caracterul lui Hristos, cu atât vi se va părea mai atrăgător. El vă va fi atât de apropiat, în strânsă tovarășie cu voi; afecțiunile voastre vor tânji după El. Dacă mintea este modelată după cele cu care are cel mai mult de a face, atunci a te gândi la Isus, a vorbi despre El, aceasta vă va face să deveniți ca El în spirit și în caracter. Veți reflecta chipul Său în ceea ce este măreț, curat și spiritual. Veți avea gândul lui Hristos, și El vă va trimite în lume ca reprezentanți spirituali ai Săi. El va fi slava voastră. Voi nu vă puteți atașa de lume fără să vă împărtășiți din spiritul ei, fără să fiți vinovați de trădare față de Domnul care v-a cumpărat.

Este privilegiul fiecăruia care caută în mod serios adevărul și neprihânirea, acela de a se sprijini pe făgăduințele cele sigure ale lui Dumnezeu. Domnul Isus a dovedit faptul că tezaurele harului divin sunt puse cu totul la dispoziția noastră, ca să putem deveni canale de lumină. Noi nu putem primi bogățiile harului lui Hristos fără ca aceasta să ne insufle dorința de a le împărtăși și altora. Dacă avem iubirea lui Hristos în inimă, vom simți că este datoria și privilegiul nostru de a o face cunoscută. Soarele strălucește în ceruri, și își revărsă razele strălucitoare pe toate căile și în toate aspectele vieții. El are suficientă lumină pentru mii de lumi ca a noastră. Tot așa este cu Soarele Neprihânirii; razele Lui strălucitoare, de vindecare și fericire, sunt mai mult decât suficiente pentru a salva lumea noastră micuță, și sunt eficiente pentru a face ca totul să fie în siguranță în fiecare lume ce a fost creată. Hristos declară că Tatăl nostru cel din ceruri este mai doritor să dea Duhul Sfânt celor care Îl cer, decât sunt părinții pământești să dea daruri bune copiilor lor. Ziua Cincizecimii a oferit o ocazie minunată. Ce mărturie a fost dată odată cu revărsarea Duhului Sfânt, despre abundența harului lui

Hristos. De ce oare, cei care își afirmă credința în advărurile atât de înaintate, trăiesc atât de mult sub nivelul privilegiilor pe care le au? De ce amestecă eu-l în tot ceea ce fac? Dacă vor arunca afară eu-l, Hristos va turna încontinuu o porție bună din râul vieții, în sufletul însetat. Cum pot lucrătorii noștri să fie reprezentanți ai lui Hristos, dacă se simt mulțumiți de sine – dacă prin spirit și atitudine spun „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic”? Noi nu trebuie să fim într-o stare de mulțumire de sine, sau, în caz contrar, vom fi descriși ca fiind ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi.

După Conferința de la Minneapolis am văzut ca niciodată mai înainte, starea bisericii din Laodicea. Am auzit mustrarea lui Dumnezeu rostită către cei ce se simt atât de satisfăcuți, care nu își cunosc lipsa spirituală. Isus le spune acestora așa cum a spus femeii din Samaria: „dacă ai fi cunoscut darul lui Dumnezeu, și ai fi știut Cine este Cel ce-ți zice, dă-mi să beau, ai fi cerut tu de la El și El ți-ar fi dat apă vie.”

Ca Iudeii, mulți și-au închis ochii ca să nu vadă; dar a-ți închide ochii în fața luminii, a umbla separat de Hristos, a nu simți nevoie de nimic, este la fel de periculos în zilele noastre, cum a fost când era Isus pe pământ. Mi-au fost arătate multe lucruri pe care le-am prezentat înaintea poporului cu solemnitate și seriozitate, dar cei ale căror inimi s-au împietrit datorită spiritului de critică, a geloziei, a bănuielilor rele, nu știu că sunt săraci, nenorociți, orbi și goi. Cei care se împotrivesc soliilor pe care le dă Dumnezeu prin roaba Sa umilă, se gîndesc că sunt în contradicție cu sora White, pentru că ideile ei nu sunt în armonie cu ideile lor. Dar ei nu sunt în contradicție cu sora White, ci cu Domnul, Cel care i-a dat lucrarea de făcut.

Cei care își dau seama de nevoia lor de pocăință față de Dumnezeu și de credință în Domnul nostru Isus Hristos, se vor pocăi de împotrivirea lor față de Spiritul Domnului. Aceștia își vor mărturisi păcatul de a fi refuzat lumina pe care cerul le-a trimis-o cu atâta îndurare, și vor părăsi păcatul care a întristat și a insultat Spiritul Domnului. Aceștia își vor umili eu-l și vor accepta puterea și harul lui Hristos, recunoscând soliile de avertizare, de mustrare și de încurajare. Atunci credința lor în lucrarea lui Dumnezeu se va da pe față, și ei se vor sprijini pe jertfa ispășitoare. Ei își vor însuși personal harul abundent al lui Hristos și neprihănirea Lui, și El va deveni pentru ei un Mântuitor prezent; pentru că își vor da seama că au nevoie de El și cu deplină încredere se vor odihni în El. Vor bea apa vieții din izvorul cel divin, care nu seacă. Într-o experiență nouă și binecuvântată, se vor încredința pe ei înșiși lui Hristos și vor deveni părtași ai naturii divine. Omenescul și divinul vor coopera în fiecare zi, iar inima se va revărsa în mulțumire și laudă către Hristos. Inspirația cerească își va avea partea ei în experiența creștină, și vom crește până la statura de om mare, de bărbați și femei maturi în Isus Hristos.

Creșterea în cunoașterea caracterului lui Hristos este cea care sfințește sufletul. A discerne și aprecia lucrarea minunată de ispășire, aceasta transformă pe cel care contemplă planul de mântuire. Privindu-L pe Hristos, suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului. Privitul la Isus ajunge să fie un proces de înnobilare, de curățire a creștinului adevărat. El vede Modelul și crește după asemănarea Lui, și apoi, cât de ușor sunt puse la punct disensiunile, competițiile și cearta. Desăvârșirea caracterului lui Hristos este inspirația creștinului. Când Îl vedem așa cum este, se trezește dorința de a fi ca El, și aceasta îl înalță pe om; fiindcă „oricine are nădejdea aceasta în el, se curățește după cum El este curat.”

Sunt întristată când mă gândesc că de ani buni încoace are loc o coborâre progresivă a standardului. Mi s-a arătat că foarte puțini își dau seama de prezența continuă a Veghetorului divin care declară, „Știu faptele tale.” Prin îngăduirea păcatului, mulți au pierdut favoarea lui Dumnezeu, L-au reprezentat greșit pe Isus, au uitat de prezența Lui, au uitat că trăiesc în fața ochilor Lui, și astfel au adăugat rău după rău. Toți aceștia sunt fecioare neînțelepte. Ei nu mai au nicio consolare. Puterea lui Hristos este cea care oferă mângâierea, nădejdea, cununa de bucurie, fiecărui urmaș al lui Hristos în lupta sa și în strădaniile sale în viață. Cine Îl urmează cu adevărat pe Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii, poate exclama pe măsură ce înaintează, „ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră.”

Ce fel de credință este cea care biruiește lumea? Este credința care face din Hristos, Mântuitorul vostru personal – acea credință care, recunoscând neputința voastră, completa voastră incapacitate de a vă salva singuri, se prinde de Ajutorul care este puternic pentru a mântui, ca fiind unica voastră speranță. Este credința care nu se descurajează, care aude glasul lui Hristos cum spune „aveți curaj, Eu am biruit lumea, și puterea Mea divină v-o dau vouă.” Este credința care Îl aude cum zice „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor.”

Motivul pentru care bisericile sunt slăbite, bolnave și pe moarte, este acela că dușmanul a adus influențe de o natură descurajatoare ca să apese asupra sufletelor tremurânde. El a căutat să-L ascundă pe Isus din fața ochilor lor, ca Mângâietor care muștră, avertizează și îi povățuiește, „aceasta este calea, umblați pe ea.” Hristos are toată puterea în cer și pe pământ, și El poate să-l întărească pe cel șovăielnic, și să-l facă drept pe cel care greșeste. El poate insufla încredere, speranță în Dumnezeu. Iar încrederea în Dumnezeu întotdeauna produce încredere între oameni.

Fiecare suflet trebuie să înțeleagă că Hristos este Mântuitorul său personal. Atunci iubirea, zelul și statornicia se vor vedea în viața creștină. Oricât de clar și de convingător ar fi adevărul, nu va reuși să sfințească sufletul, nu va reuși să-l întărească și să-l fortifice în luptele sale, decât dacă sufletul este adus în continuu contact cu viața. Satana și-a realizat marele succes prin faptul că s-a interpus între suflet și Mântuitorul.

Hristos nu trebuie să fie niciodată în afara gândurilor. Îngerii au spus despre El „Îi vei pune numele Isus, căci El va mântui pe poporul Său din păcatele lor”. Isus, Scumpul Mântuitor! Asigurare, ajutor, siguranță și pace, toate sunt în El. El este Cel care risipește toate îndoielile noastre, este garanția tuturor speranțelor noastre. Cât de prețios este gândul că putem deveni cu adevărat părtași ai naturii divine, prin care putem birui așa cum a biruit Hristos! Isus este plinătatea tuturor așteptărilor noastre. El este melodia cântecelor noastre, este umbra unei stânci într-un ținut obositor. El este apă vie pentru sufletul însetat. Este adăpostul nostru în furtună. Este Neprihănirea noastră, sfințirea și răscumpărarea noastră. Când Hristos este Mântuitorul nostru personal, atunci vestim laudele Celui ce ne-a scos din întuneric la lumina Lui minunată.

Marea lipsă spirituală nu este din cauză că Hristos nu ar fi făcut tot ce se putea face pentru biserică. Tatăl nostru ceresc a revărsat tot cerul într-un singur dar – darul Fiului Său iubit. Lucrarea Duhului Sfânt nu este de a tencui cu ipsos ci, de a convinge lumea în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata. Isus spune, „după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Descoperirea Fiului lui Dumnezeu pe cruce, murind pentru păcatele oamenilor, atrage inimile prin puterea iubirii infinite, și îi convinge pe păcătoși în ce privește păcatul. Hristos a murit pentru că Legea a fost călcată, pentru ca omul vinovat să poată fi scăpat de pedeapsa vinei sale enorme. Dar istoria a dovedit că este mai ușor să distrugi lumea decât să o reformezi; căci oamenii au răstignit pe Domnul slavei, Cel ce a venit să unească pământul cu cerul și pe om cu Dumnezeu.

G-11-1890

CĂTRE FRATELE ȘI SORA GARMIRE

Frate și soră Garmire (căci așa vă voi numi),

De când am vizitat casa voastră în Sabat după amiază, pe 23 august, mi-au rămas în minte câteva lucruri pe care trebuie să vi le spun. Nu ezit niciun pic să spun că viziunile pe care le are Anna nu sunt de la Dumnezeu. Visele pe care le au membrii familiei voastre, sunt o înșelăciune a Satanei. Va da Domnul lumină printr-un canal necurat și corupt? Nu. Interpretarea ciudată a Scripturii pe care ați acceptat-o, vine de la un om care a fost amăgit cu totul. Astfel de idei cum sunt cele pe care le avansează, astfel de lucruri senzuale, corupătoare, nu pot ieși decât dintr-o minte pângărită. Penița mea refuză să redea pretențiile lui blasfemiatoare. De aici v-ați primit voi lumina. Viziunile Annei nu au o sursă mai înaltă decât ideile pe care le-ați acceptat de la bărbatul cel orb, Jones. Poate un izvor necurat să dea apă curată? Niciodată. Imaginația aceluia om a fost cu totul mândrită, și totuși el și-a prezentat erorile ca adevăr solemn și sacru. Credeți că Domnul ar trece pe lângă poporul Său, care se luptă să facă lucrarea Sa, și ar împărtăși lumină unuia stricat în inimă, ale cărui teorii conduc la contaminare morală și la murdărirea sufletului și a trupului? Nu, chiar că nu.

Satana a văzut că poate lucra prin imaginația voastră rodnică, și v-a condus în plasa lui împreună cu alții. V-a dat Dumnezeu această solie legată de timp? Nu. Pentru că astfel de mesaje nu vin din adevărata Sursă de lumină. Voi vă prezentați calculele și simbolurile așa cum le-au prezentat mulți dintre adventiștii de ziua întâia. Dar socoteala voastră este bazată pe presupuneri false. În broșura pe care o răspândiți, ați vorbit despre „judecata ta” care va veni într-un ceas, că Dumnezeu își va face „lucrarea Lui ciudată” și că „o va scurta în 698

neprihănire”, și își va sigila o rămășiță în timp de cincisprezece zile. La pagina 8 este prezentată viziunea Annei în legătură cu o anumită femeie, ca o confirmare a teoriei voastre cum că timpul de har s-ar închide în octombrie 1884. Nu este nimic din toate acestea. Timpul de har încă nu s-a închis. Sfinții încă nu sunt sigilați. În paragraful următor este redat visul Annei în legătură cu tatăl ei. Nici acesta nu are nicio greutate, nici visul pe care l-a avut soția ta. Toate acestea sunt false.

Citez din revista voastră: „Domnul vă spune clar zilele literale în care se va judeca cu voi, în Osea 5:7 – timp de cincisprezece zile pentru mărturie, și cincisprezece zile pentru lege, în marea strigare. Această revistă nu va putea rămâne mai mult de treizeci de zile în fața voastră, înainte ca timpul să se împlinească”. Voi spuneți „sute vor fi în Tabernacol; și pentru că au respins pe Domnul, și El îi va respinge și le va trimite amăgiri puternice, ca să creadă o minciună.” Cine sunt cei înșelați? Cine sunt cei ce au crezut o minciună? După aceea aduceți citate din sora White, ca să dați greutate teoriilor voastre false. Patruzeci de mii de astfel de broșuri ați răspândit. Unul dintre voi l-a convins pe un tânăr, care de fapt este conștiincios, să fure lista cu adrese de la Review and Herald, de unde ați obținut nume cărora să le trimiteți falsurile voastre. O astfel de lucrare nu poartă cu niciun chip pecetea divină. A fost o fărâdelege pe care Statul o pedepsește cu închisoarea. Timpul a dovedit că ai fost un profet fals, iar viziunile Annei, manifestări false. Dumnezeu nu lucrează niciodată în felul acesta.

Satana are pregătite pentru tine alte înșelăciuni, mai puternice. Vei pretinde, dacă nu ai și făcut-o, că ai de 699 făcut în legătură cu viziunile Annei, o lucrare ce corespunde cu lucrarea îngerului cel puternic ce coboară din cer și care luminează tot pământul cu slava sa. Satana vede că mintea ta este gata să fie impresionată cu sugestiile lui, și te va folosi spre ruina ta, afară doar dacă în numele Domnului vei sfărâma cătușele care te țin legat.

Parabola celor chemați la cină nu are nicio legătură cu teoriile tale. Ea este o lecție dată de Hristos, care să ajungă până la sfârșitul timpului de probă. Tu stăruie asupra acestei parabole și invoci Scriptura, când de fapt îi aplici greșit înțelesul și îl pervertești cu totul.

Tu, soția ta și sora Eastman ați spus, „arătați-ne din Scriptură că suntem greșiți, și vom renunța.” Dar, cum pot dovedi greșeala voastră cu ajutorul Scripturii, dacă voi o interpretați și o aplicați greșit?

Același spirit a fost și în Iudei, ceea ce l-a făcut pe Hristos să spună, „nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.” Ei întrețineau ideea că Mesia va zdrobi jugul roman de pe gâtul lor, la prima Sa venire, și că va onora pe Israel așezându-i mai presus de orice alt popor de pe pământ. Și au căutat texte care să îi susțină. Dar au fost înșelați. Profețiile din Vechiul Testament, referitoare la cea de a doua venire a lui Hristos în slavă, le-au aplicat la prima venire și mulți, chiar dintre cei înțelepți și educați, au fost înșelați. Greșeala lor a fost fatală.

De mai multe ori, în timpul conversației noastre, în care ai fost foarte serios, ai repetat expresia, „Oh, 700 consecvență, ești un giuvaer.” Îți repet și eu aceleași cuvinte, cu convingere. Tu spui că viziunile Annei plasează formarea chipului fiarei după ce se încheie timpul de probă. Nu este așa. Spui că ai credință în mărturii; lasă-le să te corecteze în acest punct. Domnul mi-a arătat clar că icoana fiarei va fi făcută înainte de închiderea timpului de probă; pentru că acesta va fi marele test pentru poporul lui Dumnezeu, în urma căruia se va hotărî destinul lor veșnic. Poziția ta este așa o amestecătură de incoerențe încât numai puțini pot fi înșelați.

În Apocalipsa 13 este prezentat clar acest subiect: „apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca un miel, și vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei; și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.” Apoi este descoperită puterea care face minuni: „și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie și trăia. I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie omorâți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică 701 numele fiarei, sau numărul numelui ei.”

Acesta este testul pe care trebuie să-l treacă poporul lui Dumnezeu înainte să fie sigilat. Toți cei care își dovedesc loialitatea față de Dumnezeu prin respectarea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un Sabat fals, se vor strânge sub steagul Domnului Dumnezeu Iehova, și vor primi pecetea viului Dumnezeu. Cei care renunță la adevărul de origine divină, și acceptă sabatul zilei de duminică, vor primi semnul fiarei. Ce nevoie ar fi de

avertizarea solemnă de a nu primi semnul fiarei, dacă toți sfinții sunt sigilați și pichetați pentru Noul Ierusalim? „Oh, consecvență, ești un giuvaer.”

Tu ai luat istoria profetului neascultător, redată în Vechiul Testament, și ai aplicat-o la sora White. Tu spui că ea este foarte sinceră, dar este un profet înșelat. Din acest motiv mărturiile Spiritului lui Dumnezeu nu pot avea niciun efect asupra ta. Ți-a descoperit Domnul ție sau fiicei tale, nevestei tale sau copiilor tăi, care este neascultarea sorii White? Dacă ea a umblat contrar cu Dumnezeu, poți să spui în ce? Datoria mea este să fac declarații clare în legătură cu poziția mea; căci tu interpretezi greșit mărturia mea, îi denaturezi adevărul înțeles, și faci să sune numele meu oridecâte ori te gândești că aceasta va da forță la ceea ce ai de spus. Dar când mărturiile nu se armonizează cu teoriile tale, să fii trecută cu vederea pentru că sunt un profet fals. Există multe cai de a fugi de adevăr.

S-ar părea că ai o anumită amărăciune față de fratele Uriah Smith și față de alți frați de ai noștri, și ai vorbit în familia ta pe baza acestor sentimente, influențând-o în felul acesta. Domnul a găsit cu cale să-l sfătuiască pe fratele Smith, să-i dea cuvinte de mustrare pentru faptul că a greșit. Dar, este aceasta dovada faptului că Dumnezeu l-ar fi părăsit? Nu. „Eu mustru și pedepsesc pe toți cei pe care îi iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te.” Domnul mustră greșelile din poporul Său, dar este aceasta o dovadă a faptului că i-ar fi lepădat? Nu. Există greșeli în biserică, iar Domnul le scoate în evidență prin agențiile Lui alese, nu întotdeauna prin mărturii. Acum, să punem noi mâna pe aceste mustrări și să ne facem un capital din ele, și să spunem că Dumnezeu nu le mai împărtășește acestora lumina și iubirea Sa? Nu. Tocmai lucrarea pe care Dumnezeu încearcă să o facă pentru ei, dovedește că îi iubește și vrea să îi atragă departe de cărările pericolului.

Dumnezeu a vorbit în legătură cu tine. Ceea ce tu numești lumină din cer, El a spus că este întuneric, iar despre viziunile născute din această eroare, El spune că sunt înșelăciune. Vrei să crezi această mărturie? Vrei să iei aminte la ceea ce a vorbit Domnul prin sora White, sau vrei să arunci înapoia ta cuvântul Domnului? Vrei să citezi această mărturie, și să-ți faci capital din ea, tot așa de repede cum ai făcut cu mărturiile de mustrare adresate fraților tăi care au greșit în anumite lucruri? „Oh, consecvență, ești un giuvaer.”

O-116-1890

Petoskey, Michigan, 27 aug., 1890

CĂTRE O. A. OLSEN

Iubite frate Olsen,

Mărturia pe care am pus-o în plic am trimis-o special către Conferința Ohio, dar Domnul mi-a arătat că relele care sunt mustrate în acea Conferință există și în alte Conferințe. Bisericile au nevoie de evlavie personală și de o experiență mai profundă, mult mai profundă în adevăr și în cunoașterea lui Isus Hristos. Spiritul de împotrivire care a fost dat pe față când s-a prezentat neprihănirea lui Hristos ca singura noastră nădejde, a întristat Spiritul lui Dumnezeu, și rezultatul acestei opoziții a impus prezentarea acestui subiect cu mai multă seriozitate și cu mai multă hotărâre, provocând la o cercetare mai profundă a subiectului și la descoperirea de argumente despre care nici solul însuși nu a știut că sunt atât de ferme, atât de depline, atât de profunde în ce privește subiectul îndreptățirii prin credință și al neprihănirii lui Hristos ca singura noastră nădejde. Subiectul a fost adus înaintea multor minți. Partea tristă este că unii care ar fi trebuit să stea în lumina clară a acestui subiect, au lucrat de partea vrăjmașului.

Mi-a provocat o mare tristețe a inimii, vederea faptului că cei ce trebuiau să dea un sunet clar din trâmbiță de pe zidurile Sionului, în deplin acord cu lucrarea ce trebuie făcută în timpul de față pentru a pregăti un popor să stea în ziua Domnului, sunt în întuneric și au stat de pază ca să blocheze drumul și să creeze confuzie și înțelegere greșită. Satana vede că este momentul prielnic pentru el ca să dea lovitura. Fanatismul și erorile se vor răspândi, iar bărbații care ar fi trebuit să stea în lumină, vocile lor să fie auzite de partea cea dreaptă a acestui subiect, au lucrat de partea cea rea ca să se împotrivescă la ceea ce venea de la Dumnezeu, și să opună rezistență în fața soliei pe care o trimite Domnul. Foarte mulți au impresia că această poziție ar fi greșită și strigă „Pericol, fanatism”, când în ea nu există nicio erezie și niciun fanatism. Dar când vor apărea aceste rele cu

adevărat, și ei vor vedea pericolul și vor încerca să-l evite, nu vor putea. Mulți vor fi bine ancorați în eroare și vor spune că la fel s-a făcut și când Domnul a trimis o solie poporului Său.

„A greșit atunci, greșește și acum. Nu credem că el recunoaște Spiritul și nici ceea ce ar trebui să aibă tot timpul un sunet atât de clar, încât să i se dea atenție când este auzit.” Satana a făcut ca totul să decurgă după planurile lui. Pentru că solia sorei White din mărturii nu s-a armonizat cu ideile lor, mărturiile nu au mai fost luate în seamă, decât dacă recomandau ideile lor. Cu atâta persistență au urmat căile lor în această direcție, încât chiar dacă s-ar rosti vreo muștrare față de relele ce vor apărea, cei muștrați vor spune „Mărturiile sorei White nu mai sunt demne de încredere. Frații Smith, Butler și alții dintre conducători, nu mai au încredere în ele.” Bărbații aceștia au semănat sămânța, și recolta va urma cu siguranță.

Bisericele au acum în fața picioarelor lor o piatră de poticnire care nu este ușor de înlăturat, iar dacă cei ce au pus această piatră de poticnire nu înțeleg și nu își dau seama că au întristat Spiritul lui Dumnezeu, și dacă nu își mărturisesc greșelile, cu siguranță întunericul ce se va strânge peste sufletele lor va fi tot mai mare. Ei vor ajunge orbi și vor numi lumina întuneric și întunericul lumină, adevărului îi vor spune minciună și minciunii adevăr, nu vor discerne lumina când va veni și vor lupta împotriva ei. În ce privește mărturiile, Dumnezeu le-a dat toată lumina pe care o vor avea. Lumina aceasta ei au aruncat-o la o parte ca fiind nevrednică de considerația lor. Starea bisericilor este aceasta: dacă va fi adresată vreo muștrare celor greșiți, ei vor cita pe conducătorii care nu primesc mărturiile. Și în timp ce ei nu mai văd nicio ispită dacă nu mai sunt muștrați, ei nu au decât puțină încredere în bărbații care s-au opus față de ceea ce ei cred că este adevăr. În felul acesta, chiar dacă bărbații aceștia ar spune și ar face lucruri drepte în principiu, nu ar avea nicio greutate pentru unii. În felul acesta lucrarea vrăjmașului a făcut ca lucrarea lui Dumnezeu să nu fie socotită că ar avea mare importanță. Când ei vor recunoaște aceasta și își vor mărturisi greșeala, atunci Domnul va putea vindeca rănilor făcute, și înfrângerea lor va putea fi schimbată în biruință. Dar cât timp ei stau așa cum stau, lucrarea lui Dumnezeu nu este apreciată și rezultatul este confuzia și lipsa de unitate.

Îți trimit mărturia închisă în plic. S-ar putea să aibă efect asupra unora cu inimi sincere, ca să fie avertizați, să-și corecteze greșelile și să se reformeze. Poți să iei un creion cu plumb, să ștergi ceea ce este personal și să o citești la tabără, dacă găsești că este potrivit. Las la aprecierea ta.

Mă bucur de aerul curat. Mi-ar fi plăcut dacă ai fi putut petrece cel puțin o lună aici ca să te fortifici înainte să vină anotimpul rece. Nicăieri nu am găsit un aer mai curat. L-am întrebat pe Willie dacă nu poți petrece puțin timp aici. Willie poate avea tot ajutorul de care are nevoie la scris, iar tu poți vizita împrejurimile și să vezi ce este aici în Petoskey și în stațiunile din jur. Dacă locul acesta ar fi la mii de mile depărtare și s-ar prezenta posibilitățile de înaintare a adevărului, s-ar cheltui mii de dolari pentru a se folosi ocazia prezentată. Dar pentru că este la îndemâna noastră, a fost trecut cu vederea și nu s-a făcut nimic. Cred că este timpul să se trimită lucrători, colportori și toți cei ce ar fi trebuit să fie aici de trei luni și să facă o lucrare serioasă. Dar am spus așa de mult despre asta, încât mă voi opri. Eu nu pot face nimic, decât să-ți prezint lucrurile. Sper și mă rog ca Domnul să creeze interes ferm pentru misiunea internă care este teribil de neglijată.

Cu multă dragoste pentru Dumnezeu și lucrarea Sa, rămân credincioasă la datorie,
Ellen G. White

705

B-67-1890

Battle Creek, Michigan, 17 sept., 1890

CĂTRE FRAȚII DIN LUCRARE

Iubiți frați din lucrare,

Care veți participa la tabăra din Oakland: Sunt profund interesată de cauza lui Dumnezeu și doresc mult succesul ei pe Coasta Pacificului. De când ne-am întors din Europa a existat în California, la fel ca și în estul Munților Stâncoși, o stare de lucruri care mi-a făcut lucrarea de cincizeci de ori mai grea decât ar fi fost altfel. Au existat cauze care au produs o stare de lucruri foarte neplăcute lui Dumnezeu.

La adunarea ce s-a ținut în California acum doi ani, Domnul a lucrat în mijlocul nostru. Chiar în ultima seară a avut loc o căutare serioasă a Domnului. Inimile erau zdrobite pe măsură ce Duhul Domnului pătrundea în adunare. La ora trei dimineața, înainte să se încheie adunarea, ne-am rugat cu inimile umilite și supuse, având credința că Dumnezeu lucrează pentru noi, cu noi și prin noi. Am participat la conferința de la Minneapolis, istoria acestei conferințe a trecut în eternitate, cu povara ei de rapoarte, iar când se va ține judecata și când se vor deschide cărțile, se va găsi înregistrată o istorie cu care multora care au participat acolo, nu le va fi plăcut să se întâlnească.

La conferința aceea am avut lumină specială din cer în mai multe ocazii. Niciodată nu am simțit mai categoric lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra mea, decât am simțit acolo. Știu că îngerii Domnului erau alături de mine ca să mă ajute. Părea că sunt în lumina clară a Soarelui Neprihănirii, dar spiritul care a predominat la acea conferință, nu a fost Spiritul Domnului. Am avut de transmis o mărturie fermă împotriva spiritului care predomina, și de atunci încoace Domnul a lucrat la fiecare adunare la care am participat, dar mărturia mea a fost tratată cu indiferență ca și cum ar fi fost niște basme. Am fost învinuită că sunt influențată de fiul meu, W. C. W., de fratele A. T. Jones și de E. J. Waggoner. De îndată ce frații mei au exprimat astfel de gânduri, au dat pe față

707

(Restul lipsește)

W-36a-1890

Battle Creek, Michigan, 18 sept., 1890

CĂTRE J. S. WASHBURN

Iubite frate Washburn,

Am primit scrisoarea ta în dimineața aceasta și îți răspund imediat. Articolul din ziar a fost răspunsul la scrisoarea ta. L-am scris ca o scrisoare privată cu mult înainte să apară în Review; dar pentru că l-am citit câtorva dintre frații noștri, ei m-au zorit să îl scriu în ziar, ca și alții să poată beneficia de el, și am fost de acord. Nu am putut înțelege întârzierea, dar mă gândesc că din greșeală lucrătorii mei nu au prins corect idea că nu poate fi niciun timp de întârziere în tipărirea problemei.

Cu privire la vizita noastră la Washington, vom face așa, dacă permite Dumnezeu. Va fi un test al puterii mele de a călători, o călătorie în care voi fi încercată. După slăbiciunea periculoasă pe care am avut-o în California, nu am mai vorbit la Battle Creek. Nu simt nicio povară să vorbesc în slăbiciunea mea acolo unde am vorbit atât de mult. Acolo unde Spiritul lui Dumnezeu a plouat peste mine, am fost susținută, și puterea Lui s-a odihnit peste mine. Uneori, mi se părea că am o energie supraomenească să rostesc mărturii directe, așa cum am făcut la Ottawa.

În douăzeci și una de zile, cât a ținut institutul misionar, am vorbit de douăzeci și una de ori, iar puterea și Spiritul lui Dumnezeu au fost peste mine zi și noapte. Spiritul meu nu a avut odihnă. Dar când am vorbit pentru ultima oară, am simțit că am fost despovărată de datoria mea. Nu mai aveam ce să le spun în biserică sau fraților mei predicatori, la întâlniri. De când m-am întors din California, nu am mai fost la tabernacol. De câteva săptămâni nu am mai putut să vorbesc, pentru că inima îmi era atât de slabă întrucât abia puteam să spun câteva

cuvinte și cu greu puteam să completez o propoziție înainte să mă lase puterea de a respira. Am vorbit o dată în Ceresco și o dată în Bedford în această stare de slăbiciune.

Apoi am plecat din Battle Creek la Petoskey. Am vorbit acolo în fiecare Sabat timp de opt săptămâni, cu excepția unui singur Sabat, pe lângă încă trei seri. Am avut multă libertate. Binecuvântarea lui Dumnezeu s-a odihnit asupra mea și asupra ascultătorilor. De două ori am vorbit la Harbor Point, la paisprezece mile de Petoskey. Am vorbit odată la Sanatoriu, duminică seara care a trecut, cu multă libertate. Particip la adunări în bisericile mici, dar simt că nu am nicio putere să lucrez cu o biserică ce a avut mărturia mea atât de abundentă, și totuși s-au pus împotriva mesajului meu, nu au fost mișcați să-și schimbe poziția de împotrivire, și au nesocotit tot ce mi-a dat Domnul să spun în dovada puterii și Spiritului. Nu am nicio speranță că vor fi ajutați de ceva ce aș putea spune în continuare. Ei s-au împotrivit apelurilor Spiritului lui Dumnezeu. Nu am nicio speranță că Domnul ar mai avea vreo altă putere care să sfărâme împotrivirea lor. I-am lăsat în mâinile lui Dumnezeu, și dacă Domnul nu va pune asupra mea povara clară de a vorbi cuvinte în tabernacol, nu voi încerca să spun nimic până când aceia care și-au făcut partea lor în a-mi bara drumul, nu vor curăți calea. Dacă ei nu au recunoscut Spiritul lui Dumnezeu în soliile pe care l-am transmis, Îl vor recunoaște cu atât mai puțin acum, pentru că eu nu am putere să lupt cu spiritul de împotrivire, cu îndoielile și necredința care au baricadat sufletele lor în așa fel încât să nu poată vedea când vine binele. Am mult mai multă libertate când vorbesc necredincioșilor. Ei sunt interesați. Ei sunt impresionați de Spiritul lui Dumnezeu, și spun: se pare că aceste cuvinte sunt rostite sub inspirația Spiritului lui Dumnezeu. Oh, este cel mai greu din lume să vorbești acolo unde s-a dat o lumină mare bărbaților din poziții de răspundere. Ei au fost luminați, dar au ales mai degrabă 710 întunericul decât lumina.

Am o mare durere în inimă din pricina împietririi inimii ce strică bisericile noastre, și care se vede în special în aceia ce au avut mare lumină. Orbirea minții lor este cu atât mai mare, cu cât mai mare a fost lumina ce a strălucit peste ei. Care va fi sfârșitul acestei necredințe încăpățanate, rămâne încă de văzut.

Mulțumesc Domnului că lucrează în Washington. Sper să rămâneți sub razele clare ale Soarelui Neprihănirii, pentru ca razele luminoase de la fața lui Isus Hristos să lumineze puternic asupra inimilor voastre, ca să puteți reflecta altora razele strălucitoare.

Sunt îndurerată să văd atâtea prejudecăți și fariseism. Oh, dacă frații noștri din lucrare ar vrea să se lărgească, să nu fie atât de înguști și scurți la vedere. Multe suflete vor veni din alte biserici denominaționale, și în ceasul al unsprezecelea vor asculta de adevăr, pentru că ei nu s-au înrolat împotriva luminii din ceruri, ci au trăit după toată lumina pe care au avut-o, în timp ce aceia care au avut mare lumină, mari privilegii și ocazii, și nu au trăit în lumină și nu au umblat în lumină, vor cădea pe drum. Lumina lor va străluci din ce în ce mai puțin până ce lămpile lor se vor stinge, pentru că le lipsește uleiul harului în vase.

Iubite frate, umblă smerit cu Dumnezeu. Cu cât te apreciezi mai puțin pe tine însuși, cu atât mai mult vei aprecia pe Isus. Aș vrea să păstrăm mereu în minte cu toții, valoarea pe care Domnul o dă oamenilor. El dorește ca ei să fie gata să coopereze cu El, și să fie pregătiți să vadă lucruri mai mari decât acestea. El spune, urmează-Mă, și te voi duce în locurile mai înalte ale adevărului. În cărțile providenței lui Dumnezeu, fiecare supus al harului, are o pagină, și El îi cunoaște pe toți pe nume. Niciunul nu lipsește din mintea lui Dumnezeu! Este 711 scris în carte, la pagina destinată lui, este (conținut) fiecare detaliu al istoriei lui, până și numărul perilor din cap. Domnul dorește ca eu și tu, fratele meu, să ne apropiem de El tot mai mult, contemplând caracterul Său, bunătatea Sa, dragostea Sa.

Domnul conduce poporul Său din lumină în lumină. El locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, dar este înconjurat de zece mii de ori zece mii, și mii de mii de ființe sfinte și fericite, care așteaptă fiecare să îndeplinească poruncile Lui. Ele nu sunt inactive, ci sunt în legătură cu alte lumi din vastul domeniu al lui Dumnezeu. Lumea noastră mică este doar un atom din domeniul Domnului. Prin tot felul de agenții divine și omenești, El caută să salveze. El Se apleacă pur și simplu de pe tronul Său și observă mișcările fiecărei ființe vii, în timp ce în cărțile Sale este înregistrată fiecare acțiune. Prin intermediul agențiilor cerești, El îl ridică pe cel oprimat și arată fiecărui suflet, calea – calea prin care să ajungă la locuințele de sus.

Dacă oamenii ar vrea să coopereze cu Dumnezeu, lumina de la tronul Său s-ar vedea în toate căile și cărările vieții. Toate lucrurile sunt cu putință celor ce sunt în legătură cu razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Cine poate să prevadă darurile iubirii infinite? „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viața veșnică.” Dumnezeu nu a iubit lumea din cauză că a trimis pe Fiul Său, ci pentru că a iubit lumea, de aceea a trimis pe Fiul Său în lume, pentru ca divinitatea îmbrăcată în omenesc să poată atinge omenescul, în timp ce divinitatea se ține de infinit. Cu toate că păcatul a produs un abis între om și Dumnezeu, bunăvoința divină a conceput un plan prin care să se poată face un pod peste abis. Și ce material a folosit? O parte din El însuși, oglindirea slavei Tatălui a venit într-o lume pârjolită și distrusă de blestem și, prin caracterul Său divin, prin trupul Său divin, a făcut un pod peste abis și a deschis un canal de comunicație între Dumnezeu și om. Ferestrele cerului au fost deschise, iar picurii harului divin au căzut în șuvoaie vindecătoare peste lumea noastră întunecată. Câtă iubire, ce măreață și inexprimabilă iubire!

Dacă Dumnezeu ne-ar fi dat mai puțin, nu am fi putut fi salvați. Însă El a dat lumii noastre atâta abundență încât nu se poate spune că ne-ar fi putut iubi mai mult. Cât de nebunesc este să crezi că va exista un al doilea timp de probă după ce se termină cel dintâi. Dumnezeu Și-a oferit toată bunăvoința în vastitatea planului Său măreț, prin faptul că a revărsat tot cerul către om într-un singur mare dar. Doar prin înțelegerea valorii acestei jertfe putem înțelege necuprinsul.

Oh, adâncimea, înălțimea și profunzimea iubirii lui Dumnezeu! Care dintre ființele mărginite poate să o priceapă? El trebuia să facă o lucrare, o mare lucrare, pentru ca datorită deplinătății jertfei să nu lase omului niciun motiv să se teamă că vina lui ar fi prea mare pentru ca jertfa să-l poată răscumpăra. Dumnezeu cere toate afecțiunile omului, întreaga inimă, tot sufletul, toată mintea, toată puterea. El are pretenție asupra a tot ceea ce este în om, deoarece El a revărsat comoara întreagă a cerului prin faptul că ne-a dat tot ce este al Său, fără să rețină nimic din ceea ce ar fi putut să facă cerul.

Fratele meu, scufundă-ți eu-l în Isus. Înălță-L pe El, contemplează-I caracterul, crești după caracterul Lui; caracterul lui Hristos este slava Lui. Noi trebuie să creștem din ce în ce mai mult după asemănarea Lui dumnezeiască, până la statura de om mare, de bărbați și femei în Hristos Isus. Când am început să scriu despre acest subiect, am mers cu gândul mai departe și tot mai departe, și am încercat să trec dincolo de ultima margine, dar nu am reușit.

Când vom ajunge în locașurile de sus, Isus însuși îi va conduce înaintea Tatălui pe cei îmbrăcați în haine albe, care și-au spălat hainele în sângele Mielului, „Pentru aceasta stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, și-I slujesc zi și noapte în Templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde peste ei cortul Lui. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai dogorî nici soarele, nici vreo altă arșiță. Căci Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor.”

Să-L laudăm pe Dumnezeu. Să înălțăm Numele Lui cel sfânt. Să ne umilim eu-l și să-L înălțăm pe Isus, căci El trebuie să fie laudat. Prindeți-vă strâns de Isus. Nu slăbiți legătura voastră nici pentru o secundă. În El este tăria voastră. El nu vă va părăsi, dacă vă puneți încrederea în El.

O salut cu iubire pe soția ta, și mă rog ca să umblați împreună și să păziți calea Domnului,

A voastră soră în credință,
(semnat) Ellen G. White

Iubite frate,

Ți-am scris cu mare greu aceste rânduri, pentru că am fost solicitată de o croitoreasă, apoi de vizitatori; cu greu m-am hotărât dacă să o trimit, dar oricum copistul îmi este afectat de o inflamație la ochi, iar eu trebuie să plec spre Ceresco unde voi vorbi în Sabat și probabil că și duminică. Scuză te rog greșelile.

Ellen G. White

CĂTRE O. A. OLSEN

Iubite frate Olsen,

Mintea mea este frământată din cauza lucrurilor din Michigan și din alte conferințe. Însă Michigan este marea inimă a lucrării; aici se află puterile care au o influență decisivă asupra lucrării în toate aspectele ei, în toate conferințele noastre. Întrucât mi-au fost prezentate tot mereu lucruri legate de starea spirituală a casei de editură din Battle Creek, văd un tablou foarte trist.

Responsabilitățile sunt purtate de oameni care nu au avut experiență în începutul și progresul lucrării. Fratele Amadon și fratele Smith au această experiență, dar fratele Smith este prins în cursă de către vrăjmaș și, în starea lui prezentă, nu poate da un sunet clar din trâmbiță. Fratele Butler este în aceeași stare. Niciunul dintre ei nu este capabil să ajute acolo unde este nevoie de ajutor. Prin purtarea lor, ei și mulți alții, au făcut fără efect soliile pe care Domnul le dă poporului Său de patruzeci și cinci de ani încoace. Neplăcerea lui Dumnezeu este peste ei amândoi, totuși fratele Smith este pus în funcție ca învățător, ca să formeze mințile studenților, cu toate că se știe bine că el nu este în lumină; el nu lucrează după planul lui Dumnezeu. El seamănă semințe de necredință, care încolțesc și produc roade, pentru anumite suflete chiar până la recoltă.

Nu cunosc vreun alt bărbat care să aibă o experiență atât de îndelungată de la începuturile soliei, care să-și facă vocea auzită sau să-și lase influența să vorbească pentru cauza lui Dumnezeu în aceste timpuri. Cu excepția fratelui Lunt, aproape toți dorm în mormintele lor. Cei care sunt în viață, care au cunoscut din experiență lucrarea pe care a binevoit Domnul să mi-o încredințeze, sunt fratele Smith, fratele Amadon, și fratele 715 Loughborough. Fratele Smith nu primește lumina pe care i-a dat-o Dumnezeu pentru a-l corecta; el nu are spiritul de a corecta prin mărturisire vreuna din căile rele pe care le-a urmat în trecut, și astfel să pună bariere celui care îl conduce pe căi periculoase.

Oriunde mă duc, aud obiecții față de mărturii, care îi citează pe frații Smith și Butler. „Aceștia nu cred mărturiile; ei nu acceptă mustrarea pe care le-o adresează sora White pentru umblarea lor. Nu sunt aceștia, bărbați buni? Nu se află ei într-o poziție înaltă în lucrarea și în cauza lui Dumnezeu?” Apoi sămânța îndoielii și a necredinței este semănată în minți de către cei care au fost muștrați. Bărbații aceștia, de ani de zile contracarează lucrarea pe care voia să o facă Domnul, de a păstra o vedere limpede în biserică și de a-i curăța de rele.

Mari responsabilități sunt puse asupra bărbaților neconsacrați, lipsiți de experiență și, în consfăturile noastre, în interesele legate de marea inimă a lucrării, deciziile lor nu sunt toate limpezi, sănătoase și consistente. O clasă care nu știe nimic despre lucrarea pe care o am de la începuturile soliei, are în mână lucrarea de a forma și educa. Dacă fratele Smith ar fi stat pe poziția în care ar fi vrut Domnul să stea, dacă de ani de zile ar fi stat în lumina clară, influența lui ar fi fost o putere spre bine. Însă orbirea este peste el și el nu își dă seama. Mi-a fost arătat că în situația în care se află acum, Satana și-a pregătit ispitele ca să-i zăvorască sufletul și că, dacă nu este salvat, steagul adevărului nu va mai fi ținut sus de către el. Alte mâini vor duce mai departe lucrarea cea sfântă spre încheiere. Fratele Butler va fi în aceeași situație. Aceasta mi-a fost arătat clar în anii care au trecut. Ei sunt necredincioși; ei nu lucrează împreună cu Căpetenia mântuirii noastre și nu țin pasul cu providența lui Dumnezeu.

Lucrarea merge înainte; adevărul va triumfa, dar dacă acești bărbați nu primesc muștrările pe care li le transmite Dumnezeu și nu iau poziție fermă de partea cea dreaptă după ce li s-a dat atât de mare lumină, vor fi 716 lăsați într-un întuneric pe măsura luminii pe care Dumnezeu ar fi vrut ca ei să o primească și să umble în ea, dar pe care ei au refuzat să o accepte pentru că nu se potrivește cu ideile lor. Sentimentele omenești, prejudecățile omenești, ideile false, au stricat aurul caracterului; aurul cel fin s-a întunecat. Partea pe care ar putea să o facă pentru a duce lucrarea și cauza lui Dumnezeu la bun sfârșit, nu și-o fac, pentru că ei nu sunt corecțați de lumina pe care Domnul o face să lumineze pe cărarea lor. Ei îl fac pe cel șchiop în credință să rătăcească și să se împiedice pe munții întunecați ai necredinței, ba chiar ei înșiși sunt atât de orbi încât îngerul Domnului spune despre ei, „și nu știi.”

Sunt unii dintre cei care oficiază în marea lucrare, care nu umblă în lumină; unii sunt formați și modelați în experiența lor de către acești bărbați ce ar fi trebuit să-i călăuzească și să fie veghetori credincioși care să dea trâmbiței un sunet clar, dar care, în loc să facă așa, creează confuzie în minți și sting credința poporului lui Dumnezeu în soliile pe care El le trimite cu muștrări și avertizări. Mărturiile Spiritului Său care ar trebui să corecteze pe cel supus greșelii, sunt tratate de ei în așa fel încât lasă multe minți învăluite în nesiguranță cu privire la adevărata lor origine, iar vocea lui Dumnezeu este nebăgată în seamă, întocmai cum vrea Satana să fie.

Acum ajung la subiect. Fratele Loughborough a stat ferm pentru mărturie și, oare nu ar trebui să avem mare grijă de cei care au curajul să fie credincioși? Nu ar trebui să fie pus într-o poziție în care să poată face cel mai mult bine? De ce să i se ceară să ocupe o poziție în Nebraska? De ce să fie trimis în câmpul acela greu și obositor? Nu văd nicio lumină în aceasta, și aș dori să reconsideri această problemă.

Influența fratelui Loughborough este valoroasă în bisericile noastre. De tocmai un astfel de om este nevoie, de unul care a stat neclintit pentru lumina pe care a dat-o Dumnezeu poporului Său, în timp ce mulți și-au schimbat atitudinea față de lucrarea aceasta a lui Dumnezeu. Eu spun să-l lăsați pe fratele Loughborough să facă o lucrare de care este foarte multă nevoie în biserici. Domnul vrea ca vocea lui să fie auzită așa cum s-a auzit vocea lui Ioan, vorbind despre ce a văzut, despre ce a auzit, despre ceea ce el însuși a cunoscut prin experiență din începutul și progresul soliei întreite îngerești. 717

Consider că poziția și lucrarea fraților Butler, Farnsworth, Smith și mulți alții, este de a zdruncina credința poporului lui Dumnezeu prin lucruri pe care le spun, dar pe care nu ar trebui să le spună, și prin lucruri lăsate nespuse, dar care ar fi trebuit spuse. Starea aceasta de lucruri – necredința, prejudecata și fariseismul – strică biserica. Dumnezeu a vorbit, dar ei nu aud glasul Lui. Ei au avut toate dovezile ce pot să le fie date, în manifestarea roadelor Duhului lui Dumnezeu care au însoțit soliile, însă ei și-au închis ochii să nu vadă, și și-au împietrit inimile ca să nu simtă. Duhul lui Dumnezeu a fost întristat, și ei sunt atât de mărginiți în înțelegere încât nu își dau seama de aceasta.

Frate Olsen, găsiți pe altcineva pentru Nebraska și lăsați-l pe fratele Loughborough să stea în locul cel drept pentru el și, ca și Caleb, să vină în față și să transmită o mărturie hotărâtă în fața necredinței, a îndoielii și a scepticismului. Se poate intra și se poate lua țara în stăpânire. Dumnezeu a spus despre el, „slujitorul Meu, Caleb ... m-a urmat pe deplin, pe el îl voi duce în țară” (Num.14:24). Este mare nevoie în bisericile noastre de astăzi de persoane ca și Caleb.

Ceva trebuie să fie adus în bisericile noastre pentru a învinge starea aceasta stricată, de necredință, pentru ca bisericile să devină viguroase și pline de succes. Avem nevoie să-L urmăm pe Hristos cu întreaga inimă. Vă rog să vă gândiți cu rugăciune la această situație. Nu-l închideți pe fratele Loughborough undeva într-un colț; nu-l legați de vreo anumită conferință. Dacă el are putere pentru a merge în Nebraska, atunci are aceeași capacitate și pentru California. Acum, avem nevoie să-l încurajăm pe fratele Loughborough să facă tot posibilul ca experiența lui să servească într-o sferă cât mai largă, cauzei lui Dumnezeu. 718

Se face multă lucrare haotică pretutindeni, și eforturile care s-au făcut în ultimii câțiva ani tind să scoată ochii pentru ca Israel să nu-și vadă defectele, pentru ca Dumnezeu să Își retragă Spiritul de la ei și să îi învăluie în tunică, așa cum s-a întâmplat cu poporul Iudeu. Lucrul de care avem nevoie acum, nu este învățarea, sau elocvența, sau măiestria în a combate, ci o putere a inimii, rugăciune către Dumnezeu înălțată în credință pentru putere de convertire și pentru o pietate completă. Convertiți pe jumătate se găsesc din abundență, dar cei care sunt îndrăgostiți numai de Isus, sunt rari. Nu de puterea creierului, nici de puterea portofelului, ci de puterea inimii, de aceasta are nevoie acum poporul.

Vă spun, dați-i fratelui Loughborough oameni care să lucreze împreună cu el, și lăsați ca eforturile lui să fie făcute în Michigan din biserică în biserică. Lăsați ca experiența lui, împreună cu ajutorul pe care i-l va da Dumnezeu, să întărească credința șovăielnică a poporului care își pierde orientarea din cauză că străjerii nu dau trâmbiței un sunet clar. Lăsați să fie făcut tot ce se poate face pentru bisericile din Michigan, ca să fie întărite cele ce au mai rămas, și care sunt pe moarte. De ce să nu fie încurajat fratele Loughborough și fratele Lunt să vină în Michigan și să lucreze în acest stat? Amândoi pot face o lucrare similară; ei pot da mărturie despre lucrurile pe care le-au văzut, le-au auzit, le-au pipăit și le-au trăit. Ei pot face mai mult cu acest gen de lucrare,

decât tot sezonul de adunări de tabără, căci poporul are nevoie de eforturi personale, de cuvinte și influență care să întărească credința celor ce se află acum în nesiguranță.

Domnul să-ți dea înțelepciune în această problemă, dar nu pot să simt că acționezi cu înțelepciune chemându-l pe fratele Loughborough în Nebraska. Trebuie să fie auzite mărturii hotărâte în apărarea mărturiilor date de Spiritul lui Dumnezeu în bisericile noastre. Va avea poporul nostru aceste mărturii? Gândește-te la aceasta. Domnul să te ajute în hotărârile pe care le iei, este rugăciunea mea.

Semnat) Ellen G. White

Lt-1f-1890

CĂTRE FRAȚII AFLAȚI ÎN POZIȚII DE RESPONSABILITATE

Fraților care vă aflați în poziții de responsabilitate, sunteți în pericol. Îmi ridic glasul ca să vă avertizez. Aveți grijă. Dacă nu vegheați și dacă nu vă păstrați veșmintele nemânjite de lume, Satana va fi conducătorul vostru. Nu mai este timp, ca să ascundeți cine sunteți, nu este timp, ca să deveniți trădători, acum când bătălia presează atât de serios. Nu este timp, ca să ne culcăm sau să ne ascundem armele, și să lăsăm astfel pe Satana să preia avantajul în război. Păzitorii de pe zidurile Sionului trebuie să fie foarte treji. Vorbiți celor ce veghează împreună cu voi fără cuvinte de somnolență, „Vine dimineața, și de asemenea și noaptea” (Isaia 21;12). Dacă nu primiți niciun răspuns, atunci să știți că păzitorul căruia i le-ați adresat nu este credincios. Nu mai este timp acum ca să ne slăbim eforturile, să devenim serbezi și lipsiți de spirit; nu este timp ca să ne ascundem lumina sub obroc, să vorbim cuvinte moi, să profețim înșelător. Nu, nu; nu mai este loc pentru străjeri somnoroși pe zidurile Sionului. Fiecare energie trebuie să fie folosită în întregime și pe deplin, pentru Dumnezeu. Păstrați-vă loialitatea, dând mărturie pentru Dumnezeu și pentru adevăr. Nu lăsați ca vreo sugestie pe care o poate face lumea, să vă întoarcă din drum. Nu putem face niciun compromis. În fața noastră este o problemă serioasă, care va fi de o importanță vitală pentru rămășița poporului lui Dumnezeu, chiar la încheierea istoriei acestui pământ: interese veșnice depind de aceasta. Noi trebuie să privim continuu la Domnul Isus Hristos, Căpetenia mântuirii noastre. Tot ce a făcut Isus pe pământ, a făcut având ochiul îndreptat numai spre slava Tatălui Său. El spune „fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14:31), „aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (Ioan 10:18). În tot ceea ce a făcut, El a îndeplinit voia Tatălui Său, așa încât viața Lui pe pământ a fost o manifestare a desăvârșirii divine. Unirea divinității cu omenescul în Hristos, a avut rostul de a ne descoperi planul lui Dumnezeu de a aduce omul în cea mai strânsă legătură cu Sine. Noi nu putem să fim fericiți fără El.

Prima apostazie a început cu necredință și cu negarea adevărului. Noi trebuie să ne fixăm ochiul credinței cu statornicie asupra lui Isus. Când vor veni zilele, care vor veni cu siguranță, în care legea lui Dumnezeu va fi călcată în picioare, zelul celor drepti și credincioși să sporească de urgență și să fie și mai cald și mai hotărât, iar mărturia lor să fie mai hotărâtă și neșovăielnică. Dar noi nu trebuie să facem nimic cu spirit provocator, și nu o vom face dacă inimile noastre sunt predate pe deplin lui Dumnezeu. (Rom.13:1-7; Tit 3:1)

Este timpul ca poporul lui Dumnezeu să-și preia îndatoririle, care stau în dreptul lui. Fiți credincioși în lucrurile mici, căci de îndeplinirea cu credincioșie a acestora depind rezultate mari. Nu lăsați nefăcute lucrurile care e necesar să fie făcute, din cauză că vi se par prea mici și neînsemnate. Umpleți orice loc gol, reparați spărturile, imediat ce apar. Nu lăsați divergențe și disensiuni în biserică. Toți să lucreze ca să-l ajute pe cel ce are nevoie de ajutor. Există o cauză pentru marea slăbiciune din bisericile noastre, și această cauză este greu de înlăturat. Această cauză este eu-l. Bărbații nu au prea multă voință, dar toată voința pe care o au trebuie să fie sfântită Domnului. Ei au nevoie să cadă pe Stâncă și să fie zdrobiți. Eu-l trebuie să fie crucificat în oricine vrea să intre pe porți în cetatea lui Dumnezeu. Spiritul aprig care se trezește în inimile unora din biserică atunci când nu le place ceva, este spiritul lui Satana, și nu Spiritul lui Hristos. Nu este timpul să ne întoarcem la dragostea noastră dintâi, și să fie pace între noi? Trebuie să ne dovedim că nu suntem doar cititori ai Bibliei, ci că și credem Biblia. Dacă suntem uniți cu Hristos, vom fi uniți și unii cu alții (vezi Ioan 13:34; Rom. 15:1-5).

Creșterea noastră numerică și sporirea facilităților noastre presupune muncă; aceasta cere întreaga noastră consacrare și o devoțiune profundă. Dumnezeu nu are loc în lucrarea Sa pentru bărbați și femei cu inima

împărțită, pentru cei ce nu sunt nici reci, nici în clocot. Hristos spune, „am să te vărs din gura Mea.” Dumnezeu cheamă oameni cu inima întreagă.

Există unii care s-au mândrit cu marea lor precauție în ce privește primirea „luminii noi”, cum o numesc ei; aceștia sunt orbiți de către vrăjmaș, și nu pot discerne lucrările și căile lui Dumnezeu. Lumină, prețioasă lumină, vine din cer, și ei se înrolează împotriva ei. Ce urmează de aici? Vor accepta solii pe care nu Dumnezeu le trimite, și astfel vor deveni și mai periculoși pentru cauza lui Dumnezeu, întrucât înalță stindarde false. Bărbați care ar putea fi de mare folos dacă ar vrea să învețe de la Hristos și să înainteze de la lumină la lumină mai mare, sunt piedici serioase în anumite lucruri, întotdeauna gata să pună sub semnul întrebării, risipind mult timp prețios, și nu contribuie cu nimic la înălțarea spirituală a bisericii. Ei excită îndoiala și teama. Ei direcționează mințile în mod greșit, conducându-le să accepte sugestii ce nu sunt sigure. Ei nu pot să vadă în depărtare, nu pot să discearnă sfârșitul a ceea ce fac. Forța lor morală este cheltuită pe bagatele; ei văd atomul cât lumea și lumea cât atomul.

723

Mulți s-au încrezut și s-au lăudat cu înțelepciunea oamenilor, mai mult decât cu Hristos și adevărul prețios și sfințitor, pentru acest timp. Ei au nevoie de alifia cerească, ca să poată înțelege lumina și adevărul. Aceștia îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că sunt limitați la cărarea cea strâmtă, însă ei nu văd adâncimea și lărgimea principiilor adevărului, și nu sunt luminați de Spiritul lui Dumnezeu ca să vadă libertatea imensă a cerului. Ei admiră invențiile și descoperirile făcute de om, însă umblă în lumina scânteilor proprii, îndepărtându-se tot mai mult de principiile veritabile de viațuire creștină, rânduite pentru a-i face pe oameni înțelepți spre mântuire. Ei se luptă să răspândească Evanghelia, dar o separă de chiar miezul ei, de viață. Ei spun „lăsați lumina să lumineze”, însă o acoperă, ca să nu lumineze în raze clare tocmai subiectele pe care au nevoie să le înțeleagă. Unii își epuizează fervoarea zelului lor făcând planuri ce nu pot fi duse la îndeplinire fără ca biserica să fie pusă în pericol.

În acest timp, atenția bisericii nu trebuie să fie distrasă de la subiectul de importanță vitală, către lucruri care nu aduc sănătate, curaj, credință și putere. Ei trebuie să înțeleagă, și prin acțiunea lor să mărturisească faptul că evanghelia este agresivă. Dar lumina care este dată ca să strălucească tot mai tare până la ziua cea mare, arde înăbușit. Biserica nu mai trimite razele cele clare de lumină în întunecimea morală ce acoperă lumea ca un giulgiu funerar. Lumina multora nu mai arde sau nu mai luminează. Aceștia sunt moral, niște ghețari.

Păzitorii de pe zidurile Sionului trebuie să fie vigilenți, să nu doarmă nici ziua, nici noaptea. Însă, dacă ei nu au primit solia ieșită de pe buzele lui Hristos, vor da trâmbiței lor un sunet nesigur. Fraților, Dumnezeu vă cheamă, atât pe lucrători, cât și pe laici, să ascultați glasul Lui care vă vorbește prin Cuvântul Său. Lăsați ca adevărul Lui să fie primit în inimă, ca să puteți fi făcuți spirituali prin puterea lui sfințitoare, dătătoare de viață. Apoi, lăsați ca solia distinctă pentru acest timp să fie transmisă din păzitor în păzitor, pe zidurile Sionului.

724

Acesta este un timp de îndepărtare generală de adevăr și de neprihănire, iar acum noi trebuie să zidim locurile cele vechi rămase pustii și, cu efort plin de interes, să muncim ca să punem temelia pentru multe generații. „Vei fi numit dregător de spărturi, cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58: 12-14; vezi Isaia 51:7-16; 62:1-4).

Când țineți cu fermitate drapelul adevărului, proclamând legea lui Dumnezeu, orice suflet să-și aducă aminte că legată de poruncile lui Dumnezeu, este credința lui Isus. Îngerul al treilea este reprezentat ca zburând prin mijlocul cerului, și simbolizează lucrarea celor ce vestesc prima, a doua și a treia solie îngerească; acestea sunt legate între ele. Dovezile adevărului veșnic despre aceste mari solii care înseamnă atât de mult pentru noi, care au trezit o opoziție atât de intensă în lumea religioasă, nu s-au stins. Satana caută în continuu să arunce umbra lui diabolică peste aceste solii, așa încât poporul rămășiței lui Dumnezeu să nu discearnă clar importanța lor, timpul și locul lor; dar ele sunt vii și își vor exercita puterea în experiența noastră religioasă, atât cât va mai fi timp.

725

Influența acestor solii s-a adâncit și s-a lărgit, punând în mișcare izvoarele vieții în mii de inimi, aducând la existență instituții de învățământ, case de editură și instituții de sănătate; toate acestea sunt instrumentele lui

Dumnezeu menite să coopereze în marea lucrare reprezentată de primul, al doilea și al treilea înger ce zboară prin mijlocul cerului ca să avertizeze locuitorii pământului că Hristos vine a doua oară, cu putere și mare slavă. În Apocalipsa ni se spune, „am văzut coborându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: a căzut, a căzut Babilonul cel mare” (Apoc. 18:1-2). Este aceeași solie care a fost vestită de îngerul al doilea - Babilonul a căzut pentru că „a adăpat toate neamurile din vinul mâniei desfrânării ei” (Apoc. 14:8). Ce este vinul acesta? Învățăturile lui false. Babilonul a dat lumii un sabat fals în locul Sabatului poruncii a patra, și a repetat minciuna pe care Satana a spus-o pentru prima dată Evei în Eden, și anume nemurirea naturală a sufletului. Multe alte minciuni asemănătoare a mai răspândit în lung și în lat, „învățând ca învățături niște porunci omenești.”

Când Isus Și-a început lucrarea publică, a curățit templul de sacrilegiile care îl profanau. Aproape ultimul act al lucrării Lui, a fost curățirea din nou a templului. Astfel, în ultima lucrare de avertizare a lumii, două chemări distincte sunt adresate bisericilor; cea de-a doua solie îngerească, și glasul care se aude din cer „ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ... pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei” (Apoc.18:4,5).

Așa cum Dumnezeu i-a scos din Egipt pe copiii lui Israel ca să poată păzi Sabatul Său, la fel Își scoate poporul din Babilon, ca să poată să nu se închine fiarei și chipului ei. Omul păcatului, cel care a schimbat vremile și Legea, s-a înălțat mai presus de Dumnezeu, prezentând lumii sabatul lui cel fals; lumea creștină a acceptat acest copil al papalității, l-a legănat și l-a hrănit, sfidând astfel pe Dumnezeu prin îndepărtarea semnului de aducere aminte pus de El și prin înălțarea unui sabat rival.

După ce adevărul a fost vestit ca o mărturie pentru toate națiunile, într-un timp când orice putere imaginabilă a răului este pusă la lucru, când mințile sunt confuze din cauza feluritelor voci care strigă, „iată-L pe Hristos aici”, „iată-L dincolo”, „acesta este adevărul”, „eu am solia de la Dumnezeu”, „El m-a trimis cu o lumină mare”, când există o îndepărtare de pietrele de hotar, și se încearcă dărâmarea stâlpilor credinței noastre – atunci va fi făcut un efort și mai hotărât pentru a înălța sabatul fals și a arunca ocară asupra lui Dumnezeu, prin înlăturarea zilei pe care El a sfințit-o și a binecuvântat-o. Sabatul cel fals este pe cale să fie impus printr-o lege opresivă. Satana și îngerii lui sunt foarte treji și foarte activi, și lucrează cu energie și perseverență prin instrumente omenești pentru realizarea scopului său de a șterge orice urmă de cunoștință de Dumnezeu. Timpul în care Satana lucrează cu minunile lui mincinoase, este timpul vestit de Apocalipsa, în care îngerul cel puternic care luminează pământul cu slava Sa, să anunțe căderea Babilonului și să cheme poporul lui Dumnezeu să iasă din el.

Domnul mi-a prezentat că cei care au fost în vreo oarecare măsură orbiți de vrăjmaș, care nu au ieșit pe deplin din lațul lui Satana, vor fi în pericol din cauză că ei nu pot discerne lumina din cer, și vor fi înclinați să accepte un fals. Acesta va afecta întregul curs al gândurilor, al deciziilor, al propunerilor și sfaturilor lor. Dovezile pe care le dă Dumnezeu nu sunt dovezi pentru ei, din cauza faptului că ei și-au orbit ochii alegând întunericul în locul luminii. Așa că ei vor da naștere la ceva ce ei vor numi lumină, dar despre care Domnul spune că sunt scânteile din tăciunii lor, și după aceasta își vor călăuzi pașii. Domnul declară, „Cine dintre voi se teme de Domnul, să asculte glasul Robului Său! Cine umblă în întuneric și n-are lumină, să se încreadă în Numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Iar voi toți, care aprindeți focul și puneți tăciuni pe el, umblați în lumina focului vostru și în tăciunii pe care i-ați aprins. Din mâna Mea vi se întâmplă aceste lucruri, ca să zăceți în dureri” (Isaia 50:10-11). Isus a spus „Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă, și cei ce văd, să ajungă orbi.” „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric.” „Pe cine Mă nesocotește, și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.”

Cuvintele pe care le-a trimis Domnul vor fi nesocotite de mulți, iar cuvintele pe care le va vorbi omul vor fi primite ca lumină și adevăr. Înțelepciunea omenească va conduce departe de tăgăduirea de sine, de consacrare, și va inventa multe lucruri care vor tinde să facă fără efect soliile lui Dumnezeu. Nu avem nicio siguranță în a ne sprijini pe bărbați care nu sunt în strânsă legătură cu Dumnezeu. Aceștia acceptă opiniile oamenilor, dar nu pot discerne glasul Adevăratului Păstor, iar influența lor îi va conduce pe mulți departe, cu toate că stau îngrămădite dovezi peste dovezi în fața ochilor lor, mărturisind despre adevărul pe care poporul lui Dumnezeu ar trebui să-l aibă în acest timp. Adevărul este calculat în așa fel încât să-i întoarcă pe oameni la Hristos, ca să le

trezească la viață energiile, să le supună și să le înmoaie inimile, și să-i inspire cu zel și devotament și iubire față de Dumnezeu. Adevărul despre Sabat nu trebuie în niciun caz să fie acoperit. Noi trebuie să-l lăsăm să se vadă în contrast clar cu minciuna.

Pe măsură ce sfârșitul se apropie, mărturiile slujitorilor lui Dumnezeu vor fi tot mai hotărâte și mai pline de putere, lăsând ca lumina adevărului să străfulgere peste sistemele de minciună și opresiune care au susținut atât de mult timp papalitatea. Domnul ne-a trimis solii pentru acest timp cu scopul de a așeza creștinismul pe o bază eternă, și toți cei care cred adevărul prezent trebuie să stea în picioare în Dumnezeu, și nu în propria lor înțelepciune, și să ridice temelia multor generații. Aceștia vor fi înregistrați în cărțile din cer ca dregători de spărturi, care refac drumurile să se poată locui în țară. Noi trebuie să menținem adevărul în fața celei mai aprige opoziții, pentru că este adevăr. Dumnezeu lucrează cu mințile omenești; nu este omul singur cel care lucrează. Marea putere de iluminare vine de la Hristos; splendoarea exemplului Său trebuie să fie prezentată înaintea oamenilor în fiecare discurs.

Curcubeul deasupra tronului, arcul făgăduinței, mărturisește întregii lumi că Dumnezeu nu va uita niciodată de poporul Său, în luptele lor. Lăsați ca Isus să fie tema noastră. Haideti să prezentăm cu pana și cu vocea, nu doar poruncile lui Dumnezeu, ci și credința lui Isus. Aceasta va promova o adevărată pietate a inimii, așa cum nimic altceva nu o poate face. În timp ce prezentăm faptul că oamenii sunt supuși ai unui guvern divin moral, rațiunea le spune că acesta este adevărul, și că ei datorează supunere față de Iehova. Viața aceasta este timpul nostru de probă. Noi suntem puși sub disciplina și sub guvernarea lui Dumnezeu pentru a ne forma caractere și a dobândi obiceiuri pentru o viață mai înaltă. Vor veni ispite peste noi. Nelegiuirea abundă; acolo unde te aștepti cel mai puțin, se pot deschide capotele întunecate dintre cele mai teribile, ca să doboare sufletul; însă noi nu trebuie nici să dăm greș, nici să ne descurajăm cât timp știm că arcul făgăduinței este deasupra tronului lui Dumnezeu. Vom fi supuși unor încercări grele, opoziției, vom suferi pierderi grele sau necazuri, dar știm că Isus a trecut prin toate acestea. Experiențele acestea sunt valoroase pentru noi. Avantajele însă, cu niciun chip nu sunt limitate doar la viața aceasta scurtă. Ele se întind până în veacurile veșniciei. Prin răbdare, credință și nădejde, în toate scenele schimbătoare ale vieții, noi ne formăm caractere pentru viața cea veșnică. Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu. 729

Toate scenele vieții acesteia în care trebuie să jucăm și noi un rol, trebuie să fie studiate cu atenție, căci ele fac parte din educația noastră. Ar trebui să aducem materiale de construcție solide în clădirea caracterului nostru; căci lucrăm atât pentru viața aceasta cât și pentru cea veșnică. Și pe măsură ce ne apropiem de încheierea istoriei acestui pământ, înaintăm din ce în ce mai repede în creșterea creștină, sau decădem tot așa de categoric.

„Curcubeul Meu, pe care l-am așezat în nor, el va sluji ca semn al legământului dintre Mine și pământ ... Eu îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi ... și apele nu se vor mai face un potop, ca să nimicească orice făptură.” În curcubeul de deasupra tronului este o mărturie pentru totdeauna a faptului că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Oriunde este prezentată Legea înaintea oamenilor, fie ca învățătorul adevărului să arate spre tronul înconjurat de curcubeul făgăduinței, neprihănirea lui Hristos. Slava Legii este Hristos; El a venit ca să înalțe Legea și să o slăvească. Arătați clar că îndurarea și adevărul se întâlnesc în Hristos, că neprihănirea și pacea se îmbrățișează. Când priviți la tronul Său, înălțându-vă rugăciunea, lauda și mulțumirea către Dumnezeu, atunci vă desăvârșiți caracterul creștin, atunci Îl reprezentați pe Hristos în lume. Voi rămâneți în Hristos, și Hristos rămâne în voi. Atunci aveți pacea care depășește orice pricepere. Avem nevoie să medităm continuu asupra lui Hristos și a frumuseții Lui atrăgătoare. Noi trebuie să îndreptăm mințile spre Isus, să le legăm de El. În fiecare discurs, stăruiiți asupra atributelor divine. 730

După cum curcubeul se formează în nor prin unirea luminii soarelui cu picurii de apă, tot așa curcubeul din jurul tronului reprezintă puterea combinată a dreptății și îndurării. Nu doar dreptatea este cea care trebuie să fie menținută; aceasta ar eclipsa slava curcubeului aflat deasupra promisiunii; omul nu ar putea vedea atunci decât pedeapsa Legii. Dar dacă nu ar fi dreptate, dacă nu ar fi pedeapsă, guvernarea lui Dumnezeu nu ar avea stabilitate. Judecata și îndurarea împreună fac ca mântuirea să fie deplină și completă. Contopirea celor două ne conduc, atunci când Îl privim pe Răscumpărătorul lumii, și când privim Legea lui Dumnezeu, să exclamăm: „îndurarea Ta mă face mare.” Știm că evanghelia este un sistem complet și desăvârșit, care descoperă că Legea 731

lui Dumnezeu nu poate fi schimbată. Ea inspiră inima cu speranță și cu iubire față de Dumnezeu. Îndurarea ne invită să intrăm pe porți în cetatea lui Dumnezeu, iar dreptatea este satisfăcută să acorde fiecărui suflet ascultător privilegii depline ca membru al familiei regale, ca fiu al Împăratului cerului. Dacă am avea defecte în caracter, nu am putea trece prin porțile pe care îndurarea le-a deschis celui ascultător; căci dreptatea stă la intrare și cere sfințenie, puritate, în toți cei care Îl vor vedea pe Dumnezeu. Dacă dreptatea ar fi adusă la tăcere, dacă ar fi posibil ca îndurarea divină să deschidă porțile pentru toți oamenii, indiferent de caracter, atunci în cer s-ar produce o stare de nemulțumire și rebeliune mai rea decât înainte ca Satana să fi fost expulzat. Pacea, fericirea și armonia cerului ar fi distruse. Trecerea de la pământ la cer nu va schimba caracterul oamenilor. Fericirea celor răscumparați în cer vine din caracterele pe care și le-au format în viața aceasta, după chipul lui Hristos. Sfinții din cer au fost mai întâi sfinți pe pământ.

Mântuirea pe care a câștigat-o Hristos pentru om, cu un sacrificiu atât de mare, este singura care are valoare, este cea care salvează din păcat, cea care ne scapă de cauza întregii mizerii și nenorociri din lumea noastră. Îndurarea întinsă peste păcătos îl atrage continuu spre Hristos. Dacă răspunde, dacă vine în pocăință cu mărturisire, dacă se prinde cu credință de nădejdea care îi este pusă în față prin evanghelie, Dumnezeu nu disprețuiește inima zdrobită și mâhnită. În felul acesta Legea lui Dumnezeu nu este slăbită, ci puterea păcatului este zdrobită, iar sceptrul îndurării este întins păcătosului pocăit.

Salamanca, N.Y. Noiembrie, 1890

S-73-1890

Brooklyn, N.Y., 25 No., 1890

CĂTRE U. SMITH

Iubite frate Smith,

Sunt pe cale să închei cel de al șaiszeci și treilea an din viață, și am un sentiment foarte solemn al faptului că socoteala sau raportul vieții mele trecute nu îl mai pot schimba și, ce spun cărțile despre mine? Vreau să fiu un administrator credincios al harului lui Hristos. Binecuvântarea Lui bogată a fost peste mine în timpul acestei călătorii și, în timpul nopții mi-a fost arătat de mai multe ori faptul că poziția pe care o ai tu este una periculoasă. Domnul are îndelungă răbdare cu cei care greșesc, dar când îi cercetează pentru fărâdelegile lor, atunci le cere socoteală pentru trecut.

Cunosc pericolul în care te găsești. Ți l-am prezentat prin scrisoare, am vorbit despre el înaintea celor adunați în mod special în adunări de comitete, am vorbit despre el în capela editurii; nu ți-am spus pe nume, dar tu ai știut că muștrările erau pentru tine. Am vorbit despre principii generale. Apoi am vorbit despre calea pe care tu și alți predicatori ați urmat-o și cât de neplăcută a fost în ochii Domnului, dar nu v-ați schimbat; ați rămas ca o piatră de poticnire pentru alții până în ziua de azi, ca să-i încurajați în necredința lor și să-i faceți să se împiedice în „bunul frate Smith”. Mi-a fost arătat că această umblare și bâjbâială în întuneric va continua atât cât bărbații aceștia care la Minneapolis s-au simțit liberi, încă se simt liberi să fie complici în împotrivirea față de mărturia mea.

Dacă ai avea credință în Mărturie, ai acționa după credința aceasta. Ai putea foarte bine să-ți exprimi atitudinea față de lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul să o fac, prin ceea ce ai făcut. În mod virtual ai spus „nu am încredere în soliile pe care le transmite sora White.” Tu ești mult mai vinovat pentru că ai luat poziția pe care ai luat-o, decât cei care nu mă cunosc. Tu ai cunoscut caracterul lucrării mele încă de când ne-am cunoscut, și asta a fost pe când Edson avea trei ani. Brinkerhoof și Snook, dacă ar fi avut lumina și cunoștința pe care ai avut-o tu despre lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu să o fac, ar fi stat în picioare până azi, însă tu ești mult mai vinovat din cauza poziției pe care ai luat-o măcar că mărturiile au răsunat în urechile tale în ultimii doi ani, fără să iei seama la ele. Nicio mărturisire nu a ieșit de pe buzele tale, iar eu am fost silită să văd influența ta la Minneapolis și, de atunci încolo, peste tot pe unde am umblat; și iată că anul 1890 se apropie de sfârșit. Vrei să cazi pe Stâncă și să fii zdrobit? Vrei să fugi de realitate, așa cum ai făcut până acum? Frații Miller, ambii prezintă cazul tău ca pe o dovadă care îi susține să se împotrivescă Spiritului lui Dumnezeu, soliei și solului.

733

Fratele Rupert are de făcut o mărturisire. I-am spus acum doi ani, pe când eram la Pottersville, și a auzit acest mesaj de mai multe ori de pe buzele mele, dar fratele Smith a fost piatra lui de poticnire, precum a fost piatra de poticnire pentru mulți alții. Povara a fost prea grea pentru mine ca să o mai duc. Am hotărât că dacă nu se face o schimbare completă, nu voi mai rămâne la Battle Creek ca să nu mă împărtășesc din păcatul celor care refuză Spiritul lui Dumnezeu care îi corectează și îi avertizează. Dacă aş rămâne, mi-aş epuiza toate puterile, deoarece frații mei, prin necredința lor, mi-au făcut lucrarea de o sută de ori mai grea decât ar fi trebuit să fie.

Mi-e milă de Dan Jones. Am vorbit deschis cu el. I-am cerut anul trecut, pe când eram la Institutul Misionar, pentru Hristos, să nu te sprijine în poziția pe care o aveai, l-am rugat să-și folosească influența ca să te ajute să vii în lumina cea limpede. I-am spus că știu în ce primejdie ești. Tu ești un bărbat ca și fratele Butler, care nu vrea să mărturisească un pas greșit, ci mai degrabă mai face încă mulți alți pași greșiți pentru a justifica primul pas greșit. Dar, dacă ai birui această încăpățănare care este întipărită în viața și în caracterul tău, puterea lui Dumnezeu ar face din tine un bărbat eficient până la sfârșitul timpului. Dar, dacă nu ajungi să fii un burduf nou, vinul (?) luminii, al puterii și harului lui Dumnezeu nu poate să ajungă la tine.

Am fost împovărată zi și noapte din cauza ta. Am știut că tu îi susții pe mulți alții. Fratele Morrison te citează. Fratele Nicola te citează. Frații Morrison și Nicola, ambii se înrădăcinează în necredință atât față de mărturie cât și față de cuvântul lui Dumnezeu și, să te văd că ești o piatră de poticnire pentru bărbații aceștia care nu mă cunosc pe mine și nici lucrarea mea, este prea dureros să suport, căci tu știi cu siguranță mai bine ce 734 ar trebui să faci, decât ai făcut. Puterea de vrajă a necredinței și încăpățănării te-a reținut ca să nu îți recunoști greșelile, măcar că le regreți profund, dar nu vrei să le mărturisești ca să ajuți astfel bisericii pe această cale a datoriei ei.

Te iubesc, și nu pot suporta să fim despărțiți în felul în care suntem. Noi nu mai suntem în unitate. Nu pot să mă simt liberă să mă consfătuiesc cu tine, pentru că Domnul a arătat printr-o mărturie directă și clară, că ai nevoie de povățuire. Tu m-ai ajutat pe mine și pe soțul meu, și noi te-am ajutat pe tine, așa că acum tu trebuie să știi că nu mă voi schimba. Tu trebuie să știi, dacă nu cumva ești orb, că mărturiile mele nu s-au schimbat, că eu nu m-am schimbat în caracterul sau în lucrarea mea, și sper ca prin harul lui Dumnezeu să nu mă abat nici la dreapta, nici la stânga, numai pentru a fi în armonie cu tine sau cu fratele Butler, sau cu altcineva dintre păzitorii Sabatului.

Nu mai am nici putere și nici timp ca să scriu mai mult, întrucât trebuie să-mi păstrez puterea pentru muncă. Am vrut să-ți mai adresez încă un apel. Am vorbit cu tine, dar nu se vede că ar fi avut vreun rezultat. Ți-am scris, dar aceasta nu te-a făcut decât să mergi tot mai departe și mai adânc în împotrivirea față de Spiritul lui Dumnezeu. Scrisorii mele de apel, ai răspuns cu o scrisoare în care l-ai acuzat pe fratele Jones că dă rămă stâlpilor credinței noastre. A fost acest lucru adevărat? Adunările ținute cu lucrătorii la editură, atunci când au fost cercetate aceste lucruri, au descoperit faptul că l-ai acuzat pe nedrept. Ai mărturisit aceste fapt? Ți-ai curățit sufletul? Ai croit cărări drepte pentru picioarele tale pentru ca șchiopul să nu fie nevoit să se întoarcă din drum? După ce am spus tot ce se putea spune în prima adunare, am ținut o a doua adunare în capela editurii, în Sabat, și Spiritul lui Dumnezeu S-a apropiat de noi. Hristos a bătut la ușă, dar nu s-a găsit loc pentru El, ușa nu a fost deschisă iar lumina slavei Sale, care era atât de aproape, a fost retrasă. Ultima dată când ai auzit vocea mea a fost în ... (incomplet)

CĂTRE W. C. WHITE, J. E. WHITE ȘI SOȚIA

EVANGHELIZAREA ÎN NORWICH ȘI LYNN, MASSACHUSETTS

ÎNGRIJORAREA FAȚĂ DE CEI CARE STRICĂ CREDINȚA ÎN MĂRTURII ȘI INTERPRETEAZĂ
GREȘIT SCRIPTURILE

Tocmai m-am întors din sala în care mica grupă s-a adunat ca să se închine în Sabat. Au fost prezenți aproape optzeci. Am vorbit din Ioan 14:15: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele.” Am avut multă libertate în vorbire, după care am avut o adunare de părtășie în care au fost rostite treizeci și opt de mărturii. Membrii mai vechi nu au ocupat timpul, ci au dat ocazia celor care au venit mai recent la credință. Am fost plăcut impresionată să văd bucuria de a da mărturie, să văd și să simt spiritul cel bun care s-a manifestat. Au fost cu adevărat momente prețioase pentru sufletele noastre. Am fost atât de sigură că prezența lui Isus era cu noi, ca și cum L-aș fi văzut în persoană. Domnul a binecuvântat poporul Său. Aici este un număr frumos de persoane inteligente, cu minte nobilă, care au îmbrățișat adevărul și care încep să simtă ce înseamnă să tăgăduiască eu-l, să ridice crucea și să-L urmeze pe Isus.

O familie întreagă a îmbrățișat adevărul – tatăl, mama și patru copii. Unul dintre copii este căsătorit, ceilalți trei încă nu. Acest Burnham este văr cu Edwin Burnham, cel care a fost un lucrător foarte talentat și care a predicat în 1843 și 1844. El este cel care a spus că s-a simțit mai bine după ce a fugit de Lege. El spunea că poruncile erau moarte și îngropate și că nu sunt mai vrednice decât o piatră de mormânt. El spunea că este o lege veche, sângheroasă, însoțită de tunete și fulgere, un blestem pentru om, un blestem pentru toți cei care o păzesc.

736

Este un timp critic acum pentru mulți. Sunt mulți în valea deciziei, chiar pe punctul de a se hotărî. Unul dintre ei este supraveghetor într-o fabrică de încălțăminte. El are familie. Este un bărbat capabil, dar dacă se va hotărî, își va pierde locul de muncă, iar soția lui este un oponent înverșunat. Oh, Domnul să ajute aceste sărmene suflete! Cred că trebuie să ne rugăm mai mult pentru aceste persoane convinse, dar care văd crucea și nu îndrăznesc să o ridice, căci dacă ar face așa li s-ar lua sprijinul financiar, și ei au familii. Ei cunosc adevărul și îl simt profund, dar nu au curaj să se aventureze.

Una dintre fetele lui Burnham a fost croitoreasă, sau mai degrabă cea care tăia materialul, și avea multe femei cărora le pregătea materialul pentru lucru. Ea câștiga patruzeci de dolari pe săptămână, însă acum nu are nicio situație. S-ar bucura să meargă la Battle Creek la școală, dar nu are mijloacele necesare. Întrebarea care se ridică este: dacă a avut șansa să agonisească atât de mult, de ce este acum atât de lipsită? Tatăl ei a fost un om de afaceri bogat, dar și-a pierdut toți banii. Ar fi putut profita de legea falimentului, dar a decis să nu o facă, și dacă ar fi făcut-o nu ar fi fost un om cinstit. A renunțat la tot, în afară de nevasta lui. Avea câteva bunuri în casă. A vândut o parte din ele ca să-și acopere datoriile, și acum stă înaintea lui Dumnezeu ca un om cinstit, dar care nu mai are nimic. De la o sută de mii de dolari, a ajuns la zero.

Salariul fetei a fost folosit pentru a susține familia și pentru a plăti datoria casei. Ea spune că dacă ar avea mijloace, ar merge la Battle Creek și ar învăța cum să lucreze în cauza lui Dumnezeu. Ea trece printr-o luptă teribilă, dar toată familia a vorbit astăzi cu seriozitate și din toată inima. Sunt atât de multe influențe care vor să distragă atenția de la realitățile cerești la cele de pe pământ, încât sufletul meu tremură înțelegându-i pe cei care văd adevărul, dar care nu au credință ca să îndrăznească să asculte de el. Oh, fie ca Mântuitorul cel milostiv să fie pentru aceste suflete dragi un ajutor prezent la vreme de nevoie, așa încât aceștia să poată avea harul de a cânta: „Crucea mi-am luat, Isuse, totul am lăsat și vin.”

737

Niciodată nu l-am văzut pe fratele Fifield să arate ca acum. Cu siguranță are succes în trezirea interesului. El simte povara sufletelor cu această ocazie. El îi conduce să se hotărască, după aceea spune: plâng cu durere în suflet când văd greutățile care le stau în cale. Dacă cineva simte iubirea față de suflete și este interesat în legătură cu aceste suflete care doresc să asculte, dar nu au credință ca să se aventureze, va simți o agonie sufletească.

Inima mea este tulburată. Aș vrea să spun croitoresei care s-a hotărât: te voi ajuta să mergi la Battle Creek și să înveți tot ce poți învăța, și aș căuta să văd dacă nu se deschide vreo posibilitate pentru ea. Una dintre fete este

învățătoare. Ea nu are o stare bună de sănătate și poate că va trebui să părăsească școala. Cealaltă este artistă și are o situație excelentă în oraș, și poate păzi Sabatul. Dacă aş avea bani, ştiu ce aş face – aş ajuta tineri și tinere să se pregătească pentru a deveni lucrători în cauza lui Dumnezeu. Dar mâinile mele sunt legate. Nu pot face nimic, și aceasta îmi mănănește inima. Acesta este un loc greu pentru cei care vor să păzească Sabatul.

Fratele lui Dr. Neil a luat o poziție fermă pentru Sabat. A vorbit astăzi. Aici a început o lucrare bună, și nădăjduiesc că va ajunge la coacere. Acesta este motivul pentru care am plecat din Norwich, întrucât aici este un sezon critic, în timp ce se adună snopii.

Fratele Robinson și Farman, și fratele Whithers au rămas la Norwich. Ei au fost dornici ca eu să vin aici, au 738 dorit mult ca eu să fiu aici, și totuși le-a părut rău că nu puteam să mai rămân la Norwich încă un Sabat. Am vorbit de cinci ori, în trei seri și apoi în Sabat și duminică. Miercuri seara trebuia să vorbesc. Pe afară nu erau prea mulți. Ninsese tot timpul înainte de masă, apoi pe la amiază a început să plouă, iar spre seară turna cu găleata, așa că drumurile erau cu gheață și foarte alunecoase. Nu trebuia să merg foarte departe până la adunare, dar a trebuit să trec prin gropi, și apa amestecată cu zăpadă și noroi mi-a trecut peste galoși, dar eu trebuia să fiu la adunare. Am relatat câteva din experiențele mele de la început, în legătură cu lucrarea și cauza lui Dumnezeu, și s-a părut că adunării i-a prins foarte bine.

Sunt câțiva care au îmbrățișat adevărul în Norwich, însă care nu sunt convertiți. Ei se simt foarte importanți, sunt înstăriți și nu pot să fie învățați, mai ales familia A. Fratele A și fiul lui, B, sunt în Battle Creek și sper că adunările de acolo le vor face bine acestor bărbați. În ce privește Mărturiile, mi se pare că ei nu le cred. Sper să intervină ceva care să-i întemeieze pe acești bărbați cu privire la acestea, căci ar fi o binecuvântare pentru biserică.

Am întâlnit un tânăr foarte inteligent, un fiu al tatălui A, care este foarte plin de ideea că nimeni nu este așa de deștept ca el. El a studiat soliile din Apocalipsa și crede că a descoperit o lumină extraordinară. Dar (nu) este lumina aceea extraordinară care își va trimite razele de-a lungul întregului drum, până la sfârșitul timpului; (este o) teorie care dărmă și scoate afară inima întregii noastre experiențe din trecut în ce privește soliile. Să vezi un 739 astfel de tânăr, cu experiența unui bebeluș, cum dărmă stâlpii credinței noastre, este ceva teribil. Fratele Robinson i-a dat ocazia să spună tot ce are de spus, apoi i-a cerut timp să se gândească și să îi răspundă. Frații noștri vor prezenta acum adevărata noastră poziție, fără să îi impună nimic.

El spune că i-a scris fratelui Smith, iar fratele Smith a spus că îi va răspunde, dar încă nu i-a spus niciun cuvânt, deoarece subiectul este prea greu pentru el. Dacă fratele Smith va tăcea, tânărul va spune că are un subiect la care el (Smith) nu poate răspunde. El nu trebuie să tacă. Trebuie să spună ceva. Am vorbit despre experiența pe care am avut-o în 1843 și 1844 și, așa cum a făcut Ioan, am vorbit despre lucrurile pe care le-am văzut, le-am auzit și le-am pipăit în legătură cu calea vieții despre care știm că este adevărată. Cei care nu au experiență în aceasta nu sunt cei mai în măsură să o judece.

Dușmanul a făcut cele mai meșteșugite eforturi ca să distrugă credința poporului nostru în Mărturii, și când apar astfel de erori, ei pretind că își susțin poziția cu Biblia, dar ei interpretează greșit Scripturile. Ei fac afirmații îndrăznețe, așa cum a făcut fratele Canright, și aplică în mod greșit profețiile și Scripturile ca să dovedească o falsitate. După ce unii și-au făcut lucrarea de a slăbi încrederea bisericilor noastre în Mărturii, ei au dat la o parte bariera pentru ca necredința în adevăr să se răspândească peste tot, și nu se ridică nicio voce care să se împotrivescă forței erorii.

Exact așa a plănuit Satana să fie, și cei care au pregătit calea pentru ca poporul să nu mai țină cont de avertizările și mustrările din mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, vor vedea un curent de erori de tot felul care vor încolți. Se va pretinde că Scriptura este dovada lor, și vor pătrunde tot felul de înșelăciuni ale lui Satana.

Știu că fratele Smith, fratele Butler, Morrison și Nicola, au făcut o lucrare în orbirea lor, cu care nu vor vrea 740 să se întâlnească la judecată. Mulțumesc Domnului pentru că am pace cu Isus Hristos. Am avut puterea Spiritului Său cel Sfânt când am vorbit poporului la Norwich. Prejudecata a fost îndepărtată din multe minți, și știu că Domnul a trimis mesaje pentru ei și Spiritul lui Dumnezeu și-a croit calea peste orice prejudecată și necredință. Dar fratele atât de absorbit de lumina lui cea nouă, nu a venit să mă asculte decât o dată.

Noaptea trecută am dormit aproape zece ore; slavă Domnului, slăvit să fie Numele Lui cel Sfânt! Cred că îmi dă putere și har. Îngrijesc de casă împreună cu sora Ellen Warfe, una dintre membri unei familii plăcute. Avem aici lucruri confortabile și plăcute. Miercuri voi merge la Danvers. M-am adâncit atât de mult în Ioan 14,

15, 16 și 17, încât am început să scriu despre acest subiect. Astăzi am scris doisprezece pagini din Ioan 14, căci mi-e teamă ca nu cumva forța subiectului să-mi iasă din minte. Ceea ce am scris va face parte din Viața lui Isus. Am scris cu totul, patruzeci de pagini.

Mă bucur că am luat parte la ambele adunări, și la Norwich și în Lynn. A fost mare nevoie de mărturia mea. Nu simt tot timpul că cei care m-au cunoscut și au cunoscut lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul să o fac, ar căuta să contracareze eforturile mele, așa încât bărbații și femeile care nu au nici cea mai slabă experiență în legătură cu mine sau cu lucrarea mea, să nu aibă credință. Eu mă aștept ca ei să aibă prejudecăți. Aceștia nu vor crede cu toții, dar îndoielile și necredința lor nu poate să-i facă atât de vinovați, ca îndoielile și necredința celor care m-au cunoscut la plecare și la sosire, care au avut dovada faptului că Duhul Sfânt a mărturisit pentru soliile pe care mi le-a dat Dumnezeu și totuși le-au tratat cu atâta indiferență din cauză că mustra purtarea lor și nu era de acord cu ideile lor. Aceasta seamănă, pentru mine, cu vorbirea împotriva Duhului Sfânt și cu tăgăduirea Lui.

Nu mă simt liberă în compania unor astfel de oameni. Ei nu au nicio scuză. Au văzut și au cunoscut bărbați care și-au dat mâna în prefăcătorie, în îndoială, ca să întărească necredința. Au văzut unde au ajuns acești bărbați, și totuși merg pe aceeași cale, repetă felul lor de acțiune, iar rezultatul va fi același.

L-am iubit pe fratele Smith cel mai mult după soțul și copiii mei, pentru că a luat parte la lucrare de atât de mulți ani. L-am stimat foarte mult pe fratele Butler. Dar bărbații aceștia m-au lăsat singură – bărbații aceștia cărora Domnul le-a vorbit de multe ori ca să stea uniți cu soțul meu și cu mine, într-o unire strânsă până la sfârșitul timpului. Ei mi-au cauzat așa o tristețe și o mâhnire a spiritului, cum nu pot să descriu. Numai Dumnezeu știe cât de profund am simțit moartea soțului meu, dar purtarea crudă a acestor bărbați față de lucrarea pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu, am simțit-o mult mai profund decât moartea soțului meu.

Am o tristețe în inimă continuă pentru ei, deoarece ei nu vor fi, nu pot să fie salvați cu atitudinea pe care o au în prezent. Ei se țin cu persistență de calea răului pe care au pornit în orbirea lor, și până când nu văd și nu își mărturisesc greșelile, ei nu vor fi într-o situație mai bună înaintea lui Dumnezeu decât alți lucrători care s-au împotrivit Spiritului lui Dumnezeu și au disprețuit Spiritul harului. Le cunosc foarte bine poziția. Este ținută în fața mea în multe feluri, până când singura mea ușurare este să stau departe de Battle Creek, unde influența acestor lucruri este trează și activă. Domnul să mă ajute să acționez cu înțelepciune.

Lt-43-1890

Lynn, Mass. USA, 15 Dec., 1890

CĂTRE O. A. OLSEN
REDEȘTEPTARE LA DANVERS, MASSACHUSETTS

Iubite frate Olsen,

Adunarea noastră de la Danvers s-a terminat. În timpul sesiunii am vorbit de cinci ori, în două seri în timpul săptămânii și în Sabat dimineața, la adunarea misionară ținută duminică dimineața, precum și duminică după amiază. Sunt mulțumită, pentru că fără îndoială, Domnul are o solie pe care să o transmit poporului Său. Am simțit puterea susținătoare a lui Dumnezeu când am stat în picioare înaintea adunării, și știu că puterea lui Dumnezeu a lucrat prin agentul omenesc. Știu că mulți au primit cuvântul, și sufletele flămânde au fost hrănite. Inima îmi este plină de simpatie și iubire față de sufletele care sunt pe cale să moară.

După tabăra de la Brooklyn, nu mai vorbesc de boală și infirmitate. Niciodată nu am mai fost așa de lipsită de dureri, și nu am mai dormit așa bine de doisprezece ani. Pacea lui Dumnezeu este în inima mea. Ca să vorbesc cuvintele pe care mi le dă Dumnezeu, este pentru mine mai mult decât o mâncare și mai mult decât o băutură. Laudă plină de mulțumire se înalță din inima mea către Dumnezeu tot timpul. Zi și noapte am un spirit de mijlocire pentru ca Domnul să-mi dea spiritul blândeții și al amabilității lui Hristos, și să mă îmbrace cu neprihănirea Lui.

Am avut o adunare foarte prețioasă la Lynn, dar mai ales am avut la Danvers. În Sabatul trecut toți din sală, mai puțin doi – un bărbat în vârstă, de culoare, și un sărman suflet timid care nu a îndrăznit să se miște – au venit în față pentru rugăciune. Îngerul lui Dumnezeu a fost în mijlocul nostru. Lucrătorii l-au căutat pe Domnul,

și cererile lor au fost auzite în cer. Oh, cât de mulțumitoare am fost pentru că am fost capabilă să hrănesc turma lui Dumnezeu prin harul care mi-a fost dat! Bisericele flămânzesc după pâinea vieții, și ele prind imediat adevărul prezentat. Eu nu pot să mă trag înapoi și să refuz să vizitez aceste locuri, întrucât știu că am o solie pentru ele din partea Domnului.

După momentele de rugăciune, am cerut celor care erau conștienți de binecuvântarea Domnului, să mărturisească. Cu toate că mulți dintre ei erau în biserică de la ora nouă dimineața, și nu mâncaseră nimic între timp, nu se grăbeau să se termine adunarea. Au fost rostite multe mărturii, și din nou au fost înălțate cereri înaintea lui Dumnezeu pentru lucrători și pentru popor. Prezența Domnului a fost în adunare. Am simțit puterea Domnului peste mine. Fratele Fifield a fost foarte binecuvântat. După momentele de rugăciune mi-a strâns mâna și a mulțumit Domnului pentru bunătatea Lui și pentru bogata Lui binecuvântare. A fost o mărturie universală înaintea Domnului, că poporul din Danvers nu a mai experimentat (o binecuvântare așa de mare).

Când văd cât de mult este dorit Spiritul lui Dumnezeu, cât de mult este apreciat, sunt foarte împăcată să vizitez aceste locuri. Sunt tratată de către popor cu respect și încredere. După încercările severe și după efortul greu pe care l-am depus la Battle Creek doar ca să fiu întâmpinată cu refuzul de a primi solia, ce se întâmplă aici îmi înviorează sufletul. Am o convingere profundă că lucrarea mea nu trebuie să fie una de conflict continuu, că Domnul nu m-a chemat ca să îmi adun toate puterile și să împing din greu pentru fiecare centimetru. Bărbații care ar fi trebuit să îmi țină mâinile în lucrare, s-au străduit din toate puterile lor să mă slăbească și să mă descurajeze. Tăria mea a fost cheltuită luptând împotriva zidurilor de prejudecată rea și opoziție. Ei nu văd și nu înțeleg, și uneori mi-e teamă că nu vor vedea și nu vor înțelege niciodată. 745

Este scris că Hristos nu a putut să facă multe minuni în anumite locuri, din cauza necredinței. Isus era sursa oricărei puteri, a oricărei lumini și a vieții, și dacă drumul Lui a fost blocat de necredință, ce se poate aștepta de la instrumentele mărginite? Mereu și mereu, Domnul a dorit să împărtășească Duhul Său în măsură bogată, dar nu a fost loc pentru El unde să Se odihnească. El nu a fost recunoscut și nu a fost apreciat. Orbirea minții, împietrirea inimilor, a considerat despre El că ar fi ceva de care trebuie să le fie teamă. Rele ascunse pândesc în inimă ca să împiedice manifestarea puterii lui Dumnezeu, și Spiritul Său nu poate coborî.

Știu că dacă ar fi fost pregătită calea, în Battle Creek ar fi existat așa un sentiment de iubire și zel sfânt în inimă, încât ar fi fost dusă lumii solia: pregătiți calea Domnului, croiți cărări drepte înaintea Lui. Când conducătorii vor înceta să blocheze calea, lucrarea lui Dumnezeu va progresa în Battle Creek. Spiritul misionar va reînvia, iar biserica va acționa din simțământul obligației pe care o are față de Dumnezeu și față de lume. În cel mai înalt sens, poporul lui Dumnezeu va fi un popor misionar.

Hristos a cumpărat biserica cu sângele Lui, și dorește nespus să o îmbrace cu mântuirea. El a făcut-o depozitarul adevărului cel sfânt și sacru, și vrea ca ea să fie părtaşă slavei Sale. Iar și iar, Domnul a trimis Spiritul Său ca să schimbe atitudinea poporului Său prin infuzarea în biserică a unui principiu viu și lucrător. Dar elemente neconsacrate au lucrat, și biserica a fost legănată ca să doarmă în leagănul siguranței carnale. Dumnezeu lui Israel a deschis ferestrele cerului și a trimis lumii șuvoaie bogate de lumină, însă lumina aceasta a fost respinsă. Spiritul manifestat la Battle Creek a fost spiritul din multe biserici. Puterea lui Dumnezeu, harul bogat pe care El dorește atât de mult să Îl reverse, nu este dorit, decât dacă oamenii pot marca ei înșiși calea pe care să lucreze Dumnezeu. 746

Comoara întreagă a cerului este la dispoziția noastră, în lucrarea noastră de a pregăti calea Domnului. Dumnezeu a făcut posibil ca lucrarea noastră să fie un succes minunat și glorios, prin faptul că ne-a acordat cooperarea îngerilor. Dar succesul rareori este rezultatul unor eforturi individuale și izolate. Este necesară influența fiecărui membru al bisericii. Influența slujitorilor lui Dumnezeu și a lucrătorilor este necesară pentru a pregăti calea pentru lumină și slava lui Dumnezeu. Pe fiecare suflet care își afirmă credința în Isus, Dumnezeu îl socotește că îi este dator Lui. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.” (Ioan 17:20-22).

Cu cât ne apropiem de timpul în care căpeteniile, domniile și stăpânirile răutății din locurile înalte vor fi aduse în stare de război împotriva adevărului, când puterea înșelătoare a lui Satana va fi atât de mare încât dacă ar fi cu putință să înșele și pe cei aleși, trebuie să avem discernământul ascuțit prin iluminare divină, ca să 747

putem cunoaște dacă spiritul vine de la Dumnezeu, ca să nu fim în necunoștință în ce privește înșelăciunile lui Satana. Efortul omenesc trebuie să se combine cu puterea divină, ca să fim capabili să realizăm lucrarea de încheiere pentru acest timp.

Hristos a folosit vântul ca pe un simbol al Duhului lui Dumnezeu. Așa cum vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine, nici încotro merge, tot așa este cu Spiritul lui Dumnezeu. Noi nu știm prin cine se va manifesta. Dar eu nu rostesc cuvintele mele când spun că Spiritul lui Dumnezeu va trece pe lângă cei care și-au avut ziua încercării și a ocaziei lor, dar care nu au deosebit vocea lui Dumnezeu și nu au apreciat mișcările Spiritului Său. Mii, în ceasul al unsprezecelea, vor vedea și vor recunoaște adevărul. „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile.” (Amos 9:13). Convertirile acestea la adevăr se vor produce cu o rapiditate ce va surprinde biserica, și doar Numele lui Dumnezeu va fi glorificat.

Biserica este nespus de privilegiată prin faptul că i se permite să lucreze împreună cu îngerii din cer. Dumnezeu îi cheamă acum pe cei care mărturisesc a fi creștini, să fie bărbați și femei ai mijlocirii. Prin acțiunile lor ei vor arăta cât de mult Îl iubesc pe Isus și sufletele pe care El le-a cumpărat cu sângele Său. Ridicând mâinile care sunt gata să cadă, ei pot câștiga o experiență înaltă și sfântă, împodobită cu atributele lui Hristos. Noi avem o lucrare de făcut dacă vrem să fim o biserică vie. În mod individual, și ca întreg, noi trebuie să 748 călcăm păcatul sub picioare. Obiceiurile noastre, conversația noastră, viața noastră zilnică, trebuie să fie puse de partea Domnului. Trebuie să mijlocim și să ne luptăm cu un Dumnezeu care Își ține legământul, în favoarea veghetorilor Lui, pentru ca să fie câștigate suflete pentru Mântuitorul.

Cât de mulți sunt cei care au nevoie să se facă nebuni în ochii lor înșiși, ca să poată să ajungă înțelepți. Dumnezeu revarsă peste cel umilit și pocăit o înțelepciune pe care nu o dă celui care este înțelept în felul lumii și prevăzător, nu o dă celor mulțumiți de sine care nu cunosc lucrurile care le-ar fi dat pacea. El descoperă înțelepciunea Sa, pruncilor. El aruncă în țărână toată mândria omenească, dar recunoaște pe cel blând și smerit și îl înalță cu adevărat. Cât de duios privește Dumnezeu pe urmașul umilit, pocăit, tăgăduitor de sine, al lui Hristos, care învață zilnic în școala marelui Învățător.

Frate Olsen, îți cer să ai curaj. Ai încredere în Dumnezeu. Du la El orice povară. El poate, și te va face eficient, dar tu trebuie să ai credință. Nu fii deprimat, nu suspina în taină din cauza necredincioșiei păzitorilor de pe zidurile Sionului. Noi nu suntem chemați la melancolie și la înțelegere greșită. Așează-te în locul în care razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii pot străluci în toate cămarile minții tale și în templul sufletului. „Voi sunteți lumina lumii”, spune Dumnezeu. El îi va face pe cei ce sunt credincioși în biserică, să strălucească împreună cu cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul Său va fi transmis instrumentelor omenești, dându-le o lumină din fața căreia întunericul moral trebuie să fugă.

Trebuie să închei această scrisoare. Îți transmit iubirea mea sinceră ție, soției tale și copiilor. Fie ca Domnul să te binecuvânteze pe tine și pe ei, este rugăciunea soarei tale,

Ellen G. White

P.S. Frații noștri din lucrare mi-au cerut să mă întorc la Lynn și să vorbesc marți și miercuri seara. Am consimțit 749 la aceasta. Fratele Fifield face tot ce poate ca să strângă oamenii pentru adunare în aceste două seri. Fie ca Domnul să miște inimile lor, este rugăciunea mea. Joi seara vom merge la Boston, vom lua locuri la vagonul de dormit până la Washington, unde vom ajunge vineri la ora unsprezece.

CĂTRE O. A. OLSEN
(variantă a scrisorii 43, 1890)

Iubite frate Olsen,

Adunarea noastră de la Danvers s-a terminat. Am vorbit de cinci ori, de patru ori mai îndelung; am vorbit în două seri și în Sabat, duminică dimineața la adunarea misionară și din nou duminică după masă. Sunt foarte mulțumită, fără să am nicio îndoială, că Domnul a avut o solie pe care să o transmit poporului. Am simțit puterea susținătoare a lui Dumnezeu în timp ce am stat în picioare și am vorbit. Știu că puterea lui Dumnezeu a vorbit prin instrumentul omenesc. Știu că cuvântul este primit și că sufletele flămânde sunt hrănite. Zi și noapte am un spirit de mijlocire pentru ca Domnul să mă îmbrace cu spiritul lucrării și (să îmi dea) blândețea și amabilitatea lui Hristos, și ca să pot fi îmbrăcată cu neprihănirea lui Hristos.

După întâlnirea de la Brooklyn nu am mai vorbit de slăbiciune și infirmități. Niciodată nu am mai fost atât de lipsită de dureri. În timpul nopții dorm așa cum nu am mai dormit de doisprezece ani. Pacea lui Dumnezeu locuiește în inima mea. Ca să vorbesc cuvintele pe care mi le dă Dumnezeu, este pentru mine mai mult decât o mâncare și mai mult decât o băutură. Inima mulțumitoare, plină de laudă se înalță către Dumnezeu tot timpul. În Sabat, Sabatul binecuvântat din Brooklyn, în orele de dimineața devreme și de-a lungul întregii zile, și de atunci încoace în mod continuu, am mâncat din mana cerească.

Inima mea este plină de simpatie serioasă și de iubire pentru bisericile care sunt pe moarte și care abia se luptă pentru supraviețuire. O spun tot mereu, El a cumpărat biserica cu însuși sângele Său și dorește nespus să o îmbrace cu neprihănirea și cu mântuirea Lui. El a făcut-o să fie depozitarul învățăturilor Lui prețioase, al adevărilor sfinte, și vrea să îi facă să fie părtași ai slavei Sale. 751

Am avut o adunare foarte prețioasă la Lynn și Danvers, dar mai ales la Danvers. În Sabatul trecut, toți din sală au venit în față pentru rugăciune, convertiți și neconvertiți, mai puțin doi – un bărbat în vârstă, de culoare, și un sărman suflet timid care nu a îndrăznit să vină în față. Îngerii lui Dumnezeu au fost în mijlocul nostru. Toți lucrătorii L-au căutat pe Domnul, și cererile lor au fost auzite în cer. Oh, cât de mulțumitoare a fost inima mea! Cât de bucuroasă am fost pentru că am fost capabilă să hrănesc turma lui Dumnezeu prin harul care mi-a fost dat.

Îți spun că bisericile flămânzesc și sunt pe cale să moară de foame, și ele prind imediat cuvântul lui Dumnezeu și încurajarea care le este dată. Eu nu pot să mă trag înapoi și să refuz să vizitez bisericile, întrucât știu că am o solie pentru ele din partea Domnului. După momentele de rugăciune, am cerut celor care doreau, să dea mărturie. Cu toate că mulți dintre ei erau în biserică de la ora nouă dimineața, până seara, și nu mâncaseră nimic, nu se grăbeau să se termine adunarea. Au fost rostite multe mărturii. Au fost înălțate cereri stăruitoare înaintea lui Dumnezeu pentru lucrători și pentru popor, și mărturia multora a fost: Domnul este în locul acesta.

Prezența Domnului a fost în adunare. Am simțit puterea Domnului peste mine. Fratele Fifield a fost foarte binecuvântat. După momentele de rugăciune, mi-a strâns mâna și a mulțumit Domnului pentru bunătatea Lui și pentru bogata Lui binecuvântare. Mărturia universală a fost aceea că ei au fost binecuvântați de Domnul, că poporul din Danvers a fost cercetat așa cum nu a mai fost până acum. Când văd cât de mult este dorită mărturia pe care mi-a dat-o Dumnezeu, și că este apreciată cum se cuvine, cu una sau două excepții, sunt foarte împăcată să vizitez aceste locuri în care nu am mai fost.

Sunt tratată de către popor cu respect, încredere și credință, după încercările și după efortul sever pe care l-am depus la Battle Creek, după împotrivirea și refuzul de a primi solia pe care mi-a dat-o Dumnezeu, din partea celor care au cea mai mare nevoie de ea. Am o convingere profundă că lucrarea mea nu trebuie să fie una de conflict continuu, de a-mi aduna toate puterile și de a împinge din greu pentru fiecare centimetru câștigat. Bărbații care ar fi trebuit să îmi țină mâinile în lucrare, unii dintre ei, s-au străduit cu toată iscusința lor, să îmi slăbească mâinile și să îmi descurajeze inima, să mă facă să îmi consum tăria și energiile luptând împotriva zidurilor de prejudecată rea și opoziție. Ei nu văd, și uneori am impresia că nu vor vedea niciodată. 752

Dacă cei din timpul lui Hristos ar fi știut că El este Domnul slavei, nu L-ar fi răstignit. Este scris că El nu a putut să facă multe minuni în anumite locuri, din cauza necredinței. Dacă Isus, Sursa oricărei puteri, a oricărei

lumini și a vieții, a fost împiedicat și dacă drumul Lui a fost blocat de necredință, ce se poate aștepta de la instrumentele mărginite?

Mereu și mereu, Domnul Isus a dorit să împărtășească Duhul Sfânt în măsură bogată, dar nu a fost loc pentru El, unde să Se odihnească. El nu a fost recunoscut și nu a fost apreciat. Orbirea minții, împietrirea inimilor, a considerat despre El că ar fi ceva de care trebuie să le fie teamă, sau (ceva pe care) îl pot folosi ca să se înalte pe ei înșiși. Unii cred că anumite rele ascunse stau la pândă în descoperirile sau în manifestarea puterii lui Dumnezeu, care le-ar face rău. Când lucrurile ajung în această stare, Spiritul nu coboară.

Știu că dacă ar fi fost pregătită calea, în Battle Creek s-ar fi aprins un foc sfânt de iubire și zel în inimile bărbaților care au nevoie de lucrarea aceasta, dar care au barat calea pentru ca ea să nu se producă, și bărbații care acum sunt într-o stare de necredință ar fi primit comunicările din cer și ar fi vestit: pregătiți calea Domnului, croiți cărări drepte înaintea Lui. 753

Când conducătorii se vor da la o parte din cale, lucrarea lui Dumnezeu va progresa în Battle Creek. Spiritul misionar va reînvia, va exista și va crește, iar biserica va acționa dintr-un simțământ calm și simplu al obligațiilor ei. În cel mai înalt sens, poporul la Dumnezeu, ca biserică, va fi un câmp misionar. Iar și iar, Domnul a trimis Spiritul Său ca să schimbe atitudinea poporului Său prin infuzarea în biserică a unui principiu viu și lucrător. Dar elemente neconsacrate au lucrat ca să lege biserica, pentru ca ea să doarmă în leagănul siguranței carnale. Poziția luată la Battle Creek a fost pulsul din multe biserici. Puterea lui Dumnezeu, harul bogat pe care El dorește atât de mult să Îl reverse, nu este dorit, decât dacă oamenii pot marca ei înșiși calea pe care să lucreze Dumnezeu. Dumnezeul lui Israel a deschis ferestrele cerului și a trimis lumii șuvoaie bogate de lumină, dar în multe cazuri nu s-a făcut niciun loc pentru ca ea să fie primită, măcar că fiecare om – lucrător, pastor, și cei din poziții cu responsabilitate – ar fi trebuit să spună bun venit adevărului, nou sau vechi, și cu simț misionar și cu mulțumire plină de bucurie, să strige: „voi, toți cei însetați, veniți la ape.”

Influența indivizilor nu a fost aceea de a-și fi făcut fiecare partea cu credincioșie, ci aceea de a ridica bariere, așa că torențele mântuirii au fost întoarse spre un alt canal. Succesul rareori este rezultatul unor eforturi individuale și izolate. Este necesară influența fiecărui membru al bisericii. Influența slujitorilor evangheliei, a pastorilor și a lucrătorilor din toate instituțiile noastre este necesară pentru a pregăti calea primirii cu bucurie a luminii și slavei lui Dumnezeu.

Comoara întreagă a cerului este la dispoziția noastră, pentru lucrarea de a pregăti calea Domnului. Providența a pregătit suficientă putere în universul agențiilor cerești pentru a face din lucrarea misionară un succes minunat, dacă agențiile omenești se vor califica și se vor echipa complet pentru lucrarea cea mare. În felul acesta, succesul nostru a fost proporționat cu eforturile noastre. Pe fiecare suflet care își afirmă credința în Isus, Dumnezeu îl socotește că este dator să își folosească toate capacitățile în slujba Sa. 754

Nu este loc acum pentru deznădejde sau pentru înțelegere deșartă, dacă cei care au experiență în adevăr și o cunoaștere a acestuia, vor rămâne sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, căci Domnul este îndurător și rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi a fost ca ei să fie una așa cum El este una cu Tatăl, „pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi Suntem una. (Ioan 17:21-22).

Influența celui plin de nădejde este un ajutor minunat pentru lucrător, cu atât mai mult cu cât ne apropiem de timpul în care căpeteniile, domniile și stăpânirile răutății din locurile înalte se vor întări, când puterea înșelătoare a lui Satana va fi atât de mare încât, ne avertizează Cuvântul că, dacă ar fi cu puțință să înșele și pe cei aleși. Discernământul poporului lui Dumnezeu trebuie să fie ascuțit prin iluminare divină, ca să poată cunoaște spiritul dacă vine de la Dumnezeu, ca să nu fie în necunoștință în ce privește înșelăciunile lui Satana.

O mulțime de agenții divine se vor combina cu efortul omenesc, pentru a fi realizată lucrarea pentru timpul din urmă. Lucrarea va fi scurtată fără îndoială în cel mai neașteptat fel. Vântul suflă încotro vrea, și nimeni nu poate să spună când va sufla Spiritul lui Dumnezeu, ce direcție va lua sau prin cine se va manifesta. Dar eu nu rostesc cuvintele mele când spun că va trece pe lângă cei care și-au avut ziua încercării și a ocaziei lor, dar care nu au deosebit vocea lui Dumnezeu și nu au apreciat mișcările Spiritului Său. Mii vor fi convertiți la adevăr într-o zi, care în ceasul al unsprezecelea, vor vedea și vor recunoaște adevărul și mișcările Spiritului lui Dumnezeu. „Iată, vin zile, zice Domnul, când plugarul va ajunge pe secerător, și cel ce calcă strugurii pe cel ce împrăștie sămânța, când mustul va picura din munți și va curge de pe toate dealurile.” (Amos 9:13). 755

Convertirile la adevăr se vor produce cu o rapiditate ce va surprinde biserica, și doar Numele lui Dumnezeu va fi glorificat. Omul mărginit va fi plin de uimire și adorație. Biserica este nespus de privilegiată prin faptul că i se permite să lucreze ca agenți activi împreună cu agențiile cerești. Toți creștinii ar trebui să fie acum bărbați și femei ai mijlocirii înaintea lui Dumnezeu. Astfel vor dovedi cât de mult Îl iubesc pe Isus și sufletele pe care El le-a răscumpărat cu sângele Său.

Bărbații și femeile din biserică sunt privilegiați cu ocazia de aur de a câștiga o experiență înaltă și sfântă, împodobită cu atributele lui Hristos. Ei au de făcut o lucrare hotărâtă, de a sprijini mâinile care sunt gata să cadă. Aceasta este lucrarea ce trebuie făcută, dacă biserica este vie, activă, lucrătoare. În mod individual, și ca întreg, noi trebuie să călcăm pe Satana sub picioare. Obiceiurile, conversația, viața zilnică, trebuie să fie puse de partea Domnului și trebuie păstrată o comuniune strânsă cu Dumnezeu. El trebuie să fie Sfetnicul lor, și trebuie atât ca biserică, dar și ca individ, să mijlocească și să se lupte cu un Dumnezeu care își ține legământul, pentru noi, dar și pentru păzitorii de pe zidurile Sionului, și pentru lucrătorii din cauza lui Dumnezeu, ca să poată fi îmbrăcați cu veșmintele mântuirii și ca să aibă putere în acest timp pentru a birui cu Dumnezeu, pentru ca multe suflete să fie roadele slujirii lor. Dumnezeu va răspunde cererilor stăruitoare care se înalță la El prin credință. 756

Cât de duios privește Isus pe urmașul simplu, umilit, pocăit, tăgăduitor de sine, al lui Hristos. Ochiul Său este în mod special îndreptat spre cei care sunt dornici și supuși, și care învață lecțiile din școala lui Hristos. Dumnezeu revarsă peste cel umilit și pocăit o înțelepciune pe care nu o dă celui care este înțelept și prevăzător, atât de prevăzător în îngâmfarea lor încât nu cunosc lucrurile care le-ar fi dat pacea. El trece pe lângă aceștia, dar descoperă înțelepciunea Sa, pruncilor. El aruncă în țărână toată mândria omenească; El înalță cu o grijă duioasă pe cei ce sunt aruncați la pământ; El recunoaște pe cel slab și smerit și îi dă mângâiere și har. Oh, cât de adevărat este că acela care umblă în orbire spirituală nu știe încotro merge și nu știe de ce se va împiedica! Cât de mulți sunt cei care au nevoie să se facă nebuni în ochii lor înșiși, ca să poată să ajungă înțelepți cu adevărat.

Frate Olsen, îți cer să ai curaj. Te implor să te încrezi cu totul în Dumnezeu. Te rog fierbinte să duci la Isus orice povară. El poate, și îți va da ajutor și tărie spirituală. Dar tu trebuie să ai credință în Dumnezeu. Nu fi deprimat. Nu plânge în ascuns, așa cum am făcut eu, din cauza păstorilor turmei, din cauza necredincioșiei păzitorilor de pe zidurile Sionului. Așează-te în locul în care razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii pot străluci peste tine, în toate cămările minții tale și în templul sufletului. Dumnezeu îi va face pe cei ce sunt credincioși în biserică, să strălucească împreună cu lumina Sa, și să fie tari în puterea Sa. Spiritul Său va fi transmis instrumentelor omenești, iar lumina binecuvântată, din fața căreia întunericul moral trebuie să fugă, le va fi împărtășită, pentru că Hristos a poruncit ca biserica Lui să fie lumina lumii. 757

Trebuie să închei această scrisoare. Transmit iubirea mea sinceră soției tale și copiilor. Fie ca Domnul să te binecuvânteze pe tine și familia ta, este rugăciunea soarei tale,

Ellen G. White

CĂTRE W. C. WHITE, J. E. WHITE ȘI SOȚIA**ADUNĂRI LA WASHINGTON, D. C.
NEVOIA DE A PRIMI DUHUL SFÂNT
EVENIMENTELE FINALE**

Am plecat din Lynn, joi seara, 18 decembrie. Am avut tot ajutorul necesar ca să ajungem la Boston și să ne urcăm în vagonul de dormit. Întrucât prețul unei cușete era de trei dolari până la Washington, Sara s-a hotărât să economisească cei trei dolari și să meargă într-un compartiment de zi. Însoțitorul vagonului de dormit i-a spus să nu meargă în vagonul de zi, pentru că erau multe cușete libere. I-a spus că după ce conductorul vagonului de dormit va verifica cușetele, el îi va face și ei un loc la cușetă. Ea a refuzat să accepte așa ceva. I-a spus că nu ar fi cinstit din partea ei și că va căuta un loc în vagonul de zi. Atunci însoțitorul s-a dus la conductor și a vorbit cu el, iar conductorul i-a cerut să rămână. Nu i-au dat loc în cușetă, dar i-au dat două scaune pe care a stat atât de confortabil cât s-a putut. Ea a dormit bine toată noaptea. Eu nu am dormit așa bine ca de obicei, pentru că brațele îmi erau aproape ca paralizate din cauza patului tare. Am fost obligată să le frec și să le mișc, căci păreau ca neputincioase.

Am avut o vreme frumoasă. Aerul a fost răcoros și înviorător, iar vagoanele nu erau supraîncălzite. Dimineața ne-am dat seama că nu ajungeam la timp în Washington, la ora unsprezece, pentru că aveam trei ore întârziere. Am zăbovit o oră în Baltimore și am ajuns la Washington la ora trei după amiaza. Pentru că nu ne aștepta nimeni, însoțitorul a chemat o birjă, iar birjarul ne-a dus la misiune. Am mulțumit Domnului pentru că bagajele noastre și totul a fost aranjat înainte de Sabat, dar de acum ne vom strădui să aranjăm lucrurile întotdeauna în așa fel încât să ajungem joi la destinație.

Ei aproape că nu mai sperau că vom sosi, dar s-au bucurat mult când ne-au văzut. În Sabat am vorbit din Isaia 58. Am avut libertatea pe care o am de când vorbesc în acest turneu. Sala a fost foarte plină, și am avut o adunare de părtășie frumoasă. Știm că prezența Domnului a fost în adunare. Influența îmblânzitoare și cuceritoare a Spiritului Sfânt a fost de față, iar mărturiile rostite au fost bune.

Am fost la adunarea de duminică înainte de masă. Citirea articolului fratelui Olsen a fost amânată pentru ziua aceasta. Fratele J. S. Washburn a selectat articolul pe porțiuni, ca să fie citit de către mai mulți. Un vorbitor metodist împreună cu soția lui, sunt în mod clar convertiți la adevăr – Baker, cred, este numele lui. Pe când citea porțiunea care i-a revenit lui, care era un citat din Mărturii, a încercat și iar a încercat să citească, dar trebuia să-și ștergă lacrimile atât de des, și apoi ochelarii care i se abureau, iar când a ajuns la anumite părți din citat, pur și simplu a izbucnit și a plâns. S-a întors către fratele Washburn, i-a dat revista și i-a spus „Ia-o, nu pot să citesc.” Dar toate aceste pauze nu au făcut decât ca efectul să fie mai puternic. Fratele Washburn i-a spus că este ocazia lui, și să citească mai departe. După lectură, am avut momente solemne de rugăciune. Eu am avut un spirit de mijlocire, și în adunare au existat sentimente profunde. Apoi am vorbit cam treizeci de minute, timp în care Spiritul Domnului a fost în mare măsură peste mine. Toți spun despre aceste două ocazii că au fost excelente.

Duminică seara a fost obținută o sală mai mare și am vorbit unui număr frumos de persoane atât din afară, cât și din biserică. Am avut multă libertate și toți au ascultat ca fermecați. Nu am ales eu să vorbesc în timpul serilor, dar nu văd nicio altă posibilitate de a strânge adunarea. S-a strâns o colectă care a acoperit mai mult decât costurile sălii. Este o sală care trei seri pe săptămână este ocupată. Sala aceasta a fost închiriată pentru o seară. Este o sală pentru dans, dar are o ventilație bună. Toți au avut plăcere de adunarea de seara trecută.

În seara aceasta am programată o întâlnire. Duminică a plouat puțin, dar spre seară s-a înseninat. Tot ajutorul pe care îl am aici este fratele Washburn. Aceasta va face să fie nevoie de eforturi considerabile din partea mea, dar voi încerca să fiu atentă. Am avut un atac de malarie, dar nu a fost ceva serios. Mă simt destul de tare și am curaj în Domnul. Am încercat să-mi de-a drumul în două seri din săptămâna aceasta, ca să vorbesc de două ori în Baltimore, dar ei nu vor să mă lase să plec, așa că sunt aici pe Sabatul viitor și pe duminică.

Toți au fost dezamăgiți pentru că tu nu ai venit. Și pentru că nu ai venit de la început, nu cred că este înțelept să vii acum. M-am gândit că nu ar fi bine să vizităm Philadelphia după adunarea aceasta de la Washington,

759

760

pentru că ar trebui să ne întoarcem înapoi aici ca să ne folosim de permisiune, așa că vom merge prin Ohio și Cincinnati și vom vizita Battle Creek, după care putem face aranjamente pentru o altă plecare, dacă pare a fi o datorie pentru noi. Trei luni am fost departe de casă, angajată în muncă neîncetată.

Aștept o scrisoare de la voi, cât de repede poate să ajungă aici. Acesta este un loc important, și poate că este bine să îmi folosesc puterea de a munci în acest loc, în măsura în care Domnul mă va susține prin harul și puterea Lui.

Fratele Davis se va îngriji de dinții mei cât timp voi sta aici. Sunt multe cazuri aflate în valea deciziei. Sperăm că se vor decide să asculte de Dumnezeu.

Sabatul viitor va fi o zi specială de post și rugăciune și de efort serios din partea mea. Mă voi încrede în Dumnezeu, Cel care este ajutorul și Dumnezeul meu, ca să-mi dea putere. El m-a ajutat cu îndurare, și cred că încă mă va mai ajuta. În mod anticipat, mă bucur pentru că scenele din ziua Cincizecimii se vor repeta, și pentru că puterea și harul lui Dumnezeu vor fi revărsate într-un mod minunat. 761

Mă gândesc la meditația lui Hristos și la făgăduința: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” (Ioan 14:18). Agenția Duhului Sfânt se va combina cu efortul omenesc, și tot cerul este angajat în lucrarea de pregătire a unui popor care să stea în picioare în aceste zile de pe urmă. Sfârșitul este aproape, și noi trebuie să avem în vedere lumea viitoare. Povara rugăciunii mele este ca bisericile să fie trezite din toropeala lor morală, și să fie angajate într-o străduință serioasă, interesată. Oh, dacă ar putea să vadă și să înțeleagă că în ultimul conflict Căpetenia Oștirii Domnului conduce armatele cerului, pătrunde în rândurile noastre și luptă pentru noi, luptele noastre! Vom avea căderi de la credință; ne așteptăm la așa ceva. „Ei vor ieși din mijlocul nostru, pentru că nu erau dintre ai noștri.” (cf. cu 1 Ioan 2:19) „Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc, va fi smuls din rădăcină.” (Matei 15:13).

Îngerul cel puternic din cer va lumina pământul cu slava lui în timp ce strigă cu glas tare „a căzut, a căzut Babilonul cel mare” (Apoc. 18:2). Oh, cât de mult doresc ca biserica să se ridice și să lumineze, pentru că slava Domnului răsare peste ea! Ce nu putem să facem în Dumnezeu, dacă fiecare agent uman face tot ce poate face! „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Noi ne putem pierde credința și curajul în timpul conflictului dacă nu suntem susținuți de puterea lui Dumnezeu. Orice formă a răului va izbucni într-o activitate intensă. 762
Îngeri răi își unesc puterile cu oamenii răi, și pentru că ei au fost într-un conflict continuu și au obținut o experiență în cele mai bune metode de amăgire și de luptă, și pentru că timp de secole s-au întărit, nu vor renunța la ultimul mare conflict fără o luptă disperată. Toată lumea va fi angajată fie de o parte, fie de cealaltă a conflictului. Bătălia de la Armaghedon va fi luptată, și ziua aceea nu trebuie să găsească pe niciunul dintre noi dormind. Trebuie să fim foarte treji, ca fecioare înțelepte care avem ulei în vasele noastre împreună cu lămpile noastre. Ce este acesta? Har, har.

Puterea Duhului Sfânt trebuie să fie peste noi, și Căpetenia oștirii Domnului va sta în fruntea îngerilor din cer ca să conducă bătălia. Evenimentele solemne aflate în fața noastră rămân încă să se arate. Trâmbiță va răsună după trâmbiță, potir după potir este vărsat unul după altul peste locuitorii pământului.

Scene de un interes copleșitor sunt chiar asupra noastră, și aceste lucruri vor fi cu siguranță indicatoare ale prezenței Celui care a avut controlul în orice mișcare agresivă, (a Celui) care a însoțit marșul cauzei Sale de-a lungul veacurilor, și care S-a angajat să fie cu poporul Său în toate conflictele lor, până la sfârșitul lumii. El Își va apăra adevărul. Îl va face să triumfe. El este gata să aprovizioneze pe cei credincioși ai Săi cu motivele și puterea țintei, insuflându-le curaj, nădejde și dârzenie într-o activitate tot mai intensă, pentru că vremea este aproape.

Înșelăciunile, iluziile, falsurile vor fi tot mai multe. De peste tot se vor auzi strigăte „Iată-l pe Hristos aici! Iată-l acolo!” Dar, spune Hristos, „să nu vă duceți după ei.” Va exista o bătălie aprigă înainte ca omul păcatului să fie arătat în fața lumii ca să se vadă cine este el și care este lucrarea lui. În timp ce lumea protestantă dovedește multă duioșie și afecțiune față de omul păcatului, își va ocupa poporul lui Dumnezeu locul, ca soldați îndrăzneți și dârzi ai lui Isus Hristos, ca să dea piept cu ceea ce trebuie să vină, având viețile ascunse cu Hristos în Dumnezeu? Babilonul mistic nu cruță sângele sfinților și, vom fi noi destul de treji ca să prindem razele care se revarsă din lumina îngerului care va lumina pământul cu slava Lui? 763

Treziți-i pe bărbații cei puternici. Lăsați ca soliile care au răsunat în ultimii 50 de ani să fie văzute în adevărata lor forță și însemnătate, prin repetarea lor. Lăsați spiritul care a însoțit aceste solii să pătrundă în inimile noastre în aceste zile de pe urmă. Lucrurile acestea nu trebuie să fie menționate cu mahnire și tristețe.

Trebuie să ne gândim cum privește cerul aceste evenimente, și să căutăm să fim în armonie cu tranzacțiile care se petrec în cer pentru pregătirea unui popor care va putea sta în picioare în fața acestora, în ziua Domnului, și care a făcut tot ce se putea face pentru a rezista (Efes. 6:13). Lăsați lumina și puterea razelor Soarelui neprihănirii să pătrundă în suflet. (este citat Apoc. 19:1-6)

Noi nu trebuie să avem o înfățișare tristă. Noi nu trebuie să plângem și să ne tânguim din cauza încercărilor noastre, cu toate că vom plânge și vom suspina din cauza urâciunilor care se fac în țară. Dar nu mă gândesc să scriu despre aceasta. Mă voi opri chiar aici. Domnul să vă binecuvânteze și să vă facă să stați fermi, cu totul de partea Domnului. Clopoțelul sună pentru micul dejun.

**Review and Herald – Extra;
Vol. 67, Nr.50**

Battle Creek, Mich., marți, 23 Dec., 1890

FII PLIN DE RÂVNĂ ȘI POCĂIEȘTE-TE

Domnul vede decăderile noastre și este în controversă cu poporul Său. Mândria, egoismul lor, deschiderea minții față de îndoială și necredință se văd în fața Lui, și mahnesc inima Lui iubitoare. Mulți adună întunericul peste sufletele lor ca o haină, și în mod virtual spun: „nu vrem să cunoaștem calea Ta, Doamne; am ales propriul nostru drum.” Acestea sunt cele ce separă sufletul de Dumnezeu. În sufletul omului există un obstacol la care el ține cu persistență încăpățânată, și care se interpune între sufletul lui și Dumnezeu. Este necredința. Dumnezeu dă dovezi suficiente, dar omul, cu voința lui nesfârșită, refuză să primească dovada, dacă nu vine pe calea trasată de el, ca să favorizeze ideile lui. Cu un spirit de bravură, el strigă: „dovada, dovada, avem nevoie de dovadă”, și întoarce spatele dovezii pe care o dă Dumnezeu. El vorbește cuvinte de îndoială, necredință, și seamănă semințele răului, care vor încolți și își vor da recolta lor. Un astfel de om își separă tot mai mult sufletul de Dumnezeu.

De dovadă au nevoie astfel de oameni? Dovada este cea care lipsește? Nu. Parabola bogatului și a săracului Lazăr este dată pentru a veni în ajutorul unor astfel de suflete care întorc spatele dovezii evidente, și strigă, „Dovedește”! Bogatul a cerut ca cineva să fie trimis dintre cei morți, pentru a avertiza pe frații lui, ca să nu ajungă și ei în locul acela de tortură. „Avraam a răspuns: „Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei.” „Nu, părinte Avraame”, a zis el „ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi.” Și Avraam i-a răspuns: „Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți.” (Luca 16:29-31)

De ce nu cred oamenii, cu toate că au dovezi suficiente? Pentru că nu vor să fie convinși. Ei nu sunt dispuși să renunțe la voința lor, pentru a asculta de voința lui Dumnezeu. Ei nu vor să recunoască faptul că au nutrit o necredință păcătoasă prin faptul că s-au împotrivit luminii pe care le-a dat-o Dumnezeu. Ei au vânat îndoieli, căutând cuie în care să își agațe necredința. Ei au fost gata să accepte o mărturie slabă și insuficientă, mărturie pe care Dumnezeu nu a dat-o prin cuvântul Său, dar care le place pentru că este de acord cu ideile lor, și este în armonie cu dispoziția și voința lor. Aceste suflete sunt în mare pericol. Dacă ei își vor apleca voința mândră și o vor pune de partea lui Dumnezeu; dacă vor căuta lumina, cu inimile umilite și pocăite, crezând că există lumină pentru ei, atunci vor vedea lumina, pentru că ochiul este deschis ca să vadă lumina care vine de la Dumnezeu. Ei vor recunoaște dovada autorității divine. Adevărurile spirituale vor străluci de pe pagina divină. Dar inima trebuie să fie deschisă pentru primirea luminii, căci Satana este întotdeauna gata să întunece adevărul prețios care poate face omul înțelept pentru mântuire. Dacă cineva nu primește acest adevăr, va rămâne întotdeauna pentru el o taină a tainelor.

Ar trebui să căutăm în mod serios să cunoaștem și să apreciem adevărul, ca să îl putem prezenta altora așa cum este în Isus. E nevoie să avem o estimare corectă a valorii sufletelor noastre; atunci nu vom mai fi atât de nepăsători în ce privește purtarea noastră, cum suntem în prezent. Vom căuta mult mai serios să cunoaștem

calea Domnului; vom lucra într-o direcție cu totul opusă egoismului, și rugăciunea noastră constantă va fi pentru a avea mintea lui Hristos, ca să putem fi modelați și formați după asemănarea Lui. Privind la Isus, văzând frumusețea Lui, având ochii ațintiți cu statornicie asupra Lui, vom fi schimbați după chipul Său. El va da har tuturor celor ce păzesc calea Lui, fac voia Lui și umblă în adevăr. Dar cei care își iubesc propria cale, care se închină înaintea idolilor propriilor lor opinii, și nu Îl iubesc pe Dumnezeu și nu ascultă de cuvântul Lui, vor continua să umble în întuneric. Oh, cât de teribilă este necredința! Ca și cum ai aprinde lumina pentru cel orb, așa este să prezinți acestor suflete adevărul; unul nu poate să vadă, ceilalți nu vor să vadă.

Vă îndemn pe voi, cei ale căror nume sunt scrise în registrele bisericii ca ale unor membri vrednici, să fiți cu adevărat vrednici, prin meritele lui Hristos. Îndurarea, adevărul și iubirea lui Dumnezeu sunt promise sufletului pocăit și smerit. Neplăcerea și judecățile lui Dumnezeu sunt împotriva celor care persistă în umblarea pe propriile lor căi, care iubesc eu-l și lauda care vine de la oameni. Aceștia vor fi prinși cu siguranță în înșelăciunile satanice din aceste zile de pe urmă, pentru că nu au primit dragostea adevărului. Din cauză că la începutul experienței lor, Domnul i-a binecuvântat și i-a onorat, ei se măgulesc cu gândul că sunt aleși și sinceri, și că nu au nevoie de avertizare, de instruire și mustrare. Martorul credincios și adevărat spune: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” Cei care poartă numele de popor al lui Dumnezeu, au o acuzație în dreptul lor: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

Iubirea față de Isus care ardea odinioară pe altarul inimii, s-a micșorat și aproape s-a stins. Puterea spirituală s-a schimbat în slăbiciune. Neplăcerea Domnului este împotriva poporului Său. În starea lor prezentă este imposibil ca ei să reprezinte caracterul lui Hristos. Și, dacă Martorul cel credincios le-a trimis sfat, muștrări și avertizări pentru că îi iubește, ei au refuzat să primească solia; au refuzat să vină la lumină, ca să nu li se vadă faptele. Isus a spus, „Eu Îmi dau viața pentru oile Mele.... Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața”. „Luând păcatele voastre asupra Mea, deschid un canal prin care harul se poate revărsa peste toți cei ce vor să îl primească. Prin faptul că M-am dat pe Mine pentru păcatul lumii, am pregătit o posibilitate ca torentul neîmpiedicat al iubirii Sale să poată curge peste oameni.”

Tot cerul este plin de uimire pentru că atunci când iubirea aceasta, atât de vastă, atât de profundă, atât de bogată și deplină, este prezentată înaintea oamenilor care au cunoscut harul Domnului nostru Isus Hristos, ei sunt atât de indiferenți, atât de reci și insensibili. Ce înseamnă faptul că un asemenea har uimitor nu înmoaie inimile lor de piatră? Oh, este din cauza puterii necredinței; din cauză că „ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Din acest motiv Cuvântul lui Dumnezeu are așa de puțină influență. El este ca un foc, dar nu poate să pătrundă și nici să încălzească inima învelită în gheață a celui care nutrește necredința.

Comorile infinite ale adevărului s-au strâns din generație în generație. Nicio reprezentare nu ne-ar putea impresiona îndeajuns cu plinătatea, cu bogăția acestor vaste resurse. Ele așteaptă să fie cerute de către cei care le apreciază. Pietrele prețioase ale adevărului trebuie să fie adunate de rămășița poporului lui Dumnezeu, ca să fie date lumii; dar încrederea în sine și îndărătnicia sufletului refuză comoara binecuvântată. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” O astfel de iubire nu poate fi măsurată, nici nu poate fi exprimată. Ioan cheamă întreaga lume: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Este o iubire ce depășește orice înțelegere. În plinătatea sacrificiului, nimic nu a fost reținut: Isus S-a dat pe Sine Însuși! Planul lui Dumnezeu este ca cei din poporul Lui să se iubească unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. Ei trebuie să își educe și să-și instruiască sufletul pentru această iubire. Ei trebuie să reflecte iubirea aceasta în caracterul lor, să o reflecte lumii. Fiecare membru ar trebui să privească aceasta ca fiind lucrarea lui. În rugăciunea pe care a înălțat-o Tatălui, Isus a zis: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume.” Plinătatea lui Hristos va fi prezentată înaintea lumii de către cei care au devenit părtași ai harului Său. Lucrarea lor este de a face pentru Hristos ceea ce Hristos a făcut pentru Tatăl – să reprezinte caracterul Său.

Există o lipsă de putere morală și spirituală în toate Conferințele noastre. Multe dintre biserici nu au lumină în ele însele. Membrii nu dovedesc faptul că sunt mlădițe ale Adevăratei Vițe, aducând multă roadă spre slava lui Dumnezeu, ci par că se usucă. Răscumpărătorul lor Și-a retras din adunările lor lumina, insuflarea Duhului Său cel Sfânt; căci ei au încetat să mai reprezinte iubirea tăgăduitoare de sine, împreună simțitoare, a

Răscumpărătorului lumii; Ei nu au iubire față de sufletele pentru care a murit Hristos. Ei au încetat să fie sinceri și credincioși. Este un tablou trist – pietatea slabă, lipsă de consacrare și devoțiune față de Dumnezeu. S-a produs o despărțire a sufletului de Dumnezeu; mulți au tăiat calea de comunicare dintre El și suflet, prin faptul că au refuzat solii Săi și solia.

În marile noastre biserici există cele mai mari rele, deoarece acestea au avut cea mai mare lumină. Ei nu Îl cunosc în mod corect pe Dumnezeu, și nici pe Isus Hristos pe care L-a trimis El. Drojdia necredinței lucrează, și dacă aceste rele care atrag neplăcerea lui Dumnezeu nu sunt corectate de către membrii ei, întreaga biserică va da socoteală pentru ele. Mișcările profunde ale Spiritului lui Dumnezeu nu sunt cu ei; prezența glorioasă a Împăratului sfinților, și puterea Lui de a curăța de orice întinăciune morală, nu se manifestă în mijlocul lor. Mulți vin la adunare ca să se închine, ca ușa în țâțânile ei. Ei nu înțeleg aplicația corectă a Scripturilor, și nici puterea lui Dumnezeu. Au ochi, dar nu văd; au urechi, dar nu aud; continuă să meargă pe căile lor rele, și totuși se consideră poporul privilegiat și ascultător care împlinește cuvântul. O siguranță firească și liniștea domnește în Sion. Pace, pace, răsună la hotarele lui, măcar că Dumnezeu nu a vorbit de pace. Ei nu mai cunosc termenii în care are loc pacea; acesta este motivul pentru care trebuie să se dea alarma în „muntele Meu cel sfânt.” Păcătoșii din Sion ar trebui să se teamă că atunci când nu se vor aștepta, distrugerea neașteptată va veni cu siguranță peste toți aceia care stau liniștiți.

Spiritul Sfânt Se luptă să facă evidente cerințele lui Dumnezeu, dar oamenii nu sunt atenți decât pentru moment, după care își întorc mințile spre alte lucruri prin care Satana le fură semințele adevărului; influenței îndurătoare a Spiritului lui Dumnezeu i se rezistă cu efect. În felul acesta mulți întristează Spiritul lui Dumnezeu poate pentru ultima dată, și nu știu.

Cuvintele rostite de Hristos despre Ierusalim au fost, „ți se lasă casa pustie.” Câtă durere a simțit sufletul lui Isus când apelurile, avertizările și muștrările Lui au fost refuzate! În momentele în care le-a adresat direct sufletelor, ele au impresionat; dar iubirea de sine, mulțumirea de sine, iubirea de lume și-au făcut loc și au înăbușit sămânța cea bună care a fost semănată. Mândria inimii i-a împiedicat pe ascultătorii Lui să se umilească înaintea lui Dumnezeu, să-și mărturisească păcatul de se fi împotrivit Spiritului lui Dumnezeu, așa că, cu părere de rău, i-a lăsat. Pe creasta muntelui Măslinilor, pe când privea cetatea, a plâns pentru ea și a zis: „O, dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea!” Aici a făcut o pauză; nu-i făcea plăcere să rostească sentința irevocabilă, „Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi.” Cu o altă ocazie, El a plâns pentru cetatea aleasă care nu voia să se pocăiască: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimeși la tine; de câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripă, și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.” Să ne ferească Dumnezeu ca scena aceasta să se repete în experiența poporului declarat al lui Dumnezeu! „Duhul Meu”, spune El, „nu se va lupta pururi în om.” Va veni o vreme când trebuie spus despre cel care nu se pocăiește, „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace.”

Vrea biserica să vadă în ce este căzută? În biserică există o stare de răceală, împietrire a inimii, lipsă de simpatie față de frați. Se dă pe față o lipsă de iubire pentru cel care greșește. Se întoarce spatele tocmai celor care au nevoie de milă și de ajutor. Există în bisericile noastre, și mai ales printre cei care au în încredințarea lor responsabilități sacre, un spirit sever, arogant, așa cum exista printre farisei. Ei au păreri înalte despre sine, și multă încredere de sine. Orfanul și văduva nu au parte de simpatia sau de iubirea lor. Aceasta nu seamănă deloc cu spiritul lui Hristos. Domnul privește cu neplăcere spiritul aspru, grosolan manifestat de către unii – un spirit atât de lipsit de simpatie, de apreciere duioasă față de cei pe care El îi iubește. Fraților, voi care vă închideți inima față de suferinzii lui Hristos, aduceți-vă aminte că așa cum vă purtați cu ei, așa se va purta Dumnezeu cu voi. Când Îl veți chema, nu va zice „Iată-Mă”, când veți striga, nu vă va răspunde. Satana veghează, și își pregătește amăgirile ca să poată să-i prindă în laț pe cei care sunt plini de importanță de sine, măcar că sunt lipsiți de spiritualitate.

Drumul spre paradis nu este unul al înălțării de sine, ci este un drum al pocăinței, al mărturisirii, al umilinței, al credinței și ascultării. Solia către biserică din Laodicea se potrivește bisericii din acest timp. „Îngerului Bisericii din Laodicea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic” și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuiesc să cumperi

de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” Sunt mulți cei care se mândresc cu bogăția lor spirituală, cu cunoștința pe care o au despre adevăr, și trăiesc într-o auto-înșelare vinovată. Dacă membrii bisericii se umilesc înaintea lui Dumnezeu prin acțiune zeloasă, și nu prin acțiune cu inima împărțită, lipsită de viață, atunci Domnul îi va primi. Dar El declară: „voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Cât timp va exista împotrivire față de această avertizare? Cât timp va fi ea tratată cu ușurință?

„Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Poziția lui Hristos este o atitudine de răbdare și insistență: „te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești.” Oh, sărăcia din suflete este alarmantă! Și tocmai cei care au cel mai mult nevoie de aurul iubirii, se simt bogați, simt că s-au îmbogățit, în timp ce le lipsește orice har. Prin faptul că și-au pierdut credința și iubirea, ei au pierdut totul.

Domnul a trimis o solie ca să trezească poporul Său la pocăință și să-i provoace să facă faptele lor dintâi; dar cum a fost primită această solie? În timp ce unii au luat seama la ea, alții au aruncat disprețul și ocara asupra soliei și solului. Spiritualitatea s-a înăbușit, umilința și simplitatea ca de copilași s-a dus, o mărturisire de credință formală, mecanică, a luat locul iubirii și devoțiunii. Va mai continua această stare jalnică de lucruri? Se va stinge în întuneric lampa iubirii lui Dumnezeu? Mântuitorul ne cheamă; ascultați glasul Lui: „Fii plin de râvnă și pocăiește-te.” Pocăiește-te, mărturisește-ți păcatul, și vei fi iertat. „Întoarceți-vă, întoarceți-vă la Mine; pentru ce vreți să muriți?” De ce vreți să încercați să reaprindeți un foc de paie, și să umblați în lumina scânteilor din focul vostru?

Martorul Credincios declară, „Știu faptele tale.” „Pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi.” Acesta este adevăratul test, dovada faptului că Spiritul lui Dumnezeu lucrează în inimă ca să vă insufle iubirea Lui. „Voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Biserica este ca pomul neroditor care, datorită faptului că a primit rouă, ploaie și lumină de la soare, ar fi trebuit să producă o mulțime de roade, dar în care cercetarea divină nu găsește *nimic altceva decât frunze*. Este un gând solemn pentru bisericile noastre! Solemn cu adevărat pentru fiecare individ! Uimitoare este răbdarea și îngăduința lui Dumnezeu; dar „dacă nu te pocăiești”, ea se va termina; bisericile, instituțiile noastre, vor merge din slăbiciune în slăbiciune, de la formalism rece la moarte, în timp ce spun „sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Martorul Credincios spune „și *nu știi* că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Vor vedea ele vreodată în mod clar, adevărata lor stare?

Se va produce în biserici o manifestare uimitoare a puterii lui Dumnezeu, dar aceasta nu îi va mișca pe cei care nu s-au umilit înaintea Domnului, și nu au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acestei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei vor vedea doar ceva despre care, în orbirea lor, vor crede că este periculos, vor vedea ceva care le va stârni temerile, și împotriva căruia își vor aduna toate puterile ca să se împotrivească. Pentru că Domnul nu lucrează după ideile și așteptările lor, ei se vor împotrivi lucrării. „Cum”, spun ei, „să nu cunoaștem noi Spiritul lui Dumnezeu, după ce am fost în lucrare atâția ani?” – Ei nu răspund avertizărilor și rugămintelor stăruitoare cuprinse în soliile lui Dumnezeu, ci spun cu persistență, „sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic.” Talentul, experiența îndelungată, nu va face din oameni canale de lumină, decât dacă aceștia se așează sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, dacă sunt chemați, aleși și pregătiți prin faptul că sunt înzestrați cu Duhul Sfânt. Când bărbații care lucrează cu cele sacre, se vor umili sub mâna cea puternică a lui Dumnezeu, atunci Domnul îi va înălța. Îi va face bărbați cu discernământ – bărbați bogați în harul Spiritului Său. Trăsăturile lor de caracter puternice, egoiste, încăpățănarea lor, vor fi văzute în lumina care vine de la Lumina lumii. „Voi veni la tine și-ți voi muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Dacă vei căuta pe Domnul cu toată inima ta, Îl vei găsi.

Sfârșitul este aproape! Nu mai avem niciun moment de pierdut! Lumina va străluci dinspre poporul lui Dumnezeu în raze clare și distincte, prezentându-L pe Isus înaintea bisericilor și înaintea lumii. Lucrarea noastră nu trebuie să fie restrânsă doar la cei care deja cunosc adevărul; câmpul nostru este lumea. Instrumentele care vor fi folosite sunt acele suflete care primesc cu bucurie lumina adevărului pe care le-o transmite Dumnezeu. Acestea sunt agenții lui Dumnezeu pentru comunicarea către lume a cunoașterii adevărului. Dacă prin harul lui Hristos poporul Său este schimbat în burdufuri noi, El îi va umple cu vinul cel

nou. Dumnezeu va da lumină suplimentară, așa că adevărurile cele vechi vor fi redescoperite și repuse în cadrul adevărului; și oriunde vor merge lucrătorii, ei vor triumfa. Ca ambasadori ai lui Hristos, ei vor cerceta Scripturile, pentru a căuta adevăruri care au fost ascunse sub gunoiul erorilor. Fiecare rază de lumină primită, va fi comunicată altora. Un singur interes va predomina, un singur subiect le va înghiți pe toate celelalte – Hristos, neprihănirea noastră.

„Viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” „Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu Sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! *Căci în acestea găsesc plăcere Eu*, zice Domnul.” Așa ceva este nevoie să fie adus în experiența fiecărui lucrător, din poziții înalte sau joase, în toate instituțiile noastre, în toate bisericile noastre. Dumnezeu vrea ca fiecare suflet să se întoarcă la dragostea dintâi. El vrea ca toți să aibă aurul credinței și dragostei, așa încât să poată lua din această comoară și să împartă celor care au nevoie de ea.

Atunci credincioșii vor fi o inimă și un gând, iar Domnul va face Cuvântul Lui puternic pe pământ. Se va pătrunde în orașe, sate și teritorii noi; biserica se va ridica și va lumina, pentru că lumina ei a venit și slava Domnului a răsărit peste ea. Convertiți noi se vor adăuga bisericilor, iar cei care acum afirmă că sunt convertiți vor simți în inimile lor puterea transformatoare a harului lui Hristos. Atunci Satana se va ridica și va stârni cea mai aprigă persecuție împotriva poporului lui Dumnezeu. Dar cei care nu sunt de credința noastră, care nu au respins lumina, vor recunoaște spiritul lui Hristos în adevărații Lui urmași, și vor lua poziție alături de poporul lui Dumnezeu.

Vorbind despre Mângâietorul, Hristos spune, „El nu va vorbi de la El”; „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.” Cât de puțin a fost predicat Hristos! Lucrătorii au prezentat teorii, o mulțime de teorii, dar prea puțin L-au prezentat pe Hristos și iubirea Lui. Așa cum Mântuitorul a venit să Îl proslăvească pe Tatăl prin demonstrarea iubirii Lui, tot așa Spiritul a venit ca să Îl proslăvească pe Isus, prin faptul că descoperă lumii bogățiile iubirii și harului Său. Dacă Spiritul Sfânt rămâne în noi, lucrarea noastră va mărturisi despre acest fapt – Îl vom înălța pe Isus. Nimeni nu poate să își permită să tacă acum; povara lucrării este de a-L prezenta lumii pe Hristos. Toți cei care se aventurează să aibă propria lor cale, care nu se unesc cu îngerii ce sunt trimiși din cer cu o solie care va umple tot pământul cu slava Lui, vor fi lăsați pe dinafară. Lucrarea va înainta spre victorie, fără ei, și ei nu vor lua parte la triumful ei.

Mrs. E.G. White

Ms-53-1890

Jurnal, 19 – 29 Decembrie, 1890

FILE DIN JURNAL

VIZITA LA WASHINGTON, D. C.

19 Decembrie, 1890

Am plecat din Lynn spre Boston, joi noaptea pe la patru, iar de acolo am luat trenul spre Washington. Am avut o noapte frumoasă. Vagonul de dormit nu a fost aglomerat. Sarah a fost invitată să rămână în vagonul de dormit, iar însoțitorul a spus că îi va face loc într-o cușetă după ce va trece conductorul vagonului de dormit. Dar ea a spus că nu poate să accepte, întrucât nu ar fi corect ca ea să ocupe o cușetă dacă nu plătește pentru ea, ceea ce nu prea îi venea să facă. Atunci însoțitorul a vorbit cu conductorul, care i-a spus Sarei că vor fi cușete libere. Ea a primit două scaune și a rămas în vagon, după ce s-a aranjat cât de confortabil a putut. Ne-am simțit recunoscătoare pentru favoarea aceasta. Am lăudat pe Domnul pentru că a pus în inima acestor oameni imboldul de a fi buni și atenți cu noi. Aerul a fost bun și răcoros, iar vagonul nu a fost supraîncălzit.

Dimineața ne-am dat seama că nu vom ajunge la Washington decât cu o întârziere de trei ore. O oră ne-am oprit la Baltimore. Am ajuns în Washington pe la ora trei și am mulțumit Domnului pentru că am reușit să ajungem la misiune împreună cu bagajele noastre înainte de a începe Sabatul. Am hotărât atunci că nu vom mai pleca într-o călătorie în zile atât de apropiate de Sabat. Vom aranja lucrurile în așa fel încât să ajungem la

destinație cu o zi înainte. La gară nu ne aștepta nimeni. Însoțitorul ne-a pus într-o birjă și am ajuns repede la misiune, și am putut începe Sabatul fără tulburare sau confuzie. Prietenii noștri fuseseră la gară de două ori, dar întârzierea i-a pus în încurcătură. Ei s-au bucurat să ne primească.

În biserică era tristețe și suferință. Fratele Howard își pierduse un copil, și încă doi erau pe punctul de a muri. Ei locuiau într-o casă veche de lemn care era distrusă, și în care era un miros dezagreabil. S-a considerat că febra tifoidă se datora acestei case nesănătoase. Familia a fost scoasă de acolo și a fost dusă într-o casă închiriată de fratele McGee, și în casa aceasta ei vor scăpa de greutate. Am simțit o profundă simpatie față de fratele Howard. Ne rugăm ca Domnul să-l susțină pe fratele nostru și să îi dea nădejde și curaj proaspăt. Dumnezeu nu îl va părăsi, dacă își va pune încrederea în El.

Washington, D.C., Sabat, 20 Decembrie, 1890

Am luat o trăsură ca să ajungem la locul de adunare, care era la o distanță destul de bună. Am găsit destul de mulți adunați în Școala de Sabat. Lecțiile nu erau încă terminate.

Am vorbit de la ora unsprezece cu multă libertate, din Isaia 6:8. Am avut o adunare de părtășie, în care au fost rostite multe mărturii excelente. Prezența lui Isus era în mijlocul nostru, și inimile noastre s-au bucurat să vadă că aproape jumătate dintre cei de față s-au unit cu biserica după ce am fost aici acum doi ani. Cei prezenți au fost o tovărășie foarte inteligentă. Sufletul meu a fost binecuvântat în această zi. Eu Îl voi aștepta pe Domnul, și îmi voi pune încrederea în Cel care ne iubește. Noi trebuie să ne sprijinim mult mai puternic pe Sprijinul și Tăria noastră. Mă rog pentru prezența Domnului Isus în mijlocul nostru. Văd că sunt multe lucruri de făcut. Trebuie să le notez în caietul de notițe și să le trimit mai departe.

Washington D.C., duminică, 21 Decembrie, 1890

Am participat la adunarea de dinainte de masă din Săptămâna de Rugăciune, la ora zece și jumătate. Au fost prezenți doar vreo treizeci. S-au citit primele două scrisori din The Home Missionary, iar când fratele Baker, care este convertit de curând la credință din biserica Metodistă, a citit porțiunile citate din mărturii, a fost atât de afectat, încât nu a putut să citească. A dorit ca fratele Washburn să citească mai departe. Dar fratele Washburn l-a încurajat să continue, așa că el a citit mai departe cu simțire intensă. S-a așternut o mare solemnitate peste toată sala, și au fost vărsate multe lacrimi. După aceea am avut momente de rugăciune foarte impresionante. Spiritul Domnului a venit în adunare și am avut momente prețioase de căutare a Domnului. Apoi am vorbit cu multă libertate, cam treizeci de minute.

Duminică seara am avut de trecut doar pe lângă câteva corpuri de case pentru a ajunge la sală. Este o sală de dans, dar este spațioasă și bine ventilată. Au participat mulți din afară, și marea parte a poporului nostru a fost prezent. Am vorbit din prima epistolă a lui Ioan, capitolul trei. Adunarea a fost foarte atentă.

Gândul care mi-a revenit mereu în minte, a fost: de ce acest centru, acest loc important, nu poate să aibă o casă de închinare, măcar că este atât de multă nevoie de ea? Sper ca poporul nostru să vadă necesitatea de a face ceva fără întârziere. Solia trebuie să fie prezentată aici în cel mai înțelept, totuși în cel mai simplu fel. Oare inimile poporului lui Dumnezeu, care cred adevărul prezent, vor da o reprezentare corectă a acestuia, într-o clădire a bisericii, ca să nu trebuiască să ne adunăm într-o sală de dans pentru a rosti adevărul? Am discutat despre această problemă și i-am tulburat pe toți ca să se gândească la faptul că în capitala națiunii americane există o reprezentare atât de mizerabilă a marilor adevăruri pe care ar trebui să le reprezentăm mai bine. Necredincioșii se vor speria de noi.

Washington, D.C., luni, 22 Decembrie, 1890

Ziua aceasta, de dimineața devreme, de la ora patru și jumătate, am devotat-o rugăciunii, pentru ca Domnul să mă binecuvânteze și să îmi dea tărie fizică, limpezime a minții și un discernământ spiritual clar. Eu cred făgăduința: „cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide.” Îl cred pe Domnul Isus pe cuvânt.

Am scris zece pagini importante. Pe la ora zece am mers la dentist, care mi-a examinat dinții și mi-a plombat unul care nu îmi cauza nicio durere. Am impresia că am un nou rând de dinți.

Când m-am întors, am găsit scrisori care mă așteptau. Una de la Edson, mă anunța că datoria mea la editură a ajuns la suma enormă de șapte mii de dolari. Aceasta se datorează în mare măsură publicării volumului IV, Marea Luptă, și a volumului Patriarhi și Profeți, pe care ei nu le-au difuzat ci le-au lăsat moarte după tipărire, în timp ce Bible Readings a fost ridicată în slăvi și toți colportorii au fost educați să lucreze pentru ea. Aceasta arată cât de mult preț pun ei pe ceea ce Domnul trimite în Mărturii. Sunt informată că nu pot să mai primesc nimic de la editură, iar acum trebuie să văd ce voi face mai departe. Mă încred în Domnul, cred că El va deschide calea înaintea mea și va pune în inimile celor care ar putea să mă ajute, să facă așa, și să îi educe pe colportori ca să distribuie cărțile mele.

Oamenii au nevoie de lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu, și eu trebuie să aranjez lucrurile în așa fel încât lumina aceasta să ajungă la ei. Dumnezeu poate să atingă inimile. Domnul poate să pună lucrurile în ordine. El poate infuza puterea Lui în mințile și în inimile poporului Său, așa încât lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru poporul Său, să ajungă la ei.

Mintea mea este gata să ajungă în nedumerire, dar vrăjmașul nu va obține victoria în felul acesta. Trebuie să îmi stric ordinea de lucruri. Trebuie să îmi concediez lucrătorii și să renunț la toate cheltuielile posibile. După aceea, ce se va întâmpla? Nu știu. Domnul să conducă. Aud vocea care i-a spus lui Avraam: „Eu Sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaintea Mea și fii fără prihană.” (Gen. 17:1). Domnul nu mă va lăsa în nedumerirea în care mă aflu. Voi înălța rugăciuni speciale Tatălui meu din cer, și nu voi avea odihnă până când nu voi vedea făcut mai mult aici în Washington.

Seara am mers la locul de adunare și am vorbit într-o sală mare înaintea a aproximativ o sută de oameni. Oh, 770 cât de mult dorește inima mea să văd că poporul lui Dumnezeu se ridică la înalta lor chemare! Doresc atât de mult să creștem în credință și să stăm în picioare ca soldați vrednici ai lui Isus Hristos. Am vorbit din Ioan 14:1-4. „Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde Sunt Eu, să fiți și voi. Știți unde Mă duc, și știți și calea într-acolo.” Aceasta este făgăduința celei de-a doua veniri a lui Isus pe norii cerului, cu putere și slavă mare. Așa că noi suntem Adventiștii celei de-a doua veniri.

Washington, D.C., marți, 23 Decembrie, 1890

Marți dimineața m-am trezit la ora patru și, după momentele de rugăciune, m-am simțit mângaiată și încurajată, și am încercat să îmi pun încrederea cu totul în Domnul. Mă odihnesc în făgăduințele Lui. Voi vedea mântuirea Lui. Nu voi dovedi lipsă de încredere în Tatăl meu ceresc, deoarece El a fost drept și credincios în toate lucrurile, și El nu îi va părăsi niciodată pe cei care se încred în El. Marea mea neliniște este ca nu cumva să se interpună ceva între mine și Dumnezeul meu.

Am o solie de transmis poporului, și anume că, dacă cei din biserică vor deveni un popor consacrat și vor avea credința pe care ei trebuie să o aibă în Dumnezeu pentru a fi plăcuți Lui, o zi mai luminoasă se va deschide pentru Washington. Domnul are comori imense de adevăr pe care să le descopere înaintea lor, comori pe care ei le-au pierdut din vedere, dar care vor fi pentru ei ca o nouă revelație. Dumnezeu este gata să dea o nouă putere de slujire poporului Său. Eu sunt chemată nu doar ca să scriu, ci să îmi rostesc mărturia atât cu vocea cât și cu penița, și trebuie să fiu ridicată deasupra neajunsurilor temporare, a perplexităților și conflictelor care apar în treburile uzuale.

Domnul Isus trebuie să rămână în inima mea și toate puterile mele să fie devotate slujirii Lui. Este 771 rugăciunea mea continuă, zi și noapte, ca să putem realiza o trezire în mijlocul poporului Său, pentru ca Isus să poată lucra în orașul Washington în demonstrarea Spiritului și a puterii Sale. În orașul acesta sunt puterile legislative care în scurtă vreme își vor face simțită puterea. Cu adevărat, prințul întunericului lucrează împreună cu toată confederația răului, ca să distrugă Legea lui Dumnezeu.

Sunt nedumerită și nu știu ce să fac sau ce să spun poporului nostru din marea inimă a lucrării. Domnul îmi prezintă ciudata lor purtare greșită. Au pătruns printre ei proiecte ambițioase. Se țin ședințe, se fac planuri, dar acestea nu se potrivesc cu gândurile Celui puternic în sfătuire. Amprenta și semnătura lui Dumnezeu nu sunt asupra unora dintre lucrătorii editurii, așa cum ar trebui să fie. Ei nu știu ce fel de spirit au. Ziua, ziua cea rea, va veni peste ei ca un hoț, și îi va surprinde făcând în întuneric o lucrare pe care în scurt timp nu vor ezita să o facă

pe față și cu hotărâre. În timp ce mulți dintre cei care pretind să creadă adevărul sunt adormiți din punct de vedere spiritual, Satana își seamănă neghina, lucrând în întuneric și corupând mințile. Lumina pe care Domnul a dat-o ca avertizare, trebuie să fie dată lumii, pentru ca oamenii să nu fie lăsați în întuneric. Lucrătorii noștri au administrat lucrurile în așa fel încât avertizările din cărțile Marea Luptă și Patriarhi și Profeți să nu ajungă la oameni. De ce? Pentru că Satana a pus la cale și a făcut planuri pentru ca subiectele care sunt vii și care pot trezi, să fie înăbușite, până când el ocupă terenul. Lucrurile spirituale se judecă în mod spiritual. Dumnezeu le vede orbirea.

Washington, D.C., miercuri, 24 Decembrie, 1890

Nu m-am simțit așa bine ca de obicei. Nu este favorabil pentru mine să vorbesc atât de mult seara. Am vizitat-o pe sora D, bunica sorei Gilmore.

Din nou, Domnul mi-a pus în față în timpul nopții, pe 24 decembrie, pericolele care se strâng peste poporul lui Dumnezeu. Cât de ocupate, cât de perseverente, cât de active sunt puterile întunericului! Taina fărădelegii, puterile din adânc sunt în plină activitate ca să producă o criză prin care să constrângă bisericele să onoreze sabatul fals. Se țin întruniri secrete, concilii secrete sunt convocate. Se fac planuri și strategii care să fie executate. Păzitorii nu fac să sune alarma în acest centru important. Când vom avea aici un loc stabil? Bărbații care nu au avut o legătură vitală cu Dumnezeu nu văd nicio nevoie reală ca volumul Marea Luptă să ajungă la oameni, din cauză că ei au ochi, dar nu văd. Cartea aceasta ar fi trebuit să fie difuzată în tot orașul acesta.

Domnul mi-a arătat că trebuie să ne grăbim. Lăsați lumina să ajungă aici cu avertizările ei, înaintea oamenilor. Dar cei care au văzut doar câștigul, care nu au văzut nevoia de a insista și de a face eforturi deosebite pentru a pune acest cuvânt al Domnului în fața oamenilor, și-au neglijat datoria care le-a fost dată de Dumnezeu. Mă doare foarte tare, dar ce pot să fac? Bărbați încăpățânați, cu idei foarte fixe, neprelucrați de Spiritul lui Dumnezeu, care se mândresc cu înțelepciunea lor, vor să meargă pe o cale a propriilor lor planuri, fie rezultatul oricare va fi. Bărbații aceștia vor trebui să răspundă în ziua lui Dumnezeu pentru faptul că au neglijat acest loc. Lumina trebuie să lumineze.

În seara de crăciun am vorbit într-o încăpere bine proporționată, în fața unei adunări inteligente, din Luca 10:25-28. Am avut libertate în vorbire. Au fost prezenți destul de mulți, și toți au ascultat cu multă atenție.

Washington, D.C., joi, 25 Decembrie, 1890

Am participat la adunarea de dimineață, acolo în sală. Am ascultat ceea ce s-a citit, lucruri foarte interesante. Apoi mi s-a cerut să îi conduc în rugăciune, și au fost înălțate mai multe rugăciuni. Am simțit ca și cum aș fi făcut presiuni cu rugăciunile mele asupra tronului harului, pentru ca Domnul să deschidă lucrarea în Washington. Spiritul Domnului S-a odihnit peste noi pe când ne rugam. Mulți au fost binecuvântați. Știu ce vorbesc. Adevărul trebuie să înainteze în acest oraș, ca o lampă pregătită și aprinsă.

Apoi am vorbit cam treizeci de minute. Adunarea noastră a început la zece și jumătate, și nu am ajuns la partea misionară decât pe la trei p.m. Am avut o conversație cu sora Kirkland în legătură cu mersul cu trăsura în Sabat până la locul de adunare. Ea s-a reținut să meargă cu trăsura, din cauza conștiinței, pentru că credea ea că ar fi o încălcare a Sabatului să facă așa. I-am spus că nu este. Este mai rău în ochii lui Dumnezeu să nu participi la adunări decât să călătorești cu trăsura pentru a lua parte la adunare, pentru închinare înaintea lui Dumnezeu. Voi scrie mai mult despre acest subiect când voi putea avea peniță și cerneală. Nu am aceste facilități, ca să le pot folosi.

Joi, 25 Decembrie. Am vorbit într-o sală, în fața unei adunări inteligente, din Luca 10:25.

Mintea mea a fost frământată dureros în timpul nopții. Eram în timpul unei adunări în Battle Creek, și am auzit cum se făceau multe sugestii, și am văzut manifestându-se un spirit care nu era de la Dumnezeu. Parcă era o furtună de cuvinte. Cât de tare m-a durut inima!

Călăuza mea a spus: „ei nu sunt în legătură cu Dumnezeu și nu umblă în sfatul Său. Ei nu se luptă pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.”

S-au făcut propuneri, și lumea a fost făcută să pară cât un atom, și atomul cât o lume. Am fost constrânsă, ca la Minneapolis, să stau deoparte de ei, pentru că mi s-a dat clar de înțeles că pe aceștia nu i-a insuflat Dumnezeu

cu Spiritul Său, ci un alt spirit, de un caracter lumesec, le stăpânea mințile. Judecata lor era nesfîrșită, dar în ochii lor părea fără pată. În raționamentul lor erau metode lumești, iar imaginația a văzut că era de dorit să ducă la îndeplinire lucrarea lui Dumnezeu așa cum judecata lor omenească considera că este mai bine.

Am avut o solie pentru ei, așa cum am avut la Minneapolis, o solie din partea Domnului, Dumnezeu cerului. Le-am citit 1 Samuel 8. Domnul este în ceartă cu poporul Său, pentru că ei și-au pierdut dragostea dintâi. Un spirit similar este întreținut de bărbații care au administrația și controlul problemelor de la editură. Aceștia nu sunt conduși de Dumnezeu, și fac planuri care nu I-au trecut lui Dumnezeu prin gând; toate acestea se vor întoarce asupra lor.

Casa de editură a fost înființată cu sacrificiu, prin tăgăduire de sine și cu privațiuni din partea celor care au iubit adevărul, și Dumnezeu a lucrat cu cei consacrați cu toată inima, pentru a o ridica din sărăcie la prosperitate. Mâna cea bună a Domnului a fost cu noi, și a fost vizibilă în ridicarea și întărirea ei. Dar am auzit rostite, în ședința lor, cuvinte care nu erau inspirate de Dumnezeu, pentru a introduce o nouă ordine a lucrurilor. Ei trebuie să fie recunoscuți de lume. Aceasta este o repetare a căii urmate de popor în zilele lui Samuel. Întrucâtva pentru a grăbi ce voiau ei, Samuel a fost îndrumat de Domnul să asculte glasul poporului. Glasul poporului trebuia să hotărască dacă ei voiau, ca popor, să îl dea la o parte pe Samuel înainte ca Dumnezeu să-l fi slobozit, și dacă alegeau să fie conduși de un împărat. Samuel a fost îndurerat, și s-a rugat Domnului.

Poporul lui Israel a vrut să fie ca toate neamurile. Casa de editură merge în aceeași direcție și, din cauza administratorilor ei este în primejdie să fie administrată prea mult după metode lumești, din cauza faptului că cei aflați acum în poziții de răspundere nu au cunoscut din experiență puterea și lucrările lui Dumnezeu desfășurate în înființarea ei. Dacă nu vor umbla cu umilință înaintea lui Dumnezeu, bărbații aflați în legătură cu casa de editură vor face propuneri care o vor despărți de administrarea și controlul lui Dumnezeu. În orbirea lor spirituală, ei o vor scoate de sub stăpânirea lui Dumnezeu și vor refuza să stea sub jurisdicția Lui, pentru că ei nu cunosc binecuvântarea și siguranța faptului de a fi conduși și stăpâniți de Domnul în toate căile. 775

Washington, D.C., vineri dimineața, 26 Decembrie, 1890

Am avut o binecuvântare foarte prețioasă, toată noaptea. Am dormit puțin, dar inima mi-a fost atât de plină de laudă și mulțumire față de Dumnezeu. Isus a fost prețios sufletului meu, și iubirea lui Dumnezeu a fost atât de măreață, încât am dorit să stăruie asupra ei și să fiu mângâiată, iar pacea lui Hristos s-a odihnit peste mine în mare măsură. Oh, cât de prețioasă mi-a fost contemplarea, când am revăzut promisiunile prețioase atârinate în sala memoriei! Am fost asigurată de faptul că nu lipsea nimic proviziilor îndurătoare care au fost făcute pentru încurajarea noastră.

Mântuitorul nostru ne arată că toate comorile puterii divine sunt cu totul la dispoziția noastră. Hristos a spus: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, în afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, în afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.” (Matei 11:27).

Trebuie să avem credință ca să primim cele mai bogate binecuvântări, și trebuie să fim canale pentru a primi razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii și pentru a le transmite lumii.

De ce pun membrii bisericii la îndoială dispoziția lui Hristos de a împărtăși influența Duhului Sfânt celor care o caută? Aduceți-vă aminte de ziua Cincizecimii. Darurile îmbelșugate revărsate atunci, mărturisesc despre faptul că El nu numai că este dispus, dar dorește nespuse de mult să împărtășească continuu o porție din apele vieții pentru înviorarea și sănătatea bisericii. Cererea înălțată în credință, cu un singur gând în unitatea dorinței, va aduce descoperirea puterii Lui, pe măsura credinței lor. Minte mea este înălțată în mod special în noaptea aceasta, și respir atmosfera cerului.

Perioada crăciunului este o ocazie în care oamenii își fac cadouri unii altora, dar cele mai bogate daruri Hristos le-a dat lumii în El Însuși, pentru ca lumea, prin El, să nu piară ci să aibă viața veșnică. Ar trebui să fie aduse lui Hristos jertfe și daruri. Cel mai prețios dar dintre toate este acela al dăruirii inimii voastre Lui, fără nicio rezervă. Cât de plăcută ar fi înaintea lui Hristos o astfel de jertfă! Dați-I lui Isus inima voastră întreagă, pentru ca El să scrie Chipul Său și să își pună semnătura pe ea, să trimită razele strălucitoare ale neprihănirii Lui în inima aceasta ca să fie trimise lumii printr-un agent viu. 776

Mă gândesc, și iar mă gândesc – sunt prea fericită ca să pot să dorm. Dacă cei care nu sunt în Hristos ar putea să Îl vadă și să audă glasul Lui care spune: „Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” (Apoc. 22:17). El spune: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.” (Ioan 4:10). În timp ce mulți așteaptă să primească daruri de la prietenii lor, au un Prieten care deține orice lucru bun. El are comori de cunoștință și har, și dorește foarte mult să găsească vase în care să toarne binecuvântările. Este desfătarea Lui, aceea de a revărsa.

Vom deschide oare, ușa, și Îl vom lăsa pe Isus să intre cu bogățiile harului Său? „Duhul adevărului... va fi în voi” (Ioan 14:17). Noi suntem cu adevărat clădirea, templul viului Dumnezeu. Suntem păziți zi și noapte de santinele credincioase. Suntem ținuti de puterea lui Dumnezeu prin credință. Nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, împotrivindu-vă sau refuzând darul harului Său și alegând propria voastră cale. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3).

Solia de îndurare pe care a adus-o Isus de la Tatăl, a avut rostul de a salva pe cei muritori. Tatăl a adunat bogățiile universului, a desfășurat resursele înțelepciunii Lui infinite, și le-a pus pe toate în mâinile lui Isus, ca să le dea oamenilor. Ce ar fi putut face mai mult Dumnezeu pentru a convinge oamenii că nu există o altă dragoste decât dragostea lui Dumnezeu descoperită în Fiul Său? Fericirea omului constă în a iubi pe Dumnezeu și a păzi poruncile Lui, în a da lui Isus Hristos cele mai bune și cele mai sfinte afecțiuni.

Ar trebui să fim umpluți de mulțumire pentru faptul că Isus a venit ca să Îl descopere pe Tatăl. El a dat la o parte norul des de întuneric, umbra diabolică a lui Satana care s-a interpus între om și Dumnezeu, și a descoperit lumii că El este lumină și iubire. El stă înaintea lumii ca reprezentant al Tatălui. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” El este întipărirea ființei Lui. Desăvârșirea lui Dumnezeu se vede în excelența lui Hristos. Dumnezeirea Lui a fost îmbrăcată cu omenescul, pentru ca El să poată vorbi inimii omenești și să lase o impresie divină în suflet.

De aceasta este nevoie în inimile tuturor instituțiilor noastre! De cunoștința de Dumnezeu; oamenii nu trebuie să se înalțe în înțelepciunea lor mărginită, așa cum a făcut vechiul Israel – să se rupă din mâinile lui Dumnezeu și, în înțelepciunea lor omenească și în presupusa lor inteligență, să creadă că pot face mult mai bine când sunt lăsați să acționeze după imaginația lor. Așa au crezut locuitorii lumii care a fost distrusă de potop. Când ei au decis clar că nu mai au nevoie de Dumnezeu, atunci Domnul a decis că nu mai are nevoie de ei, așa că ei împreună cu toate lucrările lor rele au pierit în apele potopului. Oh, Dumnezeule, fă-ne să cunoaștem căile Tale și să alegem să fim conduși și călăuziți prin sfatul Tău care nu greșește.

Washington D.C., 27 Decembrie, 1890

M-am trezit la ora patru și am simțit pacea și asigurarea lui Isus Hristos, pe când îmi înălțam rugăciunea umilă. Seara trecută, în timpul momentelor de rugăciune de la începutul Sabatului, prezența Domnului a fost cu noi.

Pacea, o pace pe care doar Hristos o poate da, a fost în inima mea și în inimile celorlalți. Toată lauda și mulțumirea să îi fie date Celui care ne-a iubit și a murit pentru noi.

Tot timpul am dorit nespus de mult ca Hristos, nădejdea slavei, să ia chip înăuntrul nostru. Doresc foarte mult să fim înfrumusețați zilnic cu blândețea și amabilitatea lui Hristos, să creștem în harul și în cunoștința lui Isus Hristos, până la statura deplină de bărbați și femei maturi în Hristos Isus. Eu, ca individ, trebuie ca prin harul care mi-a fost dat de Isus Hristos, să îmi păstrez sufletul într-o stare sănătoasă, păstrându-l ca un canal prin care harul Lui, iubirea, răbdarea, blândețea Lui să curgă către lume. Aceasta este datoria mea, și nu este mai mică datoria fiecărui membru al bisericii care pretinde că este fiu sau fiică a lui Dumnezeu.

Domnul Isus a făcut ca biserica Lui să fie depozitara adevărului sacru. El a lăsat acesteia lucrarea de a îndeplini scopurile Lui, planurile Lui de a salva sufletele pentru care El a manifestat un interes atât de mare, o iubire atât de nemărginită. Așa cum este soarele în legătură cu lumea noastră, în același fel El răsare în mijlocul întunericului moral – El, Soarele Neprihănirii. El a spus despre Sine, „Eu sunt Lumina lumii.” Urmașilor Lui, le-a spus „voi sunteți lumina lumii.” Isus a venit în lume în veșmântul omenirii, pentru a învăța lumea și pentru a o călăuzi pe calea luminii, spre fericirea cea veșnică. Urmașii lui Hristos sunt reprezentanții Lui în lume. Reflectând chipul lui Isus Hristos, prin frumusețea și sfințenia caracterelor lor, prin continua lor tăgăduire de

sine și prin despărțirea lor de orice idol, mare sau mic, ei dovedesc faptul că au învățat în școala lui Hristos. Ei primesc continuu spiritul iubirii și al răbdării, al blândeții și amabilității, și ei stau ca reprezentanți ai lui Hristos, o privesc pentru lume, înger și oameni.

„O cetate așezată pe munte nu poate să rămână ascunsă.” Umblând și lucrând în lume, dar fără să fie din lume, în caracterele lor ei răspund rugăciunii lui Hristos: „nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău.” Ei trebuie să stea ca o fortăreață puternică a adevărului, lumina lor să pătrundă departe în întunericul moral al lumii. Domnul are o solie pe care să o transmită păzitorii de pe zidurile Sionului. Trâmbița nu trebuie să dea niciun sunet nesigur. 779

Din nou, în timpul nopții am fost în Battle Creek, și rosteam o mărturie foarte decisă către bărbații pe care poporul i-a ales să fie reprezentanții lor în instituția noastră – în casa de editură.

Pe insula Patmos, Ioan a văzut într-o viziune sfântă pe Cel pe care Îl iubea și Îl onora mai presus de oricine. El a spus, „am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: „Eu Sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici.” Vezi descrierea din Apocalipsa 1. Cuvintele care au fost spuse nu au fost doar pentru Ioan pe insula Patmos; ele nu au fost numai pentru biserici; ci prin aceste biserici solia inspirată trebuia să ajungă la oameni, ca să impresioneze cu putere fiecare generație, până la sfârșitul istoriei acestui pământ. De ce nu se întâmplă aceasta? Hristos S-a prezentat lui Ioan în natura Lui umană glorificată. El a spus, „am văzut pe Cineva ca un Fiu al omului.” Primele Lui cuvinte au fost „nu te teme.” Era aceeași voce care de pe cruce i-a vorbit prin niște buze palide și tremurătoare: „fiule, iată mama ta.”

Sabat, 27 Decembrie. Am vorbit într-o sală, bisericii din Washington. Sala a fost destul de plină, și am avut multă libertate în timp ce am vorbit din 2Petru 1, arătând nevoia unei evlavii practice.

Simt asupra sufletului meu povara de a prezenta nu numai Legea, ci și Evanghelia. Una nu este completă fără cealaltă. Auzim de așa de mulți care sunt amăgiți de dușman, și care afirmă tot timpul, „sunt mântuit; sunt mântuit”; dar dacă le prezinti marele standard moral al neprihănirii, ei arată atâta dispreț față de norma lui Dumnezeu de neprihănire, încât ne putem da seama că ei nu știu ce înseamnă să fii mântuit. Ei au prins aceste cuvinte și le repetă ca un papagal, în timp ce nu știu nimic despre harul salvator. Inima nu este în armonie cu Legea lui Dumnezeu, ci este în vrăjmășie cu Legea aceasta. Așa a fost marele rebel în cer. Va duce Domnul în cer bărbați și femei care nu au respect față de Legea universului Său? 780

Există un vrăjmaș care lucrează continuu pentru a face fără efect Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. El a țesut în teologia zilelor noastre minciunile lui periculoase, care înalță un Sabat fals și calcă în picioare Sabatul poruncii a patra, așa încât Dumnezeu este dezonorat și omul păcatului este înălțat mai presus de Dumnezeu și de orice este vrednic de închinare. Lumea pretins creștină a acceptat minciuna lui Satana și a dat la o parte cuvintele lui Dumnezeu, așa cum au făcut Adam și Eva. Oamenii rostesc cuvinte moi, profetizează lucruri înșelătoare.

Cum poate să fie adus păcătosul să își cunoască păcatele, dacă nu știe ce este păcatul? Singura definiție a păcatului pe care o dă Cuvântul lui Dumnezeu este cea din 1Ioan 3:4: „păcatul este fărădelege.” Păcătosul trebuie să fie făcut să simtă că este un călcător al Legii. Hristos murind pe crucea Calvarului, îi atrage atenția. De ce a murit Hristos? Pentru că a fost singura posibilitate prin care omul a putut să fie salvat. El a devenit Înlocuitorul și siguranța noastră. El a luat asupra Lui păcatele noastre, ca să poată atribui neprihănirea Lui tuturor celor ce cred în El. Iubirea pe care Isus Hristos a dat-o pe față pentru om prin suferințele pe care le-a îndurat pe crucea Calvarului, este o taină până și pentru oastea îngerilor din cer. Uimitoare este iubirea Tatălui care a dat pe Fiul Său să moară, pentru a răscumpăra păcătosul! Oh, ce iubire, nu se găsesc cuvinte pentru o așa iubire!

Bunătatea și iubirea lui Dumnezeu îl conduce pe păcătos la pocăință față de Dumnezeu și la credință față de Domnul Isus Hristos. Păcătosul trezit, condamnat de păcat prin descoperirea reală a iubirii lui Dumnezeu, este dus în fața Legii pe care a călcat-o. Aceasta îl cheamă la pocăință, totuși, nu există nicio calitate mântuitoare în Lege pentru a ierta călcarea Legii, așa încât cazul lui pare fără speranță. Dar Legea îl atrage la Hristos. Oricât de adânci ar fi păcatele fărădelegilor lui, sângele lui Isus Hristos îl poate curăța de orice păcat. Există o necesitate de a stăruia asupra iubirii lui Isus Hristos; acest lucru este esențial. Dar aceasta nu este tot ce trebuie să fie vorbit. 781

Marele standard al caracterului – Legea cea sfântă a lui Dumnezeu, cu toate poruncile ei solemne – ar trebui să fie expus în mod clar, împreună cu circumstanțele rostirii Legii pe Muntele Sinai într-o măreție înfricoșătoare.

Domnul Isus Hristos a fost acolo în persoană. El a rostit Legea aceasta și a dat poruncile care nu pot fi schimbate, nici desființate și sunt veșnice în caracterul lor.

În timp ce stăruim asupra caracterului părintesc al lui Dumnezeu, și a iubirii arătate pentru om în dăruirea singurului Său Fiu, trebuie să le spunem oamenilor de ce a fost necesar un sacrificiu atât de costisitor. A fost necesar din cauza păcatului. Ce este păcatul? Este călcarea Legii. Numai Fiul lui Dumnezeu putea să plătească pedeapsa, și putea să o plătească numai prin umilința și moartea Lui. În timp ce oamenii privesc la cruce, conștiința se trezește. Ei văd maiestatea Legii, sfințenia lui Dumnezeu, și faptul că ei nu seamănă cu El în caracter. Ei fug la Isus Hristos ca să găsească scăpare, la Cel care îi poate curăța de orice pată a păcatului și îi înfiază în familia regală, făcându-i fii ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Isus Hristos. Atunci cuvintele rugăciunii pe care a înălțat-o Tatălui vor fi împlinite: „Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde Sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii. ... Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M-ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei.” Ioan 17: 23-26

Fiecare cuvântare rostită ar trebui să aibă acel caracter practic care arată păcătoșilor urâciunea păcatului, în lumina Legii lui Dumnezeu. Ar trebui să fie înălțat înaintea lor Răscumpărătorul iertător de păcate, Cel care Și-a dat viața ca să îi poată atrage la Sine Însuși și să îi poată izbăvi de sub puterea lui Satana, cu prețul propriului Său sacrificiu, datorită faptului că a renunțat la liniște, la plăcere, la onoare și slavă, și a venit într-o lume cuprinsă toată de blestem și stricăță. În felul acesta El a devenit garantul și înlocuitorul omului, și stă în locul călcătorului Legii lui Dumnezeu. El a suferit – Cel Nevinovat, pentru cel vinovat – ca să poată face posibil pentru toți să creadă în El și să Îl accepte ca Mântuitor al lor personal, și să facă posibil pentru Dumnezeu să îi accepte în Preaiubitul Lui. 782

Unii se simt ușurați după ce aruncă la pământ Legea cea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, așa cum spunea cineva: „m-am simțit mai bine după ce am alungat Legea cea veche, și după ce am denunțat-o că este un jug de robie. Am afirmat despre ea că este legea cea veche, sângheroasă, moartă și îngropată, care nu merită să slujească nici drept piatră de mormânt.” Oare nu au fost acestea sentimentele lui Cain când a adus lui Dumnezeu o jertfă fără vărsare de sânge? El a fost atât de înfuriat din cauza lui Abel încât nu l-a mai putut tolera, deoarece Abel nu a acceptat raționamentele lui ci a urmat porunca lui Dumnezeu. El a amestecat împreună cu jertfa sa, sângele victimei care reprezenta adevărata jertfă, Persoana reală a lui Hristos, Mielul fără pată. „Nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.” 1 Ioan 3:12

Nimeni să nu vorbească împotriva Legii, și nimeni să nu ocărăască jertfele ceremoniale. Dacă oamenii ar rămâne în Hristos, dacă ar cunoaște legătura pe care o are El cu Legea, nu ar putea vorbi Legea de rău. Hristos Însuși este Cel care a stabilit sistemul societății iudaice. Prin simbolurile și jertfele model, care reprezentau marea Jertfă ce urma să fie adusă, El a învățat pe Adam și Eva, și pe toată familia omenească despre faptul că fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate. 783

Să nu credeți că oamenii pot fi mișcați doar prin prezentarea iubirii lui Dumnezeu. Puteți clădi foarte frumos subiectul acesta, dar este fără fundație. Săpați adânc, și puneți temelia pe Hristos – Mântuitorul răstignit, care a murit pentru călcătorul Legii, pentru ca acesta să nu piară ci să aibă viața veșnică. Cum? Prin faptul că se întoarce la supunere față de Legea cea sfântă a lui Dumnezeu. „Pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.” (Fapte 20:21).

Legea și Evanghelia merg mână în mână. Una este completarea celeilalte. Legea, fără credință în Evanghelia lui Hristos nu poate salva pe călcătorul Legii. Evanghelia, fără Lege este inefficientă și lipsită de putere. Legea și Evanghelia sunt o unitate desăvârșită. Domnul Isus a pus temelia clădirii, și tot El „pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: „Îndurare, îndurare cu ea!”” (Zaharia 4:7). El este și Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Cele două contopite – Evanghelia lui Hristos și Legea lui Dumnezeu – produc iubire și credință autentică.

Duminică, 28 Decembrie, 1890

În compania fratelui Washburn, împreună cu Sarah McEnterfer, am plecat din Washington la ora nouă, spre Baltimore pentru o întâlnire la ora unsprezece. Ne-am dat seama că trenul nu oprea la stația în care le-am scris să ne aștepte, iar la stația următoare nu ne aștepta nimeni. Pe tren ne-am întâlnit cu sora Harris, și toți patru am plecat apoi să găsim locul de adunare. Nu a fost ușor de găsit. Am umblat din stradă în stradă. Era foarte rece, dar aerul a fost înviorător, și o hrană bună pentru plămâni. După ce am bătut străzile cam o oră, nu știam mai mult decât atunci când am început căutarea. Am cercetat cărți de adrese, în zadar. Am hotărât atunci să luăm tramvaiul, și să vedem unde ne va duce acesta. Decizia a fost înțeleaptă. Cred că Domnul ne-a pus-o în minte. În vehicul se afla o soră de culoare care tocmai mergea la adunare, așa că ea ne-a condus și am reușit să găsim micuța clădire, în afara orașului, la țară. Căsuța era literalmente ticsită de credincioși și necredincioși. Ei așteptau de o oră, temându-se că nu vom ajunge. Cât de mult s-au bucurat frații noștri să ne vadă!

Adunarea a început imediat. Am vorbit din Ioan 14, stăruind îndeosebi asupra acelei părți care se referă la poruncile lui Dumnezeu, versetele 15, 21-26. Domnul m-a întărit și m-a binecuvântat în timp ce vorbeam oamenilor. Le-am prezentat faptul că Domnul, în îndurarea Lui, a dat omului un timp de probă, în care să ne supună unor examene și încercări, ca să vadă dacă ne vom dovedi loiali și credincioși Legilor și guvernării împărăției Sale. Satana s-a dovedit lipsit de loialitate, așa că a fost expulzat din cer, împreună cu îngerii cei necredincioși.

Au fost prezenți destul de mulți adventiști de ziua întâia. Aceștia cred în mileniul ce va veni, și nu cred în pre-existența lui Hristos înainte de venirea Lui în lumea noastră. Cu toate că nu aveam nici cea mai slabă cunoștință despre credința celor prezenți, întrucât erau străini pentru mine, remarcile au fost atât de potrivite pentru cei prezenți încât fratele Jones, prezbiterul bisericii, a spus că s-a gândit că îl vor acuza de faptul că mi-ar fi spus dinainte; însă adunarea a început imediat fără să fi avut timp să discutăm ceva înainte. Am stăruit în mod deosebit asupra caracterului divin al lui Isus Hristos.

Oamenii căutau cu nerăbdare să prindă ceva cuvinte de pe buzele mele, de care să se poată agăța. Unii negau divinitatea Lui și refuzau să creadă pre-existența Lui înainte de crearea lumii.

Am mers puțin pe jos până la fratele și sora Jones, și am făcut cunoștință cu familia lor. Ne-a plăcut mult familia. Am luat cina cu ei, apoi am urcat într-o birjă care a fost chemată pentru noi, și care ne-a dus la gară. Am fost nevoiți să așteptăm trei sferturi de oră până la sosirea trenului, deoarece avea întârziere, dar după ce am urcat în tren ne-am ocupat locurile și în curând ne-am simțit confortabil. Am ajuns la Washington pe la ora patru. Prietenii noștri s-au bucurat să ne vadă.

A rămas ca fratele Washburn să conducă adunarea de duminică seara. Eu nu mă simțeam bine. M-a necăjit inima. Am simțit în dreptul inimii o durere mare, ceva de felul celei pe care am suferit-o în California. Am putut să dorm doar puțin în noaptea aceea. Durerea aceasta a venit peste mine atât de neașteptat, încât am decis că nu voi putea să particip la adunările pe care le plănuisem în Philadelphia, Ohio și Williamsport. Întrucât nu mai aveam alte aranjamente, am hotărât că este mai bine să ne întoarcem acasă, în Battle Creek. Toți ne-au îndemnat să facem așa, când și-au dat seama cât de bolnavă eram.

Luni, 29 Decembrie, 1890

Am avut o noapte grea, și am plecat din Washington la ora șapte dimineața. Am luat loc la vagonul de dormit. Am plătit pentru o singură cușetă, trei dolari și jumătate. Sarah nu a vrut să plătească încă o cușetă, așa că a călătorit în vagonul de zi și a economisit trei dolari și jumătate. Am încercat să obținem ceva cald de băut, întrucât era atașat de tren și un vagon restaurant, însă ne-au spus că nu au, așa că am mâncat ce am avut pus la pachet, mâncare pe care am savurat-o. Nu le-a plăcut faptul că nu am vizitat vagonul restaurant, însă în toate călătoriile mele nu vreau să fac cheltuieli suplimentare vizitând restaurante sau mâncând la vagonul restaurant. Am mâncat de două ori la vagonul restaurant în toate călătoriile mele, și simt că este de datoria mea să mă opresc de la cheltuieli și să nu fac conferința să plătească chitanțe încărcate, doar ca eu să-mi satisfac apetitul. Micul nostru dejun, format din pâine uscată, îmi este îndeajuns.

Battle Creek, Mich., decembrie 30, 1890

Am schimbat trenul dimineața devreme. Am așteptat patruzeci de minute. Am intrat într-un restaurant peste drum, și am cerut ceva cald de băut – apă fierbinte sau lapte – și ne-am îmborsărit. Curând am urcat în tren până la Toledo. Fără întârziere am urcat într-un mijloc de transport în comun până la cealaltă gară, în timp ce o căruță ne-a dus bagajele până acolo. Am găsit trenul tras pe linie, așa că ne-am urcat și ne-am ocupat locurile. Trenul nu a plecat până peste o jumătate de oră. Am mulțumit Domnului pentru că am avut o călătorie atât de confortabilă, deși a fost atât de lungă. Am ajuns la Battle Creek pe la ora trei după-amiaza.

Ms-54-1890

30 – 31 decembrie, 1890

FILE DIN JURNAL DIN NOU ÎN BATTLE CREEK

Battle Creek, 30 Decembrie, 1890

Am ajuns în Battle Creek pe la ora trei p.m. Familia noastră s-a bucurat să ne vadă, iar nouă ne-a părut bine să ajungem acasă.

Am auzit că adunările din Sabat ținute în tabernacol, au fost excelente. Am citit articolul pe care l-am scris și care a fost publicat în Extra, și puterea Spiritului Domnului a făcut ca adevărul să fie înțeles de multe inimi. Nimeni nu s-a îndoit că Domnul mărturisea despre cuvintele scrise spre beneficiul bisericii. Inimile au fost profund mișcate, și au fost făcute remarci de către fratele Prescott și alții.

Fratele Prescott a mărturisit că nu a urmat calea pe care ar fi trebuit să o urmeze în Battle Creek. A arătat spre Minneapolis și a recunoscut că acolo nu a avut un discernământ corect, și că de atunci încolo el nu a spus prea mult, ci a vorbit cu fratele Smith și cu alții. El a făcut o lucrare profundă. Fratele Smith a declarat că mărturia publicată în Extra (Review and Herald, dec. 23, 1890), se referă la el. A acceptat-o ca pe o mustare adresată lui.

A fost lansat un apel pentru ca toți cei care doreau să-L caute pe Domnul cu seriozitate, să meargă în față. Toate locurile din centrul corpului de clădire au fost umplute repede, pe măsură ce oamenii veneau de la balcon și din sălile laterale care fuseseră deschise pentru a oferi oamenilor spațiu. Prof. Prescott i-a dat mâinile fratelui Smith și s-au unit ca să caute pe Domnul în modul cel mai serios. Adunarea întreagă a fost pusă în mișcare, și a trebuit să li se spună să ia loc chiar acolo unde erau.

Marți noaptea a venit peste mine o povară mare. Nu am putut dormi. Fratele Smith era în gândul meu, și am 788 înălțat toată noaptea rugăciuni și cereri pentru el. Eram cuprinsă de un spirit de luptă în agonie cu Dumnezeu, și o mare nădejde pentru el mi-a cuprins inima. El este unul dintre veteranii noștri, unul dintre oamenii noștri de bază, iar Domnul îi va da puterea Lui susținătoare. Ce schimbare s-a produs în adunare! Atmosfera părea că s-a limpezit. Lumina a pătruns, ca să ia locul incertitudinii și ideilor confuze.

Battle Creek, Mich., miercuri, 31 Decembrie, 1890

Am devotat mult timp pentru a-i scrie fratelui Smith, dar nu m-am simțit chiar liberă să i-o trimit. Am reținut scrisoarea, pentru a decide dacă nu cumva era mai bine să vorbesc cu el. Dacă fratele Uriah Smith ar discerne lucrurile în adevărata lor lumină, nu ar consimți la ceea ce se face. Fratele Smith a fost cu noi de la începutul lucrării. El înțelege felul în care noi – soțul meu împreună cu mine – am dus lucrarea înainte și în sus pas cu pas, și felul în care am îndurat greutățile, sărăcia și lipsa de mijloace. Împreună cu noi erau lucrătorii noștri din acea vreme de începuturi. Fratele Smith, în special, în tinerețea lui a fost una cu soțul meu. El știe cum am fost apăsați din cauza lipsei de mijloace – știe că dieta noastră a fost foarte săracăcioasă. În loc de cartofi foloseam napi, căci cartofii erau prea scumpi ca să ajungă pe masa noastră. Am lucrat fără salariu, folosind doar mijloacele strict necesare pentru a supraviețui, iar mobila noastră a fost alcătuită din scaune fără fund care au trebuit să fie reparate – le-am pus fund din pânză groasă, și alte lucruri asemănătoare. El știe că ne-am făcut partea cu curaj, obișnuindu-ne cu situația fără să ne plângem, pe când eram la Rochester, New

York, și în diferitele locuri pe unde locuiam. Noi știm cât de mult a costat pentru a pune temelia pe care lucrarea de publicare să poată avansa înainte și în sus până la starea de prosperitate pe care o are în prezent.

Am stat umăr lângă umăr împreună cu fratele Smith în lucrarea aceasta, în timp ce Domnul așeza principiile fundamentale. Am avut de luptat continuu împotriva oamenilor stăpâniți de câte o idee, care credeau că corectitudinea în relațiile administrative în ce privește lucrarea ce trebuia făcută, este dovada unei gândiri lumești, precum și împotriva celor supărăcioși care se prezentau singuri că ar fi capabili să poarte responsabilități, dar în care nu se putea avea încredere să fie puși în legătură cu lucrarea, ca să nu îi dea direcții greșite. Pas după pas a trebuit să fie făcut, nu după înțelepciunea oamenilor, ci după înțelepciunea și îndrumarea Unuia care este prea înțelept ca să greșească, și prea bun ca să ne facă rău. Au fost așa de multe elemente care au trebuit puse la încercare și testate. Mulțumesc Domnului pentru că frații Smith, Amadon, și Batchellor încă sunt în viață. Ei au fost membrii familiei noastre în cele mai grele momente ale istoriei noastre.

Cel mai mare lucrător care a trăit vreodată este Isus Hristos. El era Adevărul. El era Lumina; și El a fost cu noi în toate circumstanțele grele. Ne gândim la acele zile cu sentimente de recunoștință pentru experiența noastră. Dar acum, Dumnezeu ne-a condus pas cu pas, înainte și tot mai înainte. Veteranii purtători ai stindardului și-au depus armura, iar bărbați fără nicio experiență în greutăți și încercări, sau în cunoștință, vin printre noi și cred că ei știu totul. Ei iau lucrurile care au fost puse în mâinile lor gata pregătite, lucruri care au ajuns la mari proporții, și îl uită pe Iosif.

S-40-1890

Battle Creek, Mich., miercuri, 31 Dec., 1890

CĂTRE U. SMITH

Iubite frate Smith,

Am fost foarte neliniștită în legătură cu cazul tău, în mai multe ocazii în timpul ultimului meu tur de lucrare. Am fost foarte binecuvântată de Domnul; dar uneori cazul tău mi-a fost prezentat într-o lumină foarte clară – exact starea în care te afli. Am purtat povara, având doar puțină speranță că aș putea să te ajut cu ceva. Între noi este o prăpastie. Privesc în urmă și văd cum ai strâns întuneric peste sufletul tău în timpul în care colegiul avea dificultăți. Ai ieșit curat din toată afacerea aceasta? Domnul mi-a prezentat atunci cazul tău însă, ai crezut și ai acționat după lumina dată? Dacă ai fi acceptat pe deplin mărturia, și ai fi luat seama la avertizarea care ți-a fost dată acolo, astăzi nu ai fi în situația în care ești. Tu și fratele Gage v-ați curățit sufletele, mărturisind faptul că ați greșit față de prof. Bell? Dacă nu ați făcut-o, relele pe care le-ați comis față de el, sunt înregistrat în cărțile cerului. Poți să îți permiți să lași lucrurile așa cum sunt, și să vii la judecată ca să fii confruntat în detaliu cu ceea ce ai făcut împotriva lui? Prof. Bell nu a fost un om perfect; el a greșit și a făcut lucruri care nu erau bune, dar relele acestea erau mult mai mici în ochii lui Dumnezeu față de relele pe care le-ați făcut voi amândoi în felul în care v-ați purtat cu el. El nu merita un astfel de tratament din partea voastră. Lovindu-l pe el, v-ați lovit propriile voastre suflete. Purtarea voastră nu a fost deloc după îndrumarea lui Hristos; voi ați fost conduși de un alt spirit; ați umblat în lumina scânteilor din focul pe care l-ați aprins voi, și v-ați slăbit sufletele. Va trebui să faceți o lucrare foarte profundă, căci altfel va trebui să dați socoteală pentru aceasta la bara judecății lui Dumnezeu. Așa cum l-ați tratat pe prof. Bell, așa vă va trata Domnul dacă nu vă pocăiți și dacă nu vă mărturisiți greșelile, și dacă nu Îl angajați pe Avocatul vostru din ceruri ca să pledeze cazul vostru. Spiritul blândeții și al amabilității lui Hristos v-ar fi condus într-o purtare cu totul diferită. Dacă ați fi urmat îndrumările pe care vi le-a dat Hristos în cuvântul Lui, astăzi ați fi fost într-o stare cu totul diferită. „Să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blândețe față de toți oamenii. Căci și noi eram altă dată fără minte, neascultători, răcăciți.” „Dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu.” Ați ascultat cuvintele lui Hristos? Dacă ați făcut lucruri rele în acest caz, relele acestea nu vor fi șterse dacă nu le mărturisiți, și dacă nu reparați acolo unde ați păgubit pe fratele vostru. Știu aceasta pentru că Domnul mi-a arătat că voi amândoi ați acționat ca și cum ați fi pierdut din inimă orice sentiment de simpatie și de iubire, și rănindu-l pe el așa cum ați făcut-o,

L-ai rănit pe Isus în persoana sfinților Săi. Voi nu veți fi liberi niciodată, până când nu vă mărturisiți greșelile și nu vă împăcați cu fratele vostru. Este cel mai periculos mod de a te purta cu sufletul tău, acela de a-ți permite să faci relele pe care Domnul le mustră în tine, și totuși să treci pe lângă mustrare ca și cum ai fi drept și ai asculta cuvintele lui Dumnezeu. Vreți să priviți aceste lucruri și să vă curățiți de ele pentru veșnicie? Mi-a fost arătat că a fost făcută o greșeală gravă. Îmi pare rău că ești afectat de o vedere spirituală defectuoasă. Te rog, pentru sufletul tău, să cumperi de la negustorul ceresc aur, ca să te îmbogățești; haine albe ca să te îmbraci cu ele, și alifie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi. Singura cale sigură atunci când greșești, este de a-ți mărturisi greșelile în profunzime, și de a te căi de ele în mod sincer, apoi să vă rugați unii pentru alți ca să fiți vindecați.

De fiecare dată când îl vezi pe Prof. Bell te simți rănit, pentru că l-ai vătămat și vătămarea aceasta se întoarce peste tine. De ce nu te umilești sub mâna cea tare a lui Dumnezeu? De ce nu faci o lucrare profundă, curățind calea pentru Împăratul? De ce nu cazi pe Stânca Isus Hristos, ca să fii zdrobit? Această trecere pe alături fără să îndrepti relele, desparte sufletul tău de Dumnezeu, îți slăbește puterea morală, îți întunecă discernământul, așa încât prin faptele tale exprimi mai mult decât prin cuvinte, necredința. Poziția ta a fost de a contracara și de a face fără efect eforturile mele. Prin ceea ce ai făcut, ai stat în fruntea celor ce fac aceasta. Hristos a spus: „cine nu adună cu Mine, risipește.” Cum ai putut face așa ceva? Răspunsul l-am primit noaptea trecută; tu nu ai curățat și nu ai îndreptat calea pe care ai lăsat-o în urma ta, și Domnul, Dumnezeu, insistă să dai la o parte toate obstacolele. El consultă starea ta pe pământ, și vede că în ceea ce ai făcut, ai confundat fantomele cu realitatea. În mod neintenționat ai făcut o lucrare care va rămâne înregistrată împotriva ta, și la judecată va trebui să răspunzi. De ce ai stat ca o barieră în calea lucrării pe care o făceam prin bărbații pe care am văzut de bine să îi aleg pentru lucrarea aceasta? De ce ai fost atât de gata să prinzi și să absorbi influențele care împiedicau lumina căreia Eu i-am poruncit să ajungă în biserica Mea?

„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul, în numele lui însuși, pe acela îl veți primi. Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora, și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” Ioan 5:43-44.

Fratele meu, Uriah Smith, pe care te-am iubit și te-am respectat în Domnul! Tu ai lucrat împotriva planurilor lui Dumnezeu, aducând asupra ta amăgiri care, dacă vei continua în același fel, vor fi urmate de înșelăciuni și iluzii care vor sfârși într-o despărțire de Dumnezeu iremediabilă. El te cheamă. Curăță calea Împăratului, îndepărtează pietrele de poticnire din drum, nu cuteza să faci doar o lucrare de suprafață, pentru că alții au privit la tine și au urmat mai mult exemplul tău decât au privit la Dumnezeu și au căutat sfatul Lui. Aceștia nu vor ajunge mai departe decât vei ajunge tu. Mărturisește-ți greșelile; mărturisește complet; nu lăsa nicio piatră care să nu fie întoarsă. Sfetnicul Cel credincios îți face observații și te imploră să nu-ți înșeli sufletul, în ce privește fericirea veșnică. Aceasta este ceva ce tu trebuie să cauți cu toate puterile tale. El îți îndreaptă ochii mai sus, și vrea ca gândurile tale să fie în cer, de unde vine nădejdea ta și ajutorul de fiecare zi. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” În timp ce Domnul Isus ne arată vasta confederație a răului cu care trebuie să dăm față, întrucât domniile și stăpânirile sunt înrolate împotriva noastră, El ne spune că noi luptăm pentru o lume nevăzută. Tot universul cerului privește conflictul și, dacă ochii noștri ar fi deschiși, am vedea îngerii în rânduri, pentru că Spiritul Sfânt este promis tuturor celor ce luptă cu vitejie luptele Domnului. În luptă sunt angajați soldați care nu sunt perfecți, înconjurați de slăbiciuni, care cad în păcat, neștiutori, care au nevoie să fie învățați la fiecare pas; însă înainte să poată fi ajutați este esențial ca ei să își simtă slăbiciunea. Când ei cad pe Stâncă și sunt zdrobiți, atunci brațele cele veșnice îl cuprind pe cel neajutorat. Agențiile cerești sunt angajate să facă lucrarea lor, să îi pregătească pentru a fi vase de slavă, care să copleșească inamicul, să străpungă norul și umbra agențiilor satanice. Instrumentele cerești îi înconjoară cu elementele luminii – cu razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Căpetenia oștirii Domnului îi conduce pe câmpul de luptă, cu cuvintele, „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea. În fruntea voastră stă un Biruitor, biruința este sigură.”

Frate Smith, ceea ce am înțeles noaptea trecută mă împinge să scriu. Știu că tu nu umbli în lumină. Tu ai avut dovada și ai putea să ai mult mai multe dovezi, dacă ai vrea să le primești. Isus, prețiosul Mântuitor, ți-a trimis tot mereu lumina de care aveai nevoie, dar tu nu te-ai așezat în canalul prin care aceasta putea să ajungă la tine. Tu ți-ai strâns peste suflet un înveliș de necredință până când nu ai mai putut face deosebire între lumină și întuneric, între minciună și adevăr. Niciodată, niciodată nu vei schimba această ordine de lucruri până când nu vei avea umilința unui copil. Aceasta nu se va întâmpla până când nu vei cădea pe Stâncă și nu vei fi

zdrobit. Atunci moare eu-l; obiceiuri noi se formează; înclinațiile și tendințele rele sunt învinse. Dușmanii dinăuntru și dinafară sunt gata să învie și să te învingă. „Despărțiți de Mine”, a spus Hristos, „nu puteți face nimic.” Renunți la luptă? Refuzi să cazi pe Stâncă? Dacă da, atunci nu poți să ai nici cea mai mică asigurare că vei ieși din cursa diavolului. Atitudinea ta a încurajat în bisericile noastre o stare de lucruri pe care nu ai măsurat-o. Rezultatul purtării și lucrării tale în aceeași direcție, de când ai plecat de la Minneapolis, a făcut ca împlinirea lucrării pe care mi-a dat-o Domnul, să fie de cincizeci de ori mai grea decât ar fi trebuit să fie. Tu mi-ai barat drumul, dar, oh, cât de puțin ai înțeles adevăratul rezultat al lucrării tale! Mie mi-a fost descoperit. Când ai afirmat că sora White a fost influențată de W. C. White, de A. T. Jones și de E. J. Waggoner, ai plantat în inimi o necredință care a fost hrănită și a adus roade. Nu îți va face plăcere să culegi recolta. Satana prinde tot ce are un astfel de caracter și îl folosește ca agent activ pentru distrugerea credinței în lucrarea pe care Domnul a intenționat să o facă. Orice suflet care primește din plin cuvintele tale și le crede, este reprezentat în mod corect prin cuvintele lui Hristos, „O, dacă ai fi rece sau în clocot; dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.” O opoziție pe față mi-ar fi făcut mai puțin rău. Lipsa de credință în soliile pe care mi le-a dat Dumnezeu să le port, așa cum a fost cea manifestată, este necredință hotărâtă, oricare ar fi intențiile și scopurile. O astfel de credință nu are niciun pic de mireasmă, iar credința fratelui Butler este de felul acesta; fără valoare, lipsită de mireasmă, și nu găsesc nimic în el sau în tine care să fie în armonie cu mine în lucrarea pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Poziția ta este o împotrivire hotărâtă față de eforturile pe care aş putea să le fac sub îndemnul lui Dumnezeu prin Duhul Lui Cel Sfânt. Nu pentru mine mă doare, ci pentru că lucrarea pe care mi-a dat-o Domnul este de un astfel de caracter încât necesită ca credința să fie hrănită încontinuu din cauză că avertizările, muștrările și soliile care cercetează inimile, și ceea ce dă în vileag păcatele ascunse nu sunt plăcute și nici agreabile inimii firești, iar adevărul este că mulți consimt formal în fața adevărului fără să fie sfințiți prin adevăr. Aceștia nu-l reprezintă în spirit pe Hristos. Ei lucrează doar la suprafață și se înșală singuri cu ideea că sunt creștini. Iluzia aceasta le stăpânește cu atâta putere inima și mintea încât săgețile ascuțite ale Domnului nu reușesc să pătrundă prin armura îndreptăririi de sine în care s-au încastrat. Vraja este atât de puternică încât aceștia pot să asculte adevărul, soliile cele mai serioase și pline de putere, chiar soliile care descriu iluzia în care sunt prinși, și nici măcar nu le dă prin gând să se cerceteze pe sine să vadă dacă nu cumva li se adresează lor. Aceasta este clasa pe care Mântuitorului nostru îi este cel mai greu să o trezească. Cele mai impunătoare învățături pot să fie auzite și ascultate, ca și cum nu s-ar fi rostit nimic. Așa se întâmplă cu mulți, cu foarte mulți din generația aceasta. Va fi aprinsă o ură satanică împotriva mărturiilor. Lucrarea Satanei va fi aceea de a distruge credința bisericilor în ele, pentru următorul motiv:

Satana nu poate avea calea liberă pentru a-și introduce înșelăciunile și pentru a lega sufletele în iluziile pe care le creează, dacă sunt luate în seamă muștrările, avertizările și sfaturile Spiritului lui Dumnezeu. Ce cale mai plăcută dușmanului, și mai tristă pentru Spiritul lui Dumnezeu puteai să urmezi, decât cea pe care ai urmat-o tu, fratele meu, învățătorul lui Israel? Tu împreună cu mulți alții, angajați ca și tine în lucrare, bărbați aflați în poziții cu responsabilitate, lucrători și predicatori, ați format o confederație pentru a pune sub semnul întrebării, a critica și a spune: „povești-ne, și vom povesti mai departe”. Poziția pe care o ocupă bărbații aceștia și influența pe care le-o dă poziția aceasta i-a condus la îndoială pe mulți, care niciodată nu vor mai ieși din aceasta, așa că înșelăciunile și iluziile din aceste zile de pe urmă îi vor învinge. Aceasta se întâmplă pentru că iluminarea divină a cerului nu mai are putere să-i pună în rândulială deoarece ei au decis în urma exemplului care le-a fost dat. Indiferent dacă ei cred sau nu cred, dacă le este adresată vreo muștrare pe care nu vor să o creadă, vor spune: „Oh, sora White este influențată. Cineva i-a spus despre aceste lucruri. Dacă fratele Smith, care cunoaște totul despre mărturie spune că este numai părerea și rațiunea ei, și el nu acceptă învățăturile din mărturie, și totuși este un om atât de bun, voi urma exemplul lui și îmi voi asuma riscul.” Este foarte neînțelept să faci așa, și totuși mulți fac și au făcut așa. Știu că Spiritul Domnului m-a ținut aici, la Battle Creek, pentru ca toți să poată înțelege dacă a fost de la Dumnezeu sau de la diavolul. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Ca în zilele lui Hristos, unii au trecut cu vederea dovada pe care le-a dat-o Dumnezeu și au spus, „dă-ne un semn, fă o minune dacă tu ai dreptate.”

„Ei I-au zis: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Isus le-a răspuns: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El.” „Ce semn faci Tu, deci” I-au zis ei „ca să-l vedem, și să credem în Tine? Ce lucrezi Tu?” Aceste cuvinte mi-au fost adresate pur și simplu, de la

întâlnirea de la Minneapolis încoace. Ca un copil, am vorbit deschis, cu toată simplitatea, cu oricine a vrut să-mi pună vreo întrebare. Am fost dispusă să le spun și să le arăt tot ce mi-a descoperit Tatăl meu din cer. Am crezut că aceasta îi va face să vadă și să creadă, însă acum sunt înclinată să cred că cele mai serioase eforturi ale mele de a-i face să vadă și să înțeleagă, au lucrat cu totul altfel decât am sperat. Cred că ei nu au luat în seamă cuvintele mele și nu au înțeles motivele mele, și cu cât am lucrat mai mult în direcția aceasta, cu atât mai puțină influență avea mărturia mea asupra lor, așa că acum nu mai am niciun îndemn de a mai conversa cu bărbații care ocupă poziții de răspundere. Mă simt ca o persoană care știe că este urmărită. Ca unul care știe că cuvintele îi sunt răstălmăcite, sfatul și povața îi sunt tratate cu indiferență, nevrednice de a fi luate în seamă. Mi-am spus tot mereu „lucrurile spirituale se înțeleg cu ajutorul Spiritului.” Îmi agăț de Isus Hristos sufletul neputincios. Acum nu am nicio dorință de a mai da vreo dovadă cuiva. Cei care vor să vadă, pot deschide ochii și să vadă. „După roadele lor îi veți cunoaște.” Judecata pe care poate că o va rosti cineva în dreptul meu sau al cuvintelor mele, sau al faptelor mele, nu mă va mai surprinde. Mă aștept la orice, și nu mă mai sprijin pe nimeni, nu mai depind de nimeni. Lucrarea mea nu va mai fi de acum înainte de a mă strădui să fac pe cineva să creadă, ci pur și simplu va merge înainte, în afara atmosferei de necredință, de cârcotire și criticism. Mă simt mult mai liberă să vorbesc celor necredincioși decât celor care dețin poziții de responsabilitate, care au avut atât de mare lumină și ocazii atât de mari, și totuși nu au răspuns luminii. M-am încredințat în mâinile Apărătorului meu, Isus Hristos, Cel Neprihănit, așa cum nu am mai făcut-o până acum. Sunt sigură că nu mă pot simți liberă să conversez ca până acum cu cei cu care vorbeam atât de deschis.

Îi mulțumesc Domnului pentru sănătate, Îi mulțumesc pentru eliberare. De ce îmi produce continuu cazul tău atâta agonie sufletească, nu pot spune. Tot mereu am văzut că te-a cuprins orbirea într-o măsură alarmantă. Te încredințez în mâinile lui Isus, și apoi mă gândesc că nu voi mai avea nimic de spus, niciun cuvânt, dar după aceea din nou sufletul îmi este cuprins de groază și plâng și mă rog cu strigăte mari și cu lacrimi, „nu lua Duhul Tău cel Sfânt de la el; fă ca Spiritul Tău să rupă vraja aceasta” ... Oh, dacă ți-ai supune voința, voinței lui Dumnezeu! Oh, dacă ai tremura în fața acestei lucrări! Cum vei putea fi pregătit ca să rezisti în ziua lui Dumnezeu? Numai dacă vei cădea jos la piciorul crucii. Încă nu este prea târziu ca relele să fie îndreptate. Nu te sfătui cu carnea și cu sângele. Nu spune, „există lucruri pe care nu le înțeleg.” Desigur că există. Mintea ta este întunecată, dar fă un pas pe care îl vezi, apoi îl vei vedea pe următorul. Oh, aprinde-ți o licărire din focul de pe altarul divin, înainte să fie pentru totdeauna prea târziu! Îndepărtează pietrele de poticnire dintr-o mișcare, și fă-o fără nicio întârziere. Dacă Dumnezeu te ajută, vei putea să îți vezi slăbiciunea și ineficiența, precum și gloria și maiestatea lui Hristos. Glasul lui Dumnezeu te cheamă așa cum l-a chemat pe Ilie, „ieși din peșteră, stai cu Dumnezeu și ascultă ceea ce îți va spune.” Când vei veni sub călăuzirea divină, Mângâietorul te va conduce în tot adevărul. Lucrarea Mângâietorului este de a lua cuvintele lui Hristos, așa cum ies de pe buzele Lui, și de a le infuza ca principii vii în inimile deschise pentru a le primi. Atunci Îl vom cunoaște atât pe Tatăl, cât și pe Fiul.

Am multe lucruri scrise pentru tine, dar mi-am zis, „Cu ce pot ajuta acestea? Frații mei și-au bătut joc, au cârcotit, au criticat și comentat, le-au denaturat, au pescuit din ele și au ales puțin și au refuzat mult, până când mărturiile nu au mai însemnat nimic pentru ei. Ei le interpretează cum vor, după judecata lor mărginită, și sunt satisfăcuți.” Dacă aș fi îndrăznit, aș fi vrut de mult să părăsesc acest teren de luptă, dar ceva m-a reținut. Eu nu voi alege calea mea sau voia mea. În viața lui Hristos, în timpul celor mai mari încercări ale Lui, unul dintre ucenicii Lui L-a trădat, un altul s-a lepădat de El de trei ori, și toți ceilalți L-au părăsit și au fugit. Dacă Stăpânul, care a fost fără vreo mânjitură a păcatului, a îndurat aceasta, eu să mă aștept la ceva mai bun? Oh, cât de mulți au încercat să găsească ceva împotriva Lui Hristos! Cel mai crud și cel mai incurabil lucru este bigotismul și prejudecata, care există tot atât de ferme în zilele noastre ca și atunci când Hristos era pe pământ. Dar, le las toate în mâna lui Dumnezeu. Mă simt ruptă de mulți dintre frații mei; ei nu mă înțeleg pe mine, misiunea și lucrarea mea, căci dacă ar fi înțeles nu s-ar fi purtat așa cum s-au purtat. Îmi place să-i văd pe cei ce simt că au nevoie de ajutor; biete suflete flămânde, lihnite de foame. Îmi place să-i văd cum se bucură de lumina prețioasă pe care mi-a dat-o Domnul pentru ei. Oh, cât de mult S-a bucurat Isus când s-a găsit loc pentru adevăr în inima femeii din Samaria. „În timpul acesta, ucenicii Îl rugau să mănânce, și ziceau: „Învățătorule, mănâncă!” Dar El le-a zis: „Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți.” Ucenicii au început să-și zică, deci, unii altora: „Nu cumva I-a adus cineva să mănânce?” Isus le-a zis: „Mâncarea Mea este să fac voia

Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” Da, Doamne, mă uit și văd holdele, le văd albe, gata pentru seceriș. Poate cuvintele mele nu vor găsi loc în inimile celor care le-au auzit de atâtea ori, dar sunt câmpuri albe, gata pentru seceriș. Sunt cazuri ca cel al femeii din Samaria. Cei de la care în aparență se așteaptă cel mai puțin, vor deveni vestitori ai adevărului, în timp ce aceia care au avut mare lumină vor fi lăsați la o parte. Cei înțelepți și prudenți nu vor vedea lucrările lui Dumnezeu, dar adevărul va fi descoperit pruncilor, și aceștia vor răspunde.

Închei aici scrisoarea.

Ellen G. White

Ms-31-1890

DIFUZAREA CĂRȚII MAREA LUPTĂ

Mai mult ca niciodată am fost făcută să simt că bisericile noastre au nevoie de mesaje de avertizare pe care Dumnezeu le-a dat pentru a le trezi ca să își simtă responsabilitatea. În mijlocul întunericului gros care acoperă pământul, trebuie să pătrundă fiecare rază de lumină care a venit din cer. Avertizările și îndemnurile din Cuvântul lui Dumnezeu, precum și împlinirea profeției în evenimentele care zilnic se petrec în jurul nostru, sunt doar vag înțelese de către mulți dintre cei ce își afirmă credința în adevărul prezent. Satana vrea ca oamenii să doarmă în timp ce el lucrează din plin pentru a semăna semințele minciunii. Fiecare ochi din universul necăzut este îndreptat spre scenele care se descoperă în fața noastră – scenele finale ale marii lupte – sfârșitul luptei îndelungate dintre bine și rău, dintre cer și infern. Cu puterea lui făcătoare de minuni, Satana va înșela o lume stricată. Dar Hristos, Jertfa ispășitoare, va fi un refugiu pentru orice suflet care se încrede în El. În crăpătura Stâncii ne putem ascunde, putem fi la adăpost de toată puterea și măiestria celui rău.

Satana va lua în stăpânire fiecare minte care va fi supusă controlului lui, și el va lucra prin fiecare agenție pe care și-o poate însuși, pentru a-și duce planurile la îndeplinire. Cu cât mai mare va fi nevoia ca lumina să fie răspândită în întunericul lumii, cu atât mai mari și mai variate vor fi eforturile Satanei de a intercepta lumina.

Domnul ne-a descoperit pericolele care există în jurul și în fața noastră. Prin intermediul Spiritului Profetic, El a descoperit înșelăciunile care vor ține lumea captivă, și a vorbit poporului Său astfel: „iată calea; mergeți pe ea.” Volumul IV din seria „Marea Luptă” dă jos masca ce acoperă înșelăciunile lui Satana; ne putem aștepta ca dușmanul oricărei neprihăniri să depună orice efort ce-i stă în putere, ca să țină departe de oameni ceea ce îi demască vrăjitoriile.

Prin Spiritul Său, Domnul a dat tocmai învățătura de care este nevoie în timpul acesta. Mișcarea specială care s-a produs sub influența soliilor din Apocalipsa 14, legătura pe care o are ea cu trecutul și cu viitorul, lucrarea de încheiere a lui Hristos în cer și a poporului Său pe pământ, toate au fost descoperite. Domnul a pus peste mine povara de a scoate la lumină aceste lucruri, pe care le-am prezentat în volumul IV; încă simt povara pentru ca solia să ajungă la oameni. În cartea aceasta sunt avertizări care pun în gardă poporul lui Dumnezeu față de multele erori care vor fi promulgate ca adevăruri. Fiecare familie din poporul nostru ar trebui să o studieze. Adevărurile pe care le prezintă vor trezi conștiința, și pentru mulți se va dovedi ca o protecție în fața amăgirii. Ea va confirma credința lor în lucrarea din trecut a acestor solii. Avertizările, muștrările și instrucțiunile date de către Spiritul lui Dumnezeu sunt necesare tuturor. Este nevoie de o trezire, de o cercetare a inimii, în lumina pe care a dat-o Dumnezeu.

Adevărurile prezentate în volumul IV sunt necesare poporului nostru, și au fost necesare de ani de zile. Domnul mi-a poruncit să nu zăbovesc și să dau drumul acestor avertizări, iar eu nu am fost neascultătoare față de viziunea cerească. Am făcut tot ce am putut face. Alte agenții trebuie să își facă partea, și să pună cartea în circulație.

Dar după Conferința Generală din 1888, Satana a lucrat cu putere specială prin elemente neconsacrate, pentru a slăbi încrederea poporului lui Dumnezeu în vocea care a apelat la ei de atât de mulți ani. Dacă poate face aceasta, atunci prin aplicarea greșită a Scripturii îi va conduce pe mulți să nu mai aibă încredere în lucrarea

ce s-a făcut în trecut sub aceste solii. În felul acesta îi va lăsa descumpăniți, fără nicio fundație solidă pentru credința lor, cu speranța să îi poată duce cu totul sub puterea lui. Fie ca atenția poporului nostru să fie atrasă asupra lucrării speciale a Spiritului lui Dumnezeu care s-a desfășurat odată cu începutul și dezvoltarea celor trei solii, și rezultatul va fi o binecuvântare pentru tot trupul. O reînviere a credinței și interesului față de mărturiile Spiritului lui Dumnezeu va conduce la obținerea unei experiențe sănătoase în ce privește lucrurile lui Dumnezeu.

Unii dintre cei veniți de curând la credință pretind că au lumină specială de la Dumnezeu în legătură cu aceste solii; dar lumina lor cea nouă îi conduce să dea la o parte adevărurile stabilite, care sunt stâlpii credinței noastre. Ei interpretează și aplică greșit Scripturile. Ei plasează într-un loc greșit Apocalipsa 14, și înlătură lucrarea pe care au făcut-o aceste solii. În felul acesta ei resping marile indicatoare pe care le-a fixat Dumnezeu. Întrucât lumina lor cea nouă îi conduce să dărâme structura pe care a zidit-o Domnul, putem să știm că nu El îi călăuzește.

Experiența celor noi veniți la credință, dacă Domnul lucrează asupra minților lor, va fi în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu, cu lucrarea pe care a făcut-o în trecut cu poporul Său, și cu instrucțiunile pe care li le-a dat lor. El nu se va contrazice pe Sine Însuși.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în cadrul profeției, și lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și al celui de-al doilea înger, sunt adevăr și în prezent, și trebuie să meargă în paralel cu cea care le urmează. Îngerul al treilea își vestește avertizarea cu voce tare. Ioan a spus: „După aceea am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” În lumina acestei slave, este combinată lumina celor trei solii.

În volumul IV, Domnul ne-a descoperit criza viitoare, care este aproape peste noi. El ne-a avertizat despre pericolele care pândesc pe calea noastră, pentru ca să ne prindem de tărnia Lui și să obținem victoria asupra fiarei și chipului ei, și în final să stăm pe marea de cristal unde vom cânta cântecul biruinței veșnice. Dar Domnul nu a intenționat să ținem pentru noi aceste avertizări. Lumina pe care a dat-o în volumul IV, este pentru lume.

Nelegiuirea domnește în zilele noastre nu numai în lume, stricând-o ca pe timpul lui Noe, ci chiar în biserică. Crucea Calvarului trebuie să fie înălțată ca o contra influență, Jertfa ispășitoare trebuie să fie ținută în fața oamenilor, pentru ca oamenii să poată vedea păcatul în adevăratul lui caracter îngrozitor, și să se poată prinde de neprihănirea lui Hristos, singura care poate subjuga păcatul, și singura care poate restaura chipul moral al lui Dumnezeu în om.

Mulți din biserică permit lucrurilor de natură pământească să se interpună între suflet și cer. Aceștia nu au o concepție dreaptă despre caracterul lui Dumnezeu. Ei nu percep iubirea Lui inegalabilă; așa că iubirea și credința mor în inimile lor. Multe minți sunt confuze. Acestea nu pot discerne lucrurile spirituale, și nu sunt capabile să deosebească vocea adevăratului Păstor de vocea unui străin. Cât de necesar este ca aceștia să studieze solia pe care a dat-o Dumnezeu, ca să nu fie măturați de amăgirile copleșitoare ale inamicului.

Toată lumea zace în întuneric. Întunericul acoperă pământul, și negură deasă popoarele, iar Domnul îi cheamă pe membrii bisericii să lucreze împreună cu El pentru a trezi lumea, dacă va fi posibil, ca să își vadă primejdia. Noi nu putem face singuri această lucrare. Trebuie să ne luăm din Hristos eficiența. Isus spune: „după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” Aici este secretul puterii, secretul eficienței; căci cu toate că instrumentele omenești sunt implicate în lucrarea de salvare, numai lumina care vine de la crucea înălțată poate să atragă inimile spre cer. Noi trebuie să prezentăm adevărul așa cum este în Isus. Trebuie să avem lumina și puterea unui Mântuitor care trăiește înăuntrul nostru, căci altfel nu îi putem atrage pe alții la El. Noi trebuie să fim insuflați cu Spiritul adevărului, care este Spiritul lui Hristos. Nu există nicio putere în omenesc pentru a atrage omenirea la Hristos. Noi suntem ca fierul care nu atrage decât dacă este magnetizat. Trebuie să fim sfințiți prin adevăr, dacă vrem să avem o influență sfințitoare asupra altora. Isus spune, „Cuvântul Tău este adevărul.” Doar printr-o cunoaștere sfințitoare a Cuvântului lui Dumnezeu, putem fi capabili să biruim puterile întunericului și putem câștiga suflete pentru Stăpânul nostru.

Am simțit că trebuie să îi îndemn pe toți să simtă că este necesar să cerceteze Scripturile în mod personal, ca să poată cunoaște adevărul, și să poată înțelege mai clar mila și iubirea lui Dumnezeu. Totuși, este nevoie de atenție și de rugăciune serioasă atunci când se studiază Biblia, pentru ca nimeni să nu cadă în vreo eroare din cauza interpretării greșite a învățăturilor ei. Există un singur mare adevăr central, care trebuie ținut întotdeauna

în fața ochilor atunci când cercetăm Scripturile: Hristos, și El răstignit. Orice alt adevăr este investit cu influență și cu putere în mod corespunzător cu relația pe care o are cu această temă. Numai în lumina crucii putem înțelege caracterul solemn al Legii lui Dumnezeu. Sufletul paralizat din cauza păcatului poate fi înzestrat cu viață numai prin lucrarea care a fost făcută pe cruce de Autorul mântuirii noastre. Iubirea lui Hristos constrânge omul să se unească cu El în lucrările și în jertfirea Lui. Descoperirea iubirii divine trezește în ei simțul obligației lor pe care au neglijat-o, de a fi purtători de lumină către lume, și îi inspiră cu un spirit misionar. Adevărul acesta le luminează mintea și le sfințește sufletul. Adevărul acesta izgonește necredința și inspiră credință. Acesta este singurul mare adevăr care trebuie să fie ținut în mod continuu în mintea oamenilor. Cu toate acestea, cât de vag este înțeleasă iubirea lui Dumnezeu; și în predicarea cuvântului, ea face doar foarte slabă impresie.

Atunci când Hristos și lucrarea Lui de răscumpărare este văzut ca fiind marele adevăr central al sistemului adevărului, o lumină nouă se revărsă peste toate evenimentele din trecut și din viitor. Acestea sunt văzute într-o nouă relație, și dobândesc o nouă și profundă semnificație. În felul acesta a descoperit Dumnezeu, prin Duhul Lui cel Sfânt, lucrurile acestea poporului Său. Din punctul acesta de vedere, volumul IV din seria Marea Luptă prezintă înțelegerii noastre experiența din trecut a bisericii, și marile evenimente ale viitorului. În cartea aceasta Dumnezeu a așezat în fața noastră în adevărata lor relație, evenimentele care vor avea loc pe pământul nostru.

Dar Satana caută în mod continuu să intercepteze fiecare rază de lumină pe care Dumnezeu o trimite ca să pregătească un popor pentru ceea ce este în fața lor. Celor care ar trebui să transmită lumina lumii, le prezintă planuri care par că sunt pentru promulgarea adevărului, dar care în realitate împiedică lucrarea. Aceste planuri apar atât de plauzibile încât sunt acceptate, și astfel scopul lui este atins. Acesta este motivul pentru care volumului IV nu i s-a dat atenția care ar fi trebuit să i se dea.

S-a adus ca motiv pentru că această carte nu a fost vândută în general de către colportorii noștri, faptul că ea este mai dificil de vândut decât altele. Eu am dovada clară a faptului că dacă este înțeleasă și prezentată în mod corect, ea poate fi vândută tot așa de ușor ca oricare alta dintre cărțile noastre. Dar să zicem că ar fi adevărat faptul că este greu de vândut; este acesta un motiv pentru a fi neglijată? Dacă este o carte de care oamenii au nevoie, dacă Veghetorul Divin a binevoit să dea la o parte vâlul de pe scenele marelui conflict în care fiecare suflet viu va avea de jucat un rol, atunci nu ar trebui depus efort serios pentru a fi difuzată? Nu ar trebui să fie încurajați colportorii să o vândă? Nu ar trebui să fie încurajat poporul nostru să facă tot ce poate pentru a o duce înaintea lumii? Sunt instruiți colportorii așa cum ar trebui să fie, li s-a arătat că ei nu trebuie să vândă o singură carte, excluzându-le pe toate celelalte, doar pentru că aceasta le aduce un profit mai mare? Dacă noi ne conformăm lucrarea după profitul pe care ni-l aduce, unde se manifestă spiritul misionar?

Colportorul nu trebuie să se descurajeze dacă este chemat să dea piept cu greutate în lucrarea lui; să lucreze în credință, și biruința îi va fi dată. „Noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac.” Ori de câte ori va fi prezentată o carte care dă pe față eroarea, Satana stă lângă cel căruia îi este oferită și îi sugerează motive pentru care să nu o accepte. Dar o agenție divină lucrează pentru a influența mințile în favoarea adevărului. Îngeri slujitori își opun puterea lor puterii lui Satana. Și atunci când prin influența Duhului Sfânt adevărul este primit în minte și în inimă, va avea o putere transformatoare asupra caracterului.

Noi nu putem lumina pe oameni decât prin puterea lui Dumnezeu. Colportorii trebuie să își păstreze sufletele în legătură vie cu Dumnezeu. Ei trebuie să lucreze rugându-se ca Dumnezeu să le deschidă calea și să pregătească inimile pentru a primi solia pe care El o trimite. Nu este capacitatea agentului sau a lucrătorului, ci este Spiritul lui Dumnezeu cel care mișcă inima și care dă adevăratul succes.

Mulți dintre frații noștri nu se gândesc decât că alte publicații pot fi tot atât de eficiente în a conduce sufletele să cunoască adevărul, ca volumul IV.

Sunt unii, care ocupă poziții de răspundere, care au doar puțină experiență în ce privește lucrările Spiritului Sfânt. Ei nu apreciază lumina cuprinsă în avertizările, mustările și încurajările care au fost date bisericii în aceste zile de pe urmă, pentru că inimile și mințile lor nu au primit Spiritul divin al harului. Aceste persoane sunt înclinate să ascundă faptul că în cadrul lucrării soliei îngerului al treilea, Domnul a comunicat poporului Său cunoștința voii Lui, prin intermediul Spiritului Profetiei. Ei gândesc că adevărul va fi primit mai ușor dacă faptul acesta nu este făcut atât de proeminent. Dar aceasta este numai rațiune omenească. Tocmai faptul că lumina aceasta care ajunge la oameni nu este prezentată ca avându-și originea în mintea omenească, va face

impresie asupra clasei largi a celor ce cred că darurile Duhului se vor manifesta în biserică din zilele de pe urmă. Atenția multora va fi reținută în felul acesta, care vor fi astfel convinși și convertiți. Mulți, care altfel nu ar fi putut fi atinși, vor fi impresionați în felul acesta.

Cei care nu pun mai mult preț pe soliile pe care li le trimite Dumnezeu, decât pun pe produsele minții omenești, trebuie să intre într-o legătură mai strânsă cu cerul înainte să poată discerne lucrurile care vin de la Dumnezeu. Lucrurile spirituale se înțeleg prin Spiritul.

Eu mărturisesc bisericilor că volumul IV ar trebui să fie tot atât de mult răspândit ca și orice altă carte ce a fost publicată, și ar fi fost răspândit dacă efortul de a-l aduce înaintea oamenilor ar fi fost proporțional cu importanța și solemnitatea subiectului prezentat în el.

Am așteptat îndelung ca alții să simtă importanța de a pune în fața lumii avertizările cuprinse în volumul IV. Am așteptat ca ei să pună problema aceasta înaintea colportorilor. Dar nimeni nu pare să simtă că are vreo îndatorire specială în acest caz. Acum, vă prezint vouă, fraților mei, în Numele Domnului, problema aceasta. Mă gândesc că mulți dintre voi nu știu ce conține cartea, și vă rog să o studiați cu atenție și cu rugăciune. Atunci veți înțelege forța cuvintelor mele; veți înțelege necesitatea de a o face să ajungă în fiecare familie dintre noi, și de a fi dusă lumii.

Rezultatele răspândirii acestei cărți (Marea Luptă) nu trebuie să fie judecate după ce se vede acum. Citind-o, unele suflete vor fi trezite și vor avea curajul să se unească imediat cu cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu. Dar mult mai mulți dintre cei care o citesc nu vor lua poziție până când nu vor vedea împlinindu-se evenimentele scrise mai dinainte. Împlinirea anumitor profeții va inspira credință ca și alții să ia poziție, iar când pământul va fi luminat cu slava Domnului în lucrarea de încheiere, multe suflete vor lua poziție pentru poruncile lui Dumnezeu, ca rezultat al acestei cărți.

Ms-36-1890

PERICOLUL IDEILOR FALSE ÎN CE PRIVEȘTE ÎNDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Putem noi să înțelegem că cel mai costisitor lucru din lume, este păcatul? Păcatul consumă puritatea conștiinței, cu prețul pierderii favorii lui Dumnezeu și al despărțirii sufletului de El, și în cele din urmă cu prețul pierderii cerului. Păcatul de a întrista Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu și de a umbla contrar cu El, a costat pe mai mult decât un om, pierderea sufletului.

Cine poate măsura responsabilitățile influenței fiecărui agent omenesc pe care Răscumpărătorul nostru l-a cumpărat cu prețul jertfii proprii Sale vieți? Ce scenă se va vedea când se va ține judecata și când cărțile vor fi deschise ca să mărturisească pentru salvarea sau pentru pierderea sufletelor! Va fi nevoie de decizia fără greș a Celui care a trăit în natura umană, a iubit omenirea, Și-a dat viața pentru omenire, pentru a se confirma în cele din urmă răsplata pentru cei dreți și loiali, precum și pedeapsa pentru cei neascultători, lipsiți de loialitate, și nedreți. Fiului lui Dumnezeu I s-a încredințat puterea de a măsura complet acțiunile și responsabilitatea fiecărui individ. Pentru cei care au fost părtași păcatelor altor oameni și au acționat împotriva hotărârii lui Dumnezeu, va fi o scenă îngrozitor de solemnă.

Mi-a fost prezentat tot mereu pericolul de a întreține, ca popor, idei false despre îndreptățirea prin credință. Mi-a fost arătat de ani de zile că Satana va lucra în mod special pentru a duce mintea în confuzie în ce privește acest subiect. S-a stăruit foarte mult asupra Legii lui Dumnezeu, și aceasta a fost prezentată adunărilor aproape la fel de lipsită de cunoașterea lui Isus Hristos și de legătura pe care o are El cu Legea, cum a fost jertfa lui Cain. Mi-a fost arătat că mulți au fost împiedicați să creadă din cauza ideilor amestecate, confuze, despre mântuire, din cauză că slujitorii evangheliei au lucrat într-un fel greșit pentru a atinge inimile. Subiectul care de ani de zile se recomandă cu insistență minții mele, este neprihănirea lui Hristos atribuită. M-am mirat că acesta nu a fost subiectul cuvântărilor din bisericile noastre din toată țara, când el mi se impunea atât de insistent, și când eu am făcut din el subiectul oricărei cuvântări și predici pe care le-am rostit în fața oamenilor.

Cercetându-mi scrierile de acum cincisprezece, douăzeci de ani, găsesc că ele prezintă lucrurile în aceeași lumină – că aceia care intră în lucrarea solemnă și sacră a slujirii, ar trebui ca mai întâi să învețe lecții din învățăturile lui Hristos și ale apostolilor, în ce privește principiile vii ale evlaviei practice. Aceștia trebuie să fie educați ca să știe ce înseamnă o credință vie, serioasă.

Sunt trimiși să lucreze mulți tineri care nu înțeleg planul de mântuire și nu știu ce înseamnă o adevărată convertire; de fapt ei au nevoie să fie convertiți. Avem nevoie să fim luminați în acest punct, iar slujitorii evangheliei au nevoie să fie educați să stăruie mai în detaliu asupra subiectelor care explică adevărata convertire. Toți cei ce sunt botezați trebuie să dovedească faptul că au fost convertiți. Nu există subiect asupra căruia trebuie stăruit mai serios, care trebuie repetat mai frecvent, și fixat mai hotărât în mintea tuturor, decât imposibilitatea omului căzut de a merita ceva prin cele mai bune fapte ale sale. Mântuirea este numai prin credința în Isus Hristos.

Când acest subiect este supus cercetării, ne doare inima să vedem cât de triviale sunt remarcile celor care ar trebui să înțeleagă taina evlaviei. Ei vorbesc cu atâta nechibzuință despre ideile corecte ale fraților noștri care cred adevărul și învață adevărul. Ei sunt foarte departe de realitatea lucrurilor care mi-au fost prezentate. Dușmanul încurcă mințile lor în pâcla și în ceața celor pământești care par atât de impregnate în înțelegerea lor încât au devenit o parte a credinței și caracterului lor. Numai o convertire din nou îi poate schimba pe aceștia și îi poate face să renunțe la aceste idei false – căci aceasta mi s-a arătat că este situația lor. Ei se prind de acestea așa cum un om care se înecă se prinde de salvatorul lui, ca acestea să îi țină să nu se scufunde și să nu își piardă credința.

812

Hristos mi-a dat cuvinte pe care să le rostesc: „Trebuie să vă nașteți din nou, căci dacă nu, nu veți intra în împărăția cerului.” De aceea, toți care înțeleg corect aceasta, să dea la o parte spiritul de controversă și să caute pe Domnul cu toată inima lor. Atunci Îl vor găsi pe Hristos și vor putea să dea un caracter distinctiv experienței lor religioase. Aceștia, să țină acest subiect – simplitatea adevăratei evlavii – în mod clar în fața oamenilor, în fiecare cuvântare. Aceasta va pătrunde în inima fiecărui suflet flămând și însetat, care vrea nespus de mult să aibă o asigurare a credinței și speranței, și deplină încredere în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.

Să se prezinte distinct și clar că nu este posibil să realizăm nimic ca să putem sta înaintea lui Dumnezeu, sau să adăugăm ceva în darul lui Dumnezeu pentru noi, prin vreun merit al creaturii. Dacă credința și faptele ar câștiga darul mântuirii pentru cineva, atunci Creatorul ar fi sub obligație față de creatură. Aici apare ocazia ca falsul să fie acceptat drept adevăr. Dacă cineva poate merita mântuirea prin ceva ce ar putea el să facă, atunci este ca și un catolic care vrea să facă penitențe pentru păcatele lui. Atunci, mântuirea ar fi în parte ca ceva datorat, ceva care poate fi câștigat muncind, ca un salariu. Dacă omul nu poate merita mântuirea prin niciuna din faptele lui bune, atunci aceasta trebuie să fie în întregime prin har, pe care omul îl primește socotindu-se păcătos, pentru că el Îl primește și crede în Isus. Este în întregime un dar fără plată. Îndreptățirea prin credință este mai presus de orice controversă. Și orice controversă se sfârșește imediat ce este stabilit în mod clar că meritele omului căzut, prin faptele lui bune, nu îi pot da niciodată viața veșnică.

Lumina care mi-a fost dată de Dumnezeu așază acest subiect important mai presus de orice întrebare, în mintea mea. Îndreptățirea este în întregime prin har, și nu este procurată prin nicio faptă pe care omul căzut ar putea să o facă. Mi-a fost arătat foarte clar că dacă un om bogat are bani și proprietăți, și dă din acestea, daruri Domnului, în mintea lui se nasc idei false care mânjesc darul, prin gândul că el ar merita favoarea lui Dumnezeu, că Domnul ar fi oarecum obligat să privească la el cu o favoare mai specială, din cauza darului pe care l-a făcut.

813

S-a făcut mult prea puțină educație clară în ce privește acest subiect. Domnul a împrumutat omului bunurile Lui, ca să aibă grijă de ele – mijloace pe care le cere să-I fie date înapoi atunci când providența Lui arată aceasta, și când înaintarea cauzei Lui o cere. Domnul a dat intelectul. El a dat sănătatea și capacitatea de a strânge un câștig pământesc. El a creat lucrurile de pe pământ. El Își manifestă puterea divină pentru a dezvolta toate bogățiile Lui. Acestea sunt roadele din gospodăria Lui. El a dat soarele, norii, picurii de ploaie care fac vegetația să înflorească. Ca slujitori ai lui Dumnezeu, voi strângeți din recolta Lui, ca să folosiți cu chibzuială ceea ce cer nevoile voastre, și ca să țineți echilibrul pentru chemarea lui Dumnezeu. Voi puteți spune împreună cu David: „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” 1Cronici 29:14. Așa că nu poate exista

niciun merit în faptul că creatura dă înapoi Domnului ceea ce este al Lui, căci era de fapt proprietatea Lui pe care i-a dat-o să o folosească și pe care El, în providența Lui, ar trebui să o conducă.

Prin rebeliune și apostazie omul a pierdut dreptul la favoarea lui Dumnezeu; nu mai avea niciun drept, pentru că el nu putea să aibă nicio valoare, în afară de cea care a fost investită în Fiul cel Iubit al lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să fie înțeles. Omul și-a pierdut dreptul la privilegiile pe care Dumnezeu în îndurarea Lui i le-a prezentat ca pe un dar gratuit, o comoară care i-a fost dată în păstrare pentru a fi folosită spre înaintarea cauzei Lui și spre slava Lui, spre beneficiul ființelor pe care El le-a creat. În momentul în care lucrarea mâinilor lui Dumnezeu a refuzat ascultarea față de legile împărăției lui Dumnezeu, în acel moment a devenit neloial guvernării lui Dumnezeu și s-a făcut cu totul nevrednic de toate binecuvântările cu care îl favorizase Dumnezeu.

Aceasta a fost poziția omenirii după ce omul a divorțat de Dumnezeu în urma fărâdelegii. Atunci el nu mai 814 avea dreptul la nicio gură de aer, la nicio rază de soare, la niciun pic de hrană. Iar motivul pentru care omul nu a fost anihilat atunci, a fost acela că Dumnezeu l-a iubit atât de mult încât i-a dăruit pe Fiul Său preaiubit, ca să sufere pedeapsa călcării lui de Lege. Hristos S-a oferit să devină garantul și înlocuitorul omului, pentru ca omul, prin harul nespus de mare, să poată avea o a doua șansă – un al doilea timp de probă – având în față experiența lui Adam și a Evei ca o avertizare ca să nu calce Legea lui Dumnezeu așa cum au călcat-o ei. Și în măsura în care omul se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu oferite în darul luminii soarelui și în darul hranei, ar trebui să existe din partea omului o aplecare înaintea lui Dumnezeu în recunoaștere plină de mulțumire față de faptul că toate lucrurile vin de la Dumnezeu. Tot ceea ce este dat înapoi lui Dumnezeu, este numai ceea ce îi aparține și care a fost dat omului.

Omul a călcat Legea lui Dumnezeu, și prin Răscumpărătorul, au fost făcute făgăduințe noi și proaspete, pe o cu totul altă bază. Toate binecuvântările trebuiau să vină printr-un Mijlocitor. Acum fiecare membru al familiei omenesti este dat în întregime în mâinile lui Hristos, și tot ceea ce posedă în viața prezentă – fie că e vorba de bani, case, terenuri, sau despre puterile rațiunii, tărie fizică sau talente intelectuale – sau binecuvântările vieții viitoare, sunt puse în posesia noastră ca bunuri ale lui Dumnezeu care să fie folosite în mod credincios pentru beneficiul omului. Fiecare dar este pecetluit cu crucea, și poartă chipul și semnătura lui Isus Hristos. Toate lucrurile vin de la Dumnezeu. De la cele mai mici beneficii, până la cele mai mari binecuvântări, totul curge printr-un singur canal – o mijlocire supraomenească stropită cu sângele care are o valoare ce nu poate fi măsurată, întrucât este viața lui Dumnezeu în Fiul Său.

Niciun suflet nu poate da lui Dumnezeu nimic care să nu fie deja al Lui. Țineți minte aceasta. „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” 1Cronici 29:14. Acest gând trebuie să fie păstrat în fața oamenilor oriunde ne ducem – și anume că noi nu posedăm nimic, nu putem oferi nimic, ca valoare, ca fapte 815 sau ca credință, pe care să nu îl fi primit mai întâi de la Dumnezeu, și pe care El să nu Își poată pune mâna oricând și să spună: „toate sunt ale Mele – daruri, binecuvântări, talente pe care ți le-am încredințat, nu ca să te îmbogățești, ci ca să le folosești cu înțelepciune, spre beneficiul lumii.”

Creațiunea aparține lui Dumnezeu. Domnul ar fi putut, neglijând omul, să îi oprească imediat respirația. Tot ceea ce este și tot ceea ce are omul, aparține lui Dumnezeu. Lumea întreagă este a lui Dumnezeu. Casele omului, toate însușirile lui personale, oricât de valoroase sau scilpitoare, sunt înzestrări din partea lui Dumnezeu. Totul este darul Lui care trebuie să se întoarcă la El, ajutând astfel ca inima omului să fie cultivată. Cele mai splendide jertfe pot fi aduse pe altarul lui Dumnezeu, și oamenii pot lăuda, slăvi și preamări pe Dătător pentru dărnicia Lui. Pentru ce? „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” Nicio lucrare a omului nu poate să atragă pentru el iubirea iertătoare a lui Dumnezeu, dar dragostea lui Dumnezeu care pătrunde sufletul îl va conduce să facă acele lucruri care au fost cerute întotdeauna de Dumnezeu, și le va face cu plăcere. El face astfel numai ceea ce era dator să facă.

Îngerii lui Dumnezeu în cer, care nu au căzut niciodată, fac continuu voia Lui. În tot ceea ce fac ei în timpul misiunii lor pline de activitate din îndurare față de lume, protejând, călăuzind și ocrotind de veacuri lucrarea mâinilor lui Dumnezeu – atât pentru cei drekți cât și pentru cei nedreți – ei pot să spună cu adevărat, „Totul vine de la Tine, și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.” Oh, dacă ochiul omenesc ar putea să prindă licăriri din slujirea îngerilor! Ce bine ar fi dacă imaginația ar putea să cuprindă și să stăruie asupra slujirii bogate, glorioase a îngerilor lui Dumnezeu, precum și conflictul în care sunt angajați în favoarea oamenilor, pentru a-i proteja, a-i

conduce, a-i câștiga și a-i scoate afară din cursele lui Satana. Cât de cu totul altfel ar fi conduita, sentimentul religios!

Se pot stârni discuții de către muritori, apărând cu înverșunare meritul creaturii, și fiecare om se poate lupta pentru supremație, dar aceștia nu știu că tot timpul, în principiu și în caracter, reprezintă greșit adevărul care este în Isus. Ei sunt în ceața care le întuneacă mintea. Aceștia au nevoie de iubirea divină a lui Dumnezeu care este reprezentată prin aurul curățit prin foc; au nevoie de hainele albe ale caracterului curat al lui Hristos; și au nevoie de alifia cerească pentru ochi, ca să poată discerne cu stupoare completa nevrednicie a meritului creaturii de a câștiga muncind, ca plată, viața veșnică. Poate fi vorba de fervoare în lucrare și de afecțiuni intense, de realizări intelectuale înalte și nobile, de înțelegere profundă, sau de cea mai umilă înjosire a eu-lui, la picioarele Răscumpărătorului nostru; dar în toate acestea nu este nimic mai mult decât harul și talentul care a fost dat de la început de Dumnezeu. Nu trebuie să fie dat nimic mai puțin decât ceea ce prescrie datoria, și nu poate fi dat nimic mai mult decât ceea ce au primit de la început; și totul trebuie să fie pus în focul neprihănirii lui Hristos ca să fie curățat de mirosul pământesc, înainte să poată să se înalțe într-un nor de tămâie mirositoare înaintea marelui Iehova, și înainte să poată fi acceptat ca o mireasmă plăcută. 816

Mă întreb, cum aş putea să prezint aceste lucruri așa cum sunt? Domnul Isus împărtășește toată puterea, tot harul, toată pocăința, toată înclinația, toată iertarea păcatelor, în prezentarea neprihănirii Lui pentru ca omul să le cuprindă printr-o credință vie – care este de asemenea darul lui Dumnezeu. Dacă ați aduna laolaltă tot ce este bun și sfânt, nobil și plăcut în om, și apoi le-ați prezenta îngerilor lui Dumnezeu ca și cum acestea ar contribui la salvarea sufletului omenesc, sau ca pe un merit, propunerea aceasta ar fi respinsă ca un act de înaltă trădare. Stând în prezența Creatorului lor și privind slava inegalabilă care învăluie persoana Lui, ei privesc la Mielul lui Dumnezeu dat de la întemeierea lumii pentru a trăi o viață de umilință, pentru a fi respins de oamenii păcătoși, pentru a fi disprețuit, pentru a fi crucificat. Cine poate măsura infinitul acestei jertfe?

Hristos S-a făcut sărac pentru noi, pentru ca noi, prin sărăcia Lui, să fim îmbogățiți. Orice faptă pe care o poate face vreun om pentru Dumnezeu este mult mai puțin decât nimic. Cererile mele sunt acceptabile doar pentru că sunt făcute în baza neprihănirii lui Hristos. Ideea de a face ceva care să merite harul iertării, este o erezie de la început, până la sfârșit. „Neputând s-aduc nimic, lângă crucea Ta eu pic.” 817

Omul nu poate realiza nicio faptă memorabilă vrednică de laudă, care să îi acorde vreo onoare. Oamenii au obiceiul să îi onoreze pe oameni și să îi slăvească. Mă cutremur când văd sau aud așa ceva, deoarece mi-au fost descoperite nu puține cazuri în care viața din cămin sau interiorul inimilor acestor oameni, este plin de egoism. Ei sunt stricați, murdari, ordinari; nimic din ceea ce vine din toate faptele lor nu îi poate înălța la Dumnezeu, căci tot ceea ce fac ei este o urâciune în ochii Lui. Nu există nicio convertire reală, fără renunțare la păcat, și fără ca să fie înțeles tot mai mult caracterul grav al păcatului. Cu o limpezime a percepției care nu a fost niciodată atinsă de ochiul muritor, îngerii lui Dumnezeu văd că ființele împiedicate de influențe stricacioase, cu suflete și mâini necurate, își decid destinul pentru eternitate; și totuși, mulți înțeleg prea puțin ce înseamnă păcatul și care este remediul.

Auzim atât de multe lucruri predicate despre convertirea sufletului, care nu sunt adevărate. Oamenii sunt educați să creadă că dacă omul se pocăiește, va fi iertat, presupunându-se că pocăința ar fi calea, ușa, spre cer; că există o anumită valoare sigură în pocăință, care cumpără pentru el iertarea. Poate omul să se pocăiască de la el însuși? Nu mai mult decât poate să se ierte singur. Lacrimi, suspine, hotărâri – toate acestea sunt doar exercitarea corectă a facultăților pe care Dumnezeu le-a dat omului, și întoarcerea de la păcat în schimbarea vieții care este a lui Dumnezeu. Unde este meritul omului pentru a-și câștiga mântuirea, sau pentru a aduce înaintea lui Dumnezeu ceva care să fie valoros și excelent? Poate o jertfă din bani, case, terenuri, să vă pună pe lista celor merituosi? Imposibil!

Există pericolul de a privi îndreptățirea prin credință ca și cum ar exista vreun merit în credință. Când primiți neprihănirea lui Hristos ca pe un dar fără plată, sunteți îndreptățiți fără plată prin răscumpărarea lui Hristos. Ce este credința? „Substanța lucrurilor nădăjduite, dovada lucrurilor care nu se văd.” Evrei 11:1 (KJV). Este un consimțământ al înțelegerii dat Cuvintelor lui Dumnezeu, care leagă inima în consacrare de bună voie și în slujire față de Dumnezeu, Cel care a dat înțelegerea, care a mișcat inima, care mai întâi a atras mintea ca să-L vadă pe Hristos pe crucea de pe Calvar. Credința înseamnă a da înapoi lui Dumnezeu puterile intelectuale, a 818

abandona în mâna lui Dumnezeu mintea și voința, și a face din Hristos singura ușă pentru a intra în împărăția cerului.

Când oamenii învață că ei nu pot câștiga neprihănirea prin propriile merite ale faptelor, și când privesc cu încredere deplină și fermă în Isus Hristos ca singura lor nădejde, atunci nu va mai exista atât de mult eu și atât de puțin din Isus. Sufletele și trupurile sunt mântuite și murdărite de păcat, inima este înstrăinată de Dumnezeu, totuși mulți se luptă cu puterile lor mărginite pentru a câștiga mântuirea prin fapte bune. Isus, se gândesc ei, face o parte din mântuire; iar ei trebuie să facă restul. Aceștia au nevoie să vadă prin credință, neprihănirea lui Hristos ca singura lor speranță pentru acum și pentru veșnicie.

Dumnezeu a dat oamenilor facultăți și capacități. Dumnezeu lucrează și cooperează cu darurile pe care le-a împărtășit omului, iar omul, fiind părtaș naturii divine și făcând faptele lui Hristos, poate fi biruitor și poate câștiga viața veșnică. Domnul nu intenționează să facă lucrarea pentru care i-a dat omului putere să o facă. Partea omului trebuie să fie făcută. El trebuie să fie un împreună lucrător cu Dumnezeu, să poarte jugul împreună cu Hristos, să învețe blândețea și smerenia Lui. Dumnezeu este puterea care stăpânește totul. El revarsă darurile; omul le primește și acționează cu puterea harului lui Hristos, care este agentul viu.

„Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu.” 1Cor. 3:9. Inima trebuie să fie lucrată, supusă, arată, grăpată, semănată, ca să aducă o recoltă pentru Dumnezeu, de fapte bune. „Voi sunteți clădirea lui Dumnezeu.” Voi nu vă puteți clădi singuri. Există o putere în afara voastră, care trebuie să clădească biserica, să pună cărămidă peste cărămidă, întotdeauna prin cooperare cu facultățile și puterile care au fost date omului de Dumnezeu. Răscumpărătorul trebuie să își găsească o casă în clădirea Lui. Dumnezeu lucrează, și omul lucrează. Este nevoie să existe o primire continuă a darurilor lui Dumnezeu, pentru ca să poată exista o dăruire de bunăvoie din aceste daruri. Este primire continuă, și apoi restituire. Domnul a făcut posibil ca sufletul să primească hrană de la El, care să fie redată apoi prin împlinirea planurilor Lui. Pentru ca să poată exista o revărsare în afară, trebuie să existe o pătrundere a divinității în om. „Voi locui în ei, și voi umbla în ei.” 2Cor. 6:16. (KJV) 819

Templul sufletului trebuie să fie sacru, sfânt, nemântjit. Trebuie să existe un parteneriat în care toată puterea este a lui Dumnezeu, și toată slava aparține lui Dumnezeu. Responsabilitatea este peste noi. Noi trebuie să primim în gânduri și în sentimente ca să putem apoi da prin exprimare. Legea acțiunii umane și divine îl face pe primitor să fie un împreună lucrător cu Dumnezeu. Îl aduce pe om în situația în care, unit cu divinitatea, să poată face faptele lui Dumnezeu. Omenescul atinge omenescul. Puterea divină și agenția omenească, combinate, vor fi un succes complet, deoarece neprihănirea lui Hristos împlinește totul.

Motivul pentru care atât de mulți nu reușesc să fie lucrători de succes, este acela că ei acționează ca și cum Dumnezeu ar depinde de ei, ca și cum ei trebuie să îi sugereze lui Dumnezeu ce să aleagă să facă cu ei, în loc ca ei să depindă de Dumnezeu. Ei dau la o parte puterea supranaturală, și astfel nu reușesc să facă lucrarea supranaturală. Ei depind tot timpul de puterea omenească, a lor și a fraților lor. Sunt strâmți în ei înșiși, și judecă întotdeauna după înțelegerea lor omenească, mărginită. Ei au nevoie să fie ridicați, pentru că nu au nicio putere de sus. Dumnezeu ne dă corpuri, putere a creierului, timp și ocazii în care să lucrăm. Se cere ca totul să fie pus la treabă. Dacă omenescul este combinat cu divinitatea, puteți împlini o lucrare care va dăinui cât veșnicia. Dacă oamenii se gândesc că Domnul a făcut o greșală în cazul lor, și arată spre faptele lor, vor fi dezamăgiți. 820

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.” Efeseni 2:8. Aici este un adevăr care va desfășura subiectul în fața minții voastre, dacă nu o închideți față de razele de lumină. Viața veșnică este un dar infinit. De aceea, ea este dincolo de posibilitatea de a fi câștigată muncind pentru ea, pentru că este infinită. În mod necesar ea trebuie să fie un dar. Ca dar, trebuie să fie primită prin credință, și recunoștință și laudă să-i fie oferite lui Dumnezeu. O credință solidă nu va duce pe nimeni în fanatism, și nu-l va face să fie ca robul leneș. Puterea de vrajă a lui Satana este cea care conduce oamenii să privească la ei înșiși în loc să privească la Isus. Neprihănirea lui Hristos trebuie să meargă înaintea noastră, dacă slava Domnului va fi răsplata noastră. Dacă facem voia lui Dumnezeu, putem primi mari binecuvântări ca un dar fără plată de la Dumnezeu, dar nu pentru că ar fi vreun merit în noi; un astfel de merit nu are nicio valoare. Faceți lucrarea lui Hristos, și veți onora pe Dumnezeu și veți fi mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit și Și-a dat viața pentru noi, pentru ca noi să avem viață și mântuire în Isus Hristos.

Îndreptățirea prin Credință – Felul în care este pervertită de către unii

Apostolul Pavel a spus: „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? ... Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos, și prin Duhul Dumnezeului nostru.” (1Cor. 6:9-11). Absența devoțiunii, a evlaviei și sfințirii exterioare a omului se datorează contestării lui Hristos ca neprihănire a noastră. Iubirea lui Dumnezeu are nevoie să fie cultivată continuu.

Oh, inima mea strigă către viul Dumnezeu, pentru a primi mintea lui Hristos! Nu vreau să mai văd eu-l 821
Vreau să lucrez cu toate puterile pe care sunt capabilă să le exercit, pentru a salva sufletele pentru care Hristos făcut o jertfă infinită a propriei Sale vieți, atât de prețioasă. Eu trebuie să caut zilnic înțelepciune, ca să știu cum să mă port cu sufletele care sunt prinse în capcanele lui Satana. Sunt multe suflete care greșesc, suflete preaiubite, pe care le putem întoarce la Dumnezeu dacă suntem insuflați cu Spiritul lui Hristos. Domnul îi iubește, în ciuda păcatelor și nebuniilor lor. El a dat pe Preaiubitul lui Fiu pentru a-i salva, și pentru că i-a iubit, a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.

Trebuie să mă țin strâns de Isus Hristos, ca să pot avea în mod continuu părtășie cu natura divină, și să am interes personal profund față de cei care au fost odinioară cei mai buni prieteni ai mei, dar care în timpul ispitirii au ridicat călcâiul împotriva mea. Iubirea lui Hristos nu trebuie să se stingă din suflet. Prejudicata împotriva mea nu poate să mă facă să fiu ceea ce ei cred că sunt, și eu nu voi avea resentimente față de ei. Dar când îi văd pe frații mei în credință, bărbați responsabili, lucrând în întuneric, mă doare inima. Ei nu m-au lovit pe mine, ci pe Domnul Isus, Cel care m-a delegat să le transmit solia Lui.

Nu pot decât să plâng când mă gândesc la naturile încăpățănate, suferinde, care nu vor să cedeze în fața dovezii. Ei își iau o aparență de indiferență, dar nu e așa. Cu bucurie și-ar schimba relația față de mine și față de cei pe care i-au rănit adânc prin gânduri, cuvinte și influență, dacă ar putea evita umiliința de a spune: „am greșit; îmi mărturisesc greșelile, vrei să mă ierți?” Cel mândru și încăpățânat fuge tocmai din fața subiectelor cu care trebuie să fie confruntat, dacă vrea ca sufletul să îi fie recuperat și convertit. Oh, oare nu vor sfârâma niciodată vraja lui Satana care este peste ei? Vor hrăni mândria lor până la sfârșit? Cât de mult doresc să îi văd 822
liberi, și nu în amăgirile puternice ale lui Satana.

În timp ce o clasă pervertește învățătura neprihănirii prin credință și neglijează să îndeplinească condițiile trasate în Cuvântul lui Dumnezeu – „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele” – este o greșală tot atât de mare din partea celor care pretind a crede și a asculta poruncile lui Dumnezeu, dar care se pun împotriva razelor prețioase de lumină – noi pentru ei – reflectate de la crucea Calvarului. Cea dintâi clasă nu vede lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu pentru toți împlinatorii Cuvântului Său. Ceilalți tot caută nod în papură la tot felul de nimicuri, și neglijează ceea ce are greutate: îndurarea și iubirea lui Dumnezeu.

Mulți au pierdut foarte mult pentru că nu și-au deschis ochii înțelegerii, ca să vadă lucrurile minunate ale Legii lui Dumnezeu. Pe de o parte, cei religioși în general au despărțit Legea de evanghelie, în timp ce noi, pe de altă parte, am făcut aproape același lucru, din alt punct de vedere. Noi nu am înălțat înaintea oamenilor neprihănirea lui Hristos și deplina semnificație a marelui Său act de răscumpărare. L-am lăsat afară pe Hristos și iubirea Lui inegalabilă, în timp ce am introdus teorii și raționamente, și am predicat cuvântări formate din argumente.

Bărbați neconvertiți au stat la amvoane și au rostit predici. Inimile lor nu au experimentat niciodată dovada dulce a iertării păcatelor lor, obținută printr-o credință vie, încrezătoare. Cum ar putea aceștia să predice iubirea, simpatia, iertarea lui Dumnezeu pentru toate păcatele? Cum ar putea aceștia să spună, „Privește, și vei trăi”? Privind la crucea Calvarului, vei simți dorința de a purta crucea. Răscumpărătorul lumii, atârnat pe crucea de pe Calvar. Priviți pe Mântuitorul lumii, pe Cel în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Poate cineva să privească, și să vadă jertfa Fiului iubit al lui Dumnezeu, și să nu îi fie inima topită și zdrobită, gata de a preda lui Dumnezeu inima și sufletul?

Să fie bine fixat în minte acest lucru: Dacă Îl acceptăm pe Hristos ca Răscumpărător, trebuie să Îl acceptăm 823
ca Stăpânitor peste noi. Noi nu putem avea siguranța și deplina încredere în Hristos ca Mântuitor al nostru, până când nu Îl recunoaștem ca Împărat al nostru, și până când nu suntem ascultători de poruncile Lui. În felul acesta dovedim că suntem supuși ai lui Dumnezeu. Atunci credința noastră va suna veritabil, deoarece este o credință

care lucrează. Ea lucrează prin dragoste. Spuneți din inimă: „Doamne, cred că Tu ai murit pentru a răscumpăra sufletul meu. Dacă Tu ai dat o astfel de valoare sufletului încât să-Ți dai viața pentru mine, atunci răspund. Îți dau Ție viața mea cu toate posibilitățile ei, cu toate slăbiciunile mele, ca Tu să le ții.”

Voința trebuie să fie adusă în completă armonie cu voința lui Dumnezeu. Când se întâmplă aceasta, nu va mai fi împotrivire față de nicio rază care strălucește în inimă și în cămările minții. Sufletul nu va mai fi baricadat cu prejudecată, numind lumina întuneric și întunericul lumină. Luminii din cer i se spune bun venit, pe măsură ce lumina umple toate cămările sufletului. Aceasta este muzică înaintea lui Dumnezeu.

Cât de mult credem noi din inimă? Aproiați-vă de Dumnezeu, și Dumnezeu Se va apropia de voi. Aceasta presupune să stai mult cu Domnul în rugăciune. Când cei care s-au educat în scepticism și au nutrit necredința, ȋșând îndoieli în experiența lor, vor fi aduși sub convingerea Spiritului lui Dumnezeu, vor vedea că este de datoria lor să-și mărturisească necredința. Ei își vor deschide inimile ca să accepte lumina trimisă lor și vor păși prin credință de la păcat la neprihănire, de la îndoială la credință. Ei se vor consacra fără rezerve lui Dumnezeu, ca să urmeze lumina Lui în locul scânteilor din focul aprins de ei. Pe măsură ce își mențin consacrarea, aceștia vor vedea o lumină tot mai mare, și lumina va continua să fie din ce în ce mai strălucitoare până în ziua cea desăvârșită.

Necredința care este hrănită în suflet, are o putere de vrajă.

Sămânța îndoielii pe care au semănat-o, își va produce recolta, dar ei trebuie să continue să sape pentru a scoate afară orice rădăcină de necredință. Când plantele acestea otrăvitoare vor fi smulse, vor înceta să crească pentru că nu vor mai fi hrănite prin cuvinte și acțiune. Sufletul trebuie să aibă plantele prețioase ale credinței și iubirii, plantate în solul inimii și întronate acolo.

Ms-37-1890

LUMINĂ ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

(Prima pagină lipsește)

Cea mai prețioasă lumină a strălucit din Scripturi prezentând adevărul că Legea lui Dumnezeu este un standard al adevărului, într-o astfel de lumină, încât a făcut-o cu adevărat glorioasă. Multe suflete au fost încântate de lumina care a strălucit din Cuvântul lui Dumnezeu. Au fost prezentate anumite puncte care nu au fost în acord cu felul în care frații noștri au interpretat cele două legi, și aceștia au părut să deplângă profund faptul că a fost atinsă această notă discordantă, pentru ei, deoarece a creat sentimente puternice de împotrivire, întrucât ideile nu erau în acord cu ceea ce au crezut ei până atunci despre cele două legi.

S-a manifestat printre unii, în legătură cu cercetarea acestui subiect controversat, un spirit care nu era după rânduiala lui Dumnezeu. Dacă noi am susținut ca adevăr anumite puncte de învățătură care nu suportă o critică și o investigare severă, este de datoria noastră – fără a da pe față spiritul pe care l-au manifestat bisericile, spirit care nu seamănă cu cel al lui Hristos – să venim cu răbdare înaintea Cuvântului lui Dumnezeu cu o minte umilă, care cere și se roagă. În acest caz, avem nevoie să fim schimbați în spirit, să fim convertiți. Adevărul nu va pierde nimic din forța, din frumusețea sau din puterea lui dacă este supus cercetării, dacă este supus la probă fiecare punct pe care noi l-am considerat ca adevăr, cu condiția să păstrăm blândețea lui Hristos în timpul cercetării noastre. Cuvântul lui Dumnezeu va fi descoperit ca un tezaur plin de pietre prețioase. Noi putem scoate din acest tezaur mult mai mult decât am făcut-o, și putem fi făcuți înțelepți pentru mântuire.

Cuvântul lui Dumnezeu este o descoperire de îndurare, pace și voie bună dat omului. Învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu ne pun în față necesitatea purității, a sfințeniei. Există giuvaere de adevăr, îndurare și neprihănire, pentru a sfinți viețile noastre, pentru a-L descoperi pe Dumnezeu în Isus Hristos. Toți cei care Îl iubesc pe Dumnezeu pot să vină în fața Scripturilor cu seriozitate, cu rugăciune, cu căință în suflet, cercetând pentru a găsi adevărul ca și cum ar căuta comori ascunse, postind și rugându-se pentru adevăr, și ei nu vor fi dezamăgiți, ci vor fi făcuți înțelepți pentru mântuire.

Marea greșeală a bisericilor din toate veacurile a fost aceea că au ajuns la un anumit nivel în înțelegerea adevărului biblic, și acolo s-au oprit. Acolo au lăsat ancora. Au încetat să mai meargă „Înainte”, ca și cum ar fi spus, „Avem suficientă lumină. Nu avem nevoie de mai mult.” Și astfel au refuzat lumina.

După ce solia de avertizare a fost rostită, s-a format o confederație ca să nu se primească solia. Ei s-au baricadat, de teamă că dacă ar dovedi că au primit lumina, se va deschide o trapă sub ei care îi va lăsa să cadă în cine știe ce groapă periculoasă. Cele mai bogate comori ale adevărului au fost deschise în fața lor. Fiecare minte avea nevoie de bijuteriile și pietrele prețioase care au fost descoperite, însă ai s-au coalizat imediat gândind că vor fi înșelați, și și-au pus repede pripoanele. În felul acesta au tratat bisericile cu numele, soliile din cer.

Domnul Își iubește poporul, și a vrut să îi conducă înainte, pas cu pas, sub steagul adevărului, solia îngerului al treilea. Mai sunt încă mine prețioase ale adevărului, care trebuie să fie explorate. Fiecare om care învață pe alții adevărul, ar trebui să cerceteze continuu pentru a găsi ce spune Scriptura. Există mine ale adevărului în care trebuie să se lucreze. Cea mai solemnă lucrare trebuie să fie făcută. În aceste zile de pe urmă, avem beneficiul înțelepciunii și experienței din veacurile trecute. Bărbații lui Dumnezeu, sfinți și martiri, și-au mărturisit credința și cunoștința pe care au adunat-o în experiența lor, iar zelul lor fierbinte pentru Dumnezeu este transmis lumii prin cuvintele cele vii. Exemplul lor de credință dovedit într-o experiență vie, prin tăgăduire de sine și o viață de jertfă de sine, ajunge până în timpul nostru. Această nădejde care ne-a fost transmisă, a fost strânsă de martori credincioși, pentru ca lumina puternică ce a strălucit peste ei din cunoașterea lui Dumnezeu, să-i poată lumina și pe cei care trăiesc în aceste zile de pe urmă. Pe măsură ce aceștia vor aprecia lumina, vor ajunge la o lumină mai mare, întrucât cunoștința din Cuvântul lui Dumnezeu s-a extins și a crescut pe pământ. Izvorul oricărei lumini ne invită încă, să venim și să-i absorbim razele. Lumina nu este așezată acolo unde urmașii lui Hristos să nu poată obține beneficiile ei. Ea nu este întreruptă din dreptul lumii pentru ca să nu existe o mai mare lumină, care să strălucească mai clar și mai abundent peste toți cei ce au folosit lumina care le-a fost dată de Dumnezeu.

Poporul lui Dumnezeu din aceste zile de pe urmă nu trebuie să aleagă întunericul în locul luminii. Ei trebuie să caute lumina, să o aștepte. Lumina va continua să strălucească din Cuvântul lui Dumnezeu, fie că oamenii vor să o vadă sau nu, fie că vor să vină la lumină, sau întorc spatele luminii. Mulți care urmează lumina pentru a cunoaște voia Domnului, vor ști că El este pregătit să Se arate ca zorile. Lumina va continua să lumineze în raze tot mai strălucitoare, să descopere tot mai limpede adevărul așa cum este în Isus, pentru ca inimile și caracterele omenești să poată fi îmbunătățite, și pentru ca întunericul moral pe care Satana se străduiește să îl aducă peste poporul lui Dumnezeu, să poată fi risipit.

Ca o consecință a luminii care luminează peste orice suflet care slujește în cele sfinte, sufletul, trupul și spiritul vor fi sfințiți, prin influența ziditoare a Duhului Sfânt. Ei vor crește în putere morală. Dacă vor primi și vor umbla în lumină, vor crește în harul și în cunoștința Mântuitorului nostru Isus Hristos, iar imperfecțiunile lor de caracter le vor fi descoperite exact așa cum sunt – deplorabile în ochii unui Dumnezeu sfânt – și ca răspuns la rugăciunea lui Hristos, ei vor înainta zilnic, vor fi sfințiți prin adevăr. Cu cât ne apropiem de sfârșitul timpului, va fi nevoie de un discernământ mai profund și mai clar, de o cunoaștere mai fermă a Cuvântului lui Dumnezeu, de o experiență vie, și de sfințenie a inimii și a vieții pe care trebuie să o avem pentru a-I sluji Lui.

Multă lumină prețioasă a fost adusă la această întâlnire (Minneapolis, 1888). Legea lui Dumnezeu a fost proslăvită, așezată înaintea oamenilor în cadrul evangheliei lui Isus Hristos, și a lăsat în multe minți impresii care se vor adânci și vor dura cât veșnicia, în timp ce alte minți s-au închis în fața luminii din cauză că nu se potrivea cu ideile și părerile lor anterioare. Am auzit multe mărturii din toate părțile: „am găsit lumină, lumină prețioasă”, „Biblia mea este o Carte nouă”, „Niciodată nu am simțit, ca la această întâlnire, necesitatea de a fi continuu sub stăpânirea Duhului lui Dumnezeu, de a înălța continuu inima către Dumnezeu, de a fi creștini în inimă, creștini în principii, având nu doar o teorie a adevărului, ci descoperirea principiilor adevărului printr-un spirit creștin.”

Ne-a durut inima să vedem spiritul de încredere de sine, atât de nepotrivit și totuși atât de clar dat pe față, atât de evident în unii, din cauză că mințile lor erau pline de prejudecăți. A existat multă vorbărie, multă suspiciune, criticând mărturiile sorei White. S-a răspândit din gură în gură, din partea celor care ar fi trebuit să știe mai bine, părerea că sora White a fost influențată. „Sigur că, dacă acesta este pericolul de care trebuie să ne fie teamă, nu ne mai putem încrede în mărturiile ei.”

Presupun că dacă i-aș fi provocat să-mi spună când, în ce moment și în ce loc, s-a produs această schimbare care ar fi făcut fără efect mărturiile dacă ar fi fost stricate sau contaminate de influența omenească, nu le-ar fi fost așa de ușor să specifice momentul exact. Poate că cineva ar fi spus, „Cu siguranță aceasta s-a întâmplat de câțiva ani, când sora White a fost în contrast evident cu felul în care eu înțeleg Scripturile. Am primit o muștrare tăioasă și eu nu am văzut că mărturia era corectă.” Dar toți cei care cunosc persoana aceea, pot să dea verdictul, „Fiecare cuvânt din scrisoare a fost adevărat.” Cineva a fost muștrat acum câțiva ani, și de atunci înapoi se îndoiește de mărturie întrucât este sigur că cineva mi-a scris și mi-a spus cum stau lucrurile.

829

Când cineva se coboară la a lua această poziție, pentru ei orice cuvânt este pierdut. Acestora nu le mai răspund. Nu îi las să mă tragă în mlaștina lui Satana împreună cu ei. Dacă ei cred așa cum spune Canright despre originea mărturiilor – că mi-ar putea scrie și el o mărturie – atunci cu cât vor lua mai repede poziție de partea balaurului, cu atât va fi mai mic pericolul ca și alții să fie amăgiți prin cuvintele lor mascate. Peste tot există presupuneri rele care nu au nici cea mai slabă temelie în adevăr, totuși, inimile deschise pentru a primi întinericul au parte de întinericul care scrie capitole în experiența lor, înregistrate în curțile din cer. Cele mai uimitoare minciuni pe care Satana le-ar fi putut inventa, au fost primite ca adevăr. Dacă într-adevăr adevărul sfințește sufletul, atunci a fost nevoie de mult mai mult din principiul lui divin în cadrul acestei întâlniri, pentru a înmuia inimile, a modela caracterul, și a descoperi pe Hristos ca locuind în inimi printr-o credință vie.

Când Hristos este întronat în inimă, spiritul și iubirea lui Isus vor fi date pe față în cercetarea fiecărui punct de învățătură. Va fi mult mai multă rugăciune în loc de ironie și glume făcute ostentativ pentru a se aprinde unii pe alții, și a se întări unii pe alții în împotrivirea față de soliile trimise de la Dumnezeu. Mințile lor au fost atât de oarbe încât totul a fost măsurat prin ceea ce considerau ei că este adevăr. M-am străduit să îmi rostesc mărturia în aceste adunări, în temere de Dumnezeu. Uneori am fost silită să vorbesc clar, și le-am arătat pe față pericolele care există în împotrivirea față de Spiritul lui Dumnezeu; iar Domnul mi-a dat libertate în spirit.

Ca popor, ne aflăm cu siguranță în mare pericol, dacă nu ne păzim continuu ca să nu socotim ideile noastre, din cauză că le-am hrănit îndelung, că ar fi doctrine biblice și că ar fi infailibile, și că trebuie să măsurăm pe toți prin regula interpretării noastre în ce privește adevărul biblic. Acesta este pericolul nostru, și acesta ar fi cel mai mare rău care ar putea să vină peste noi ca popor. Pe când eram în Europa, am fost profund mișcată de Spiritul lui Dumnezeu, așa cum nu am mai fost până atunci, ca să înțeleg că în conferințele noastre trebuie să fie adus cu totul alt spirit și element. Dacă cineva ar susține idei care diferă în anumite privințe de ceea ce am susținut noi până atunci – nu în ce privește chestiunile vitale ale adevărului – atunci nu trebuie să se ia o atitudine rigidă, fermă, cum că tot ce știm noi este corect în fiecare detaliu, că totul este adevăr biblic fără pată, că fiecare punct pe care l-am susținut este fără greșală și nu mai poate fi îmbunătățit. Știu că a face așa este periculos, și vine din înțelepciunea aceea care este de jos.

830

Exact aceeași cale a fost urmată de bisericile denominaționale atunci când am îmbrățișat solia primului și a celui de al doilea înger. Pentru că lumina strălucea din Cuvântul lui Dumnezeu peste soliile care erau adevărul prezent pentru timpul nostru, Satana a încercat prin orice mijloc care i-a stat în putere să închidă ușa, pentru a da lumina afară. Am avut de a face cu prejudecăți, cu ridiculizări, cu zâmbete batjocoritoare, cu critică de același caracter cu ceea ce am întâlnit aici, în cadrul acestei conferințe. Opoziția a părut să fie aproape zdrobitoare în influența ei. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi stat liniștiți, sub controlul predicatorilor care socoteau că suntemeretici și că distrugem pacea bisericilor? Cu toate acestea, am mers înainte, și în timp ce mulți s-au aplecat în fața puterii opoziției și au renunțat la credința lor pentru a păstra unitatea cu frații, păstrându-și locul în biserică, mulți nu au putut face aceasta cu conștiința curată. Ei s-au ținut de credința lor. Și care a fost rezultatul? Au fost dați afară din biserică. După trecerea timpului, când întristarea și dezamăgirea ne doborâse la pământ, Domnul a lăsat lumina Lui să strălucească peste noi, dându-ne lumină izbitor de clară, în ce privește solia îngerului al treilea, lumină care ne-a arătat locul nostru în profeție, și ne-a pus picioarele pe o cale sigură.

831

Am văzut în experiența noastră că atunci când Domnul trimite raze de lumină prin ușa deschisă a sanctuarului către poporul Său, Satana stârnește mințile multora. Dar aceasta nu este tot. Există unii care se împotrivesc luminii și îi apasă pe cei care au fost făcuți de Dumnezeu canale ale Sale prin care comunică lumina. Lucrurile spirituale nu sunt judecate spiritual. Străjerii nu au păstrat pacea cu providența lui Dumnezeu care deschide calea, iar solia trimisă cu adevărat de cer, și vestitorii ei, sunt batjocoriți.

Vor pleca de la această întâlnire bărbați care pretind că știu adevărul, oameni care strâng peste sufletele lor veșminte ce nu au fost țesute în războiul de țesut al cerului. Spiritul pe care l-au primit aici, îl vor duce cu ei. Tremur pentru viitorul cauzei noastre. Cei care nu cedează aici, în locul acesta, dovezi pe care a dat-o Dumnezeu, se vor război împotriva fraților lor, pe care îi folosește Dumnezeu. Războiul pe care îl vor face va fi foarte crunt, când li se va ivi ocazia de a duce înaintea lupta în care s-au angajat până acum. Bărbații aceștia vor avea ocazii în care să se convingă că au luptat împotriva Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Unii vor fi convinși; alții își vor păstra cu fermitate spiritul. Aceștia nu vor muri față de eu, și nu vor lăsa pe Isus să intre în inimile lor. Ei vor fi din ce în ce mai amăgiți, până când nu vor mai putea deosebi adevărul și neprihănirea. Ei vor căuta, conduși de un alt spirit, să pună asupra lucrării un tipar pe care Dumnezeu nu îl va aproba; și ei se vor strădui să dea pe față atributele lui Satana, asumându-și controlul asupra minților omenești, și astfel controlul asupra lucrării și cauzei lui Dumnezeu.

Dacă frații noștri ar fi postit, s-ar fi rugat și și-ar fi umilit inimile înaintea lui Dumnezeu la această întâlnire, 832 dacă ar fi stat jos calmi pentru a cerceta împreună Scripturile, Dumnezeu ar fi fost glorificat. Dar spiritul prejudecății care a fost adus în adunare, a închis ușa în fața celei mai bogate binecuvântări a lui Dumnezeu, iar cei care au avut acest spirit nu sunt într-o situație favorabilă ca să poată vedea lumina, până când nu se pocăiesc înaintea lui Dumnezeu și până când nu își dau seama cât de aproape au ajuns de păcatul împotriva Duhului Sfânt și de a primi un alt spirit.

Dar de la întâlnirea aceasta înainte, va exista cu totul altă amprentă asupra lucrării. Frații noștri vor simți nevoia de a cerceta dovezile credinței noastre mult mai critic pentru ei înșiși. Ei nu vor simți că dacă anumite idei sunt acceptate de către cei care poartă responsabilități în această cauză, trebuie să le accepte ca infailibile doar pentru că sunt susținute de bărbați din poziții influente, și că ei nu trebuie să cerceteze Scripturile în mod personal mai mult decât cei care sunt învățați să primească cuvintele preoților și papilor.

Aceasta a fost greșeala multora dintre frații noștri predicatori. Ei nu au studiat Biblia îndeaproape, și multe din cuvântările lor se repetă. Cuvântările vechi, stereotipe, sunt repetate doar cu puține variații, pentru că ei nu vor să deschidă ușa ca să primească lumina, lumina crescândă, ci merg în aceeași direcție, repetând aproape aceleași cuvinte. De ani de zile, rareori o rază de lumină a ajuns peste ei. Ei nu au avut o lumină mai mare, și unii și-au educat spiritul de combatere iar Dumnezeu nu a fost glorificat prin aceasta. Aceștia sunt foarte tranșanți cu oponenții, și s-au educat astfel încât să învingă un oponent oricând este posibil, chiar dacă nu întotdeauna prin mijloace cinstitute. Aceasta nu este după rânduiala lui Dumnezeu.

Oricine studiază în Biblie despre căderea lui Satana și despre prima venire a lui Hristos în lume, și pătrunde 833 spiritul vieții Lui, învățăturile Lui, minunile, moartea, învierea și înălțarea, vor înțelege că au multă nevoie de rugăciune serioasă, umilă, de umilință profundă, de mult mai puțină apreciere față de sine. Inimile lor vor striga după ajutor de la Viul Dumnezeu. Ei vor simți necesitatea de a le fi instruită inteligența, abilitatea, pentru a prezenta adevărul așa cum este în Isus, care trebuie să ajungă la oameni într-un sens mult mai înalt decât au auzit până acum. Ei vor striga în ascuns către Dumnezeu, zi de zi, pentru a primi înțelepciune divină ca să poată face deosebire între bine și rău, între neprihănire și păcat.

Este nevoie de călăuze spirituale ale căror cuvinte să fie un tonic pentru biserică, călăuze care cunosc știința vindecării, aceea de a fi medic pentru oile și mieii bolnavi, care țin mai puține predici, dar leagă rănile oilor și mieilor. Sfințirea sufletului este unica adevărată înălțare a omului. În timp ce adevăratul păstor al oilor își va umili inima înaintea lui Dumnezeu, simțind povara responsabilității mari pe care o are în poziția lui de încredere, cu sentimentul slăbiciunii și a lipsurilor pe care le are, cu temerea de Dumnezeu înaintea ochilor, va striga către Dumnezeu din tot sufletul pentru a primi iluminare divină înainte de a face vreo mișcare în vreo direcție. El nu se va încrede în inteligența lui limitată, sau în înțelepciunea lui de a face planuri și strategii. El se va simți bolnav și întristat la amintirea sărmanei lui performanțe și a experienței ineficiente din trecut.

El are nevoie de un spirit de discernământ neobișnuit, ca să poată face deosebire între sufletele care sunt bolnave spiritual, descurajate și care au nevoie de ajutor, și aceia din biserică ce sunt încrezători în sine, iubitori de sine, care nu simt că înțelepciunea lor proprie este nebunie și că ei trebuie să învingă răul dinăuntru și dinafară mai serios și mai perseverent, căci altfel nu pot să fie mântuiți. Dacă va umbla cu Dumnezeu printr-o experiență individuală, el va vedea cu claritate condiția pe care o prezintă Biblia pentru primirea binecuvântării

de la Dumnezeu. Nu când se fac etalări, ci când omul își face partea și vine la Dumnezeu dezbrăcat de neprihănirea lui proprie, și când este umilit și plin de căință, făgăduința nu îl va ocoli.

Există binecuvântări neprețuite pentru biserici. Pastorii trebuie să înțeleagă aceasta și să prezinte învățătură peste învățătură, simplitatea credinței. Dacă ar vrea să coboare de pe picioaroangele lor și să nu mai țină predici atât de lungi și uscate, dacă ar vrea să slujească turmei ca păstori credincioși, ar vedea multe suflete salvate.

Spunem cu hotărâre, că fiecare slujitor al lui Hristos trebuie să fie legat de Izvorul oricărei lumini și puteri, că nu trebuie să umble în umbra niciunui alt om, pentru că trebuie să fie legat de Hristos și nu trebuie să își lege inima de nicio ființă omenească, și nu trebuie să lase omul să gândească pentru el. El nu își atinge scopul în societate sau în lume dacă acceptă pur și simplu ceea ce a spus tatăl lui, sau ceea ce a făcut tatăl lui sau vreun om mare și bun din generațiile trecute, pierzându-și identitatea în aceștia. Unii dintre cei ce cred că predică evanghelia, predică ideile altor oameni. Într-un anumit fel, aceștia au ajuns la concluzia că nu face parte din chemarea sau datoria lucrătorului să gândească profund și cu rugăciune. El trebuie să accepte ceea ce l-au învățat alții, fără să se remarce prin individualitatea lui. Doctrina aceasta, învățată de către biserica Romei, înseamnă totală dependență de lideri. Conștiința individului nu mai este a lui însuși. Judecata trebuie să fie controlată de ideile altor oameni. Inteligența lui nu se dezvoltă mai mult decât a celor ce sunt conducători.

Satana și-a vârât mâna în toată această treabă, pentru a îngusta lucrarea lui Dumnezeu. Slujitorii lui Isus Hristos trebuie să primească în mod continuu lumină de la Izvorul oricărei lumini. Ei nu trebuie să fie doar primitivi ai gândurilor altor oameni, fără să sape ei înșiși adânc în minele adevărului. Dacă un slujitor al evangheliei nu este el însuși un lucrător, care sapă în căutarea adevărului ca după comori ascunse, pentru a găsi bijuterii de adevăr, atunci pierde privilegiile ce i-au fost date de Dumnezeu. El nu trebuie să pună nicio minte omenească, nicio inteligență omenească, între sufletul lui și Dumnezeu. Nu trebuie să existe nicio autoritate izvorâtă din mințile omenești care să se interpună cât de puțin între el și autoritatea lui Dumnezeu, pentru a conduce, a călăuzi și a dicta. Slujitorii lui Hristos trebuie să adune fiecare rază de lumină, fiecare dram de putere și iluminare din alte minți pe care le-a luminat Dumnezeu, dar aceasta nu este destul. Ei înșiși trebuie să meargă la izvorul original. Dumnezeu a dat oamenilor minți dotate cu rațiune, și nu îi va socoti drept nevinovați dacă se încred în om sau fac din braț de carne tăria lor. El vrea să veniți personal la El, să luați de la El, ca să folosiți capacitățile pe care vi le dă Dumnezeu pentru a înțelege cuvântul vieții. Dacă un om poate vedea lumina, cercetând Scriptura, tot așa de bine orice creștin are dreptul de a citi, de a examina, de a cerceta Scripturile cu interes neclintit, și să adune lumină din ele.

Dacă ei nu fac așa, atunci nu își folosesc capacitățile date lor de Dumnezeu ca să poată crește până la statura de om mare, de bărbați și femei în Isus Hristos. Așa că, orice om să citească, să studieze, să cerceteze Scripturile personal, și să nu primească nimic drept infailibil în afară de Cuvântul pe care îl înțelege personal după multă rugăciune și cercetare făcută cu un spirit umilit, care se lasă învățat. Dumnezeu nu a dat nimănui dreptul să se pună pe sine ca standard în doctrină.

Mulți au crezut că anumite lucruri sunt adevăr, pentru că bărbații despre care au crezut că sunt conduși de Dumnezeu le-au declarat ca adevăr; dar este așa? A fost totul adevăr în ceea ce au susținut ei ca doctrine? Nu. Timpul a dovedit că bărbați care s-au temut de Dumnezeu au făcut greșeli în interpretarea pe care au dat-o Scripturilor. Unele părți nu au fost înțelese, iar generația următoare a trebuit să ajungă la cunoașterea adevărului, în urma unei cercetări sânguincioase; le-a fost prezentată mai multă lumină, dar tot nu au avut toată lumina. Generația următoare a văzut o lumină mai mare, și apoi s-a înaintat de la lumină la mai mare lumină.

Este deplorabil faptul că oamenii s-au legat de oameni, au privit la oameni, au pus oamenii în locul în care trebuia să stea Dumnezeu, au privit cuvintele și faptele lor ca inspirate, interpretarea pe care au dat-o aceștia Scripturii au privit-o ca inspirată, și au ajuns să fie copii ale oamenilor. Astfel s-au pipernicit în experiența lor religioasă. Ei nu merg înainte. Îi lasă pe alți oameni să fie creiere pentru ei, îi lasă pe alții să cerceteze Scripturile pentru ei, și acceptă deciziile lor ca autoritate; cu toate acestea, omul de care depind și în care se încred ei, este înconjurat de aceleași slăbiciuni și neputințe omenești, iar defectele lui ajung chiar să fie privite ca virtuți care pot să fie copiate. Dumnezeu vrea ca slujitorii evangheliei să cerceteze Scripturile. Nu faceți din niciun om viu, canalul. Nu acceptați lucrarea lui ca ireproșabilă. Nu îl lăsați să facă lucrarea pe care Dumnezeu v-a spus vouă să o faceți. Dacă îl lăsați, cum puteți fi într-o poziție sigură? Isus vă poruncește să veniți la El, marele Învățător, și să învățați de la El, ca să găsiți odihnă pentru sufletele voastre. Nu lăsați niciun om să stea

între sufletul vostru și Isus Hristos, gândind că Domnul i-ar spune lui ceea ce refuză să vă spună vouă. Dați lui Dumnezeu o șansă, frați lucrători, ca să opereze în mintea voastră. Stați înaintea Lui ca unii care vreți să învățați de la El. Trebuie să stați personal înaintea Domnului, cercetând sârguincios Cuvântul Lui, ca să vă poată comunica idei. El nu intenționează ca voi să fiți dependenți de mințile omenești. El vrea să priviți la El în credință, ca să facă lucruri mari pentru voi, nu prin alt om, ci cu voi.

„Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc: pentru că cine se îndoiește, seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vânt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul.” (Iacov 1:5-7).

„Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura.” (Matei 7:1-2). Conversația și judecata rostite în dreptul acelor frați care au avut păreri diferite în anumite puncte în ce privește Legea în Galateni, nu au fost după rânduiala lui Dumnezeu, ci după rânduiala naturii umane. Conversația purtată în case la Minneapolis a fost fondată în principiu pe impresiile primite din scrisori venite din California, și pe rapoarte. Aceste impresii au apărut din cauza ignoranței. Dacă judecata ar fi fost suspendată, și multa vorbărie nesfârșită ar fi rămas nerostită, dacă cuvintele ar fi fost adresate lui Dumnezeu și nu oamenilor, ar fi existat o șansă ca vocea Bunului Păstor să fie auzită; dar subiectul pe care s-a insistat a fost Legea în Galateni. Și au început să judece. Unul îl stimula pe altul. Numai puțini au căutat singurătatea pentru a cerceta Biblia cu ochi noi, pentru a privi la Dumnezeu cu rugăciune serioasă, cu inimi umile, ca să învețe de la marele Învățător. În general opinia oamenilor a fost privită ca vocea lui Dumnezeu. Dușmanul a luat mințile în stăpânire, și judecata lor a fost fără valoare; deciziile au fost rele, pentru că nu aveau gândul lui Hristos. În continuu au nedreptățit persoanele despre care vorbeau, ceea ce a avut un efect demoralizator asupra conferinței.

Obiceiul pe care îl au unii dintre cei ce se numesc predicatori ai evangheliei, de a rosti sentințe în dreptul oricărui lucru cu care ei nu sunt de acord, are o influență demoralizatoare asupra experienței lor religioase, și asupra oricui are încredere în ei. Dumnezeu nu dă nimănui lucrarea de a sta pe scaunul de judecată în dreptul aproapelui lor, și de a comunica deciziile lor peste tot și tuturor. Când ei își revarsă cuvintele și influența împotriva bărbaților pe care Dumnezeu îi folosește pentru o lucrare specială, când se străduiesc de moarte împotriva celor în ale căror motive și în a căror stare religioasă nu găsesc nimic de condamnat, atunci fac o lucrare similară cu cea pe care o face Satana. Ei nu știu nimic despre motivele care impulsionează anumite acțiuni, pe care ei le văd și le judecă atât de superficial. Toate faptele, care ar trebui să fie luate în considerare sub influența Spiritului lui Dumnezeu, sunt judecate la repezeală, ca și cum ei înșiși ar fi bărbați a căror judecată este dreaptă și nu poate fi pusă la îndoială.

Am fost silită să dau o mărturie hotărâtă la această întâlnire. Domnul are bărbați ai ocaziei, prin care lucrează. După această întâlnire se vor produce schimbări decisive în bisericile noastre. Există o formă de credință, dar este nevoie mare de credința aceea care lucrează prin dragoste și curăță sufletul.

Ms-55-1890

PERICOLUL DE A NE ÎNCREDE ÎN ÎNTELEPCIUNEA OAMENILOR (LEGAT DE PROBLEMA LEGII DIN GALATENI)

Obiceiurile și practicile Iudeilor erau foarte riguroase. Spusele și dogmele oamenilor limitați erau scoase tot timpul în evidență, ca și cum ar fi fost esențiale pentru mântuirea lor. Ceremoniile și desfășurarea exterioară erau puse tot timpul în locul evlaviei interioare. Domnul instituise rituri și ceremonii ca mijloace prin care realitățile veșnice să poată fi înțelese și prin care să poată impresiona. Dar acestea nu au satisfăcut mințile celor care au mărturisit festivitățile revoltătoare, superstițioase, idolatre ale egiptenilor, în închinarea lor religioasă. Ei se apropiau continuu de idolatrie, prin faptul că așezau poruncile oamenilor acolo unde trebuia să fie numai Dumnezeu și cerințele Lui. Pedepsa Domnului a căzut peste poporul Său din cauza faptului că ei idolatrizau lucruri, sentimente și idei născocite de ei.

În zilele lui Hristos, sub paravanul unei foarte riguroase devoțiuni față de formele și tradițiile ce țineau de un sistem pervertit despre care ei pretindeau că este sistemul mozaic, adevărata însemnătate a ceremoniilor prețioase care au fost instituite de Dumnezeu, a devenit obscură. Importanța spirituală și eternă a adevărului despre lucrarea și misiunea lui Hristos în lumea noastră, prefigurate în jertfe, au fost amestecate și împletite cu teorii false ale oamenilor. Aceste teorii false au fost marile bariere în calea înțelegerii corecte a învățăturilor, și în calea evlaviei practice. Ei s-au agățat de tip, de umbră, respingând antitipul și realitatea. Puterea de amăgire a lui Satana a lucrat asupra minților neconsacrate ca să le fixeze în supoziții oarbe. Interpretările lor incorecte i-au fixat fără speranță în eroare, din cauza faptului că adevărata lumină care le strălucea în cale a fost socotită drept ceva ce trebuie întâmpinat cu împotrivire, întrucât nu confirma propriile lor idei și interpretări ale Scripturii.

Lecțiile rostite de Hristos le-ar fi putut da pietre prețioase și bijuterii de adevăr care fuseseră pierdute din vedere. El a adunat aceste giuvaeruri mari și glorioase – pe care El le crease și le dăruise patriarhilor, profeților și apostolilor – și le-a repus în cadrul evangheliei, redându-le strălucirea divină. Dar Iudeii erau îndărătnici. Ideile, obiceiurile și practicile lor au devenit idoli pentru ei. Au vrut ei să renunțe la interpretările lor greșite, pe care învățaseră poporul să le privească drept doctrine sacre? Nu, niciodată! Ei au alcătuit o confederație ca să apere vechile tradiții. Interpretările lor omenești sfidau lecțiile și adevărurile curate ale evlaviei practice. 840

Minunile pe care le-a făcut Hristos erau manifestarea puterii divine pentru a mărturisi despre autoritatea lucrării și misiunii lui Hristos. Acestea au făcut parte din planul lui Dumnezeu, pentru a le îndepărta prejudecățile și a le inspira credința. Și-au atins acest scop? Nu. Ei s-au fortificat în spatele unor ziduri impenetrabile, fiind înțeleși să nu cedeze. Apelurile care le-au fost adresate pentru ca ei să creadă, și îndemnul la pocăință, au fost întâmpinate cu „arată-ne o minune.” Când Hristos și apostolii au prezentat argumentele convingătoare ale adevărului, Iudeii nu au vrut să audă; nu au vrut să primească adevărul. Ei au vociferat, cerând semne și minuni. Cererea aceasta nu a avut scopul de a obține vederi mai clare despre adevăr, ci acela de a distra atenția ascultătorilor de la cele mai clare dovezi ale adevărului care erau prezentate. Mântuitorul a făcut multe minuni înaintea lor, dar acestea nu mai erau mijloace care să îi poată convinge de adevăr. Dacă nu au putut îndepărta altfel mințile ascultătorilor, au spus „Omul acesta nu face aceste minuni decât cu Beelzebul, domnul dracilor!”

Același spirit de împotrivire îl găsim chiar printre cei care afirmă a crede adevărul pentru acest timp. Evanghelia lui Hristos, lecțiile Lui, învățăturile Lui, au găsit doar foarte puțin loc în experiența și în cuvântările celor ce își afirmă credința în adevăr. Orice teorie îndrăgită, orice idee umană, este privită ca având cea mai solemnă importanță și la fel de sacră ca un idol căruia trebuie să i se închine. 841

Tocmai aceasta a fost situația cu teoria despre Legea în Galateni. Tot ceea ce devine o pasiune atât de mare încât să uzurpe locul lui Hristos, orice idee atât de preamărită încât nicio lumină sau dovadă să nu se poată înrădăcina în minte, dobândesc dimensiunea unui idol căruia i se jertfește totul. Legea în Galateni nu este o chestiune vitală și nu a fost niciodată. Cei care au susținut că este una din vechile pietre de hotar, pur și simplu nu știu ce vorbesc. Nu a fost niciodată o veche piatră de hotar, și nici nu va fi așa ceva. Mințile care au acționat într-un fel atât de necuviincios și au manifestat roadele care se văd de la Minneapolis încoace, ar trebui să se întrebe dacă un pom bun produce roade atât de evident amare.

Eu spun, prin cuvântul pe care mi l-a dat Dumnezeu: cei care și-au apărat atât de ferm ideile și poziția lor în dreptul Legii în Galateni, au nevoie să își cerceteze inimile cu lampa aprinsă, pentru a vedea ce spirit i-a pus în mișcare. Împreună cu Pavel, vreau să spun „cine v-a vrăjit pe voi, ca să nu ascultați de adevăr?” (Gal.3:1 – KJV). Ce persistență și ce îndărătnicie satanică au fost puse în evidență! Eu nu m-am îngrijorat pentru Legea în Galateni, ci m-am îngrijorat pentru ca frații noștri conducători să nu continue să meargă pe acest tărâm al împotrivirii față de lumină și față de mărturiile evidente ale Spiritului lui Dumnezeu, și să respingă totul pentru a idolatriza presupunerile și teoriile lor îndrăgite.

Din cauza atitudinii pe care au luat-o frații mei și din cauza spiritului dovedit, sunt silită să spun: Dumnezeu să mă scape de ideile voastre despre Legea în Galateni, dacă primirea acestor idei m-ar face să am spiritul, cuvintele și faptele atât de necreștinești, pe care le-au avut mulți dintre cei care ar fi trebuit să știe ceva mai bun. Eu nu văd să vă însoțească acreditarea divină. Sunt avertizată tot mereu care va fi rezultatul acestui război pe care l-ați menținut cu persistență împotriva adevărului. 842

După cum mi-a fost arătat, noi suntem tot timpul expuși la greșeli dacă punem prea mult accentul chiar și pe ideile sănătoase și pe formele corecte. Particularitățile care nu sunt obligatorii, dacă li se permite să devină atât de distincte, slăbesc forța poziției pe care suntem obligați să ne-o menținem în dreptul adevărilor sănatoase, esențiale, care ne disting ca popor deosebit al lui Dumnezeu. Aceasta este faza din lumea religioasă care a produs despărțire în poporul numit al lui Dumnezeu. Credința, iubirea și sfințenia sunt trăsăturile esențiale care dau adevărata putere adevărului pentru timpul de față. Absența evidentă a acestora, faptul că atât de puțini îl cunosc pe Hristos, și că atât de puțin predicăm lecțiile lui Hristos, sunt un martor grăitor împotriva adventiștilor de ziua a șaptea.

Mustarea lui Hristos este peste noi, poporul Său. Evanghelia lui Hristos, iubirea Lui și El răstignit au fost o piatră de poticnire pentru Iudei, și se vede că sunt o piatră de poticnire pentru mulți dintre cei care pretind a crede adevărul prezent. Ei se pun tot timpul împotriva Stâncii de poticnire. „Omul a fost pus în poziția în care ar trebui să stea Dumnezeu”, sunt cuvintele care mi-au fost spuse tot mereu. Hristos a adus o jertfă suficientă, și a devenit unicul Mijlocitor și unicul Preot între Dumnezeu și om. Să se dea din drum orice om, și să își ocupe locul care i se cuvine, acela de a purta jugul lui Hristos.

Hristos nu a pus pe niciun om să fie mijlocitor sau să primească mărturisirea păcatelor. El cheamă pe orice păcătos să comunice cu El, fără ca niciun muritor să se interpună între Dumnezeu și păcătos. Isus va primi pe orice suflet care crede în Numele Lui, și îl va curăța de toată întinarea lui morală, dacă crede în Acela pe care Tatăl L-a trimis în lume.

În legătură cu nume, forme sau idei, falsificarea revelației mi-a stârnit temerile pentru poporul nostru. Cuvintele lui Hristos răsună în urechile noastre: „Pentru că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” (Apocalipsa 3:17). 843

Dumnezeu a trimis acestor mulțumiți de sine, mesaje de avertizare, dar ei nu au vrut să ia seama la ele. A apelat la ei prin Duhul Lui cel Sfânt și prin mărturii, și totuși ei nu au vrut să audă. El le spune: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur, ... haine albe ... și alifie pentru ochi.” (vers.18). Aceste cumpărături vor fi de mare folos. El explică de ce a trimis apeluri serioase, mustări și avertizări. „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3:19-20).

Să ne ferească Dumnezeu ca aceia care au avut mare lumină și cunoștință să lase ca sistemele lor să devină standardul lor și să spună: „dacă cineva introduce ceva contrar cu ideile mele, trebuie să fie ceva fals.” Sustinerile omenești arogante sunt înălțate mai presus de lumina cea mai clară, iar lumina – lumina trimisă din cer – este denunțată ca întuneric. Ei refuză ceea ce ar fi pentru ei puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El.” (Psalmi 25:14)

A stăruii continuu asupra Legii în Galateni, și a nu prezenta evanghelia lui Isus Hristos în mod deslușit, răătăcește sufletele. Predicarea lui Hristos răstignit a fost în mod straniu neglijată de poporul nostru. Mulți dintre cei ce pretind a crede adevărul, nu cunosc în experiența lor ce este credința în Hristos. Partea aceasta neglijată a slujirii, se va vedea că este marele instrument în convertirea sufletelor și în conducerea la un standard înalt de sfințenie, de care orice biserică are nevoie pentru a deveni o biserică vie.

Acum există instabilitate în fiecare biserică. Doar puțini membri emit lumină; doar puțini sunt pietre vii. Cei neconvertiți au nevoie ca Hristos să fie înălțat înaintea lor, exprimându-și iubirea față de oamenii căzuți prin faptul că Și-a dat viața pentru a-i salva din ruina veșnică. Vă spun, cei care mărturisesc credința în adevăr trebuie să fie convertiți, pentru că oamenii sunt morți în greșeli și păcate. (Efes.2:1). 844

Trebuie să existe în slujire o putere dătătoare de viață. Trebuie să fie infuzată viață în misionarii din orice loc, pentru ca ei să poată merge înainte fără să dea trâmbiței vreun sunet nesigur, ci sunetul lor să aibă putere de a trezi, putere trimisă din cer, așa cum se găsește doar în predicarea lui Isus Hristos – în predicarea iubirii Lui, a iertării Lui, a harului Său. Îndreptățirea prin credință trebuie să fie acceptată de orice suflet, nu așa cum o prezintă anumite idei moarte, lipsite de viață, ci așa cum o prezintă adevărul din evanghelie. Hristos este Cel de care avem nevoie. Hristos este Cel de care are nevoie orice păcătos. Hristos să fie prezentat în Duhul și cu putere – umilirea lui Hristos, blândețea Lui, viața Lui umilă în sărăcie, pentru ca fiecare fiu și fiică a lui Adam să poată fi îmbogățit. El a murit ca Jertfă pentru noi. A înviat din morți. S-a înălțat la cer, și acolo mijlocește în favoarea omului pentru ca omul să fie condus să creadă în Cel pe care L-a trimis Tatăl.

S-au rostit atât de multe cuvântări care nu au avut mireasma meritelor lui Hristos și a neprihănirii Lui, așa că evanghelia așa cum a fost prezentată nu convinge și nu convertește sufletele. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Putem stăruia asupra pedepsei datorate fiecărui păcat, asupra grozăviei pedepsei care va cădea peste cel vinovat, dar aceasta nu va înmuia și nu va supune sufletul.

Prezența însă cu cuvinte arzătoare cum pedeapsa omului muritor a căzut peste Cel Nevinovat, peste Fiul divin al lui Dumnezeu, pentru ca omul să poată avea un Avocat puternic, care să pledeze în favoarea păcătosului. Oare s-a făcut aceasta, pentru ca omul să poată continua în păcat și să fie mântuit în păcat? Oh, nu! Păcatul este un lucru hidos, pentru care nu a existat niciun remediu. Hristos a luat asupra Lui pedeapsa pentru ca omul, prin credință în El, să poată avea viață. Inima păcătosului se topește; sufletul este cucerit. 845

S-20-1891

Battle Creek, Mich., 6 Ian., 1891

CĂTRE U. SMITH

Iubite frate Smith,

După vizita ta și după conversația pe care am avut-o, m-am decis să-ți pun în mână scrisoarea aceasta ca să o citești tu însuși, și dacă va fi necesar o voi citi înaintea unor anumiți frați. Am o copie după ea. După ce am fost atât de greu împovărată marți noaptea, în aceeași noapte în care m-am întors din Washington, am simțit că trebuie să schitez pe hârtie sentimentele mele sincere și lucrurile pe care mi le-a descoperit Domnul. Poate că dorești să cunoști aceste lucruri. Când m-ai vizitat ieri, 5 ianuarie și ai propus să se țină o astfel de adunare, m-am bucurat pentru că am crezut că rezultatul ei va fi bun. Dar când ai declarat că nu ai avut sentimente împotriva fraților Waggoner și A. T. Jones, am fost surprinsă. Poate că tu crezi așa, dar cum poți să crezi așa, este o taină pentru mine. Sentimentele nutrite de tine și de fratele Butler au fost de dispreț nu doar față de solie, ci și față de soli. Dar orbirea minții te-a atins din cauză că ai luptat împotriva luminii pe care Domnul o rânduieste să ajungă la poporul Său.

Tu scrii că ai spus că nu vrei să fii în controversă cu sora White. Mai bine, mult mai bine ar fi fost dacă controversa aceasta s-ar fi produs pe față decât așa în ascuns, pentru că totuși controversa s-a produs și nu a mai fost armonie între noi după întâlnirea de la Minneapolis. Ai fost extraordinar de încăpățânat, și încăpățânarea aceasta a fost așa cum este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu: „Căci răzvrătirea este ca păcatul vrăjitoriei, iar încăpățânarea este ca nelegiuirea și închinarea la idoli. Ascultarea este mai bună decât jertfele, și luarea aminte mai bună decât grăsimea berbecilor”. (KJV). Încăpățânarea aceasta, iubitul meu frate, poate fi adusă sub stăpânire numai dacă vei cădea pe Stâncă și vei fi zdrobit. Ea este o cursă teribilă pentru tine. Te face incapabil să îți mărturisești greșelile, și orice greșeală trecută cu vederea fără o mărturisire umilă, te va lăsa pe tine și pe fratele Butler și pe orice suflet care va urma aceeași cale, în orbirea minții și în împietrirea inimii. Spiritul lui Dumnezeu este întristat, iar Satana triumfă. Motivul nu este acela că noi nu avem o dovadă, ci acela că voința ta se ridică împotriva voinței lui Dumnezeu, și Dumnezeu este Cel care este în controversă cu tine. El va muta sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești. 847

Faptul că ai stat atât de mult în calea lucrării lui Dumnezeu nu se datorează motivului că nu ai avut lumină și dovadă, ci faptului că voința ta încăpățânată, ca oțelul, nu a vrut să predea voința ta și calea ta voinței și căii lui Dumnezeu. În prima adunare, pe care am ținut-o în camera pe care o ocupa fratele Jones, ai declarat că nu te-ai opus ca fratele A. T. Jones să vorbească în Tabernacol despre mișcarea religioasă pentru duminică. Mai gândește-te la aceasta, pentru că frații Prescott, Amadon și Sicily au dat o mărturie unită despre acest lucru, ceea ce a solicitat din partea mea aproape cincisprezece minute de vorbire așa de directă și serioasă cum nu am mai vorbit în viața mea. Am răspuns, „dacă fratele Smith adoptă această poziție, Dumnezeu îl va înlătura cu siguranță, căci Dumnezeu nu i-a dat autoritatea de a spune ce să fie spus în Tabernacol și ce să nu fie spus de frații noștri. Dar dacă el își menține poziția, vom face rost de o sală în oraș, și poporul va auzi cuvintele pe care Dumnezeu le-a dat fratelui Jones să le rostească.” 848

Iubite frate Smith, te rog, predă-te în fața lui Dumnezeu de data aceasta. Nu reține nimic, și apoi vei primi binecuvântarea lui Dumnezeu. Apoi pacea va veni peste sufletul tău. Tu ești, și ai fost în opoziție față de lucrarea lui Dumnezeu de doi ani încoace, ai făcut mai mult decât orice om ca să arunci îndoială și necredință în dreptul mărturiilor Spiritului lui Dumnezeu. Acum te rog fierbinte, sfârșimă și aruncă piatra de poticnire. Mi-a fost arătat la Minneapolis că Domnul va intra în familiile lor și îi va vizita cu nenorocirea și cu moartea din cauza lucrurilor care s-au petrecut acolo, dacă vor sta ferm între Dumnezeu și poporul Său. Îți amintești că am spus în Tabernacol în fața fratelui Butler, a ta și a celor prezenți: „am de spus anumite lucruri fratelui Butler, dar nu le puteți purta acum.” Erau acestea: încăpățânarea și necredința lui erau păcat, și Dumnezeu avea să facă ca mâna Lui aducătoare de nenorocire să apese greu peste el, dacă nu avea să se pocăiască și să primească un alt spirit; și dacă totuși va persista în perversitate și încăpățânare, El avea să Se apropie tot mai tare de el cu nenorocirea. Și va face așa cu toți cei cărora le-a dat lumină, iar ei și-au închis ochii și urechile, și s-au înțeles împreună ca să facă fără efect avertizările și soliile de lumină și adevăr pentru poporul Său.

M-am temut foarte mult pentru tine, fratele meu. Încă mă tem. Te rog, de dragul lui Hristos, fă o lucrare profundă, căci știu că neplăcerea Domnului este peste tine, peste fratele Farnsworth, și peste mulți alții pe care aş putea să-i numesc și care, având în față mare lumină și dovezi, și-au menținut ferm propriul spirit și au umblat în lumina scânteilor din focul aprins de ei. Dumnezeu spune: dacă nu se vor pocăi, vor zace în dureri.

Ellen G. White

W-32-1891

Battle Creek, Mich., joi, 8 Ian., 1891

CĂTRE J. S. WASHBURN ȘI SOȚIA

Iubite frate și soră (J. S.) Washburn,

Am primit scrisoarea fratelui Washburn alaltăieri, și de atunci am avut foarte mult de lucru. Am avut o călătorie plăcută de la Washington până aici. Am avut de suferit din cauza căldurii și din cauza unor tulburări ale inimii, dar mult mai puțin decât mă așteptam. Am plecat din vagonul de dormit înainte să ajungem la Toledo, unde am avut de așteptat cam patruzeci de minute. În timpul acela am obținut ceva cald de băut și ceva biscuiți, cu care ne-am înviorat. Am ajuns la Battle Creek pe la ora trei (joi, 30 dec.) unde i-am găsit pe toți bine și bucuroși să ne vadă.

Am aflat că în Sabat (27 dec.) au avut o adunare frumoasă, similară cu cea pe care am avut-o la Brooklyn, Danvers și Washington. Aproape toată adunarea s-a dus în față pentru rugăciune, și printre ei au fost și frații Prescott și Smith. A fost citit articolul din Extra din Review and Herald (23 dec., 1890), și toți au mărturisit că puterea lui Dumnezeu a însoțit citirea articolului. Ei spun că articolul a făcut o impresie profundă. Fratele Olsen a făcut câteva remarci, invitându-i să se gândească de ce puterea lui Dumnezeu însoțea prezentarea înaintea lor a mărturiei către biserică prin acel articol, deși persoana care îl scrisese nu era prezentă. Le-a cerut să se gândească bine la acest lucru. Nu cumva era Spiritul lui Dumnezeu cel care le vorbea cu glasul Lui inconfundabil, apărând astfel mărturiile și lucrarea pe care o așezase asupra sorei White? Profesorul Prescott a făcut o mărturisire legat de Minneapolis, ceea ce a lăsat o impresie adâncă. El a plâns mult. Fratele Smith a spus că mărturia se referea la el; a spus că a simțit că îi este adresată lui, dar s-a oprit acolo și nu a mers mai departe. Ambii însă au luat poziția unora care vor să se pocăiască și să caute pe Domnul.

Au spus că niciodată nu au avut o așa adunare la Battle Creek, și totuși lucrarea trebuie dusă înainte, căci de abia a fost începută. Fratele Olsen a avut anumite întâlniri programate la care trebuia să participe, iar fratele Loughborough a avut o întâlnire căreia trebuia să îi răspundă. Profesor Prescott s-a dus în Oregon pentru a-i ajuta să-și aleagă locul pentru școală. Fratele Webber, un alt lucrător, s-a dus să ajute o altă biserică. Domnul m-a trimis aici, cred din tot sufletul, și apăsarea care îmi amenința inima nu m-a mai supărat deloc după ce am ajuns la Battle Creek.

Marți noaptea (30 dec.) am petrecut-o într-o agonie sufletească, așa încât nu am putut să dorm. Cazul fratelui Smith mă apăsa greu. Eu lucrasem cu el, luptasem cu Dumnezeu pentru el, și nu pot înceta să strig înaintea lui Dumnezeu.

Vineri seara (2 ian.) mi s-a cerut să vorbesc; sala era plină, și am relatat ceva din felul în care a lucrat Spiritul lui Dumnezeu cu mine în adunările la care am participat. Am relatat cât am putut de bine, succesul acestor adunări. După ce am vorbit, am avut o adunare specială foarte interesantă, și multe mărturii excelente au fost rostite, îndeosebi de către aceia care l-au căutat pe Domnul cu seriozitate. A fost o adunare bună.

În Sabat (3 ian.) am vorbit din Matei 11:16-27. Am aplicat în mod hotărât lecția aceasta la cei care au avut mare lumină, ocazii deosebite și privilegii minunate, și totuși creșterea și înaintarea lor spirituală nu a fost pe măsura binecuvântărilor date de Dumnezeu în lumină și cunoștință. Adunarea a fost adânc impresionată, și erau de față mai bine de două mii de persoane. Am avut multă libertate în vorbire. După amiază, adunările au fost împărțite, și am auzit că au avut adunări excelente în fiecare dintre diviziuni. Luni (5 ian.) fratele Smith a venit la mine și am avut o discuție serioasă, cu credință. Am putut să văd că avea un spirit foarte diferit de cel pe care îl avuse cu luni de zile în urmă. Nu era împietrit și nici insensibil. El a simțit cuvintele pe care i le-am spus, prin care i-am prezentat cu credincioșie calea pe care a apucat, și răul pe care l-a făcut prin poziția pe care a luat-o. 852 El a spus că vrea să vină în armonie cu mărturiile Spiritului lui Dumnezeu. Îi scrisesem treisprezece pagini (31 dec., 1890) și acum i le-am trimis – cuvinte foarte clare. Marți (6 ian.) el a cerut din nou să mă vadă și a întrebat dacă vreau să ne întâlnim împreună cu câteva persoane, întrucât are ceva de spus. I-am spus că vreau. Ieri, miercuri (7 ian.), s-a ținut adunarea aceasta în camera mea, la editură, iar fratele Smith a citit scrisoarea pe care i-am trimis-o, a citit-o pe toată și a spus că o acceptă căci este din partea Domnului. A amintit de întâlnirea de la Minneapolis și a mărturisit spiritul pe care l-a avut, prin care a aruncat peste mine poveri foarte grele. Fratele Rupert a mărturisit de asemenea, și am avut o adunare foarte folositoare, excelentă.

Fratele Smith a căzut pe Stâncă și este zdrobit, iar Domnul Isus va lucra de acum cu el. Mi-a strâns mâna când a plecat din încăpere, și a spus: „Dacă Domnul mă va ierta pentru durerea și poverile pe care le-am pus peste tine, îți spun că aceasta va fi ultima. Voi susține mâinile tale. Mărturiile lui Dumnezeu își vor avea locul lor în experiența mea.” Rareori fratele Smith varsă vreo lacrimă, dar acum a plâns, și vocea îi era gâtuită din cauza lacrimilor.

Acum vedeți că am motive să mă bucur, să fiu veselă și să laud pe Domnul. Profesorul Bell a fost prezent. Fratele Smith i-a mărturisit greșeala pe care a făcut-o în încercarea care a venit peste școală în 1882. Oh, cât de mult m-am bucurat să văd, să aud și să știu că lucrurile care au împiedicat Spiritul lui Dumnezeu să vină în adunările noastre, au fost îndepărtate!

Acum, în legătură cu întrebarea pe care mi-ați pus-o despre sora Marks. Nu vă grăbiți să consimțiți la cererea ei de a i se șterge numele. Stăruieți puțin asupra problemei. Nu poate să facă bisericii niciun rău. Deocamdată sunt convinsă mai mult ca oricând că dacă lucrarea aceasta care înaintează la Battle Creek ar fi fost făcută cu un an înainte, sora Marks ar fi fost salvată pentru cauza lui Dumnezeu și, cu o instruire corespunzătoare, ar fi fost un bun lucrător creștin. Aceasta este cauza. Dar poziția în care m-au ținut mulți, a 853 fost de așa natură încât nu am putut face nimic până când nu m-am ridicat cu hotărâre împotriva bisericii din Battle Creek. Dacă cei cu care se adunase ea ar fi avut mințile echilibrate, ar fi putut să o ajute în loc să fie modelați de sora Marks. Eu cred că ea are o experiență reală și ar fi putut face mult bine. Ea a venit de curând la credință și avea nevoie să fie condusă pas cu pas, cu blândețe, cu compasiune, dar pentru că așa a fost moda, de a întoarce spatele oricărui lucru calculat pentru a restaura și trezi biserica, întrucât mărturia mea era privită atunci cu ochi răi, ce puteam face? Orice mișcare aș fi făcut, dacă unii nechibzuiți, neînțelepți ar fi căzut în extreme, aș fi fost învinuită eu, iar lucrarea mea ar fi fost discreditată pentru totdeauna. Faceți tot ce puteți face pentru Mrs. Marks, căci vă spun că sângele ei, mă tem, va rămâne asupra celor care au fost orbiți de inamic și au făcut acele lucruri care au întristat Spiritul Domnului.

Domnul să binecuvânteze în continuare biserica din Washington, este rugăciunea mea. Știu că Domnul m-a binecuvântat când am fost cu voi, și a binecuvântat poporul Său. Salutări pline de iubire tuturor celor din casa voastră, precum și celor cu care ne-am sfătuit în mod plăcut în adunările noastre prețioase. Domnul este viu și domnește, lăudați Numele Lui cel Sfânt.

Semnat) Ellen G. White

Să nu vă închipuiți că ați făcut vreo greșală gravă în problema pe care ați menționat-o. Sunt chiar înclinată să cred că totul a fost rânduit de Domnul, și am avut nevoie de mersul acela pe jos ca să-mi limpezesc mintea. Vă iert cu bucurie pentru tot ce vă gândiți că ați omis. Așa că nu vă mai necăjiți pentru aceasta.

Semnat) Ellen G. White

MS-2-1891

Battle Creek, Mich., 9 Ian., 1891

LUCRAREA MISIONARĂ

Am lucrat două luni și două treimi din luna a treia în mod continuu și, cu toate că am început cu multă slăbiciune, fiind suferindă și slăbită, Domnul a lucrat pentru poporul Lui. Noi am văzut mântuirea lui Dumnezeu. În acest turneu de lucrare, am vorbit de cincizeci și cinci de ori, și unele adunări au fost ocazii de muncă foarte serioasă, desfășurate de la ora două și jumătate până pe la cinci sau șase, dar întotdeauna au fost însoțite de succes. Într-una dintre ocazii am fost foarte nedumerită, dorind să îmi cunosc și să îmi înțeleg datoria. Am avut adunat ceva dureros în ureche, care împreună cu răceala severă, au făcut să-mi fie foarte greu. La Salamanca, N.Y., am fost foarte bolnavă de mai multe ori, și mă gândeam că trebuie să mă întorc acasă. Am mers în camera mea și m-am plecat în fața Domnului și, înainte ca măcar să fi cerut, Domnul a auzit și S-a descoperit pe Sine; camera a părut să fie plină de lumina și de prezența lui Dumnezeu. Am fost ridicată din toate descurajările mele, și am fost făcută liberă și fericită. Nu am putut să dorm, ci am lăudat pe Dumnezeu cu inima și cu glasul. Binecuvântarea a fost tocmai lucrul de care aveam nevoie; curajul, credința și speranța puteau fi din nou exercitate în mod viu, și mi-am continuat calea cu bucurie.

Din nou, la Brooklyn, N.Y., am avut o dorință profundă, serioasă ca Domnul să lucreze cu poporul Său. Oh, cum a fost atrasă inima mea să lupte în rugăciune cu Dumnezeu, pentru ca El să-Și manifeste puterea în ziua de Sabat și să binecuvânteze mult pe poporul Său. El a făcut toate acestea, și încă mai mult decât am cerut. Părea că un val uriaș din slava lui Dumnezeu a trecut peste adunare, și multe, multe suflete au fost umplute de binecuvântare bogată de la Dumnezeu, și ocazia aceasta a fost pentru ei una pe care nu aveau să o uite niciodată. Ei au mărturisit că puterea lui Dumnezeu i-a înfiorat până în măduva oaselor. Unele persoane erau palide ca niște morți, dar înfățișarea lor strălucea de slava lui Dumnezeu. Biserica aceasta este una de curând formată, și avea nevoie de încurajare. Oh, binecuvântează suflete pe Domnul, binecuvântează pe Domnul! Pentru marea îndurare și bunătate a lui Dumnezeu! Un frate aflat într-o poziție proeminentă în misiunea din Chicago era atât de apăsător de descurajare încât ne temeam cu toții că se va despărți de lucrare, dar el a fost prezent la adunare și a fost foarte mult binecuvântat. El a mărturisit că venise la adunare cu inima grea și cuprinsă de un nor negru, dar Domnul Isus i-a ieșit în întâmpinare pe când era plecat în rugăciune. Noi îl chemasem să vină în față, dar el nu a venit; însă Domnul i-a ieșit în față. „Mi se pare că Domnul Isus este chiar aici lângă mine”, a spus. „Cât de frumos, cât de prețios este, am crezut că pot să Îl ating. Știu că Isus a stat lângă mine.” După aceea a izbucnit în a-L descrie pe Hristos, așa cum L-a văzut cu ochiul credinței. El era un om foarte reținut, care vorbea puțin, dar acum limba lui a fost dezlegată, limbajul i-a fost elocvent, exprimând atributele lui Hristos așa cum I se descoperise. El a spus, „mă simt ușor ca o pană, sunt fericit în Dumnezeu, și vreau să mă întorc la Chicago să le spun ce a făcut Domnul pentru mine.” Au mărturisit și alții despre puterea Duhului Sfânt care a venit peste ei.

De atunci sănătatea mea s-a îmbunătățit considerabil. Am vorbit în Washington D.C., de opt ori, începând cu Sabatul și încheind în celălalt Sabat. Duminică am plecat la Baltimore și am vorbit cu ușurință într-o sală mică plină de oameni. Apoi am avut un atac sever la cap și am fost obligată să mă grăbesc spre casă. Imediat ce am ajuns acasă durerea m-a lăsat, și mi-am dat seama că era nevoie de mine aici. Am vorbit aici vineri și în Sabat, cu mare ușurință. Domnul lucrase aici cu un Sabat înainte, și lucrarea avea nevoie aici de mărturia mea. Fratele Smith a căzut pe Stâncă și este zdrobit. Domnul să fie lăudat pentru aceasta! El a făcut recunoașteri umile, și Domnul Se va arăta cu siguranță fratelui Smith. Oh, mă bucur așa de mult pentru că puterea Satanei a fost zdrobită aici la Battle Creek! Vă spun că aici a existat o împotrivire față de mărturia mea. Prin anumiți bărbați cu influență, cum este fratele Smith, s-a lucrat împotriva soliilor pe care mi le-a dat Dumnezeu pentru poporul Său. Domnul lucrează, și mă rog să nu înceteze până când lucrarea nu va fi desăvârșită în neprihănire.

Vă spun că Domnul nu doarme; El cunoaște conflictele poporului Său. El vede mulțimile luptând împotriva puterilor îngerilor răi asociați cu oameni răi. Adevărul pentru timpul de față este investit cu o putere care se va face simțită asupra minților omenești, căci Spiritul îl însoțește și îl face să aibă efect.

Dumnezeu are o lucrare pentru fiecare, și o lucrare pentru toți. Vasele harului Său, mișcate de spiritul adevărului, își vor pune în lucrare influențele omenești sfințite. Crucea lui Hristos trebuie să ocupe locul central, Hristos trebuie să fie înălțat cum nu a mai fost înălțat niciodată, și atenția oamenilor să fie pironită asupra Răscumpărătorului lumii. Noi cunoaștem puțin din slava care însoțește adevărul. Oh, noi avem atât de puțină credință! Isus a venit ca să fie centrul lumii recuperate! Hristos spune: „voi implanta Spiritul Sfânt în orice inimă care Mi se va deschide; voi fi o putere vie, continuă, în orice element cu influență, și voi angaja orice agenție sfântă din univers. Toate influențele rele s-au aliat ca să distrugă și să corupă. Toți cei care cred în Mine, să se strângă sub steagul Meu pentru a li se împotrivi; Eu voi conduce bătălia; Eu voi da eficiență tuturor.”

Noi trebuie să avem spiritul misionar într-o măsură mai mare. În lecțiile pe care le-a dat ucenicilor Săi, Hristos i-a învățat în permanență că ei trebuie să unească agenția umană cu lucrătorul divin. Ei trebuie să fie activi în facerea binelui; ei trebuie să fie lumina lumii, să prindă strălucirea luminoasă de la tronul Său, și să o transmită lumii pe care Satana a înfășurat-o cu umbra lui infernală, ca și cu un giulgiu funerar. Razele de lumină nu trebuie să strălucească doar în cercul familiei, ci și în biserică, în raze puternice și clare; și iarăși, nu doar în biserică, ci în lumea întreagă. Observați cât de mult este cuprins în rugăciunea lui Hristos din capitolul 17 din Ioan, rugăciune în care Hristos Se identifică tot timpul și Se unește cu poporul Său care crede, în timp ce poporul Său este legat cu Sine pentru lucrarea de salvare a unei lumi pierdute. În lucrarea Lui de slujire, El le arată confederația răului înrolată împotriva lor, și le descoperă că ei sunt în război cu domniile, cu stăpânirile, cu puterile răutății din locurile înalte.

Dar îngeri se unesc pentru a forma această armată; ei se află printre rândurile lor. Căpetenia oștirii Domnului înaintează pentru lucrare împreună cu oastea Lui de îngeri cerești. Isus era doar la un pas de desăvârșirea mării jertfe pentru lume. „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.” El a repetat această poruncă tot mereu în diferite forme, pentru ca după moartea și înălțarea Lui la cer, ei să poată înțelege semnificația cuvintelor Sale. După ce a înviat „le-a deschis înțelegerea, ca să poată înțelege Scripturile, și le-a spus: așa este scris, și așa trebuia să sufere Hristosul și să învie a treia zi”, pentru ca îndepărtarea păcatelor să fie predicată în Numele Lui printre toate neamurile, începând din Ierusalim. „Veți primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.” El știa că aveau să fie asaltați de încercări deosebite, și le-a declarat „Toată puterea Mi-a fost dată.” I-a asigurat de faptul că ei vor merge sub scutul Celui Atotputernic. „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” „Duceți-vă”, a fost ultimul cuvânt adresat ucenicilor Săi, și aceasta a fost ultima indicație a voii Lui rostită pe când era pe pământ. Prima Lui acțiune în cer corespunde cu voia Lui care a fost exprimată pe pământ. Duhul Lui cel Sfânt le-a fost trimis într-o măsură îmbelșugată. Înzestrarea cerească a fost acordată. Știm că apostolii și-au început lucrarea în Ierusalim; trei mii au fost convertiți într-o zi. Fie ca Domnul să trezească pe poporul Său la acțiune, este rugăciunea mea. Este nevoie ca fiecare membru al bisericii să se trezească pentru a lucra pentru Isus. Chemările vin din toate părțile „Treci la noi și ajută-ne.” „Și Duhul și Mireasa zic „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!” Aici este descrisă lucrarea noastră, ca să se poată înțelege cum se răspândește adevărul. Isus a deschis izvorul vieții în mijlocul lumii, și fiecare suflet care Îl cunoaște pe Tatăl și pe Fiul, va fi împreună lucrător cu Dumnezeu și va repeta cuvintele cu plinătate și cu putere, „Vino!” Toți trebuie să își înceteze tulburările pe care le au unii cu alții, toți trebuie să își unească influența sfințită, vie, și într-un singur glas să spună „Vino, trimite cuvântul mai departe.” Să intre toți în rânduri, un lanț format din glasuri vii unite într-un efort hotărât de a răsună în jurul globului, și întreaga biserică să se trezească din moarte ca dintr-un somn, și să spună „Vino!”, și să dovedească în caracter invitația pe care o face, „Vino!”

Niciun bărbat sau femeie nu are scuză dacă stă liniștit și nepăsător față de această lucrare mare și solemnă. Noi nu putem copia exemplul lumii niciun pic, în nimic. Nu trebuie să se cheltuiască inutil capitalul încredințat de Dumnezeu. Trebuie să ne oprim de la satisfacerea nevoilor noastre închipuite. Viața este valoroasă, prea plină de responsabilitate solemnă, sacră, pentru a fi folosită în satisfacerea eu-lui. Bărbați și femei, să se consacre lucrării. Ei trebuie să fie loiali lui Isus Hristos și să își descopere iubirea față de oameni prin faptul că

lasă lumina lor să lumineze în raze clare și strălucitoare către lume. Fiecare trebuie să se ridice acum mai sus de orice fel de îngăduire de sine, de egoism, și să dea viețile lor lui Dumnezeu, să rămână în Hristos. Oricine Îl cunoaște pe Hristos în experiența lui, va copia exemplul Lui. Aceștia se vor strădui să se ridice mai sus și tot mai sus, fără să caute prietenia lumii, ci având ambiția înaltă și sfântă de a copia exemplul lui Hristos, în desăvârșirea caracterului creștin, și de a fi împreună lucrători cu Dumnezeu. Ei nu trebuie să laude oamenii, sau să caute lauda care vine de la oameni, căci toată lauda și toată slava aparține lui Dumnezeu.

Ms-3-1891

Battle Creek, Mich., 9 Ian, 1891

FILE DIN JURNAL

O ÎNTÂLNIRE RODNICĂ CU URIAH SMITH

Din nou acasă. Am găsit totul bine acasă. Adunările pe care le-am avut la Washington au fost excelente, și fiecare ocazie părea să fie caracterizată de un interes tot mai mare. Despre fiecare adunare se spunea că a fost cea mai frumoasă. Am vorbit de opt ori în Washington, cu deplină libertate. Am început cu prima vorbire în Sabat, și am terminat în Sabatul următor. În ultimul Sabat am avut ocazia cea mai binecuvântată și cea mai puternică. Ca și la Danvers, aproape toată sala a venit în față pentru rugăciune. Prezența Domnului a fost în adunările care s-au ținut, și biserica a fost întărită mult și a crescut în credință și în curaj.

Duminică am vizitat Baltimore, într-o sală micuță, cu multă libertate. Ne-am întors noaptea, iar eu am fost foarte bolnavă, cu dureri în dreptul inimii. Toți s-au alarmat, și ne-am gândit că ar fi mai bine pentru mine să mă întorc de îndată la Battle Creek. Am ajuns aici marți, 30 decembrie. Noaptea aceea am petrecut-o într-o mare agonie a sufletului pentru fratele Smith. Mi se părea că dacă el nu face mărturisiri acum, nu va mai veni niciodată la lumină. Nu am putut să dorm, nu am putut decât să mă rog din toată inima și din tot sufletul pentru ca Domnul să-l corecteze prin Spiritul Lui cel Sfânt, și să sfarme vraja care îl împiedică de atâta timp să ia o poziție dreaptă.

În dimineața următoare am auzit că Sabatul care trecuse a fost o ocazie minunată în care a fost căutat 862 Domnul. Au fost în jur de două mii în tabernacol, și s-a citit articolul din Review and Herald Extra, iar puterea lui Dumnezeu a însoțit citirea articolului. Ei spun că Battle Creek a fost trezit în întregime cu ocazia aceea. Toți au părut gata să răspundă invitației de a căuta pe Domnul, și au spus: „Căutați pe Domnul acolo unde sunteți; este cel mai bun lucru pe care îl putem face.” Profesorul Prescott a citit cele scrise, și s-a oprit de mai multe ori, foarte afectat, plângând. El a mărturisit că la adunarea de la Minneapolis, și de atunci încolo el nu a avut sentimente cu totul curate. El a cerut tuturor iertare, îndeosebi fraților Waggoner și Jones. Fratele Jones, mi se pare, nu a fost prezent. Apoi a luat brațul fratelui Smith, și ambii au mers în față. Așa a pornit fratele Smith, dar, cu toate că fratele Prescott a deschis calea, el nu a folosit ocazia. Tot ce a spus a fost: „lucrurile acestea se referă la mine; despre mine este vorba.”

Vineri seara am vorbit cu multă putere în fața oamenilor. Spiritul Domnului a lucrat. Eu scrisesem anumite lucruri fratelui Smith, foarte clare lucruri, dar m-am gândit să mai aștept până când să i le dau. În Sabat după amiază am vorbit din Matei 11:16-27. Am făcut o aplicare foarte la obiect a acestor cuvinte, și săgețile din tolba lui Dumnezeu au lovit direct în inimă.

Duminică, fratele Smith a venit la mine, și am avut o discuție îndelungată. Am fost încurajată să văd că nu era pornit pe împotrivire față de mine, și nu am ascuns nimic din felul în care vedeam poziția lui, și din cât de grea îmi făcuse el lucrarea.

El a simțit profund aceste cuvinte. Marți m-a solicitat din nou și mi-a cerut să particip la o adunare care va fi 863 compusă din câteva persoane anume. Adunarea aceasta s-a ținut miercuri. Fratele Smith a citit ceea ce îi scrisesem, și a făcut o mărturisire deschisă profesorului Bell, care era de față, despre felul în care îl tratase. Apoi a început cu problema de la Minneapolis, și a făcut, mărturisiri. El căzuse pe Stâncă și era zdrobit. Nu vă pot descrie bucuria pe care am avut-o.

Fratele Rupert a mărturisit după aceea aproape complet, și pot spune că aceasta a fost cu adevărat o adunare foarte solemnă. Știu că Domnul a fost în mijlocul nostru. Când ne-am despărțit, Fratele Smith mi-a luat mâna și

mi-a spus, „Sora White, vrei să mă ierți pentru tot necazul și suferința pe care ți le-am provocat? Te asigur că aceasta este pentru ultima oară, dacă Domnul mă va ierta. Nu vreau să repet istoria ultimilor trei ani.” Binecuvântează suflete pe Domnul! Binecuvântează Numele Lui cel Sfânt! Întoarcerea mea (de la Washington D.C. la Battle Creek) a fost într-adevăr lucrarea Domnului, și de îndată ce am ajuns acasă, durerea de inimă m-a lăsat și nu a mai revenit de atunci.

Mâine, în Sabat, voi merge în afara orașului cam la paisprezece mile, ca să vorbesc unei grupe de curând formate. Aici se adăugaseră destul de mulți cauzei lui Dumnezeu, și s-a produs o dezordine între membri bisericii, iar vărul lui Canright care locuia în zonă a stârnit poporul ca să îl cheme pe Canright. Acesta a venit, dar nu a făcut niciun rău; doar i-a întărit pe cei care îmbrățișaseră adevărul, ceea ce i-a făcut și mai înverșunați pe cei aflați în opoziție. Chiar fratele lui Canright, care decăzuse de ani de zile, a îmbrățișat adevărul și este acum ferm și decis. Fie ca Domnul să îl binecuvânteze și să îi întărească pe credincioși. 864

Ms-40-1891

Ian., 1891

FILE DIN JURNAL

Battle Creek, Mich., (joi), 1 ianuarie, 1891

Ziua de anul nou începe cu ploaie mărunță. Un alt an a început; 1890 a trecut în eternitate cu povara lui de rapoarte. Îmi reînnoiesc consacrarea față de Dumnezeu. Hristos a spus: „Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” „Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” Cer făgăduințele bogate ale lui Dumnezeu prin iubirea inegalabilă și prin caracterul fără pată al lui Isus Hristos, Apărătorul meu. Am lucrat aproape continuu și totuși văd atât de multe lucruri care trebuie să fie făcute, încât nu pot să am odihnă, căci mi se pare că am făcut atât de puțin față de marea lucrare ce trebuie să fie făcută.

Dar Isus este singurul meu Sprijin. În El mă încred. El mă iubește. În acest moment El stă lângă altarul tămâierii, prezentând în fața Tatălui rugăciunile mele, dorințele nespuse de mari ale inimii mele de a primi harul Lui, înzestrarea Lui divină, ca să pot prin harul pe care mi-l dă, să descopăr altora marea Lui iubire și eficiența Lui completă. Eu îmbrățișez făgăduințele Celui ce și-a dat viața pentru lume, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. „Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi!” (Romani 8:34). Putem invoca aceasta. Acesta este un argument pe care Satana nu-l poate birui. Atunci, în Numele Lui și prin harul Lui, ne vom sfinți – în suflet, în trup și în spirit – pentru ca cuvintele și faptele noastre să fie făcute în Dumnezeu, și ca să putem avea asupra altora o influență care îi va câștiga pentru Isus Hristos.

Mult mai intens decât până acum, sunt convinsă de ura lui Dumnezeu față de păcat în toate formele lui. Pocăința nu poate face ispășire pentru păcatele din trecut, sau să ne curețe măcar de un singur păcat, sau să ne pună pe o temelie mai bună pentru viitor. 866

Battle Creek, vineri, 2 ianuarie, 1891

Inima mea a fost atrasă în cereri serioase înaintea lui Dumnezeu, la altarul familial, pentru ca harul și puterea Lui să ne trezească la vigilență, la zel și efort serios pentru a face lucrarea pe care ne-a pus-o în mâini, simțindu-ne în mod individual marea noastră responsabilitate. Oh, dacă fiecare membru al familiei noastre ar fi cuprins de Spiritul Stăpânului care a umblat peste tot făcând bine! Nu pot să am odihnă în spirit până când membri familiei mele nu fac toată voia lui Dumnezeu. Oh, cât tânjește inima mea după ei zi și noapte!

Battle Creek, Mich., Sabat, 3 ianuarie, 1891

Inima mi-a fost atrasă în cereri stăruitoare înaintea lui Dumnezeu toată noaptea. Oh, dacă Dumnezeu ar lucra în favoarea poporului Său în Battle Creek și ar îngrați calea lor pentru ca ei să nu umble pe ea după judecata lor, punând în pericol cauza lui Dumnezeu, așa cum fac cu siguranță!

M-am sculat la ora patru, și aplecându-mă să îmi iau șosetele pentru dimineață, mi-am lovit fruntea, chiar deasupra ochiului în stâlpul de pat, și m-am tăiat serios la frunte. Sângele a început să curgă imediat în picături

mari. Am strigat-o pe Sara și ea s-a pus pe treabă cât a putut de repede, a aprins focul și, împreună cu Edna Kilborn au oblojit rana cu pansamente cu apă fierbinte, înmuiate în apă fierbinte și aplicate cât de fierbinți le-am putut suporta. Durerea m-a lăsat, sângele a încetat să mai curgă și un plastru scurt a fost aplicat după ce mi s-a aplicat un pansament rece pentru a termina tratamentul.

Cât de multă suferință ar putea fi evitată dacă toți ar avea cunoștință despre aceste remedii simple! Îi mulțumesc Domnului pentru că ne-a dat cunoștință în ce privește aceste lucruri – ca să știm cum să ne tratăm fără să depindem de medici. Avem nevoie să exersăm facilitățile pe care le avem de a înțelege ce să facem într-o situație de urgență, și apoi să împărtășim cunoștința și altora.

Sabat, 3 ianuarie, 1891. Am vorbit în tabernacol în fața unei săli supra pline. Nu mă gândisem să spun lucruri așa de clare și bine țintite cum au fost cele pe care le-am spus, dar Domnul este cel care vorbește prin agentul uman. M-am simțit presată, și nu am putut să opresc solia ce mi-a fost dată. Îl rog pe Dumnezeu pentru ca cuvintele rostite să fie primite în inimi. 867

Tabernacolul a fost plin până la refuz. Oh, cât mă durea sufletul pentru bărbații care, împotrivindu-se luminii pe care o dăduse Dumnezeu, de doi ani îngrădeau calea Spiritului lui Dumnezeu ca să nu pătrundă în inimile lor! Am auzit o voce care le spunea: „Voi tot nu credeți. Dați-vă la o parte, sau strângeți rândurile venind în front și unindu-vă cu lucrarea, din toată inima.”

Trebuie ca povara aceasta să fie peste mine întotdeauna aici în Battle Creek? Trebuie să port întotdeauna greutatea aceasta? Trebuie ca mărturia mea să fie tot timpul de mustrare și reproș? Domnul să Se îndure de mine și să mă ajute, ca să fiu găsită sinceră și credincioasă în îndeplinirea voii Lui, în păzirea căii Domnului, în a face dreptate și judecată!

Aici a fost începută o lucrare bună, dar nu este completă. Există oameni care nu știu și nu înțeleg. Se vor împiedica în anumite pietre de poticnire grozave, și biserica să se târâie încă un an prin întuneric din cauză că ei nu fac o lucrare profundă? Să ne ferească Dumnezeu! Oh, dacă ar exista persoane neprihănite care să stăruie pentru poporul Său, și dacă rugăciunile lor ar birui!

M-aș bucura foarte mult să văd spiritul mărturisirii cuprinzând toată biserica. Mulți încep să vadă o licărire din adevărata lor stare și din adevăratele lor nevoi. Dacă aceștia vor persevera, dacă vor face o lucrare profundă și vor continua să se apropie de Dumnezeu, El Se va apropia de ei și va înălța pentru ei un steag împotriva vrăjmașului. Va exista cu siguranță o revărsare a Spiritului lui Dumnezeu. Biserica nu poate să-și supraliciteze neglijarea păcătoasă a datoriei ei, necredințioșia ei, și neglijarea ei de a primi lumina și de a practica adevărul. Faptul că nu a folosit ocaziile, i-a produs vedere spirituală defectuoasă și i-a slăbit credința și zelul corespunzător care se manifestă printr-un efort serios de a umbla în lumină. Din cauza necredinței lor – din cauza atitudinii și poziției bisericii – păcătoșii din jurul nostru s-au împietrit și au fost fixați teribil în necredință. 868

Pentru că Isus este în Sanctuarul de sus, pentru că avem un Apărător în curțile din cer, cât de serios ar trebui să înainteze aici pe pământ lucrarea corespunzătoare mijlocirii! În timp ce putem vedea, și ar trebui să simțim vinovăția păcatului, noi putem aprecia îndurarea lui Dumnezeu dovedită prin ispășire. Domnul a promis că datorită Jertfei ispășitoare, dacă ne pocăim, El ne va ierta cu siguranță fărădelegile. Acum, cât timp Hristos pledează în favoarea noastră, cât timp Tatăl acceptă meritele Jertfei ispășitoare, haideți să cerem și vom primi. Toți să-și mărturisească păcatele și să le lase să meargă înainte la judecată, ca să fie iertate în Numele lui Hristos, și pentru ca iertarea să fie scrisă în dreptul numelui lor.

„Împărăția cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.” (Matei 11:12). Ce încurajare este aceasta pentru fiecare suflet! Când veniți înaintea Tatălui în Numele lui Isus, înarmați cu făgăduințele lui Dumnezeu, Marele Mijlocitor este văzut prin credință stând lângă altarul tămâierii și ținând în mână cădelnița aurie. Puteți auzi vocea Lui, zicând: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14:16) Câtă speranță va umple biata voastră inimă descurajată! Ce rușine și ce remușcare veți simți din cauza necredinței pe care ați nutrit-o!

Nu vreți să simțiți că dacă Hristos Se roagă pentru voi, vă puteți ruga și voi pentru voi înșivă, cu un zel aprins al perseverenței, și că orice ajutor inferior este doar ceea ce este – mărginit și fără valoare? Dacă Isus este Avocatul vostru, dacă voi credeți, vă mărturișiți păcatele cu sufletul plin de căință și dacă muriți față de eu, nu 869

vă veți simți asigurați că procesul vostru este câștigat? Nu veți simți în sufletul vostru dovada faptului că Isus a putut să facă întrutotul toate acestea pentru voi, și că piciorul crucii este unicul loc sigur pentru voi?

Cum aş putea să prezint în fața voastră realitățile acestea, care sunt adevăruri eterne? Aici voi puteți spune: „Neputând s-aduc nimic, Lângă crucea Ta eu pic.” Dacă rugăciunile voastre – da, rugăciunile voastre, oricât de slabe ar părea – sunt sincere, dacă sunt amestecate cu credință, atunci puteți ști că Isus trăiește ca să facă mijlocire pentru voi. Căutătorul sincer și perseverent va găsi cu siguranță, căci de îndată ce vă apropiați în credință de scaunul harului, Hristos vă privește ca pe clientul Lui. Se ocupă de cazul vostru ca un soț; îl consideră cazul Lui. El stă înaintea Tatălui ca Înlocuitor al vostru, ca Garanție a voastră. Când veți căuta pe Domnul din toată inima voastră, „În seninătate și încredere va fi tăria voastră.” Isaia 30:15.

Dumnezeu a devenit una cu omul când, în sfatul dintre Tatăl și Fiul în cer, S-a hotărât că dacă omul va cădea, Fiul lui Dumnezeu va fi Răscumpărătorul lui și va restaura în el chipul moral al lui Dumnezeu. Cum avea să se facă aceasta? „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.” (Ioan 1:14). „Voi fiți, deci, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.” (Matei 5:48). Unitatea dintre Hristos și Tatăl ne aduce într-o unire strânsă cu Tatăl, prin Fiul lui Dumnezeu.

Battle Creek, duminică, 4 ianuarie, 1891

Am avut vizitatori toată ziua. Am scris câteva scrisori. Am fost foarte fericită astăzi. Sora Davis a solicitat o conversație cu mine și, cu sentimente profunde a mărturisit că ea nu avusese o apreciere corectă a lucrării pe care o făcea. Ea simțea că nu a avut atracție pentru lucrare și nu a simțit caracterul ei sacru, așa cum ar fi trebuit. Acum ea vede totul într-o altă lumină, și a fost determinată să se pocăiască în profunzime, pentru sufletul ei și pentru Hristos, pentru ca lucrarea să nu se strice niciodată în mâinile ei. Ea a fost eliberată în Isus, și este cu adevărat liberă. Ea a fost schimbată mult. Pacea și fericirea se exprimă acum pe fața ei. Cu siguranță ea este acum sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, căci toate trăsăturile ei exprimă strălucirea care iese dintr-o bucurie lăuntrică.

870

Doresc atât de mult ca fiecare persoană care este angajată împreună cu mine în lucrarea importantă pe care o fac, să aibă parte de harul transformator atât de prețios al lui Isus Hristos. Atunci ar exista iluminarea binecuvântată de pe fața lui Isus Hristos care reprezintă locuirea interioară a lui Isus. Oh, cu cât mai mult ne-am putea bucura de Spiritul și puterea lui Dumnezeu, numai dacă am vrea să ne supunem inima, sufletul și puterea în întregime și fără rezerve influenței înviorătoare a Spiritului Sfânt al lui Dumnezeu! Atunci lucrarea ar primi modelarea divină. Puterea lui Dumnezeu s-ar odihni asupra lucrătorului. Mă rog pentru fiecare suflet care este legat împreună cu mine în lucrare.

Battle Creek, luni, 5 ianuarie, 1891

Din nou timpul meu a fost petrecut în conversație cu vizitatori. Dar povara mea este pentru această biserică din Battle Creek. O biserică atât de mare – cel puțin două mii. Mulți au fost adunați Sabatul trecut. Este aproape imposibil să îi separi pentru o adunare de părtășie, pentru că nu sunt locuri confortabile în care să-i aduni pe toți împreună. Nu este loc pentru atât de mulți închinători, și ei ar trebui să fie în alte locuri ca misionari slujind pentru Stăpânul lor, în loc să stea îngrămădiți aici.

Este lucrare misionară de făcut. Cum ne vom înțelege noi ca biserică avantajele noastre spirituale, nu doar de a asculta prezentarea adevărului, ci și de a trăi adevărul? Noi suntem capabili să gândim serios, să ne încingem coapsele minții ca să nu fie dezordonată. Dacă cei care au avut lumină ar fi umblat în lumină, și-ar fi simțit responsabilitatea de a-și cultiva gândurile. Citind cu atenție Cuvântul cel prețios, vom căuta comorile ascunse ale adevărului. Ca agenți omenști, avem în încredințare talente prețioase – capacități nu doar de a citi adevărul cuprins în cuvintele vii ale lui Dumnezeu, ci de a fi îmbogățiți cu comorile cerești pe care le găsim acolo. Căutând adevărul, gândurile noastre pot pătrunde în profunzime, și bogățiile nepuizabile, nepătrunse, ale lui Hristos pot să-și deschidă pentru sufletul nostru comorile lor cele mai bogate. Agentul omenesc își poate folosi fiecare facultate dată lui de Dumnezeu, prin folosirea corectă a timpului său pentru a dobândi mai multă cunoștință despre Dumnezeu și despre Isus Hristos. Fiți siguri că aceste facultăți folosite cum trebuie, nu vor fi lăsate aici în lumea aceasta, ci vor fi luate împreună cu noi pentru a ajunge la un nivel mai înalt, pentru a fi tot mai mult educate de-a lungul întregii veșnicii.

871

Battle Creek, marți, 6 ianuarie, 1891

Am avut o discuție cu fratele Smith, mai favorabilă decât orice altă discuție anterioară. El pare dornic să vină la lumină. El vede că purtarea lui nu a fost dreaptă în anumite lucruri, și eu am știut că el trebuie să vadă aceasta înainte să poată fi în legătură strânsă cu Dumnezeu. După întâlnirea de la Minneapolis, el a luptat împotriva lucrării mele prin poziția pe care a adoptat-o. Lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru biserică nu a fost pe deplin acceptată din cauza poziției lui. Atitudinea lui a spus mai mult decât cuvintele. Dar după ce am discutat cu el în mod liber, după ce i-am arătat cât rău făcea celor ce nu voiau să creadă solia, sau să primească solul și sfatul de la Dumnezeu, el a părut să vadă mai clar poziția pe care o luase. S-a hotărât să croiască cărări drepte pentru picioarele lui, și să înlăture pietrele de poticnire, pentru ca cei șchiopi să nu trebuiască să se întoarcă din drum, ci mai degrabă să fie vindecați de slăbiciunea și ineficiența lor.

Domnul lucrează, și eu nu voi lua lucrarea din mâinile Lui, în mâinile mele. Rugăciunea mea pentru fratele Uriah Smith este ca el să triumfe împreună cu solia îngerului al treilea, și ca trâmbița să dea un sunet clar pentru ca oamenii să se poată pregăti pentru marea zi a lui Dumnezeu. Noi nu avem timp de pierdut. 872

6 Ianuarie, 1891. Fratele Eldridge m-a solicitat, și am avut o discuție destul de lungă, despre multe lucruri importante. Fratele Smith a venit și mi-a făcut cererea de a ne aduna împreună cu câteva persoane anume, cărora voia să le vorbească și pe cât posibil să mărturisească ceea ce a greșit.

Nu sunt capabilă să explic motivul pentru poziția pe care au adoptat-o fratele Eldridge și Frank Belden. Cum se gândesc ei, să lase la o parte Patriarhii și Profeții, și Marea Luptă, și să spună că au hotărât să lucreze doar cu o singură carte pe teren tot timpul, și anume cu Bible Readings. Așa ceva este contrar obiceiului nostru, contrar adevărului și dreptății, și contrar luminii pe care mi-a dat-o Dumnezeu în dreptul lucrării de colportaj. Cu siguranță acesta este un plan al diavolului. Dumnezeu să aibă milă de poporul Său, căci Cuvintele Lui sunt neglijate prin planurile oamenilor care sunt doar copii în experiența pe care o au în adevărul pe care L-a dat Dumnezeu poporului Său. Simt așa o povară de avertizare pe suflet, pentru că lumina care a fost dată – cuvântul Domnului – a spus că nu trebuie să existe nicio întârziere în transmiterea către oameni a avertizărilor speciale conținute în aceste cărți. Dacă aceste cărți ar fi fost puse în circulație așa cum trebuie, mi-a fost arătat că i-ar fi împiedicat pe mulți ca să nu se unească cu petiția adresată Congresului în care se cere o lege pentru respectarea duminicii. Multe suflete oneste, dacă lumina adevărului conținut în cărți ar fi ajuns la ei, nu și-ar fi pus numele pe petiția aceea – lucru pe care l-au făcut crezând că făceau o slujbă pentru Dumnezeu, când de fapt ei înălțau un sabat fals care nu are un „stă scris” ca să-i dea autoritate. Cine va purta responsabilitatea pe care oamenii îndrăznesc să o ia asupra lor, fără să privească deloc la ceea ce aş putea spune pentru a schimba situația? Ce înseamnă toate acestea? Bible Readings nu conține solia care dă avertizările clare și lumina pe care oamenii trebuie să le primească acum. 873

Battle Creek, 7 ianuarie, 1891

Este o zi foarte frumoasă. Nu mă simt bine astăzi. Sunt foarte tulburată în legătură cu multe lucruri.

Fratele Olsen m-a solicitat astăzi, și am avut o discuție lungă și interesantă în legătură cu situația cauzei în biserică, îndeosebi în Michigan, și despre marea nevoie de o lucrare bine direcționată în biserică.

La ora trei, grupa cea mică s-a adunat în camera mea. Fratele Smith a spus câteva cuvinte, apoi a citit scrisoarea pe care i-o scrisesem după agonia minții pe care o suferisem marți noaptea. Apoi, fratele Smith, cu lacrimi, a făcut o mărturisire deplină și liberă despre calea rea pe care o urmărea. Când mi-a luat mâna, s-a angajat să stea alături de mine și să nu mai îmi cauzeze o altă durere sufletească. Au fost momente plăcute pentru Domnul să le privească, și pentru noi toți să le contemplăm. Am sperat că Frank Belden îl va urma pe fratele Smith, dar nu a făcut-o.

Dorim atât de mult să-i vedem pe cei care nu au discernut lumina, că discern adevărul și neprihănirea, și că adună și prețuiesc fiecare rază divină de lumină. Harul lui Dumnezeu este necesar ca să dea fiecărui suflet care cere aceasta de la Dumnezeu, un interes tot mai mare și mai profund pentru cunoașterea Cuvântului Său. Lucrurile spirituale sunt înțelese de cei spirituali, prin cultivarea obiceiului de a fi foarte atenți. Noi trebuie să săpăm în căutarea adevărului ca și cum am căuta comori ascunse. Ceea ce odinioară nu prezenta niciun interes

deosebit, se va deschide în fața minții căutătorului sânguincios, și perlele ascunse ale adevărului vor răsplăti credința lui.

Pine Creek, Michigan, 10 ianuarie, 1891

874

Am mers cu trăsura noastră trasă de credincioasa Jessie, până la Pine Creek, la paisprezece mile, ca să vorbim oamenilor. A fost destul de rece, dar drumurile au fost bune așa că am făcut doar două ore și zece minute până acolo. Lui Willie White i-a fost cam rece. Ne-am oprit la casa fratelui Vermer – care, împreună cu soția lui, a îmbrățișat de curând adevărul – am lăsat acolo învelitorile noastre groase, după care ne-am îndreptat spre clădirea școlii.

Am găsit un foc bun, un tavan jos, și o sală plină de oameni. Două treimi erau necredincioși. Le-am vorbit din capitolul 58 din Isaia. Au fost atenți cu toții.

Am intenționat să stărui mai ales asupra binecuvântărilor bogate care se vor întoarce întotdeauna peste noi în urma eforturilor noastre de a-i binecuvânta pe alții, dar prima parte a capitolului parcă mi-a pierit din minte, și ultima parte mi s-a prezentat cu multă claritate. Am stăruit asupra lucrării pe care o cere Dumnezeu de la noi toți, aceea de a repara spărturile care au fost făcute în Legea lui Dumnezeu, și de a pune temelia multor generații – care este, Sabatul poruncii a patra.

Pine Creek, duminică, 11 ianuarie, 1891

Clădirea școlii a fost plină, iar unii au venit chiar de la o distanță bună. Am vorbit din Ioan, capitolul 15. Am avut multă libertate în vorbire, și toți au ascultat cu mare interes. Apoi a urmat fratele E. J. Waggoner, și a vorbit despre botez. Apoi au fost formate echipe care i-au dus pe cei care urmau să fie botezați, cam la trei mile. E. J. Waggoner a administrat rânduiala sacră sufletelor doritoare, în număr de nouă, care au simțit că aveau datoria să se boteze, după care au fost primiți în biserică. Eu nu am fost la locul botezului, dar cei care au fost spun că au fost momente de binecuvântare. Spiritul Domnului a fost prezent. Cu zece minute înainte de patru eram pe drum înapoi spre Battle Creek. E. J. Waggoner s-a întors cu trăsura noastră.

875

Simțim profund marea nevoie de lucrători – bărbați și femei care înțeleg nevoile oamenilor care nu cunosc adevărul, din orașele, din satele și din marile orașe din jur de Battle Creek. Este lucrare personală de făcut cu înțelepciune și fără a cere ceva în schimb. De ce nu există mai mult zel fierbinte pentru a planta adevărul în comunitățile noastre, în afara lor, și pentru a înălța steagul memorialului lui Dumnezeu în toate marile orașe din America? Avem nevoie de oameni care gândesc, oameni care au experiență religioasă, oameni care știu cum să lucreze. Battle Creek este supraaglomerat datorită celor câteva instituții din acest oraș care solicită mulți oameni ca muncitori. Mulți vin aici pentru avantaje personale, dar nu se duc în orașele din împrejurimi ca lucrători care caută și salvează sufletele pe cale de a pieri. Nu trebuie ca adevărul, adevărul prezent, să fie vestit aproape și departe? Oh, dacă Domnul ar lucra în mijlocul poporului din Battle Creek!

Battle Creek, Mich., luni, 12 ianuarie, 1891

Astăzi am scris mai multe scrisori. Am auzit că în Sabat fratele Smith a făcut mărturisiri destul de depline, iar fratele Rupert, de asemenea a mărturisit. S-au întors cu mărturisirile la întâlnirea de la Minneapolis, și și-au mărturisit greșelile pe care le-au făcut în orbirea lor, și faptul că spiritul și acțiunile lor cu acea ocazie au fost greșite. Domnul a avut adevăr prețios de descoperit poporului Său, adevăr pe care ei nu l-au putut aprecia pentru că au fost plini de necredință și prejudecată, așa că ei au lucrat împotriva Spiritului lui Dumnezeu. În locurile în care erau cazați la Minneapolis, ei au vorbit cu ușurătate despre adevăr și despre cei care apărau adevărul.

Sunt instruită să scriu lucrurile care ies la iveală și să le public, pentru binele multora care au devenit confuzi din cauza multor cuvinte rostite de bărbați care ar fi trebuit să înțeleagă mai bine ce vorbeau. Elementul nereligios care a pătruns prin bărbații care s-au opus lucrării lui Dumnezeu, are caracterul de a critica și de a face pe mulți dintre slujitorii evangheliei să vorbească și să acționeze nebunește. Spiritul manifestat este dovada faptului că ei nu croiesc cărări drepte pentru picioarele lor, iar rezultatul va fi acela că mulți dintre ei nu vor mai vedea niciodată în mod clar calea Domnului. În locurile în care se duc pentru a ține adunări, ei duc cu ei spiritul batjocoritor, naserios, care este o plămădeală rea și contagioasă. Ei nu par să fie prea copleșiți de mărturia adevărului pentru timpul de față, care înseamnă așa de mult pentru noi.

876

Sunt unii dintre cei care se angajează în discuții contradictorii, care presupun despre ei înșiși că ar fi foarte pătrunzători și înțelepți, dar care nu dovedesc că nu cunosc răul, și că sunt înțelepți ca să aleagă ceea ce este bun. Ei sunt o ofensă adusă lui Dumnezeu, pentru că reprezintă greșit adevărul care este în Isus.

Battle Creek, marți, 13 ianuarie, 1891

M-am trezit la patru. Am avut o noapte grea. Inima mea a fost bolnavă. Am suferit multă durere de inimă, și sunt bolnavă astăzi. Totuși, nu îndrăznesc să opresc mărturia mea. Nu pot să scriu.

E. J. Waggoner a venit aseară târziu și am avut o discuție despre adunările care se țin acum pentru lucrători. El se bucură pentru că în aceste adunări domnește cu totul alt spirit față de spiritul care a existat în institutul misionar anul trecut. Îmi mulțumesc Domnului pentru mărturia aceasta. Rugăciunea mea constantă către Dumnezeu este aceea de a se produce o lucrare profundă, serioasă, de reformă, pentru ca ceea ce este principiu corect să poată fi văzut, să fie recunoscut cu sfințenie și păstrat. Am fost instruită că în acest punct trebuie să fie înălțat semnalul de avertizare împotriva pericolului, căci altfel Domnul nu va coopera cu poporul Său.

Trebuie să existe o umilință a spiritului; inima trebuie să fie schimbată. De ce, cu toate că au Biblia și o citească, ei nu înțeleg un „așa stă scris”? Îndrumările date atât de clar în Deuteronom, sunt adevăruri sfinte. Ele trebuie să fie îndeplinite în principiu în toată slujirea noastră religioasă față de Dumnezeu și față de semenii. 877
Întotdeauna există siguranță în a fi creștini amabili, în a ne iubi ca frații, în a nu face nicio nedreptate, și în a arăta întotdeauna imparțialitate, sensibilitate, compasiune și adevărată curtoazie. Aceleași principii care au fost exprimate în Iacov 3, au fost rostite de vocea lui Dumnezeu din stâlpul de nor. Domnul a spus poporului faptele pe care să le facă, și cele pe care să nu le facă. Deuteronom, capitolul 4. Specificațiile cuprinse aici nu își vor pierde niciodată forța, pentru că ele sunt expresia minții Dumnezeului infinit. Fiecare cuvânt trebuie să fie prețuit.

Adevărul acesta trebuie să fie predicat. Mulți îl socotesc ca și cum nu ar avea importanță, dar Dumnezeul infinit nu Se va lăsa batjocorit. El va fi reprezentat de către poporul Său prin principii corecte în toate lucrurile. Toți cei care se depărtează de cuvântul Lui în acțiunile lor, reprezintă în mod greșit caracterul lui Dumnezeu. „Lumina este semănată pentru cel neprihănit, și bucuria pentru cei cu inima curată.” (Psalmi 97:11).

M-am întrebat, de ce principiile acestea care sunt exprimate aici, nu sunt văzute și nu se acționează conform lor, întrucât sunt principiile Legii lui Dumnezeu.

În noaptea trecută, Domnul mi-a prezentat multe lucruri care se petrec în Battle Creek, chiar aici în marea inimă a lucrării, contrare cu principiile precizate clar de către cuvântul lui Dumnezeu rostit din stâlpul de nor. Dumnezeu este insultat, onoarea Lui este ofensată, din cauză că bărbații aflați în poziții de răspundere umblă contrar lui Dumnezeu. El este reprezentat greșit de către poporul Său, care poartă Numele Lui. (Deut. 30:9-20; 32:1-6).

Am întrebat, de ce, poporul Tău care are mare lumină, nu umblă în lumină? Răspunsul a venit: acești oameni nu au lumina și adevărul în inimă și în suflet. Ei primesc adevărul, dar nu sunt convertiți ca să îl trăiască. Ei nu au fost schimbați. Ei au tot trăsăturile lor vechi de caracter, ereditare și cultivate, și cu toate acestea își asumă poziția de sfătuitori, de oameni înțelepți, iar în sfatul pe care îl dau amestecă propriul lor spirit precum și cuvintele și acțiunile lor, pervertind astfel principiul. Ei se unesc laolaltă ca să facă tocmai lucrurile 878
pe care Dumnezeu le-a interzis în mod expres în Cuvântul Său, până când dreptatea, îndurarea și iubirea lui Dumnezeu pentru om se poticnesc „în piața de obște și neprihănirea nu poate să se apropie.”

Ar trebui luate în considerare Isaia 29:9-24 și 30:1-15. Cu durere, sunt constrânsă să spun că acest cuvânt al Domnului se va împlini pentru toți oamenii care pretind că sunt învățători, dar care totuși în viitor vor face în principiu așa cum scrie în aceste capitole, orbindu-și mult ochii ca să nu vadă, și slăbind mult lucrarea Domnului, și dezonorând adevărul de origine divină.

Dumnezeu va avea o rămășiță, popor care va fi curățat, albit și lămurit. „Domnul vă va da pâine în necaz, și apă în strâmtorare. Învățătorii tăi nu se vor mai ascunde, ci ochii tăi vor vedea pe învățătorii tăi. Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: „Iată drumul, mergeți pe el!” când veți voi să vă mai abateți la dreapta sau la stânga.” (Isaia 30:20-21).

Battle Creek, Mich., 14 ianuarie, 1891

Am vorbit în adunarea din cadrul Institutului Misionar, din Ioan 17. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” Versetul 3.

Vrăjmașul este la baza multor diversiuni de la cele cu adevărat importante, pentru ca mințile să ajungă în confuzie în ce privește subiecte mărunte, și să nu dea importanță chestiunilor cu greutate, vitale. Satana poartă să vină și el când se cercetează Scriptura, atunci când se studiază lucruri de profund interes. Cineva are o sugestie – care de fapt este o sugestie de necredință – și aceasta conduce mințile în așa fel încât este imposibil ca punctele esențiale să se fixeze în mințile celor care cercetează subiecte importante. Mințile se întunecă, și unii pierd cu totul lecția prețioasă.

Punctele trebuie să fie expuse în mod distinctiv. După ce lucrătorii și-au folosit creierele pentru a cerceta, 879 pentru a pătrunde cât mai adânc posibil, după ce au căutat înțelepciune de la Dumnezeu, după aceea să aducă punctele în fața învățătorului. Ei au în mâini scrierile inspirate, și trebuie să existe o cercetare a adevărului, deoarece mai sunt multe lucruri care trebuie să fie descoperite și desfășurate, care vor arăta importanța relativă a adevărului în fața oamenilor.

Cei care susțin studii Biblice în fața unei clase, au nevoie să păzească lucrurile acestea, pentru ca nu cumva mințile lor să piardă tocmai punctele esențiale pe care vor să le imprime în mințile ascultătorilor. Când ușa este deschisă larg ca să se permită oricui vrea să pună întrebări îndoielnice, adesea va rezulta o confuzie de idei, pentru că cineva prezintă o chestiune plină de necredință. Printr-o singură persoană care pune astfel de întrebări, întregul cerc de ascultători se pornește pe un subiect mărunț, pe un alt canal, și astfel adevărul cel prețios al Bibliei se pierde. Faceți în așa fel ca toate întrebările să fie prezentate în scris, după ce timpul acordat lecției se termină. Aceasta va da timp învățătorului să vadă dacă este indicat să se răspundă anumitor întrebări în fața clasei – dacă va aduce raze de lumină și viață, sau dacă tinde să adâncească umbra densă pe care Satana se străduiește continuu să o arunce peste mințile omenesci; dacă întrebarea se va fixa în inima unora ca o sămânță de neghină, sau va sluji pentru educarea și iluminarea celor care s-au oferit că vor să învețe. Studiul Bibliei poate să fie condus în așa fel încât să ducă mințile în confuzie în loc să producă gânduri mai profunde și iluminare. Dacă ideile exprimate prin astfel de întrebări vor conduce la un nivel mai jos și mai ordinar, clasa a fost jefuită de principiile solide care privesc bunăstarea lor veșnică. Se produce o înmulțire a cuvintelor, fără un progres corespunzător în învățăturile biblice de care este atâta nevoie în familii și în biserici; se înmulțesc expresiile, cu puțină cunoștință efectivă, cu puțină sporire a principiilor solide.

Battle Creek, 15 ianuarie, 1891

880

Am intenționat să vorbesc în fața institutului misionar, dar am fost favorizată cu o întrevedere cu O. A. Olsen, iar Marian și Willie au avut nevoie de atenția mea, în ce privește aranjamentele care trebuiesc făcute în vederea publicării de cărți pentru țări străine.

Sora Austin din Vermont m-a solicitat, și am petrecut timpul în vizită cu ea timp de două ore. Toate acestea mi-au ocupat timpul. Apoi am avut de împachetat ca să plecăm ziua următoare spre Bushnell, Michigan. Am studiat traseul și ne-am dat seama că va trebui să așteptăm opt ore în Lansing. Singura posibilitate este să luăm trenul de dimineață de la ora cinci a.m. Apoi am aflat că am putea merge pe ruta prin Jackson, dar că va costa mai mult cu un dolar sau un dolar și jumătate. Ne-am decis să economisim banii și să mergem prin Lansing.

Sunt convinsă acum – căci Domnul mi-a dat instrucțiuni speciale – că Conferința noastră Generală nu trebuie să fie convocată în miezul iernii. Experiența pe care o am în ce privește această conferință, și lumina care a ajuns la mine din partea Domnului, vorbește despre faptul, care este dovedit, că sănătatea celor ce se vor aduna va fi pusă în pericol, ba chiar viața poate fi sacrificată.

Lansing, Mich., vineri, 16 ianuarie, 1891

Am plecat din Battle Creek la ora cinci a.m. pe ruta spre Lansing. Eu m-am trezit la două și jumătate și nu am mai putut adormi după ce m-am trezit. M-am sculat la trei a.m. La patru i-am trezit pe Sara și pe Andrew ca să pregătească trăsura să fim duși la tren. Nu am putut să mănânc decât o cană de cereale și puțină pâine. După o oră am ajuns la Lansing, dar din motive necunoscute, inima m-a necăjit într-atâta încât am fost foarte

epuizată. Am luat un tramvai până la hotel. Am fost duși cu două străzi mai încolo, așa că am fost obligați să ne întoarcem pe jos.

Am simțit că voi leșina din cauza epuizării inimii, așa că m-am întins pe sofa de la intrarea hotelului. Puteam respira doar cu mare greutate. Am luat micul dejun, sperând să dobândesc puțină forță vitală, dar nu era nimic care să mă întărească. Mi-au adus o bucată de carne gătită în ceva grăsime. Mi-a fost imposibil să mănânc din ea. Am mâncat ceva uscături și un biscuit și am băut o ceașcă fierbinte, dar, oh, cât de nenorocită m-am simțit! Inima îmi era bolnavă. Îmi era greu să respir. Am ieșit la aer, dar suferința îmi era mare. Mi-a fost teamă că voi cădea pe jos.

Fratele Olsen ne-a însoțit la Lansing, dar a rămas la gară în timp ce noi am venit cu tramvaiul în oraș și am ocupat o cameră la hotel. Am început să-mi doresc să fiu acasă, dar m-am rugat continuu: „nu mă lăsa să mor aici; dă-mi putere să respir.”

Am mers pe jos până la cealaltă gară. A fost doar o plimbare scurtă, dar inima mi s-a umplut de pace de la Dumnezeu. Am putut respira mai bine în aer liber. Am fost siliți să stăm în jur de două ore înainte ca trenul să plece. Ne-am bucurat să urcăm în tren pe la două și jumătate și să ajungem la o gară în apropiere de Bushnell pe la ora patru.

Caii și trăsură ne așteptau și am călătorit două mile și jumătate până la fratele Stephen Olchin. Aici am găsit mulți oaspeți. Pe mulți dintre ei nu îi cunoșteam. Stephen Olchin m-a prezentat soției lui. Prima lui soție împreună cu doi dintre copiii săi erau culcați în mormânt. Toți au părut bucuroși să ne vadă și, după înfățișarea oaspeților, erau mulți veniți de la cinci până la douăzeci, treizeci de mile ca să ia parte la adunare. Semăna întrucâtva cu ceea ce obișnuia să fie pe vremea când soțul meu era bolnav în Fair Plains. Aveam pe atunci un anumit traseu – Bushnell, Greenville, Fair Plains, Orleans, Orange, Wright și Greenbush. Aici era vechii prieteni ai cauzei, neclintiți ca oțelul, credincioși principiilor adevărului. Nu îi mai vizitasem de douăzeci de ani. 882
Ultima noastră adunare s-a ținut într-o pădure, nu departe de locul unde au construit biserica pe care o au astăzi.

Cred că Domnul a vrut să vizitez aceste biserici și să le dau mărturia mea. Oamenii aceștia pentru care am fost personal interesată la începutul lucrării, și cu care am fost unită în trecut – vreau să-i vizitez în orașele lor. Ei au participat la adunările de tabără, dar acolo se adună așa de mulți încât a fost imposibil să ne reînnoim cunoștința. Nu m-am simțit împăcată să mă aflu în locul acesta în care am dorit atât de mult să lucrez, și să fiu într-o așa stare de epuizare fizică.

La momentele de rugăciune de la începutul Sabatului am fost atrasă în cereri stăruitoare către Dumnezeu pentru ca Isus, Marele Medic, să îmi refacă sănătatea și să îmi dea biruința asupra stării mele prezente de epuizare, ca să pot vorbi oamenilor. Nu puteam renunța la aceasta. Trebuia să fiu ajutată; trebuia să simt atingerea divină, să fiu întărită, slăbiciunea să-mi fie alungată și să-mi fie împărtășită puterea dătătoare de viață. Domnul a ascultat rugăciunea mea. Eu cred în Numele Lui. Eu cer pe baza promisiunii Lui: „cereți și vi se va da.” „Și ori ce veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face.” (Ioan 14:13). Am primit toată asigurarea de care aveam nevoie. Cuvântul lui Dumnezeu este Da și Amin.

Bushnell, Michigan, Sabat, 17 ianuarie, 1891

Am dormit puțin în noaptea aceasta, dar m-am încurajat în Domnul. Puterea fizică îmi este tot puțină, dar voi continua să cred. Când va sosi timpul să stau în picioare în fața oamenilor la ora unsprezece, îmi voi da seama că am un Ajutor eficient pentru vremea mea de nevoie, deoarece promisiunea lui Dumnezeu nu dă greș. „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi.” „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă 883 lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.” (Ioan 14:18,27).

Când am intrat pe ușa bisericii am văzut că va fi greu să ne facem loc de trecere, pentru că sala era plină de credincioși și necredincioși. Ne-am îndesat și am cerut să ni se facă loc, fratele Olsen mergea înaintea mea, până am ajuns în față. Inima mi-a fost atinsă când am privit locurile supraaglomerate și fețele pe care nu le mai văzusem de ani de zile, precum și multe altele străine pentru mine, ale celor ce au îmbrățișat adevărul mai recent.

Dacă Pavel simțea că inima i se umple întotdeauna de mulțumire față de Dumnezeu pentru convertirea unei singure biserici, deoarece un număr mic se întorcea către viul Dumnezeu și părăsea slujirea idolilor, am simțit că am motive de mulțumire și laudă pentru că vedeam adunate atâtea suflete care au fost scoase din întuneric și minciună la adevărul pentru timpul de față, ca să slujească viului Dumnezeu cu toată dorința inimii. Vom spune: nu nouă, oh, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău să fie dată toată slava.

Am vorbit cu multă ușurință oamenilor în jur de o oră și jumătate. Apoi i-am chemat în față pe toți cei care simt că nu au o legătură vie cu Dumnezeu și care s-au hotărât să se predea cu totul lui Dumnezeu, cu trup și suflet, ca să facă din inimă voia Lui. Adunarea a fost foarte aglomerată, dar ne-am hotărât să oferim acest privilegiu. Cam șase locuri au fost ocupate. Am avut momente prețioase de mijlocire înaintea Domnului pentru aceste suflete și pentru noi înșine, și binecuvântarea Domnului a venit peste noi. Noi știm că Domnul este Cel care a formulat cererile noastre. Credința noastră s-a prins de brațul puterii infinite și făgăduința a fost verificată. Sufletele au fost binecuvântate și au fost rostit multe mărturii prețioase. Unii decăzuseră de la Dumnezeu, iar acum doreau să-și mărturisească decăderea și să se întoarcă.

Timp de o jumătate de oră fratele Olsen a încercat să facă o încheiere adunării, dar nu a putut. Erau adunați 844 de la ora nouă pentru Școala de Sabat, iar acum era trecut de ora cinci, și nimeni nu mâncase nimic. Adunarea a fost excelentă. Nu am putut decât să ne bucurăm în Dumnezeu. El m-a binecuvântat și m-a întărit mult, tocmai așa cum am crezut că o va face, și am fost recunoscătoare să văd că frații și surorile cu care nu mai vorbisem de ani de zile, umblă tot în credință. Oh, cât de adâncă este iubirea și compasiunea lui Dumnezeu, ca să aibă atâta răbdare cu stricăciunea omului! Iubirea fără hotare a lui Hristos este dincolo de orice înțelegere a noastră. Când vine la Hristos, când își mărturisește păcatele, păcătosul se așează pe calea ascultării.

Bushnell, 18 ianuarie, 1891

Am vorbit în fața unei săli pline până la refuz cu ascultători interesați. Au fost prezenți mulți din afară, și au părut să fie foarte mișcați pe când vorbeam oamenilor. Am prezentat Legea și Evanghelia în deplină armonie. Am avut multă libertate. Influența Spiritului lui Dumnezeu a impresionat inimile. Dar cât este de greu pentru inima care este plină de prejudecăți, să raționeze sincer! Le-am spus oamenilor că nu este nicio putere în Lege ca să poată salva pe călcătorul ei, ci aici apare nevoia de un Răscumpărător. (este citat Fapte 20:19-21, 30-39).

Battle Creek, Mich., luni, 19 ianuarie, 1891

Am plecat din Bushnell duminică după amiază (18 ianuarie). Am călătorit cincisprezece mile împreună cu fratele Addison Howe până la Lyons. Ne-am întreținut cu familia lor. Fiica lor cea mică era destul de bolnavă din cauza unei răceli. Ea tușea ascuțit și tare. Am dormit într-o cameră lângă salon. Cu toate că a fost aprins focul într-o sobă de gătit veche alăturată cu camera de dormit, hainele de pat și patul rece ne-au înghețat pe Sara și pe mine. Mi-a fost frig jumătate din noapte.

Am plecat la gară pe la ora opt. Am avut de așteptat, căci trenul spre Lansing avea întârziere. Am dormit 845 puțin în tren, dar nu m-am simțit deloc bine. Am ajuns la Battle Creek la scurt timp după ora unsprezece, și ne-am bucurat să fim din nou acasă. Am fost foarte epuizată. Nu am avut poftă de mâncare. Mi-am păzit strict dieta și am sperat să scap de boală. Ne-am bucurat să găsim familia bine, așa ca de obicei. Edson nu s-a simțit bine de ceva vreme. Are o răceală, ceva ce seamănă cu La Grippe.

Battle Creek, 20 ianuarie, 1891

Am aflat că lucrarea cea bună a continuat în biserică. În Sabatul trecut, după amiază, fratele Smith a luat parte la adunarea Institutului Misionar, în capela legată de editură. A vorbit din nou despre greșelile lui, și s-a întors înapoi la Minneapolis și și-a mărturisit greșeala de acolo și de atunci încolo. A existat un spirit bun în adunare și s-a realizat o înaintare. M-am simțit recunoscătoare lui Dumnezeu pentru aceste semne ale lucrării Spiritului lui Dumnezeu.

Lucrarea aceasta de mărturisire, dacă va continua, va curăța calea Împăratului. Fie ca lucrarea cea bună să meargă înainte, și fie ca o speranță nouă, tărie și curaj nou să fie date poporului lui Dumnezeu. Bărbații aceștia care au ridicat crucea au o natură încăpățânată, și puterea făcătoare de minuni a lui Dumnezeu i-a luat în

stăpânire, iar noi ne bucurăm. Îl respectăm pe fratele Smith. Încrederea noastră în el este restabilă. Ne simțim acum mai uniți cu el în Isus Hristos.

Isus Hristos este Martorul Adevărat. El declară că a venit de la Tatăl. „Adevărat, adevărat îți spun, că noi vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut; și voi nu primiți mărturia noastră. Dacă v-am vorbit despre lucruri pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voi vorbi despre lucrurile cerești? Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul omului, care este în cer.” Ioan 3:11-13. El a spus că a venit să-L descopere pe Tatăl.

Unica noastră siguranță este să credem adevărul pentru că este adevăr, și nu pentru că se armonizează cu 886
părerile noastre preconcepute, și pentru că este plăcut și agreabil să crezi ceea ce vrei să crezi, pentru că se armonizează cu ideile noastre. Acceptăm noi cuvintele lui Hristos ca adevăr pentru că El este un Martor divin a cărui mărturie trebuie să fie acceptată, studiată și tratată cu reverență, deoarece El este Cel trimis de Dumnezeu? Învierea lui Hristos dintre cei morți Îl face pentru totdeauna pe Hristos un martor al unui adevăr minunat – care înseamnă așa de mult pentru noi – acela al învierii fiecăruia care crede în Isus Hristos.

Battle Creek, 21 ianuarie, 1891

În dimineața aceasta am fost chinuită de o durere acută în bazin și în jurul rinichilor. Mă gândesc că este urmarea frigului pe care l-am suportat în patul acela rece duminică noaptea care a trecut. Abia am putut să mă mișc, ba chiar să respir, fără să simt o durere severă. Mi se aduce aminte că sunt numai un muritor. Boala care m-a atacat în Lansing, și care a părut atât de periculoasă, m-a condus la concluzia că viața mea nu este în siguranță nici măcar un moment. Se cuvine să mă ascund în Isus Hristos, să fiu credincioasă lui Dumnezeu, să ascult de poruncile Lui din inimă și, în ciuda deselor mele infirmități, Domnul mă întărește într-un mod remarcabil.

Îmi simt spiritul tulburat. Simt din adâncul ființei mele că adevărul trebuie să fie dus altor țări și națiuni, și tuturor claselor. Misionarii crucii să vestească faptul că este un singur Dumnezeu, un singur Mijlocitor între Dumnezeu și om, Isus Hristos Fiul Dumnezeului Infinit. Acest adevăr trebuie să fie proclamat în fiecare biserică din țara noastră. Creștinii au nevoie să știe aceasta, și să nu pună omul în locul în care trebuie să stea Dumnezeu, ca să nu se mai închine idolilor, ci Dumnezeului cel viu. Idolatria există în bisericile noastre. (Mijloacele) mai bine ar fi folosite pentru a salva de la moarte suflete, ceea ce va pune pietre prețioase în 887
coroana lui Isus Hristos, și stele în coroana noastră în împărăția cerului.

22 Ianuarie, 1891

Durerea nu m-a lăsat, cu toate că nu mai este așa de severă ca la început. Folosesc tot ce îmi stă în putere ca să înving această dificultate.

Astăzi am avut discuții serioase cu câțiva dintre frații noștri predicatori. Am sperat să fiu capabilă să iau parte la întâlnirea din Carlton, dar este imposibil. Ar fi o încumetare. Dar aș fi vrut așa de mult să merg. Am o solie de transmis și sunt plină de lucruri importante pe care vreau să le spun oamenilor. Eu duc o povară pe care aș vrea să o las peste cei care cred cu adevărat adevărul dar care, știu, nu înțeleg importanța lui. Există o consimțire nominală față de adevăr, dar semnificația lui spirituală nu este înțeleasă.

De ani de zile noi purtăm un război cu idolatria. Convertirile conforme cu Scriptura nu sunt atât de abundente după cum ne-am dori. Există atât de multe lucruri care sunt puse în locul în care trebuie să stea Dumnezeu, pe când toată încăperea ar trebui să fie a Lui, și fiecare ungher și colțisor să descopere prezența Lui. Noi avem o luptă continuă cu idolatria. Multe lucruri care mulțumesc pofta ochilor, iau timpul prețios și fură banii prețioși. Simțurilor li se face pe plac, iar Dumnezeu este jefuit atât de timp cât și de bani. Mă doare să văd înmulțindu-se fotografiile și atârând pretutindeni.

Battle Creek, 23 ianuarie, 1891

M-am dus la Sanatoriu pentru tratament. Am sperat că baia electrică îmi va face bine. Sunt bolnavă. Nu pot să mănânc nimic. Stomacul meu nu vrea de mâncare. Puterea fizică mi s-a epuizat. Mi se pare că nu mai am în bancă niciun depozit din care să scot. Mi se pare acum că nu trebuie decât puțin ca să se stingă lampa vieții. Dar nu mă îngrijorez că voi coborî în mormânt, pentru că am multă lucrare de făcut. Am o solie de transmis 888

oamenilor. Sunt foarte tulburată. Lucrarea se înclină în direcții greșite. Este prezent un spirit de felul „nu voi ceda, nu voi accepta că drumul meu este greșit.”

Battle Creek, Sabat, 24 ianuarie, 1891

Am participat la adunare în capelă și am vorbit în cadrul adunării pentru studenții institutului. Am avut o adunare excelentă. A fost un spirit foarte sensibil. Mulți se apropie de Dumnezeu și vin la lumină, iar Domnul îi ajută să îndepărteze gunoiul din fața ușii inimii lor, ca să lase pe Isus să intre. S-a produs o schimbare în expresia feței lor. Lumina de la Domnul s-a reflectat peste inimile lor și strălucește pe fața lor.

Luni, 26 ianuarie, 1891

Am vorbit clasei de studenți în Studii Biblice la ora zece și un sfert a.m.

27 Ianuarie, 1891

Am avut un sentiment profund și solemn despre cerințele lui Dumnezeu, vorbind din Ioan 15.

28 Ianuarie, 1891

Am fost în oraș și am făcut ceva târguieli; când ne-am întors i-am văzut pe sora Hall și pe Murphy, și i-am invitat să ia loc în trăsură. I-am dus la sanatoriu. Ne-am întors și i-am întâlnit pe fratele și pe sora Hobbs, și i-am dus acasă la ei, din zona târgului.

În urma invitației, am mers la cină la sora Graves. Am întâlnit câteva dintre surorile noastre și am avut o vizită plăcută, dar m-am simțit mai bine în aer liber. Am mâncat cu cumpătare, și apoi am dat curs întâlnirii pe care am avut-o programată cu fratele Uriah Smith. Am avut o vizită plăcută. Am discutat despre cele mai bune mijloace prin care să-l ajutăm pe fratele Butler. Suntem tare întristați din cauza stării lui și vrem să-l salvăm de el însuși, de nefericire. Am vorbit, de asemenea, despre Howard și Madison Miller și despre poziția lor de împotrivire – de împietrire și de imposibilitate de a fi impresionați. Ambii sunt nepotriviți ca să li se încredințeze responsabilități, din cauză că ei au ales voința lor proprie, hotărâtă și fixă, nu vor să cedeze în fața nimănui și sunt independenți. Oh, dacă ar vrea să cadă pe Stâncă și să fie zdrobiți!

Battle Creek, 29 ianuarie, 1891

Noaptea trecută a fost o noapte de grea suferință. Am dormit doar puțin. Am malarie. Mi se face greață la vederea mâncării. Nu pot să stau în picioare decât puțin timp. Fotoliul meu reparat mi-a sosit acasă cu o zi înainte, așa că este foarte confortabil pentru mine. Oh, cât tânjesc după întărire! Fratele Waggoner m-a căutat și a fost foarte insistent ca să vorbesc din nou clasei de studenți.

Battle Creek, Michigan, 30 ianuarie, 1891

Zilele mele sunt acum pline de oboseală și slăbiciune dureroasă.

Dr. Kellog m-a vizitat astăzi, și am discutat câteva lucruri importante în legătură cu cazul meu și în ce privește interesele generale ale cauzei. Multe lucruri au nevoie să fie corectate în instituțiile noastre. (Restul din acest jurnal tratează despre „Bărbații aflați în poziții de încredere în instituțiile noastre”, și se găsește în Ms -24-1891, la pag. 23-29).

Battle Creek, Sabat, 31 ianuarie, 1891

Nu am fost capabilă să mă duc astăzi la adunare, și sunt foarte slăbită. Domnul să mă ajute, să mă întărească și să mă binecuvânteze în Sabatul cel Sfânt. Am simțit o mare dorință să mă fac bine.

FILE DIN JURNAL HRISTOS, NEPRIHĂNIREA NOASTRĂ

Am participat la ultima adunare din cadrul școlii de Biblie pentru slujitorii evangheliei – școală la care au participat delegații conferinței, precum și cei înscriși la institutul misionar. În cadrul acestei adunări, mai mulți au fost solicitați să spună ceva. Frații Olsen, Waggoner, Prescott și Smith, au făcut remarci potrivite ocaziei; la fel și fratele Haskell, care a fost ocrotit cu îndurare în timpul turului pe care l-a făcut în jurul lumii.

Am vorbit despre lucruri care impresionau profund mintea mea. M-am referit la teama care fusese exprimată de către unii ce nu erau membrii ai institutului misionar, și care nu au fost prezenți la orele de Biblie din cadrul școlii – teama că ar fi primejdios să se vorbească prea mult despre subiectul îndreptării prin credință, și să nu se stăruie destul asupra Legii.

Judecând după ocaziile la care am avut privilegiul de a participa, nu am văzut niciun motiv pentru alarmă; așa că mă simt chemată să spun că teama aceasta a fost nutrită de către aceia ce nu au auzit nimic din lecțiile prețioase care au fost predate, și de aceea ei nu au nicio garanție în concluzia la care au ajuns. Niciunul dintre participanții la aceste ore, care au studiat Cuvântul pentru a afla „Ce spune Scriptura?” nu întreține o astfel de teamă. Biblia, și numai Biblia, a fost subiectul cercetării din cadrul școlii. Fiecare lecție a fost bazată, nu pe ideile sau pe părerile oamenilor, ci pe un clar „Așa zice Domnul.”

891
Multe remarci au fost făcute despre faptul că în taberele noastre vorbitorii au stăruit asupra Legii, și nu asupra lui Isus. Declarația aceasta nu este strict adevărată, dar nu au oamenii motive pentru a face aceste remarci? Nu au stat la amvoane, ca gură a lui Dumnezeu, bărbați lipsiți de o experiență veritabilă în ce privește lucrurile cerești, bărbați care nu au primit neprihănirea lui Isus Hristos? Mulți dintre predicatorii noștri nu au făcut altceva decât să rostească predici, prezentând subiectele într-un mod argumentativ, doar rareori menționând puterea salvatoare a Mântuitorului. Fără să fie ei înșiși părtași pâinii celei vii care se coboară din cer, mărturia lor este lipsită de putere nutritivă, lipsită de sângele mântuitor al lui Isus Hristos, care curăță de orice păcat. Jertfa lor seamănă cu jertfa lui Cain. Acesta a adus Domnului roadele pământului care, în ele însele erau plăcute în ochii lui Dumnezeu. Cu adevărat roadele au fost foarte bune, dar virtutea jertfei, sângele lui Hristos, reprezentat prin sângele mielului înjunghiat, lipsea. Tot așa sunt predicile lipsite de Hristos. Oamenii nu sunt străpunși în inimă; ei nu întreabă, „Ce să fac ca să fiu mântuit?”

În caracterul Lui de jertfă, Hristos Se face cunoscut pe Sine ca Pâinea Vieții. „Cine mănâncă trupul Meu,” le-a spus ucenicilor, „și bea sângele Meu, are viața veșnică.” (Ioan 6:54). De ce nu este prezentat El înaintea oamenilor ca Pâinea cea vie? Motivul este acela că El nu domnește în inimile multora dintre cei ce cred că este de datoria lor să predice Legea. Hristos lipsește din predicile lor și, de la est la vest, de la nord la sud, biserica suferă de foame pentru că lipsește Pâinea Vieții.

Dintre toți cei ce poartă numele de creștini, adventiștii de ziua a șaptea ar trebui să fie cei dintâi care să înalțe pe Hristos înaintea lumii. Lucrătorii noștri ar trebui să fie capabili întotdeauna să îndrepte bărbații și femeile spre Hristos, către Cel ce declară despre Sine: „Eu sunt Pâinea Vieții.” (Ioan 6:35). Oricine slujește nevoilor spirituale ale oamenilor, să le citească cuvintele lui Hristos: „Eu Sunt Pâinea vie, care S-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea pe care o voi da Eu, este trupul Meu pe care îl voi da pentru viața lumii.” (Ioan 6:51).

892
Neputând să înțeleagă declarația aceasta, „Iudeii se certau între ei, și ziceau: „Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.” (Vers.52, 53).

Adeseori se rostesc în fața oamenilor discursuri lipsite de pâinea vieții, hrana atât de esențială pentru creșterea spirituală. Cei care au mâncat ei înșiși din pâinea vieții, vor putea să o frângă și pentru alții.

Hristos declară mai departe: „Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el.” (Vers. 54-56). Cuvintele acestea sunt foarte asemănătoare cu cele pe care le-a folosit atunci când S-a reprezentat pe Sine ca pe o viță ale cărei

ramuri sunt urmașii Săi: „Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu Sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.” (Ioan 15:4,5).

Cum ar putea poporul nostru să fie ajutat mai bine decât dacă i se dă pâinea vieții? Și pâinea aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu; căci Hristos a spus: „Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, Sunt duh și viață.” (Ioan 6:63).

Legea și Evanghelia, așa cum sunt descoperite în Cuvânt, trebuie să fie predicate înaintea oamenilor; căci Legea împreună cu Evanghelia vor da convingeri în ce privește păcatul. În timp ce condamnă păcatul, Legea lui Dumnezeu îndreaptă privirea spre Evanghelie, descoperindu-L pe Isus Hristos, Cel în care „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.” Slava Evangheliei reflectă lumină peste epoca Iudeilor, dând semnificație întregului sistem iudaic de umbre și simboluri. În felul acesta Legea și Evanghelia sunt contopite. În nicio 893

cuvântare ele nu trebuie să fie despărțite. Peste ochii spirituali ai mult prea multora, a fost așezată o perdea. Mulți au vorbit altora despre cerințele imperative ale Legii lui Dumnezeu, dar nu au putut să vadă sfârșitul a ceea ce era trecător. Ei nu au văzut că Isus Hristos este slava Legii. Razele Strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii trebuie să fie reflectate de la mesagerii Săi peste mințile păcătoșilor, pentru ca aceștia să fie conduși să spună, împreună cu cel din vechime: „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!” (Psalmi 119:18).

Mulți dintre frații și surorile noastre nu văd lucrurile minunate care pot fi văzute în Legea lui Dumnezeu. Ei nu au privit ceea ce a fost descoperit lui Moise atunci când s-a rugat: „Arată-mi slava Ta!” (Exod 33:18). Lui Moise i-a fost descoperit caracterul lui Dumnezeu. „Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo lângă el și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care Își ține dragostea până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat, și pedepsește fărădelegea părinților în copii și în copiii copiilor lor până la al treilea și al patrulea neam!” (Exod 34:5-7).

Apostolul Ioan, în prima lui epistolă, redă definiția păcatului. El declară: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege.” (1 Ioan 3:4).

Lui Moise, caracterul lui Dumnezeu i s-a descoperit ca fiind slava Sa. În același fel, noi privim slava lui Hristos, privind caracterul Lui. Pavel spune: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă (din caracter în caracter), prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18).

De ce atunci, în biserică se vede o așa mare lipsă de iubire, de o simpatie adevărată, înălțată, sfințită, 894 înnobilitoare, de milă sensibilă și de răbdare iubitoare? Motivul este acela că Hristos nu este prezentat continuu înaintea oamenilor. Trăsăturile Lui de caracter nu sunt prezentate în viața practică. Bărbații și femeile nu mănâncă din pâinea care Se coboară din cer.

M-am simțit foarte tristă să văd slujitori ai evangheliei umblând și lucrând în lumina scânteilor care ies din focul pe care și-l aprind ei; lucrători care nu obțin hrană spirituală de la Hristos, Pâinea Vieții. Sufletele lor sunt așa de lipsite de mana cerească, cum dealurile Gilboa sunt lipsite de rouă sau de ploaie. Hristos nu este o prezență continuă în inimile lor. Cum ar putea să vorbească ei cu pricepere, despre Cel pe care nu L-au cunoscut în experiența lor?

Noi trebuie să-L vedem pe Hristos așa cum este. Cu ochiul credinței noi trebuie să discernem slava Singurului Născut al Tatălui, plin de har și de adevăr. Dacă nu reușim să prețuim Spiritul lui Hristos, dacă luăm poziții greșite în controversa legată de Legea în Galateni – o chestiune pe care mulți nu au înțeles-o pe deplin înainte să adopte poziția greșită – biserica suferă o pierdere tristă. Starea spirituală a bisericii, în general, este reprezentată prin cuvintele Martorului Credincios: „Dar”, spune Cel care iubește sufletele pentru care a murit, „ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Poziția adoptată de mulți în timpul Conferinței Generale de la Minneapolis mărturisește despre starea lor lipsită de Hristos. Muștrarea adresată fiecăruia dintre aceștia este: „Adu-ți, deci, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

Nu și-au văzut mulți, în timpul școlii pentru lucrători, greșeala lor de a nu fi fost în Hristos? Nu pot avea ei privilegiul de a se pocăi și de face faptele dintâi? Cine va condamna lucrarea aceasta de pocăință, de mărturisire, de botez? Dacă cineva devine conștient de faptul că prima lui datorie este aceea de a se pocăi de păcatele lui, de a le mărturisi și de a fi botezat, nu este aceasta prima lucrare pe care trebuie să o facă? 895

Atunci când razele prețioase de lumină venite de la Soarele Neprihănirii au strălucit pe calea lor, unii au deschis larg ușa inimii, urând bun venit luminii trimise de cer, în cămărilor sufletului lor. Aceștia primesc cu bucurie cuvintele lui Isus Hristos. Alții au avut nevoie de ungerea divină ca să le îmbunătățească vederea spirituală, pentru a putea distinge lumina adevărului de întunericul rătăcirii. Din cauza orbirii lor, ei au pierdut o experiență care ar fi fost mai prețioasă pentru ei decât aurul și argintul. Mă tem că unii nu vor recupera niciodată ceea ce au pierdut.

Atunci când bărbații cu caractere hotărâte se pun odată împotriva voii lui Dumnezeu, nu le este ușor să admită că au greșit în judecata lor. Este foarte dificil pentru astfel de oameni să vină cu totul în lumină, mărturisindu-și cu sinceritate păcatele; căci Satana are mare putere asupra minții multora dintre cei cărora Dumnezeu le-a dat dovezi suficiente pentru a le încuraja credința și a le inspira încredere. Mulți nu vor fi convinși, din cauză că ei nu sunt înclinați să mărturisească. A rezista chiar și unei singure raze de lumină trimisă din cer, și a o respinge, din cauza mândriei și încăpățânării inimii, face mai ușor să fie refuzată lumina și a doua oară. În felul acesta oamenii își formează obiceiul de a respinge lumina.

Atât timp cât Iudeii au refuzat să umble în lumina adevărului, au respins pe Mântuitorul lor. Isus a spus iudeilor: „Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:40). El, Lumina vieții, a venit să lumineze pe orice om care se naște în lume, așa că niciun om nu ar trebui să umble în întuneric. Lumina adevărului strălucește continuu, dar mulți bărbați și femei nu o înțeleg. De ce? Din cauza faptului că egoismul, egocentrismul, mândria, orbește vederea lor spirituală. Între ei și adevărata lumină, stă idolul propriei lor opinii.

Ei pot să vadă foarte repede ceea ce vor să vadă. Martorul Credincios spune: „Cine are urechi, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu.” (Apocalipsa 2:7). „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El.” (Psalmi 25:14). 896

Fraților din slujire, avem nevoie de Isus în fiecare moment. A pierde iubirea Lui din inimile noastre înseamnă mult. El însuși spune: „Ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” (Apocalipsa 2:4). Există pericolul de a prezenta adevărul în așa fel încât intelectul să fie înălțat, lăsând sufletele ascultătorilor nesatisfăcute. Poate fi prezentată o teorie corectă a adevărului, și totuși să nu fie manifestată căldura afecțiunii pe care Dumnezeu adevărului o cere ca fiecare dintre mesagerii Săi să o prețuiască și să o manifeste.

Religia multora seamănă foarte mult cu un ghețar – extrem de rece. Nu puțini sunt cei a căror inimă încă nu este supusă, nu este topită. Aceștia nu pot atinge inimile altora, pentru că propriile lor inimi nu sunt supraîncărcate cu binecuvântata iubire care curge din inima lui Hristos. Sunt și alții care vorbesc despre religie ca și cum ar fi o chestiune de voință. Ei stăruie asupra datoriei rigide, ca și cum aceasta ar fi un stăpân care domnește cu un sceptru de fier – un stăpân rigid, inflexibil, atotputernic – fără să prezinte iubirea dulce, care înmoaie inima, și compasiunea gingașă a lui Hristos. Și mai sunt și alții, care merg la extrema opusă, care scot în evidență emoțiile religioase, și în ocazii speciale manifestă un zel intens. Religia acestora seamănă mai mult cu natura unui stimulent decât cu o credință perseverentă în Hristos.

Adevărații lucrători cunosc valoarea lucrării interioare a Spiritului Sfânt asupra inimilor omenești. Ei sunt mulțumiți cu simplitatea în serviciile religioase. În loc să dea loc mult cântatului, atât de popular, principala atenție o acordă studierii Cuvântului, și aduc laudă din inimă lui Dumnezeu. Mai presus de împodobirea exterioară, ei privesc frumusețea interioară, podoaba unui duh blând și liniștit. În gura lor nu este viclenie. În viața mult mai multora dintre slujitorii evangheliei, ar trebui să fie dată pe față realitatea eternă a împărăției lui Dumnezeu. Cei care trăiesc adevărul în viața zilnică sunt prezentați ca niște pomi ai neprihănirii, care poartă roadele Spiritului. 897

Adevărata religie este bazată pe o credință în Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu este crezut fără a fi pus la îndoială. Nicio parte din el nu este tăiat și cioplit ca să se potrivească cu anumite teorii. Oamenii nu trebuie să înalte înțelepciunea omenească, așezându-se pe scaunul de judecată ca să judece Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia a fost scrisă de bărbați sfinți din vechime, care au fost conduși de Spiritul Sfânt, și Cartea aceasta conține tot ceea ce cunoaștem în mod sigur, și tot ce putem spera să învățăm despre Dumnezeu și Hristos, în afară de faptul

în care, ca și Pavel, suntem luați până la al treilea cer ca să auzim „cuvinte imposibil de rostit, care nu sunt îngăduite unui om să le rostească.” (2Cor. 12:4 – KJV). Descoperirea care i s-a făcut apostolului nu a distrus cu nimic umilința lui.

Viața unui creștin este o viață a cărei regulă este Cuvântul lui Dumnezeu exact așa cum scrie. Toate adevărurile din Vechiul și din Noul Testament formează un întreg complet. Adevărurile acestea noi trebuie să le prețuim, să le credem și să ne supunem lor. Pentru ucenicul adevărat, credința în Cuvântul lui Dumnezeu este un principiu viu, activ; „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire.” (Romani 10:10). Prin credință, omul crede că primește neprihănirea lui Hristos.

Credința, în ea însăși, este un act al minții. Isus Însuși este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. El Și-a dat viața pentru noi, și sângele Lui vorbește în favoarea noastră mai bine decât sângele lui Abel, care a strigat către Dumnezeu împotriva lui Cain, ucigașul. Sângele lui Hristos a fost vărsat ca să îndepărteze păcatele noastre.

Mulți comit greșeala de a încerca să definească minuțios punctele fine de deosebire dintre îndreptățire și sfințire. În definirea acestor doi termeni ei introduc adesea propriile lor idei și speculații. De ce se încearcă să se mințioși decât este Inspirația în ce privește chestiunea vitală a neprihănirii prin credință? De ce se încearcă să se redacteze fiecare punct cu minuțiozitate, ca și cum salvarea sufletului ar depinde de înțelegerea exact cum o aveți voi asupra chestiunii? Nu toți pot să aibă același punct de vedere. Sunteți în pericol de a face lumea cât un atom, și atomul cât o lume. 898

Când păcătosul pocăit, plin de remușcare în fața lui Dumnezeu, discerne ispășirea lui Hristos în dreptul său, și acceptă ispășirea aceasta ca pe singura speranță pentru viața aceasta și pentru viața viitoare, păcatele lui sunt iertate. Aceasta este îndreptățirea prin credință. Fiecare suflet care crede, își va conforma cu totul voința după voința lui Dumnezeu, și va rămâne într-o stare de pocăință și remușcare, exercitând credința în meritele ispășitoare ale Răscumpărătorului, și înaintând din putere în putere, din slavă în slavă.

Iertarea și îndreptățirea sunt unul și același lucru. Prin credință, credinciosul trece de la poziția de rebel, de copil al păcatului și al Satanei, la poziția de supus loial al lui Isus Hristos, nu din cauza unei bunătați pe care ar avea-o în el, ci pentru că Hristos îl primește ca și copil al Lui prin înfiere. Păcătosul primește iertarea păcatelor lui, pentru că păcatele acestea sunt purtate de Înlocuitorul și Garantul lui. Domnul vorbește Tatălui Său din cer: „Acesta este copilul Meu. Îl grațiez de condamnarea la moarte, oferindu-i polița de asigurare a vieții Mele – viața veșnică – pentru că Eu am luat locul lui și am suferit pentru păcatele lui. El este fiul Meu preaiubit.” În felul acesta omul, iertat și îmbrăcat cu veșmintele frumoase ale neprihănirii lui Hristos, stă fără cusur înaintea lui Dumnezeu.

Păcătosul poate greși, dar nu este aruncat afară fără milă. Singura lui speranță, tot timpul, este pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Este privilegiul Tatălui acela de a ierta fărădelegile și păcatele noastre, pentru că Hristos a luat asupra Lui Însuși vina noastră și ne-a grațiat, socotindu-ne nouă neprihănirea Lui. Sacrificiul Lui satisface pe deplin cerințele dreptății. 899

Îndreptățirea este opusul condamnării. Îndurarea fără hotare a lui Dumnezeu este exercitată față de cei care nu merită nimic. El iartă fărădelegile și păcatele de dragul lui Hristos, Cel care a devenit o Jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prin credință în Hristos, călcătorul vinovat al Legii primește favoare în fața lui Dumnezeu și nădejdea puternică a vieții veșnice.

David a fost iertat pentru fărădelegea lui din cauză că și-a umilit inima în fața lui Dumnezeu în pocăință și în remușcarea sufletului, și a crezut că făgăduința lui Dumnezeu de a ierta va fi împlinită. El și-a mărturisit păcatul, s-a pocăit și a fost reconvertit. Copleșit de asigurarea iertării, el a exclamat, „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie!” Fericirea (binecuvântarea – engl.) vine în urma iertării; iertarea vine prin credința că păcatul, pe care l-am mărturisit și de care ne-am pocăit, este purtat de marele Purtător de păcat. În felul acesta de la Hristos vin toate binecuvântările noastre. Moartea Lui este o Jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. El este marele Mijloc prin care noi primim îndurarea și favoarea lui Dumnezeu. El, deci, este cu adevărat Originea, Autorul, dar și Cel ce duce până la capăt, Desăvârșitorul, credinței noastre.

PERICOLELE NOASTRE PREZENTE

(predică rostită marți seara, 24 martie, 1891)

de Mrs. E.G. White

Fraților și surorilor, apelez la voi ca adventiști de ziua a șaptea, să fiți tot ceea ce semnifică numele. Există pericolul de a ne îndepărta de spiritul soliei și de a adopta măsuri care vor pune în pericol lucrarea lui Dumnezeu. După cum mi-a prezentat Domnul aceste lucruri de mai multe ori și în diferite locuri, am fost dusă în adunările voastre unde au fost citite articole și au fost făcute declarații false în principiu, și periculoase în tendința pe care o au. Mi-a fost arătat că cei care apărau aceste sentimente nu urmau sfatul lui Dumnezeu, ci introduceau ceea ce va conduce cu siguranță sufletele departe de terenul sigur, departe de solia întreită îngerească, pe cărări greșite, într-o neglijare nepăsătoare a dispozițiilor categorice date de Dumnezeu, primejduindu-și astfel sufletul lor precum și sufletele altora.

În comitele voastre, cât de puțină experiență au mulți dintre voi în umilirea inimii înaintea lui Dumnezeu! Cât de puțin cunoașteți lupta în rugăciune, ca să puteți intra pe poarta cea strâmtă! Chestiunea de cea mai mare importanță pentru voi este, „Am eu o cunoștință experimentală despre Dumnezeu? Sunt gata să cred tot ce îmi spune El, să fac tot ce îmi poruncește, în loc să urmez propria mea judecată? Mă apropii eu mai mult de Dumnezeu?” Scriptura spune: „Dar omul firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judece duhovnicește.” Dacă inimile voastre nu sunt pe deplin predate lui Dumnezeu, dacă nu supuneți voința voastră voinței Lui, veți face născociri și planuri fără călăuzirea Celui care este puternic în sfătuire. Unii au manifestat un spirit de critică și prejudecată fariseică. De îndată ce un astfel de spirit este îngăduit, îngerii cei sfinți se îndepărtează de la voi; ei nu pot sluji păcatului. Voi aveți într-o mare măsură același spirit care a fost dat pe față în timpul Conferinței de la Minneapolis. Înselăciunea care a existat atunci în minți, încă există. Unii nu au fost dispuși să vadă și să își recunoască erorile, așa că rămân în aceeași stare de orbire a minții. 901

Voi, cei care v-ați educat pe voi înșivă și pe alții cu un spirit de a critica și a acuza, aduceți-vă aminte că imitați exemplul lui Satana. Când vine bine scopurilor voastre, voi tratați Mărturiile ca și cum le-ați crede, citând din ele ca să întăriți fiecare declarație pe care doriți să o scoateți în evidență. Dar ce se întâmplă când lumina este dată pentru a corecta erorile voastre? În cazul acesta acceptați lumina? Când Mărturiile vorbesc contrar ideilor voastre, le tratați cu mare ușurătate.

Nu este potrivit pentru nimeni să lase să cadă cuvinte de îndoială și aici și dincolo, cuvinte care vor lucra ca otrava în alte minți, clătinându-le încrederea în soliile pe care le-a dat Dumnezeu, solii care au ajutat la clădirea temeliei lucrării și au însoțit-o până în ziua de azi, cu muștrări, avertizări, corectări și încurajări. Tuturor celor ce au stat în calea Mărturiilor, vreau să le spun că Dumnezeu a dat o solie poporului Său, și vocea Lui va fi auzită, fie că vreți, fie că nu vreți. Opoziția voastră nu m-a vătămat pe mine; dar voi va trebui să dați socoteală Dumnezeului cerului, Cel care a trimis aceste avertizări și instrucțiuni pentru a ține pe poporul Său pe calea cea dreaptă. Va trebui să răspundeți în fața Lui pentru orbirea voastră, pentru că sunteți pietre de poticnire în calea păcătoșilor.

„La Lege și la Mărturie; dacă nu vor vorbi după acest cuvânt, este pentru că nu au lumină în ei.” Chiar și lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii trebuie să fie mărturisită de cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul care a inspirat Scripturile, conduce întotdeauna la Scripturi.

„Din cauza înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” Martorul Credincios spune despre biserică, după ce enumeră mai multe virtuți: „Dar ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Idolatria și nelegiuirea care predomină, au avut o influență paralizantă, aducătoare de moarte, asupra pietății și evlaviei. Există neîncredere, egoism și suspiciune. Doar puțini sunt cei care se țin de mărturisirea lor de credință. Alții au părăsit simplitatea credinței și, ca rezultat, ei calcă peste granița scepticismului. Ei sunt întunecați din punct de vedere spiritual; și astfel, mulți susțin erori serioase. Unii stau pe scaunul de judecată ca să judece Scripturile, declarând că cutare sau cutare pasaj nu este inspirat, deoarece nu sună favorabil minții lor. Ei nu pot să îl armonizeze cu ideile pe care le au, idei inspirate de filozofie sau de știința „pe nedrept numită astfel.” Alții, din motive diferite, pun sub semnul întrebării porțiuni din Cuvântul lui Dumnezeu. În felul acesta mulți umblă orbește pe o cale pregătită de vrăjmașul lor. Nu este de competența niciunui om să pronunțe

sentințe în dreptul Scripturii, ca să judece sau să condamne anumite porțiuni din cuvântul lui Dumnezeu. Când cineva se încumetă să facă astfel, Satana îl face să respire o atmosferă care îi va pipernici spiritualitatea. Când omul se simte așa de înțelept încât îndrăznește să disece cuvântul lui Dumnezeu, în fața lui Dumnezeu înțelepciunea lui este numită nebunie. Cu cât cineva cunoaște mai mult, cu atât va simți că are mai mult de învățat. Și chiar prima lecție pe care trebuie să o învețe, este aceea că trebuie să se lase învățat. „Învățați de la Mine”, spune Marele Învățător, „Căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Aș vrea ca vederea spirituală a tuturor lucrătorilor să fie limpede, ca să distingă lucrurile sacre de cele obișnuite. Orbiți de iubirea de sine, mulți pierd din vedere pretențiile altora, și astfel slava lui Dumnezeu. Atunci când vă vedeți așa cum sunteți cu adevărat, și Îl vedeți pe Dumnezeu așa cum vrea să Îl vedeți, vă veți simți profund nevoia de Isus, și Îl veți căuta cu inimile pline de căință. Atunci Se va lăsa găsit de voi. Atunci veți căuta comoara cerească a harurilor Lui așa cum caută unii perlele cele prețioase; și când o veți găsi nu va fi nicio îndoială în mințile fraților voștri că ați găsit mărgăritarul de mare preț. Atunci veți avea mintea lui Hristos; veți lucra și veți vorbi așa cum a făcut Hristos.

Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie condus de opiniile și practicile lumii. Ascultați ce a spus Mântuitorul ucenicilor: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului pe care lumea *nu-L poate* primi, pentru că *nu-L vede* și *nu-L cunoaște*; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.” „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea *nu ne cunoaște*, pentru că *nu L-a cunoscut* nici pe El.”

Cuvântul lui Dumnezeu declară în mod clar că Legea Lui va fi batjocorită, călcată în picioare, de către lume; nelegiuirea va domina într-o măsură extraordinară. Lumea așa zis protestantă va forma o confederație împreună cu omul păcatului, iar biserica și lumea vor fi în armonie în ce privește corupția.

Aceasta este marea criză ce vine peste lume. Scripturile învață că papalitatea își va recâștiga supremația pierdută, și că focurile persecuției vor fi aprinse din nou în urma concesiilor oportuniste făcute de lumea așa numită protestantă. În timpul acesta de primejdie putem rezista numai dacă avem adevărul și puterea lui Dumnezeu. Oamenii pot cunoaște adevărul numai dacă sunt părtași naturii divine. Acum, avem nevoie de mai mult decât de înțelepciune omenească în timp ce citim și studiem Scripturile; iar dacă venim în fața cuvântului lui Dumnezeu cu inimile umilite, El va înălța un steag pentru noi împotriva elementelor fără de lege.

Este dificil să susținem ferm începutul încrederii noastre până la sfârșit; și dificultatea sporește când există influențe ascunse care lucrează continuu pentru a introduce un alt spirit, un element care lucrează contrar, de partea lui Satana. În absența persecuției, s-au îngrămădit în rândurile noastre unii care apar sănătoși în credință, iar creștinismul lor pare neîndoielnic, dar care, dacă persecuția se va stârni, vor pleca dintre noi. În mijlocul crizei, ei vor vedea forță în anumite raționamente care au avut influență asupra minților lor. Satana a pregătit lațuri diferite ca să prindă minți diferite. Când Legea lui Dumnezeu va fi părăsită, biserica va fi cernută prin încercări de foc, și mult mai mulți decât ne imaginăm vor da ascultare spiritelor seducătoare și doctrinelor diavolilor. În loc să fie întăriți când sunt aduși în strâmtoare, mulți dovedesc faptul că nu sunt ramuri vii ale Adevăratei Vițe; ei nu produc roadă, iar vierul le îndepărtează.

Dar când lumea calcă în picioare Legea lui Dumnezeu, care va fi efectul asupra celui cu adevărat ascultător și neprihănit? Vor fi duși ei de curentul puternic al răului? Pentru că atât de mulți se adună sub steagul prințului întunericului, poporul păzitor al poruncilor lui Dumnezeu se va abate de la statutul lor de supuși ai cerului? Niciodată. Niciunul dintre cei care rămân în Hristos nu va da greș și nu va cădea. Urmașii Săi se vor închina în ascultare față de o autoritate mai înaltă decât a oricăruia dintre potenții pământului. În timp ce disprețul aruncat asupra poruncilor lui Dumnezeu conduce pe mulți să tăinuiască adevărul și să dovedească mai puțină reverență față de el, cei credincioși vor susține tot mai sus adevărurile distinctive, cu mai mare seriozitate. Noi nu suntem lăsați pe direcția noastră proprie. În toate căile noastre noi trebuie să-L recunoaștem pe Dumnezeu, și El ne va îndruma pașii. Trebuie să consultăm cuvântul Lui cu inimile umilite, să cerem sfatul Lui, și să cedăm voința noastră voinței Lui. Noi nu putem face nimic fără Dumnezeu.

Avem cel mai înalt motiv pentru a prețui adevăratul Sabat și a sta în apărarea lui, deoarece este semnul care distinge poporul lui Dumnezeu de lume. Porunca pe care lumea o calcă în picioare, este o poruncă pe care poporul lui Dumnezeu o va onora și mai mult, tocmai din acest motiv. Atunci când cei necredincioși aruncă

disprețul asupra cuvântului lui Dumnezeu, sunt chemați să se arate Calebii cei credincioși. În momentele acelea ei vor sta fermi la postul datoriei lor, fără paradă și fără să se tragă în lături din fața ocărilor. Spionii necredincioși au fost gata să-l distrugă pe Caleb. El a văzut pietrele în mâinile celor care aduseseră rapoarte false, dar aceasta nu l-a oprit; el avea o solie și trebuia să o rostească. Același spirit va fi manifestat astăzi de către cei ce sunt credincioși lui Dumnezeu. Psalmistul spune: „ei calcă Legea Ta. De aceea, eu iubesc poruncile Tale, mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat.” Când oamenii stau lipiți de Isus, când Hristos rămâne în inimile lor prin credință, iubirea lor pentru poruncile lui Dumnezeu crește tot mai mult, proporțional cu disprețul pe care lumea îl îngrămădește peste preceptele Lui sfinte. Acela este timpul când adevăratul Sabat trebuie să fie prezentat în fața oamenilor prin scris și prin viu grai. Întrucât porunca a patra și cei care o respectă sunt ignorați și disprețuiți, cel credincios simte că este un timp în care nu trebuie să-și ascundă credința ci să înalțe Legea lui Iehova, desfășurând steagul pe care este înscrisă solia îngerului al treilea: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Fie ca aceia care au adevărul așa cum este în Isus să nu aprobe, nici măcar prin tăcerea lor, lucrarea tainei nelegiurii. Fie ca aceștia să nu înceteze deloc să sune semnalul de alarmă. Instruirea și educarea membrilor bisericii să fie făcută în așa fel încât copiii și tinerii noștri să înțeleagă că nu trebuie să se facă nicio concesie acestei puteri, omul păcatului. Învățați-i că, deși va veni vremea când vom duce acest război cu riscul pierderii proprietății și a libertății, totuși trebuie întâmpinat acest conflict, cu spiritul și blândețea lui Hristos; adevărul trebuie să fie susținut și apărat așa cum este în Isus. Bogăție, onoare, confort, casă – orice altceva – trebuie să fie pus pe un plan secundar. Adevărul nu trebuie să fie ascuns, nu trebuie să fie contestat sau deghizat, ci să fie pe deplin confirmat și vestit cu îndrăzneală.

Domnul are străjeri credincioși pe zidurile Sionului, care trebuie să strige tare și să nu cruțe să-și înalțe glasul ca o trâmbiță și să arate poporului Său fărădelegile lor, și casei lui Iacov păcatele ei. Domnul a permis ca dușmanul adevărului să facă eforturi hotărâte împotriva Sabatului poruncii a patra. El intenționează ca prin aceste mijloace să trezească un interes decisiv față de această chestiune, care este un test pentru zilele de pe urmă. Aceasta va deschide calea soliei îngerului al treilea ca să fie vestită cu putere.

Nimeni, dintre cei care cred adevărul, să nu tacă acum. Nimeni să nu fie nepăsător acum; toți să-și înalțe cererile la tronul harului, cerând împlinirea promisiunii: „Orice veți cere în Numele Meu, voi face.” Acum sunt vremuri periculoase. Dacă țara aceasta, care se laudă așa de mult cu libertatea, se pregătește să sacrifice orice principiu cuprins în constituția ei, elaborând decrete pentru suprimarea libertății religioase, și pentru impunerea falsității și amăgirii papale, atunci poporul lui Dumnezeu trebuie să-și prezinte cererile în credință, Celui Preaînalt. Orice încurajare posibilă este cuprinsă în făgăduințele lui Dumnezeu, pentru cei care își pun încrederea în El. Perspectiva de a fi puși în primejdie și în suferință personală, nu trebuie să ducă la disperare, ci să învioreze vigoarea și speranțele poporului lui Dumnezeu, întrucât timpul primejdiei lor este timpul în care Dumnezeu le oferă manifestări clare ale puterii Lui. Noi nu trebuie să stăm într-o așteptare calmă a opresiunii și necazului, să stăm cu mâinile încrucișate fără să facem nimic pentru a preîntâmpina răul. Strigătele noastre unite, să fie înălțate spre cer. Rugați-vă și lucrați, lucrați și rugați-vă. Însă nimeni să nu acționeze în pripă. Învățați, cum nu ați mai învățat până acum, că trebuie să fiți blânzi și smeriți cu inima. Voi nu trebuie să faceți acuzații însoțite de invective împotriva nimănui, fie că este vorba de indivizi, fie că este vorba de biserici. Învățați să lucrați cu mințile așa cum a făcut Hristos. Uneori trebuie să fie spuse și cuvinte tăioase; dar asigurați-vă că Spiritul cel Sfânt al lui Dumnezeu domnește în inima voastră, înainte să roștiți adevărul limpede care taie; apoi lăsați-L să-Și facă El lucrarea. Nu voi trebuie să fiți cei care taie.

Nu trebuie să se facă niciun compromis cu cei care strică Legea lui Dumnezeu. Nu este sigur să te sprijini pe astfel de sfătuitori. Mărturia noastră nu trebuie să fie mai puțin decisă acum decât a fost înainte; poziția noastră reală nu trebuie să fie acoperită, pentru a face pe placul oamenilor mari ai lumii. Aceștia poate vor dori să ne unim cu ei și să acceptăm planurile lor, poate vor face propuneri în ce privește felul nostru de acțiune, care vor face ca dușmanul să obțină avantajul asupra noastră. „Nu numiți uneltire (confederație – eng.), tot ce poporul acesta numește, uneltire.” În timp ce nu ar trebui să căutăm să stârnim controverse, și nu trebuie să căutăm să ofensăm în mod intenționat, trebuie să prezentăm adevărul în mod clar și decisiv, și să stăm ferm lângă ceea ce ne învață Dumnezeu în Cuvântul Său. Voi nu trebuie să priviți la lume ca să învățați ce să scrieți și să publicați, sau ce să vorbiți. Lăsați toate cuvintele și faptele voastre să mărturisească faptul că noi nu ne-am întemeiat „pe

niște basme meșteșugit alcătuite.” „Avem cuvântul proorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos.”

Apostolul ne spune: „Căci întrucât lumea, cu înțelepciunea ei, n-a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe credincioși prin nebunia propovăduirii crucii.” Aceasta a fost îndeplinirea planului lui Dumnezeu pentru convingerea și convertirea oamenilor, care sunt ispitiți tot timpul să-și preamărească puterile lor. Domnul va face să se vadă dacă oamenii prin înțelepciunea lor omenească pot dobândi cunoștința adevărului, sau dacă pot să-L cunoască pe Dumnezeu, Creatorul lor. Când Hristos a venit în lumea noastră, experimentul a fost complet, și a dovedit că înțelepciunea îngâmfată a oamenilor nu este altceva decât nebunie. Înțelepciunea mărginită a fost complet incapabilă să ajungă la concluzii drepte în legătură cu Dumnezeu, și de aceea omul a fost cu totul incompetent să judece în ce privește Legea Lui. Domnul a îngăduit ca în zilele noastre lucrurile să ajungă la o criză, prin înălțarea erorii deasupra adevărului pentru ca El, Dumnezeu lui Israel, să poată lucra cu putere pentru ca adevărul Său să fie înălțat și mai mult, pe măsură ce eroarea este înălțată. 903

Cu ochiul îndreptat asupra bisericii, Domnul a îngăduit tot mereu ca lucrurile să ajungă la momente de criză, pentru ca în strâmtorarea lor, poporul Său să caute numai ajutorul Lui. Rugăciunile lor, credința lor, împreună cu dorința lor neclintită de a fi credincioși, au cerut intervenția lui Dumnezeu, și atunci El Și-a împlinit făgăduința: „Atunci tu vei chema, și Domnul va răspunde; vei striga, și El va zice „iată-Mă.” Brațul Lui puternic a fost întins pentru eliberarea poporului Său. Dumnezeu păstrează intervenția Lui îndurătoare în favoarea poporului Său, până la momentul nevoii lor extreme; astfel, El face eliberarea lor și mai marcantă, iar biruința lor și mai glorioasă. Când orice înțelepciune omenească va da greș, intervenția Domnului va fi și mai clar recunoscută, și El va primi slava care I Se cuvine. Până și dușmanii credinței noastre, persecutorii, vor pricepe că Dumnezeu lucrează pentru poporul Său ca să-i scoată din captivitate.

Lucrul de care este nevoie în acest timp de primejdie pentru noi, este rugăciunea arzătoare, amestecată cu credință serioasă, de sprijinire pe Dumnezeu când Satana își aruncă umbra peste poporul lui Dumnezeu. Fiecare să țină minte că este desfătarea lui Dumnezeu aceea de a asculta cererile poporului Său; deoarece din cauza nelegiurii atât de răspândite este nevoie de rugăciune mai serioasă, iar Dumnezeu a promis că va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, chiar dacă îi lasă să aștepte.

Oamenii sunt înclinați să abuzeze de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, și să meargă prea departe. Dar există un punct în nelegiuirea umană, când trebuie ca Dumnezeu să intervină; și atunci este teribil. „Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; și nu lasă nepedepsit pe cel rău.” (Naum 1:3). Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu este minunată, pentru că El se constrânge în atributele Sale; dar pedeapsa nu este cu nimic mai puțin sigură. Fiecare secol de depravare a strâns tezaurul lui de mânie, pentru ziua mâniei lui Dumnezeu; iar când va veni vremea ca nelegiuirea să ajungă la culme, atunci Dumnezeu Își va face lucrarea Lui ciudată. Atunci se va vedea că este ceva teribil să abuzezi de răbdarea divină; căci mânia lui Dumnezeu va cădea atât de evident și de puternic, încât se spune că este neamestecată cu milă; tot pământul va fi pustiit. Când apostazia va ajunge la un nivel național, când, acționând sub conducerea lui Satana, conducătorii țării se vor alinia de partea omului păcatului – atunci măsura vinovăției va fi deplină; apostazia națională este semnalul declanșării ruinei naționale.

Dumnezeu a împins pe poporul Său în spărtură, ca să repare gardul cel viu, ca să clădească o temelie pentru multe generații. Inteligențele cerești, îngerii care excelează în putere, așteaptă, ascultători față de porunca Lui, ca să se unească cu agențiile umane, iar Domnul va interveni când lucrurile vor ajunge la așa un impas încât nimeni în afară de o putere divină nu va putea contracara agențiile satanice care lucrează. Atunci când poporul Său va fi în cel mai mare pericol, fiind în aparență incapabil să reziste împotriva puterii lui Satana, Dumnezeu va lucra în favoarea lor. Strâmtorarea omului este ocazia lui Dumnezeu.

Acum este timpul când cei loiali și sinceri trebuie să se ridice și să lumineze; căci slava Domnului răsare peste ei. Nu este vreme acum să ne ascundem culoarea, nu este timpul să devenim trădători când bătălia ajunge atât de serioasă, nu este timpul să punem jos armele noastre de război. Străjerii de pe zidurile Sionului trebuie să fie foarte treji.

Sunt atât de mulțumitoare în acest timp că putem avea mințile deconectate de dificultățile care ne înconjoară, și de opresiunea care vine peste poporul lui Dumnezeu, și că putem privi la cerul plin de lumină și

putere. Dacă ne așezăm de partea lui Dumnezeu, a lui Hristos și a inteligențelor cerești, scutul imens al Celui Atotputernic este peste noi, Dumnezeul cel puternic al lui Israel este ajutorul nostru, așa că nu trebuie să ne temem. Cei care se ating de poporul lui Dumnezeu se ating de lumina ochilor Lui.

Marea întrebare care se pune acum, este: „suntem noi creștini așa cum spune Biblia – împlinitori ai cuvântului”? Am fost uimită fără măsură cu cât mi-a fost prezentată tot mereu lumina în ce privește dificultățile și disensiunile care există în bisericile noastre. Ce înseamnă aceasta? Având în față învățăturile Bibliei, cum îndrăznesc ei să fie în așa lipsă de unire, după cum se vede fără să le pese de rugăciunea lui Hristos pentru ca uceniciei Lui să fie una, așa cum El este una cu Tatăl. Cum îndrăznesc ei să-și impună voința, și să pună în pericol cauza lui Dumnezeu numai ca să conducă lucrurile după cum vor ei?

Spiritul de mulțumire de sine și de independență egoistă, care de ani de zile pătrunde în inimile poporului nostru, este lucrarea inamicului, ca să facă picioarele noastre să alunece; nu ne putem permite să îngăduim acest spirit. Să ne ajute Dumnezeu să îl înlăturăm! Începeți chiar din casele voastre; începeți de acolo să fiți cu adevărat amabili, așa cum a fost Hristos; fiți buni; nu trăiți ca să vă plăceți vouă înșivă. Apoi, dacă sunteți creștini acasă, veți duce spiritul acesta și în biserică. Îl veți duce în comitetele voastre, și veți avea dovada faptului că Isus este cu adevărat ajutorul vostru, tăria voastră, avangarda și ariergarda voastră. Neprihănirea lui Hristos va merge înaintea voastră, și slava Domnului va merge după voi.

Fraților, vreți să duceți spiritul lui Hristos cu voi, acum, dacă vă întoarceți la casele și la bisericile voastre? Vreți să lăsați la o parte necredința și critica? Ajungem într-un timp când, mai mult ca înainte, va fi nevoie să împingem împreună, să lucrăm în unire. În unire este putere. În discordie și dezbinare este numai slăbiciune. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca un singur om, sau patru, sau douăzeci, să ia o lucrare importantă în mâinile lor, și să o ducă înaintea independent de alți lucrători ai cauzei. Dumnezeu vrea ca poporul Său să se sfătuiască împreună, să fie o biserică unită, un întreg perfect în Hristos. Unica siguranță pentru noi este să intrăm în sfatul cerului, căutând tot timpul să facem voia lui Dumnezeu, să devenim împreună lucrători cu El. Nicio grupă nu trebuie să formeze o confederație și să spună: „vom lua lucrarea aceasta, și o vom face așa cum știm noi; și dacă nu merge așa cum vrem noi, nu ne vom folosi influența pentru a o susține, deloc.” Aceasta este vocea lui Satana, nu a lui Dumnezeu. Nu ascultați de astfel de sugestii.

Avem nevoie de spiritul lui Isus. Când îl avem, ne vom iubi unii pe alții. Iată acreditarea pe care trebuie să o avem: „Prin aceasta vor cunoaște oamenii că sunteți ucenicii Mei, dacă vă iubiți unii pe alții.” E nevoie să ne rugăm mai mult; dacă Hristos rămâne în sufletul nostru, spiritul Lui din mine se va armoniza cu spiritul Lui din voi; și Cel care are controlul asupra minților noastre, are controlul și asupra inteligențelor cerești, iar acestea cooperează cu noi. Atunci, în fiecare comitet, veți avea prezența Celui puternic în sfătuire. Isus va fi de față. Nu vor mai exista conflicte, ceartă, nici agitare a celor mai rele pasiuni ale inimii. Nevoia noastră este să găsim refugiu în Isus. Nevoia noastră este aceea de a fi convertiți: oh, cât de mult am dorit ca puterea de convertire a lui Dumnezeu să treacă prin adunările noastre!

Mi-e teamă că unii nu vor fi convertiți niciodată. Nu din cauză că Dumnezeu nu este dispus să-i convertească, ci din cauză că au ochi, dar nu văd; au urechi, dar nu aud; au înțelegere și totuși nu înțeleg. Ei sunt prea mândri ca să-și recunoască greșelile, și ca să-L caute pe Dumnezeu în pocăință, cu o inimă zdrobită. Vom da la o parte spiritul acesta de lipsă de pocăință? Vom cădea pe Stâncă, pentru a fi zdrobiți? Isus vine în curând pe norii cerului. Ce face El acum? El încearcă un popor aici pe pământ, ca să vadă dacă pot trăi în armonie, fără revoltă, în cer.

Credeți că va lua acolo pe cei care îngăduie scepticismul și infidelitatea, care, atunci când El trimite o solie, se trag înapoi și refuză să o accepte? Totuși, mulți au făcut așa. Când vorbim despre harul lui Dumnezeu, despre Isus și iubirea Lui, când vorbim despre Mântuitorul ca despre Cineva care poate să ne păzească de păcat, și să-i salveze cu desăvârșire pe toți cei care vin la El, mulți vor spune: „Oh, mă tem că mergeți pe urmele „oamenilor sfînteniei”. Mi-e teamă că mergeți pe urmele Armatei Salvării.” Fraților, nu trebuie să ne fie teamă de învățăturile clare ale Bibliei. Nu vă temeți să mergeți dacă vocea lui Isus se aude zicând, „Urmați-Mă”; căci vocea Lui vă va conduce bine. Nu lăsați niciun bărbat sau femeie, niciun comitet sau partidă, să vă facă să înăbușiți lumina prețioasă căreia Dumnezeu i-a permis să lumineze din cer în legătură cu poruncile lui Dumnezeu și mărturia lui Isus. Avem nevoie de mai mult, mult mai mult din Spiritul lui Hristos, ca să îndepărteze răceala și împietrirea din inima noastră. Isus S-a umilit. Întreaga Lui viață a fost o viață de umilință

și suferință. El a fost un om al durerii, obișnuit cu suferința. Toate acestea le-a suportat pentru ca păcătoșii să poată fi răscumparați. Acesta este spiritul care trebuie să domnească în inimile noastre.

Obiectul credinței noastre, a nădejdi și a iubirii, trebuie să fie Isus – Isus întotdeauna, numai Isus. Doar o simplă mărturisire de credință, nu ne va mântui; noi trebuie să avem o credință reală în Hristos. Atunci inima va fi reînnoită; vom fi născuți din nou. Hristos ia păcatele noastre asupra Lui, și ne împărtășește neprihănirea Lui.

În lucrarea de redeșteptare ce s-a desfășurat aici în timpul iernii trecute, nu s-a văzut niciun pic de fanatism. Dar vă voi spune ce am văzut. Am văzut bărbați care erau atât de înălțați în ei înșiși, atât de încăpățânați, încât inimile lor au fost înfășurate în întuneric. Toată lumina pe care cerul le-a trimis-o din îndurare, ei au socotit-o întuneric. Când inamicul își prezintă un plan de al lui, unii sunt gata să-l accepte; însă ei au fost foarte precauți, ca să nu primească lumina care i-ar fi putut face înțelepți spre mântuire. Misiunea slujitorilor lui Dumnezeu a fost aceea de a le deschide ochii, ca să-i întoarcă de la întuneric la lumină, și de sub puterea Satanei la Dumnezeu. Razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, dacă ar fi fost primite, ar fi iluminat templul sufletului, și ar fi scos afară pe vânzători și pe cumpărători, mândria de opinie și pofta trupului. Dar au fost unii care au criticat și au subestimat, ba chiar s-au înjosit până acolo încât să ridiculizeze pe solii prin care Domnul a lucrat cu putere.

Dar, mulțumim Domnului, sunt mulți cei care au ascultat cuvântul Lui și s-au ospătat din el. Ce spune Hristos? „Dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă.” Așadar, să ne ospătam din El. Să ne bucurăm de iubirea Lui și să lăudăm pe Dumnezeu pentru această mântuire așa de mare. Atunci vom fi împreună, inimă lângă inimă. Când ne vom supune mândria, când vom smulge din grădina sufletului fiecare fir din rădăcina de amărăciune, inimile noastre vor bate împreună, ca o singură inimă. Iar făgăduința Mântuitorului este, „dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.” Atunci, întreb, unde este puterea noastră? Este în rugăciunile sincere care să înalță continuu la cer pentru ca Hristos să ni Se descopere. Și o va face. Lumina și slava lui Dumnezeu se vor odihni peste poporul Său. Atunci, lumea va vedea și va spune, „Uite cum se iubesc frații aceștia între ei.” Atunci toată aprinderea inimii și lipsa de încredere vor înceta, iar în loc va exista iubire și unire, curtoazie, bunătate și sensibilitate. Fețele vor străluci de slava lui Dumnezeu. Ne vom privi toți ochi în ochi. Vom vorbi aceleași lucruri, vom avea aceeași judecată.

Presupun că vom lucra pentru aceasta în anul ce vine. Presupun că vom încerca zilnic să ne avem inimile unite în legăturile iubirii creștine. „Dar ce am împotriva ta,” spune Martorul Credincios, „este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.” Și mai spune El, „dacă nu te pocăiești” „voi veni la tine, și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui.” De ce? Pentru că fiind despărțiți unii de alții, suntem despărțiți de Hristos. E nevoie să ne unim forțele. Oh, de câte ori, când mi s-a părut că sunt în prezența lui Dumnezeu și a sfinților îngeri, am auzit vocea îngerului care spunea: „uniți-vă forțele, uniți-vă forțele, uniți-vă forțele. Nu lăsați ca Satana să arunce umbra lui diabolică între frați. Uniți-vă forțele; în unitate este putere.”

Vă repet solia. Dacă veți merge la casele voastre, hotărâți-vă să vă uniți forțele; căutați pe Dumnezeu cu toată inima, și Îl veți găsi, iar iubirea lui Hristos care întrece orice înțelegere, vă va umple inimile și viețile.

Vă spun, avem destul de făcut. Nu avem timp de pierdut cu îndoiala, întunericul și inactivitatea. Atenția voastră a fost atrasă asupra nevoii lucrării misionare în aproape toate părțile lumii. Astăzi, vreau să vă prezint câmpul din Sud. Câți misionari sunt gata acum să se ocupe de lucrarea ce trebuie făcută printre populația de culoare din țara noastră? Unde sunt bărbații și femeile care vor merge printre miile și miile de astfel de oameni din Sud, pentru ca să caute să-i educe și să-i instruiască, cu umilință și răbdare? Oh, este așa de mult de făcut! Nu ne putem permite să ne petrecem timpul fabricând juguri pe care să le punem pe gâtul nostru și pe gâtul altora. E nevoie să mergem, ca misionari pentru Dumnezeu. E nevoie să ne trezim dintre cei morți, și Hristos ne va da viață. Sunt suflete de salvat, suflete pentru care Hristos a plătit și le-a cumpărat cu sângele Său, și aș vrea să simțiți că dacă sufletele celor de culoare, neavertizate, vor cădea pradă distrugerii; cei care au avut lumina și s-au desfătat în prezența ei săptămână după săptămână și an după an, vor trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu; căci sângele sufletelor va fi pe veșmintele lor. Fraților, nu ne putem permite aceasta.

Să ne ajute Dumnezeu să ne trezim la datoria noastră! Dacă v-ați ocupat de lucrarea lui Dumnezeu, vă rog fierbinte, pentru Hristos, nu îi dați drumul. Dacă Dumnezeu vede că sufletele voastre sunt în pericol, El vă va trimite mustrări. Nu vă ridicați împotriva lor. Spuneți, „Îl voi căuta pe Dumnezeu, Îl voi găsi și voi fi convertit.”

Martorul cel credincios spune: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, deci, și pocăiește-te!” Da, pocăiește-te. Nu spune să fii gelos pe cel care îți adresează mustrea. Nu spune să diseci sau să nesocotești solia pe care ți-o trimite Dumnezeu. Ci spune să o primești, să te reformezi și să mulțumești Domnului că nu te-a lăsat în orbirea minții și în împietrirea inimii. Să vă ajute Dumnezeu să fiți convertiți.

Vă rog fierbinte să Îl luați pe Hristos cu voi când mergeți la bisericile voastre. „Propovăduiește Cuvântul, stăruiește asupra lui la timp și ne la timp, mustă, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura. Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor.” Mulți nu vor ca drumul să le fie tăiat. Dar în cer nu se intră mergând pe calea voastră, ci alegând calea Domnului. Vreți să mergeți pe ea? Nu spiritul vostru este cel ce va merge la cer, ci spiritul lui Hristos. Vreți să Îl aveți? Isus spune: „Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” Atunci, pun întrebarea: cum se face că așa mulți dintre voi spuneți că nu știți dacă sunteți acceptați de Dumnezeu sau nu; că vreți să-L găsiți pe Isus? Nu știți dacă ați deschis ușa? Nu știți dacă L-ați invitat să intre? Dacă nu ați făcut-o, invitați-L acum. Nu mai așteptați niciun moment: deschideți ușa și lăsați pe Isus înăuntru.

Sunt în joc interese importante la Battle Creek, acolo unde au fost plantate așa de multe dintre instituțiile noastre. Când am plănuit înființarea acestor instituții, cât de mult ne-am rugat și am căutat pe Dumnezeu zi și noapte! Înainte ca Colegiul să fie întemeiat acolo, soțul meu îmi spunea în timpul nopții: „Cum să facem să înființăm o școală aici? Hai să ne sculăm și să ne rugăm.” Cu mult înainte de aceasta, obișnuiam să ne rugăm pentru înființarea unei tipografii. Apoi a fost Sanatoriul. Rugăciunea era întrețesută cu experiența vieții noastre. Zi după zi, cererile noastre se înălțau la cer, și Dumnezeu ne-a ascultat. Haideți să continuăm să ne rugăm. Dacă a fost nevoie să ne rugăm pentru înființarea acestor instituții, cu cât mai mult este nevoie să ne rugăm ca Dumnezeu să le țină ca pe niște ocrotitori ai adevărului. Acestea nu trebuie să înalțe niciun stindard fals. Ele nu trebuie să fie indicatoare false pentru popor. Oriunde ați fi, rugați-vă ca Dumnezeu să păzească acest instituții. Dacă rugăciunile voastre unite se înalță la cer pentru ele, Dumnezeu va asculta; și dacă bărbații de acolo se vor dovedi necredincioși, El îi va îndepărta, și va pune pe alții care Îi vor fi credincioși. Dumnezeu nu duce lipsă de mijloace. Dacă oameni vor voii să răspundă chemării pe care le-o adresează, totul va fi bine.

Haideți să luăm jugul lui Hristos asupra noastră și să învățăm de la El. El spune că jugul Lui este ușor, și eu cred aceasta. El spune că povara nu este grea, și eu cred și aceasta. Atunci când purtați jugul lui Hristos, toate nemulțumirile și disensiunile vor înceta. Când ucenicii lui Hristos au început să se certe pe drum, El i-a întrebat, „Despre ce vorbeați unul cu altul pe drum?” Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să știe cine este cel mai mare ... Și a luat un copilaș, și l-a așezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în brațe, și le-a zis: „Oricine primește pe unul din acești copilași, în Numele Meu, Mă primește pe Mine; și oricine Mă primește pe Mine, nu Mă primește pe Mine, ci pe Cel ce M-a trimis pe Mine.” Haideți să fim ca niște copii în fața lui Dumnezeu. Haideți să ne lăsăm învățați, să fim dispuși să învățăm, și atunci Spiritul lui Dumnezeu va suda inimile noastre împreună, și vom fi una în Hristos Isus. Atunci Tatăl ne va iubi, așa cum iubește Sionul Său. Fie ca gândul acesta să ne umple cu mulțumire, și să mergem pe drumul spre Sion, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu. Voi ați fost scoși din întuneric, ca să arătați lumina Lui minunată. Mergeți înainte, bucurându-vă în neprihănirea lui Hristos.

La adunările de dimineață, m-am bucurat să aud mărturiile celor care au venit aici ca să învețe – mărturii care spuneau cât de mult au învățat ei să creadă că Hristos le-a iertat păcatele. Este foarte târziu – este ceasul al unsprezecelea – ca să învățăm aceasta. Dar, slavă lui Dumnezeu, nu este prea târziu, chiar și în ceasul al unsprezecelea, ca greșelile să fie îndreptate. Dacă învățăm ce înseamnă să ne bucurăm din cauza chemării pe care o avem, vom lăuda pe Dumnezeu cu inima, cu sufletul și cu glasul. Și în cele din urmă vom avea un triumf glorios atunci când captivitatea noastră se va sfârși, când jalea și lacrimile noastre vor dispărea pentru totdeauna. Ce strigăt de laudă va ieși atunci de pe buze omenești! Începem de aici? Să dea Dumnezeu să fie așa! Dumnezeu să vă ajute să scoateți orice rădăcină de amărăciune, care există în așa de multe inimi. Înlăturați-o, așa încât să nu mai dea niciodată lăstari. Lăsați-L pe Hristos să o omoare în fiecare inimă, prin Duhul Lui cel Sfânt. Să dea Dumnezeu ca rădăcina de amărăciune să moară!

ARTICOL CITIT ÎN AUDITORIUM ÎN TABERNACOL, LA BATTLE CREEK, ÎNAINTEA UNEI MARI ADUNĂRI, LA CONFERINȚA GENERALĂ DIN 1891

Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să impresioneze mințile tuturor în ce privește importanța înțelegerii personale a ceea ce este adevăr, prin veghere și rugăciune pentru o înțelegere clară a cuvântului. Spuneți-le să meargă tot timpul la Învățătorul nostru. Dacă oamenilor de rând din națiunea lui Israel li s-ar fi permis să primească solia Lui, învățăturile Lui prețioase, nu L-ar fi respins pe Isus, Lumina lumii, Împăratul și Răscumpărătorul lor. Dar preoții și conducătorii i-au făcut să rătăcească. Fie ca cei pe care Dumnezeu i-a dotat cu rațiune, să cerceteze personal Scripturile, obținând astfel experiență și cunoștință personală. Fie ca aceștia să cerceteze cu inimile umile și supuse, căutând cu seriozitate minereul prețios. Este prea mult în joc pentru ca oamenii să primească păreriile semenilor lor, în loc să se desfășoare cercetând personal.

Umblați în lumină cât timp aveți lumina, ca să nu vină întunericul peste voi. Nu este nicio siguranță în a adopta o poziție de critică, închizând ușa inimii față de lumina pe care Dumnezeu, în bunătatea Sa, a calificat pe slujitorii Săi să o rostească. Este ceva foarte serios să iei o poziție ca cea a lui Core, Datan și Abiram, și să ajungi atât de înșelat încât să numești întunericul lumină și lumina întuneric, să privești solia îngerului al treilea ca fiind înșelăciune și să primești înșelăciunea ca fiind adevăr. Dumnezeu, care a dat pe singurul Său Fiu să moară în locul călcătorilor de lege pentru a salva sufletele din ruină, cere urmașilor Săi, în acest timp de primejdie, să facă mai mult decât să contracareze manifestările Duhului Său în cei ce caută să facă voia Sa. Unica siguranță împotriva eșecului este împlinirea datoriei mărețe de a-L reprezenta pe Hristos. Aceasta este singura posibilitate de a nu produce un rău imens sufletelor. Doar o consacrare absolută, doar o predare totală a întregii ființe, lucrării Duhului lui Dumnezeu – doar aceasta este acceptabil înaintea lui Dumnezeu. O pietate atât de profundă se va face simțită. Dumnezeu cere ca toți cei care afirmă că Îl urmează, să vegheze. Noi suntem o priveliște pentru lume, pentru îngeri și pentru oameni. Avem de primit lumină de la sursa a tot ce este lumină, și să o lăsăm să strălucească asupra altora, ca să nu se piardă.

Există printre noi oameni cu experiență și cu capacități, oameni care ar trebui să-și găsească locul în lucrare, după cum va îngădui Dumnezeu. Faceți loc acestor frați. Michigan și multe alte state sunt aproape lipsite de lucrători. S-a dat prea puțină încurajare celor care ar fi făcut o lucrare bună dacă ar fi primit încurajare. Arătați-le încredere. Toți sunt numai oameni, și dacă se văd imperfecțiuni în ei, nu-i faceți prin cuvintele și faptele voastre să-și piardă încrederea în ei înșiși, să creadă că ei nu pot face nimic. Folosiți toate capacitățile pe care Dumnezeu vi le-a pus la îndemână. Cultivați talentele cu care Dumnezeu a înzestrat ființele omenești. Nu întoarceți spatele celor care greșesc în judecată. Aduceți-vă aminte că și voi aveți greșeli pe care nu le vedeți. Căutați să le corectați greșelile. Încurajați-i să le învingă, așa cum v-ar plăcea și vouă să fiți încurajați dacă ați fi în locul lor.

Este o mare lucrare de făcut. Avem nevoie de tot talentul pe care fratele Smith l-a dezvoltat în experiența sa. Dumnezeu îl chemă să vină pe munte, ca să-l poată auzi vocea și să-l poată privi slava, ca să poată reflecta această slavă asupra celor cu care este asociat. El are nevoie să lucreze cu ochiul ațintit asupra slavei lui Dumnezeu. Are nevoie să bea profund din spiritul și puterea adevărului prezent. El are o minte logică și poate sesiza propozițiile ieftine care sunt prea adesea socotite ca adevăr.

Este nevoie de fratele Littlejohn. Talentul său intelectual este valoros, iar frații săi îl pot ajuta, arătând că îi apreciază capacitățile. Este nevoie de multă muncă și folosire a gândirii pentru a pune la schimbător cele mai înalte abilități mentale și morale cu care l-au înzestrat natura, studiul și cuvântul lui Dumnezeu. Succesul lui va fi proporțional cu devoțiunea și consacrarea sa și nu cu abilitățile lui naturale sau dobândite. Fratele Littlejohn să fie primit în sfaturile voastre. Domnul i-a dat talente pe care să le folosească spre slava Sa. Dacă va fi sfințită, judecata sa limpede și puternică va fi de mare folos în dezbaterile voastre. Dacă se va lipi de Dumnezeu, Dumnezeu îl va putea folosi. Însă voi trebuie să-i curățiți calea dacă el lucrează folositor. Dacă dați pe față că puneți puțin preț pe timpul și pe munca lui, îi tăiați calea și îl descurajați de la angajarea în slujire activă. Aceasta va fi o pierdere pentru el și pentru cauza lui Dumnezeu.

Aduceți-vă aminte întotdeauna că fratele Littlejohn este lipsit de vedere naturală. Fraților, faceți-vă datoria, încurajându-l să-și pună talentele în lucrare.

S-a dat pe față o lipsă de credință prin practicarea unei economii prea stricte. Economia este bună, dar există pericolul de a o duce prea departe. Voi ați ajuns la extreme în practicarea economiei. În legătură cu fratele Littlejohn, au fost spuse cuvinte tăioase când a fost vorba de plata pentru munca lui. Cei care i-au pus în cale pietre de poticnire, care au gândit că el ar fi cerut prea mult, au dat pe față ce spirit îi stăpânește. Bărbați care au mijloace din belșug, care sunt binecuvântați cu tot ce vor, au manifestat un spirit de zgârcenie, care este o ofensă adusă lui Dumnezeu. Pentru că au cultivat egoismul, au făcut să fie scrise capitole întunecate în cărțile din ceruri. Ei nu procedează drept; ei nu adună mila și iubirea lui Dumnezeu în experiența lor religioasă. Astăzi sunt cântăriți în balanța Sanctuarului și găsiți cu lipsă. Sunt în stare să-l lipsească de drepturile lui până și pe un om orb.

Fraților, vă grăbiți să vedeți lucruri care nu vă plac la fratele Littlejohn. Voi spuneți că este tăios când e vorba de bani. Este necinstit? A greșit în anumite lucruri, însă cei care pronunță judecata împotriva lui, au făcut și continuă să facă greșeli în experiența lor religioasă. Cei care l-au criticat atât de mult, să nu uite că fratele Littlejohn este orb fizic. Dacă citiți Vechiul Testament, veți vedea că Domnul are o grijă deosebită față de cei orbi. El are o iubire mai mare decât iubirea mamei pentru copilul ei nenorocit, și a dat instrucțiuni speciale cu privire la felul în care să fie tratați. Cei care de mulți ani nu au făcut nicio deosebire între cei orbi și cei care pot să vadă, nu au ascultat vocea Domnului. Ei au urmat propriilor impulsuri, fără să țină cont de infirmitățile oamenilor care ar fi putut fi un ajutor și o binecuvântare pentru lucrare. Cei care își tratează cu răceală frații aflați în nenorocire, merg pe o cale condamnată de Dumnezeu. 910

Domnul are oameni pregătiți pentru diferite timpuri. Unul își face partea, conducând oamenii în reforme. Apoi Domnul ridică un altul, care răspunde chemării și datoriei, zicând „iată-mă, trimite-mă.” Domnul îl verifică și îl pune la încercare, ca să vadă dacă se poartă drept, dacă iubește mila și umblă smerit cu Dumnezeu. Însă, dacă omul începe să-și socotească infailibilă propria judecată, Dumnezeu nu-l mai poate folosi ca reprezentativ pentru ceea ce trebuie să fie un om aflat în poziție cu răspundere. Învățătura pe care o dă Dumnezeu poporului Său spune că ei trebuie să împingă lucrurile înainte și în sus. Mulți nu pot să meargă mai departe decât îi duc învățătorii lor. Această greutate a existat în fiecare veac al lumii creștine. Slujitorii lui Dumnezeu au cel mai mare succes printre cei care nu depind de învățătorul lor omenesc, ci întreabă „este aceasta calea Domnului?”

În felul acesta lucrarea înaintază. Dumnezeu are oamenii Săi, care sunt gata să urmeze îndemnul Sale, care dau o vigoare proaspătă lucrării, aducând hrană pentru sufletele în nevoie, care așteaptă și se roagă, veghează și lucrează. Fiți siguri că oamenii nu sunt aleși să lucreze după comitetele voastre, care au oprit Duhul lui Dumnezeu și s-au împotrivit adevărului și neprihănirii. 911

Cu teamă și cu iubire față de Dumnezeu, spun celor înaintea cărora stau astăzi, că ni s-a dat mai multă lumină și mari binecuvântări însoțesc primirea acestei lumini. Dar când îi văd pe frații mei plini de mânie împotriva soliei lui Dumnezeu și a solilor Săi, mă gândesc la scene similare din viața lui Hristos și a reformatorilor. Primirea făcută slujitorilor lui Dumnezeu în veacurile trecute este la fel cu primirea făcută în zilele noastre celor pe care Dumnezeu îi trimite cu raze prețioase de lumină. Conducătorii poporului din zilele noastre merg pe aceeași cale pe care au mers Iudeii. Ei critică, ridică întrebare după întrebare și refuză să primească dovezile, tratând lumina trimisă lor exact în același fel în care Iudeii au tratat lumina pe care le-o aducea Hristos.

În lucrarea lui Hristos nu există neutralitate, nici poziție de mijloc. El a declarat: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea și cine nu adună cu Mine, risipește.” Isus a văzut și a citit ca într-o carte deschisă motivele care îi insuflau pe cei ce stăteau în fața Lui, ale căror conștiințe îi dovedeau ca vinovați. Marea controversă se întetea. Hristos nu lupta împotriva omului mărginit, ci împotriva domniilor și puterilor, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile de sus. El le-a spus ascultătorilor Săi că orice păcat și orice blasfemie le pot fi iertate, dacă sunt făcute din neștiință. În marea lor orbire, se putea să rostească vorbe de insultă și derădere împotriva Fiului Omului, și totuși să nu treacă peste hotarul milei. Dar când puterea și Duhul lui Dumnezeu S-a odihnit peste solii Săi, atunci erau pe un teren sfânt. A ignora Duhul lui Dumnezeu, a-L învinui că ar fi spiritul diavolului, îi pune pe oameni într-o poziție în care Dumnezeu nu mai are altă putere cu care să le atingă sufletul. 912

Unii, în Battle Creek, vor ajunge cu siguranță în acest punct, dacă nu-și vor schimba felul de acțiune. Ei se vor pune în poziția în care niciunul din mijloacele rânduite de Dumnezeu nu vor mai putea să-i facă drepti. Voința lor nu este voința lui Dumnezeu, persistența lor nu este perseverența sfinților. A vorbi împotriva lui Hristos, a atribui lucrarea Lui agenților satanice, a numi manifestările Duhului drept fanatism, nu este un păcat în sine care provoacă condamnarea, ci spiritul care-i conduce pe oameni să facă astfel de afirmații îi pune într-o poziție de împotrivire încăpățânată, de unde nu pot vedea lumina spirituală. Unii nu-și vor mai regăsi niciodată calea, niciodată nu-și vor umili inimile prin recunoașterea greșelilor lor ci, ca Iudeii, vor continua să facă afirmații care vor conduce pe alții în direcții greșite. Ei refuză să cerceteze dovezile în mod calm și deschis, și se așează împotriva luminii, așa cum au făcut Core, Datan și Abiram.

Inima rea plină de necredință va face ca falsitatea să apară drept adevăr și adevărul drept falsitate, lipindu-se de această poziție oricâte dovezi s-ar aduce. Teribila acuzație pe care o aduc împotriva lui Hristos, dacă se persistă în ea cu perseverență, îi pune pe cei vinovați într-o poziție în care razele de lumină venite din cer nu pot să-i atingă. Ei vor continua să umble în lumina scânteilor propriilor lor tăciuni, până când vor ajunge să hulească cele mai sfinte influențe care au venit vreodată din ceruri. Ei pășesc pe o cale care îi va conduce în întunericul miezului de noapte. Ei gândesc că urmează rațiuni sănatoase, dar de fapt urmează unui alt lider. În felul acesta se pun sub controlul unei puteri despre care, în orbirea lor, nu au nicio cunoștință. S-au împotrivit singurului Spirit care i-ar fi putut conduce, i-ar fi putut lumina, i-ar fi putut salva, și acum pășesc pe calea vinovăției pentru care nu mai există iertare nici în viața aceasta, nici în viața viitoare. Nu că vreun anumit grad de vinovăție ar epuiza mila lui Dumnezeu, ci datorită faptului că mândria și încăpățânarea persistentă îi conduce să disprețuiască Duhul lui Dumnezeu și să adopte o poziție în care nicio manifestare a Duhului nu-i poate convinge de erorile lor. 913

În aceste zile de față, oamenii s-au pus în starea în care sunt cu totul incapabili să împlinească condițiile pocăinței și mărturisirii, de aceea nu pot găsi milă și iertare. Păcatul blasfemiei împotriva Duhului Sfânt nu constă într-un anumit cuvânt sau act, ci este împotrivirea fermă și hotărâtă în fața adevărului și dovezilor.

Domnul Și-a chemat poporul. Într-o manieră foarte limpede El Și-a descoperit prezența divină. Însă solia și solii Săi, în loc să fie primite, au fost respinse. Aș fi vrut ca cei care au mare nevoie de solia iubirii divine să fi auzit bătaia lui Hristos la ușa inimii lor, și să-L fi lăsat pe oaspetele ceresc să intre. Dar la inima unora Isus a bătut în zadar. Respingând solia dată la Minneapolis, oamenii au păcătuat. Dar au făcut un păcat mult mai mare, întreținând de-a lungul anilor aceeași ură împotriva solilor lui Dumnezeu și respingând adevărul pe care îl vestea Duhul Sfânt. Tratatând cu ușurătate solia dată, ei tratează cuvântul lui Dumnezeu cu ușurință. Orice apel respins, orice indemn neluat în seamă, desăvârșește lucrarea de împietrire a inimii, până când ajung să se așeze pe scaunul celor batjocoritori. 914

Cei care resping lumina, încetează să mai recunoască lumina. Suflete lor sunt înconjurată de o atmosferă bolnăvicioasă și, chiar dacă unii nu dau pe față ostilitatea, cei care au discernământ spiritual își vor da seama de răceala de gheață care le înconjoară sufletele.

Mă simt constrânsă de Dumnezeu să vă atrag atenția asupra cuvintelor lui Hristos: „Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunericul: cine umblă în întuneric nu știe unde merge. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii. ... Cine crede în Mine, nu crede în Mine ci în Cel ce M-a trimis pe Mine. Și cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine. Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric. Dacă cineva aude cuvintele Mele și nu le crede, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.” (Ioan 12:35-48). „Ascultați și luați aminte! Nu fiți mândri, căci Domnul vorbește! Dați slavă Domnului, Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul, până nu vi se lovesc picioarele de munții nopții! Veți aștepta lumina, dar El o va prefăce în umbra morții, și o va prefăce în negură adâncă. Iar dacă nu vreți să ascultați, voi plânge în ascuns, pentru mândria voastră; mi se vor topi ochii în lacrimi, pentru că turma Domnului va fi dusă în robie.” (Ier. 13:15-17). 915

De pe Muntele Măslinilor, Isus a privit asupra Ierusalimului și, cu buze tremurătoare și cu sufletul împovărat de mâhnire, a zis: „O, dacă ai fi cunoscut, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” El S-a gândit la ce ar fi putut Ierusalimul să fie, dacă ar fi păstrat o legătură vie cu

Dumnezeu. Ce binecuvântări ar fi fost asupra poporului, dacă ar fi folosit privilegiile și binecuvântările de care avuseseră parte prin mila, harul și îndelunga răbdare a lui Dumnezeu! Ierusalimul ar fi devenit o frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ. Dumnezeu ar fi făcut din Sion, locuința Lui cea sfântă.

Inima lui Hristos spunea: „Cum să te dau?” El Se purtase cu Israel așa cum un tată iubitor și iertător se poartă cu fiul său nerecunoscător și rătăcitor. Cu ochiul atotștiinței, El a văzut că cetatea își hotăra propriul destin. Timp de veacuri existase o continuă îndepărtare de Dumnezeu. Se rezistase harului, se abuzase de privilegii, ocaziile fuseseră neglijate. Poporul însuși încărcase norul răzbunării, care era gata să se verse peste ei neamestecat cu milă. Printre suspine, în cuvinte frânte, Hristos a exclamat: „O, dacă ai fi cunoscut, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea; dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.” Sentința irevocabilă fusese pronunțată.

În zilele noastre, s-a rezistat îndelung luminii venite de la tronul lui Dumnezeu, ca și cum ar fi fost un lucru de disprețuit. A fost privită ca fiind întuneric și s-a vorbit despre ea ca fiind fanatism, ca și cum ar fi ceva periculos. În felul acesta oamenii s-au făcut călăuze care trimit spre direcții greșite. Ei au urmat exemplul dat de 916 poporul Iudeu. Și-au dezvoltat în inimi teoriile și maximele lor false, până când au ajuns să le socotească drept doctrine fundamentale prețioase. Au ajuns să creadă că, dacă renunță la ele, fundamentul credinței lor va fi distrus. Dacă toți cei care afirmă a crede adevărul prezent și-ar fi deschis inimile ca să primească solia și spiritul adevărului, care este mila, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu, nu ar fi adunat deasupra lor întunericul atât de dens încât să nu poată deosebi lumina. Atunci nu ar fi numit operațiunile Duhului Sfânt, fanatism și înșelăciune.

CUPRINS

Data	Referința	Titlul sau Adresa	Pag.	Original
Oct.-- , 1889	Ms-10-1889	Excelența lui Hristos	2	447
Oct.29, 1889	Lt-76-1889	Către Mary White	4	450
Oct.-- , 1889	Ms-22-1889	File din Jurnal	4	452
Oct.31, 1889	Lt-77-1889	Către Mary White	12	469
Nov. 4, 1889	Ms-6-1889	Probleme discutate la Conf. Gen. din 1889	12	471
Nov.20, 1889	Lt-57-1889	Către Frați și Surori	22	498
Dec..., 1889	Ms-18-1889	Libertatea Religioasă	24	501
....., 1889	Ms-13-1889	Păzirea Pietrelor de Hotar	29	516
Ian. 6, 1890	Lt-23-1890	Către fratele Stone	30	520
Ian. 7, 1890	Ms-25-1890	File din Jurnal	31	521
Ian 17, 1890	Lt-53-1890	Către fr. Ballanger și L. Smith	33	528
Ian. 29, 1890	RH-2-1890	Cum să tratăm o învățătură controversată	35	533
Feb. 3, 1890	Ms-9-1890	Răspunsul față de lumina nouă	39	536
Feb. 4, 1890	RH 3, 18,90	Solia Prezintă (editată din Ms-9-1890)	42	545
Feb. 6, 1890	RH 3, 25,90	Deschideți inima în fața luminii	44	547
Feb. 6, 1890	Ms-10-1890	Cine va accepta lumina din ceruri?	46	549
Feb. 6, 1890	RH 3, 11,90	Hristos S-a rugat pentru unitate (după Ms-10-1890)	49	559
Feb. 7, 1890	Ms-56-1890	Lecții învățate de la viță	51	561
Ian., Feb., 1890	Ms-22-1890	File din Jurnal	54	568
Mar. 6, 1890	Lt-18d-1890	Către M. Larson	59	584
Mar. 7, 1890	Lt-80-1890	Către W. C. White	61	590
Mar. 8, 1890	Ms-4-1890	Predică	62	593
Mar. 8, 1890	Lt-59-1890	Către U. Smith	64	599
Mar. 9, 1890	Ms-2-1890	Spiritul de discernământ (incompletă)	66	606
Mar. 9, 1890	Lt-82-1890	Către W. C. White și soția	69	617
Mar.10, 1890	Lt-60-1890	Către W. A. Colcord (incompletă)	70	620
Mar.10, 1890	Lt-30-1890	Către W. C. White și soția	71	622
Mar.13, 1890	Lt-83-1890	Către W. C. White și soția	73	627
Mar.16, 1890	Ms-2-1890	Predică	76	636
Mar.19, 1890	Lt-84-1890	Către W. C. White și soția	78	642
Mai 8, 1890	Lt-46-1890	Către O A. Olsen	79	645
Mai 14, 1890	Lt-1-1890	Către Frați	82	651
Mai 18, 1890	Ms-24-1890	Isus, Răscumpărătorul și Stăpânul nostru	86	665
Mai 27, 1890	RH 5, 27,90	Canale vii de lumină	89	673
Iun. 21, 1890	Lt-115-1890	Către O. A. Olsen	91	675
Iul. 27, 1890	Lt-97-1890	Către W. C. White	95	683
Aug. 19, 1890	Lt-103-1890	Către W. C. White	96	688
Aug. 26, 1890	RH 8, 26,1890	Neprihănirea lui Hristos	99	695
Aug. --, 1890	Lt-11-1890	Către fr. și sora Garmire	101	697
Aug. 27, 1890	Lt-116-1890	Către O. A. Olsen	103	703
Sep.17, 1890	Lt-67-1890	Către frații din lucrare (incomplet)	105	706
Sep. 18, 1890	Lt-36a-1890	Către J. S. Washburn	105	708
Oct. 7, 1890	Lt-20-1890	Către O. A. Olsen	108	714
Nov. --, 1890	Lt-1f-1890	Către frații aflați în poziții de responsabilitate	110	720
Nov. 25, 1890	Lt-73-1890	Către U. Smith	114	732

Dec. 6, 1890	Lt-109-1890	Către W. C. White, J.E. White și soția	115	735
Dec. 15, 1890	Lt-43-1890	Către O. A. Olsen	118	743
Dec. 18, 1890	Lt-43a-1890	Către O. A. Olsen (cf. cu Lt 43,1890)	120	750
Dec. 22, 1890	Lt-112-1890	Către W. C. White, J.E. White și soția	123	758
Dec. 23, 1890	RH 12, 23,90	Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te	126	764
Dec. --, 1890	Ms-53-1890	File din Jurnal	130	766
Dec. --, 1890	Ms-54-1890	File din Jurnal	139	787
Dec. 31, 1890	Lt-40-1890	Către U. Smith	140	790
....., 1890	Ms-31-1890	Difuzarea cărții „Marea Luptă”	144	802
....., 1890	Ms-36-1890	Pericolul ideilor false în ce privește îndreptățirea prin credință	147	810
....., 1890	Ms-37-1890	Lumină în cuvântul lui Dumnezeu	153	825
....., 1890	Ms-55-1890	Pericolul de a ne încrede în înțelepciunea oamenilor	158	839
Ian. 6, 1891	Lt-20-1891	Către U. Smith	161	846
Ian. 8, 1891	Lt-32-1891	Către J. S. Washburn și soția	162	850
Ian. 9, 1891	Ms-2-1891	Lucrarea misionară	164	854
Ian. 9, 1891	Ms-3-1891	File din Jurnal	166	861
Ian. .., 1891	Ms-40-1891	File din Jurnal	167	865
Feb. 27, 1891	Ms-21-1891	File din Jurnal	178	890
Mar. 24, 1891	GCB 4, 13,91	Pericolele noastre prezente	182	900
Mar. .., 1891	Ms-30-1890	Articol citit la Conf. Gen. din 1891	188	906